Irvine Welsh

Purvas

Irvine Welsh

Purvas

Iš anglų kalbos vertė
Donatas Stačiokas

UDK 891.63-3
Ve-102

Irwine Welsh
Purvas

Versta iš:
Irvine Welsh. *Filth*. Vintage, London, 1999

Knygos vertimą parėmė
Europos Sąjungos programa
„Kultūra“ (2007–2013)

Iš anglų k. vertė Donatas Stačiokas
Redaktorė Edita Birulienė
Leidyklos redaktorė Vitalija Pilipauskaitė

Išleido
kitos knygos
Vienybės g. 21, LT-51379 Kaunas
www.kitosknygos.lt

Spausdino
UAB „Spaudos praktika“
Chemijos g. 29, LT-51333 Kaunas

Tiražas 2000 egz.

ISBN 978-609-427-026-0

Skiriu Susan, Andrew, Adeline ir Jo.
Dėkoju jiems, kad apsaugojo mane nuo nemalonumų.

Sumaniau sudaryti sąrašą žmonių, kuriems norėčiau padėkoti, tačiau jis pasirodė per daug ilgas – jūs ir patys žinote, kas esate, apie kuriuos žmones kalbu. Amžinai lieku dėkingas visiems, kurie parėmė mane, sukūrusį šią rašliavą (savo sunkiai uždirbtais pinigais arba nukniaukę knygų knygynuose), ir kurie sugeba permanyti visą tą mėšlą, ir teigiamą, ir neigiamą, kuris paprastai supa tokius reiškinius.

Viskas.

Irwine Welsh

„Geriausia būtų galvoti apie gyvenimą kaip apie *desengano*, kaip apie iliuzijų praradimo procesą: kadangi visiškai akivaizdu, jog viskas, kas su mumis atsitinka, yra iš anksto apspręsta.“

Arthur Schopenhauer

„Pabudęs šį rytą tu neprisimeni nieko, kas su tavimi įvyko. Pusę vienuoliktos ryto tavo galva gaudžia. Tas gaudesys lyg varpas griaudžia galvoje pasiekdamas kojų pirštų galiukus, lyg kažkoks balsas, kuris tau sako, jog anksčiau įvyko kažkas, ką tu būtinai turėtum žinoti. Praėjusią naktį tu skraidei aukštybėse, bet dabar esi kritęs taip žemai – argi tai ne tie atvejai, kai tu susirūpini, ar dar sugebi matyti gyvenimą tokį, kokį jį mato kiti: žmonos, motinos, tėvai, seserys ir broliai. Tokiomis akimirkomis tu nenori galvoti, nenori nieko žinoti – tetrokšti išgyventi iki kitos algos, iki kito stikliuko. Jeigu taip, tai nusiteik pratęsimui, nes pabudęs šį rytą supratai, kad praradai viską, ką turėjai.“

„Love, Love & The Doctor“
(iš „Woke up this Morning by the Alabama“)

TURINYS

PROLOGAS

Tokių kaip jis žmonių bėda ta, kad jie mano galį nusispjauti į tokius kaip aš. Lyg aš būčiau niekas. Jie nesuvokia, kokiame pasaulyje mes gyvename; nesupranta, kad nelaimingiesiems ir įbaugintiesiems reikalingas dėmesys ir pripažinimas. Jis buvo labai pasipūtęs jaunuolis, toks patenkintas savimi.

Buvo. Dabar jis dejuoja, kraujas liejasi iš žaizdų galvoje, o gelsvų pakrikusių akių žvilgsnis naršo, desperatiškai mėgindamas vis tirštėjančioje tamsoje pastebėti kokį nors aiškumą, kokią nors prasmę. Koks vienišas jis turėtų jaustis.

Dabar jis mėgina kalbėti. Ir ką gi jis bando man pasakyti?

Padėkite. Policija. Ligoninė.

O gal – *prašau*, padėkite, ligoninė? Iš tikrųjų tai nesvarbu, ši nereikšminga detalė neturi visiškai jokios prasmės, nes gyvybė jį palieka: žmogaus egzistencija pavirto menku maldavimu suteikti skubią pagalbą.

Jūs atstūmėte mane, pone. Jūs išbrokavote mane. Jūs apmulkinote mane ir pagrobėte mano meilę. Aš mačiau jus anksčiau. Seniai, kai voliojotės ten lygiai taip pat, kaip voliojatės dabar štai čia. Juodas, sumaitotas, mirštantis. Aš džiūgavau tuomet ir džiūgauju dabar.

Įkišu ranką į krepšį ir išsitraukiu viniatraukį plaktuką.

Trenkiu plaktuku jam į galvą jausdamasis taip, lyg kažkokia

mano dalis būtų ne šioje vietoje, o kažkur kitur. Jis negali atremti mano smūgių. Jį gerai apdorojo tie, kiti.

Kiti du smūgiai buvo bergždi, bet trečiojo kirčio metu, kai jo kiaušas prasiveria, pajuntu euforijos antplūdį. Pliūptelėjęs kraujas užlieja jo veidą lyg riebaluotas krioklys, ir aš jaučiuosi kaip nesavas; vis kertu į galvą, jo kiaušas traškėdamas atsiveria, o aš baksnoju viniatraukiu plaktuku į jo smirdančias smegenis, tai dvokia besisunkiantis mėšlas ir šlapimas, jų kvapai greitai pasklinda tykiame žiemos ore. Ištraukiu plaktuką ir žingteliu atgal norėdamas pažiūrėti į jo priešmirtinius traukulius, pažiūrėti, kaip jis iš siaubo būsenos pereina į tą nemalonią akiai būklę, kai žmogus suvokia, kad viskas baigta, kad jis jau nebeatsikels. Dėl nepatogių batų suklumpu ir vos neprarandu pusiausvyros, bet išsilaikau, pasisuku ir nusileidžiu senais laiptais į gatvę.

Ant šaligatvio šalta ir visiškai tuščia. Žiūriu į stanioliu padengtą sumaigytą kartoninę dėžę su maisto likučiais. Kažkas prišlapino į juos ir ryžių kruopos plaukioja mažoje greitai stingstančioje šlapimo balutėje. Pasišalinu. Šaltis prasismelkė iki pat kaulų ir kiekvienas žingsnis atsiliepia bjauriu drebuliu, verčiančiu mane jaustis taip, lyg tuoj suskilsiu, subyrėsiu į smulkius gabalėlius. Lyg kaulai ir kūno audiniai egzistuotų kiekvienas atskirai. Lyg tarp jų būtų tuštuma. Nejaučiu nei baimės, nei gailesčio, bet taip pat nejaučiu nei pakilumo, nei triumfo. Tai paprasčiausiai buvo darbas, kurį reikėjo padaryti.

ŽAIDIMAI

Štai ir rytas, pabudau. Pabudau – ir į darbą.

Darbas. Jis įtraukia. Jis supa tave visur; nuolat esantis, apgaubiantis, įsiurbiantis gelis. Kai esi darbe, į gyvenimą žvelgi lyg pro iškreiptą stiklą. Kartais, tiesa, susidaro mažutės santykinės laisvės zonos, slėptuvės, šviesios trapios erdvės, kuriose įmanomi nauji, kitokie, geresni dalykai.

Paskui ir jie išnyksta. Staiga pastebi, kad šių zonų jau nebėra. Jos nuolat mažėjo, pats tai žinojai. Žinojai, kad taip ir bus, suvokei, kad tau teks kažką su tuo daryti. Kada tai atsitiko? Suvokei ne iškart, kur kas vėliau. Nesvarbu, kada – po dvejų, trejų, penkerių ar dešimties metų. Tos zonos vis traukėsi, kol apskritai išnyko ir liko vien nuosėdos. Žaidimai.

Žaidimai – vienintelis dalykas, padedantis ištverti darbą. Kiekvienas turi savų mažų paslapčių, kiekvienas yra su savo mažomis tuštybėmis. Manoji yra ta, kad aš, Briusas Robertsonas, įsivaizduoju žaidžiantis šiuos žaidimus geriau nei kas nors kitas. Kalbama apie detektyvą seržantą Briusą Robertsoną, kuris greitai taps detektyvu inspektoriumi Robertsonu.

Šiuos žaidimus žaidžia visuomet. Kartoju, visuomet. Dažniausiai nė vienoje kontoroje nenorima pripažinti, kad šie žaidimai egzistuoja. Vis dėlto jie egzistuoja. Visuomet. Štai ir dabar. Sėdžiu, skauda smegeninę, o Toulas tik dar labiau sunkina padėtį. Aš buvau supistai užsiėmęs, bet jis įsakė man kiurksoti čia, ne paprašė –

atkreipkite dėmesį, – o įsakė. Aš ir taip viską sužinojau iš Rėjaus Lenokso, kuris pirmasis apsilankė įvykio vietoje kartu su kažkokiais uniformuotais žiopliais. Taip, aš jau viską žinau iš jaunojo Rėjaus, betgi Toulas negali apsieiti be publikos dėmesio. Pavėlavai, Touliuk, atsi-li-kai nuo šių palaimintų laikų.

Jis žingsniuoja pirmyn atgal lyg koks supistas inspektoriaus Morso tipo šiknius. Iš tikro jis tesugeba perpasakoti tai, ką jau atliko kiti žiopliai. Paskui nepatenkintas pasodina savo subinę, nes į patalpą vis dar eina žmonės. Pagarba ir Toulas dera kaip žuvis ir šokoladiniai ledai, kad ir ką jam suoktų visokie subinlaižiai.

Vakar gerokai prisisiurbiau, todėl šviesa rėžia akis, o mano žarnos urzgia piktai lyg kekšė baigiantis pamainai. Aš tyliai nusibezdu ir nedelsdamas pereinu į kitą kambario galą. Visa gudrybė ta, kad išleistum dujas prieš pat pasitraukdamas į kitą poziciją, nes kitaip bezdalas įstrigs tavo kelnėse ir tu nusitempsi jį kartu. Visai kaip futbole – reikia apskaičiuoti laiką, kad galėtum atsiplėšti. Mano draugas ir kaimynas Tomas Stronakas, profesionalus futbolo žaidėjas ir didelis moteriškos lyties žinovas, daug galėtų apie tai papasakoti.

Chmm.

Tomas Stronakas. Anaiptol ne magiškas vardas. Su tokiu vardu kažin kokių stebuklų nesukursi.

Tęsiant apie laiko apskaičiavimą – nešinas dešrainiais iš Kroufordo užeigos pasirodo raudonveidis Gasas Beinas. Jis išdalija tuos dešrainius aplinkiniams, o kai Toulas pradeda savo instruktažą, sutrikęs dairosi aplink lyg vienišas penis, atsitiktinai atsidūręs kekšių sueigoje. Užsuka Nidris su įprasta savimi patenkinto kalės vaiko išraiška veide. Mano bezdalų kvapas pasiekia jo nosį. Taškas! Jis demonstratyviai vėduoja ranka ir mano, kad kvapą pagadino tas supistas Toulas!

Toulas atsistoja ir atsikrenkščia: – Mūsų auka yra jaunas juodaodis vyriškis, apie trisdešimties metų amžiaus. Šiandien maždaug penktą valandą ryto jį aptiko municipaliniai šiukšliavežiai prie Pleifeiro laiptų. Manome, kad tas vyrukas gyveno kažkur Londone, bet tikslių duomenų dar neturime. Kartu su manimi lavoninėje lankėsi

detektyvas seržantas Lenoksas, sako jis linktelėdamas į jaunojo Rėjaus Lenokso pusę, o tas apdairiai nutaiso bejausmę veido išraišką, kad dėl po kambarį sklindančio smirdančio bezdalo netaptų neapykantos ir paniekos objektu. Mano smirdančio bezdalo.

O buvo laikai, kai mes sugebėjome išvengti neapykantos ir paniekos vienas kito atžvilgiu. Tikrai buvo tokie laikai. Man šiek tiek sukasi galva, mintys ir jausmai atsiskiria nuo smegenų, kaskadomis tyška į šalis ir įsilieja į kažkokį skylėtą kubilą, kuris ištuštėja greičiau, nei aš suspėju ištirti jo turinį. Ir tuomet į mane įsiskverbia spigus, rėžiantis Toulo balsas.

Šitas pederastas vėl užtraukia savo kvailą dainelę. Atrodo, kad mūsų draugui ši naktis buvo nesėkminga. Iki trečios valandos jis buvo „Džemio Džo“ diskotekoje ir išėjo namo vienui vienas. Tada jį matė gyvą paskutinį kartą. Galima drąsiai spėti, kad jis tuo metu jautėsi labai vienišas, autsaideris svetimame mieste, kuris jį, atrodo, atstūmė.

Tai būdinga Toului, rūpintis, kokios dvasinės būsenos buvo nužudytasis šiknius. Įsivaizduoja esąs intelektualas. Lyg mes visi čia susirinkome tik tam, kad pakalbėtume apie Toulą. Visa tai būtų juokinga, jei nebūtų supistai tragiška.

Atsikandau dešrainio. Su pipirais ir kečupu, kuriuos paprastai vartoju, būtų visai pakenčiamas užkandis, bet be jų – prėska ir neskanu. Triznius Toulas iš pat ryto sugadino man nuotaiką! Ir tai tik supista pradžia!

Mano bezdalai išsivadėja pro orlaidę ir aš pastebiu, kad Nidris taip pat išeina iš kambario, kartu pagerindamas atmosferą. Netgi Toulas pagyvėja: – Vyras vilkėjo mėlynais džinsais, raudonais trumparankoviais marškinėliais ir juoda striuke su oranžinėmis juostomis ant rankovių. Plaukai trumpai pakirpti. Amanda, Toulas pamoja tai kvailai mižnelei Amandai Dramond, darančiai tiek, kiek sugeba, – kanceliarinius darbus. Ji dalija lapus su nužudytojo aprašymu. Dramond trumpi šviesūs plaukai daro ją panašią į prilaižytą kūšį. Dėl išverstų akių ji visuomet atrodo taip, lyg būtų ką tik patyrusi šoką. Smakro beveik nėra, todėl ištęžusi, perkreipta burna prasideda tiesiog ant kaklo. Dramond dėvi ilgą rudą sijoną, tokį storą,

kad nesimato apatinių kelnaičių kontūrų, languotus marškinėlius ir megztinį, išmargintą geltonomis ir rudomis juostomis. Man yra tekę matyti daugiau mėsos ant peilio galiuko.

Kas tai?

Policija?

Aš taip nemanau.

– Ačiū, Amanda, nusišypso Toulas, o ta kiaulytė atsako jam tuo pačiu. Ji pačiulptų jo kotą tiesiog čia pat, mūsų akivaizdoje, jei tik jis paprašytų. Vis dėlto jai tai nepadės; greitai ji mus paliks: pastos nuo kokio nors šikniaus ir jos žaidimai su policininkais tuo ir baigsis.

– Mūsiškė nužudymo auka išėjo iš naktinio klubo ir... Toulas tęsia, bet jį pertraukia Endis Klelandas: – Šefe, kad viskas būtų, taip sakant, aišku. Gal nereikėtų žeminti vyruko klijuojant jam tokią niekinamą aukos etiketę?

Už Klelandą verta pakelti stikliuką – jis visuomet pataiko į dešimtuką. Toulas sutrikęs nutyla, o Amanda Dramond energingai linksi visai nenutuokdama, kad Endis tik kvailioja.

– Galima pagalvoti, kad supistai nugalabytam šikniui yra ne tas pat, kaip jį čia vadiname, niurzga Dougis Gilmanas. Aš prunkšteliu, Gasas Beinas taip pat.

– Atsiprašau, Dougi? Gal galėtumei pasidalyti su mumis savo mintimis? sarkastiškai nusišypso Toulas.

– Nieko tokio, bose, viskas gerai. Aš tik šiaip, gūžteli pečiais Gilmanas. Trumpai kirpti kaštoniniai plaukai, siauros šaltos mėlynos akys, galingas žandikaulis, į kurį galima susilaužyti pirštus. Jis maždaug mano ūgio, penkių pėdų ir aštuonių colių, bet yra tokio pat pločio ir aukščio.

– Tuomet, jums leidus, džentelmenai, gal galėtume tęsti, šaltai taria Toulas, mėgindamas pabrėžti, kad kai nėra Nidrio, svarbiausias asmuo čia yra jis. – Velionis tikriausiai ėjo į viešbučių rajoną pietinėje miesto dalyje. Dabar viešbučiuose ieškodama žmogaus, atitinkančio išvaizdos apibūdinimą, dirba operatyvinė grupė. Įvertinant aplinkybes, keistą maršrutą jis pasirinko. Visi žinome, kad kiekviename mieste yra vietų, kurių atvykėliams tamsiu paros metu derėtų vengti, Toulas pakelia vešlius antakius ir vėl užgieda

seną giesmelę. – Niūri tokių vietų kaip tamsūs skersgatviai aplinka netgi sveikai protaujantį asmenį gali pastūmėti elgtis piktavališkai.

Viskas, šiandien savimylos šikniaus jau nesustabdyti. Lyg mes būtume krūvelė supistų mažamečių, pasirengusių klausytis jo pasakėlių prieš miegą.

– Viena tokių vietų yra vingiuoti laiptai, lyg bambagyslė jungiantys senąjį ir naująjį miestą, sako jis, ir padaro dramatišką pauzę.

Supista bambagyslė! Tai supisti laiptai, supistas tu kloune! L-A-I-P-T-A-I. Žinau, dėl ko šiam asilui stogas pavažiavo: šitas kalės vaikas nori tapti scenaristu. Aš tai žinau, nes kartą, kai jis išėjo iš kabineto atsiliepti į telefono skambutį priimamajame, spėjau dirstelėti į jo monitorių. Ten buvo ar televizijos filmo, ar dar kažkokio mėšlo scenarijus. Ir tuo jis užsiima darbo metu! Tingusis šiknius nesuranda, kuo daugiau užsiimti, ir dar gauna atlyginimą. Neblogas, pasakysiu jums, jo gyvenimėlis.

– Galimas daiktas, kad kopdamas laiptais nukentėjusysis pagalvojo apie tai. Ar jis žinojo miestą? Tikriausiai taip, nes kitaip nežinotų, jog tai yra trumpiausias kelias. Vis dėlto žinojo nepakankamai gerai, nes vargu ar būtų rizikavęs vėlai naktį ir vienui vienas pasirinkti šį maršrutą. Tai pavojinga, tamsi vieta, žiemą laiptai slidūs nuo užšalusio šlapimo, todėl ją apeina net ir patys pasiučiausi drąsuoliai. Tikriausiai jis jautė baimę. Jis nepaklausė baimės jausmo. Bet argi baimė neperspėja mūsų, kad kažkas vyksta ne taip? Kaip ir skausmas? filosofuoja Toulas. Visi aplink nejaukiai mindžikuoja, ir netgi Amanda Dramond atrodo sutrikusi. Endis Klelandas koščioja slėpdamas kikenimą. Dougis Gilmanas negali atitraukti akių nuo Karen Fulton užpakalio – nebloga vieta joms pasiganyti.

O Toulas taip įsitraukė į savo paties mėšlą, kad nieko nebepastebi. Ringas priklauso jam ir jis nesirengia sugadinti sau malonumo ankstyvu nokautu. – Galimas daiktas, jis tikino save, kad visa tai tik paranoja, iškreipti pojūčiai. Paskui – balsai. Tikriausiai jis išgirdo kažką ateinant, nes tokiu nakties metu tyliai tais laiptais nepavaikščiosi.

Tikrai, jis nori pamatyti, kaip mes pasiduodami metame į ringą rankšluostį. Atleisk, Touliuk, bet Briuso Robertsono kitoks stilius. Nagi, pažiūrėkim. – O liudininkų ar yra? paklausiu patenkintas, kad išsiverčiau be žodžio „viršininke“. Šis pislius tik formaliai yra mano bosas.

– Kol kas ne, Briusai, sudirgęs dėl to, kad kažkas pertraukė jo postringavimus, trumpai atsakė jis. Čia visas Toulas; jam kad tik pasimasturbuoti mums prieš veidus, o visa kita, visokios mažos praktinės detalės, kurios galėtų padėti pričiupti tą, kuris nudėjo vargšą juodasnukį, jo nejaudina.

– Jie užpuolė jį ir užspeitė į kampą, kur žiauriai sumušė. Vienas iš užpuolikų, tiktai vienas, nuėjo toliau už kitus ir smogė vyrui kažkokiu įrankiu. Ekspertai jau nustatė, kad žaizdos padarytos stipriai smūgiuojant plaktuku. Šis užpuolikas pakartojo tai dar kartą, praskėlė vyriškio kaukolę ir įbruko plaktuką šiam į smegenis. Kaip jau anksčiau sakiau, kūną rado mūsų draugai iš municipalinės šiukšliavežių tarnybos.

Tavo draugai iš municipalinės šiukšliavežių tarnybos, Toulai. Aš neturiu tokių draugų.

– Paliko jį gulėti lyg šiukšlę, papurtė galvą Gasas.

– Galimas daiktas, jis ir buvo šiukšlė.

Pisliava. Išsprūdo. Neturėjau to sakyti. Visi sužiuro į mane. – Turiu galvoje, kad tam, kuris tai padarė, nukentėjusysis buvo šiukšlė, pridūriau aš.

– Jūs teigiate, kad tai buvo rasistinis išpuolis, Briusai? paklausė Dramond, jos burna lėtai, lyg įveikdama skausmą, atvipo. Karen Fulton klausiamai pažvelgia į ją, paskui į mane.

– Ee, taaip, sakau aš. Visi pradeda tarškėti taip garsiai, kad niekas neišgirsta, kaip mano dantys daro tą patį. Šitos supistos pagirios. Ši supista vieta. Šis supistas darbas.

NUSIKALTIMAI

Stengiuosi atsikratyti nemalonaus iš burnos sklindančio kvapo, sukelto pagirių ir šiandien tokio ankstyvo pono Toulo pasirodymo. Dieną dar būtų galima išgelbėti, bet tam būtina dingti iš valdybos. Rėjus Lenoksas, atrodo, yra tos pačios nuomonės. Toulas per daug įsijautė dėl to spalvotojo, todėl geriau būtų nesipainioti jam prieš akis. Reikalų turiu daugiau nei reikia, popieriai – klaikios būklės, todėl būtina skubiai viską sutvarkyti, nes rengiuosi išeiti savaitėlei žiemos atostogų. Lenoksas oficialiai dirba Kovos su narkotikais skyriuje, bet jis suvokia, jog šis akivaizdus faktas dabar nieko nelemia. Tai reiškia, kad Toulas privers jį įsitraukti į žmogžudystės tyrimo komandą.

Dėl šios priežasties mudu su Rėjumi sėdame į manąjį volvą, tikėdamiesi dingti iš akiračio. Žemę šiek tiek sukaustė šalna, oras šaltas ir kandus. Žiema dirba savo darbą ir panašu, kad mums nedera laukti nieko gera. Vis dėlto automobilyje suspėjame šiek tiek sušilti, per radijo ryšį kažkoks prietranka iš budėtojų dalies klausia mūsų, kur šiuo metu esame. Rėjus atsako, kad judame į vakarus, link Kreigleito. Budėtojas praneša, kad kažkokia susena iš Reivilston Daikso pranešė apie apiplėšimą.

– Nori, kad mes patikrintume? paklausiau aš.

– Taip, ir kol kas laikykitės atokiau nuo Toulo.

Rėjus pagauna potekstę. – Tokia pas mus tvarka, Rėjau, prisimink, ką tau pasakojau apie šį šiknių. Jo atmintis yra lyg

akvariumo žuvelės, todėl jei sugebėsi išnykti iš jo dėmesio lauko nors trumpam...

– ...šis šiknius visiškai tave pamirš! vaiposi Rėjus. Rėjus Lenoksas yra geras jaunuolis. Šešių pėdų aukščio, rudus plaukus šukuoja į šoną, dėl šiek tiek per ilgų neapkirptų ūsų atrodo bukokas. Dar didelė kumpa nosis ir į visas puses lakstančios akytės. Tikras policininkas, ir jis sparčiai įsitraukia į šį darbą.

Šiaip jau tokiais reikalais turėtų užsiimti įprasti uniformuoti žiopliai, bet jei jau mes atsidūrėme šiame rajone, tai kam veltui gaišti laiką? Mano darbo šūkis – tiksliau, vienas iš mano šūkių – skelbia: geriau tu išnaudok kieno nors kito laiką, nei koks nors pislius išnaudos tavąjį.

– Kviečiu Fokstrotą, atsiliepkite, Fokstrote, tai yra Zet Viktoras 2 BR, ryšys baigtas.

– Fokstrotas... radijo ryšys nutrūksta.

– Vykstame į Reivilston Daiksą. Klausau. Dedektyvai seržantai Robertsonas ir Lenoksas, ryšys baigtas.

– Rodžeri BR. Ryšys baigtas.

Sustojame prie įvažiavimo į didelį namą. Gatvėje stovi senas eskortas. Tokiam rajonui kaip Reivi Daiksas jis atrodo šiek tiek aptriušęs.

Duris atidaro sena karvė klaidžiojančiu žvilgsniu. Na ir dvokia ji. Seniai visuomet dvokia. Senatvė – ar tu būtum patvorės valkata, ar turtingas pislius – tokia pat. Pasipurtau – čia šaltoka. Namas didelis, tokį apšildyti tikrai nelengva, ir aš užuodžiu senų pinigų kvapą. Kambaryje pilna visokių menkniekių, kuriuos žmonės saugo priminti jiems apie senus geresnius laikus. Ant stalų, lentynų ir komodų lyg kareivėliai išsirikiavusios nuotraukos sidabriniuose rėmeliuose. Kokios skerdynės. Kiek galima spręsti, iš šio lizdelio išskrido nemažai paukščiukų, ir išskrido jie tolokai. Nuotraukose matyti įvairiausi namai, automobiliai, apdarai – naujojo pasaulio atspindys. Sena kuoka būtų galėjusi seniai visa tai parduoti ir likusias dienas leisti kokiame nors apsaugomo rajono bute su centriniu šildymu. Ne – juk orumas neleidžia. Nors kelias tik vienas – į kapą. Tik šis kelias išdidiems pisliams sunkesnis.

Jaukus senas židinys. Anglys sudėtos į gražų žalvarinį kibiriuką. Vieną gabaliuką, o gal du, o gal visus du šimtus tūkstančių, krintančių aplink tave? Šlykščios, purvinos anglys ir buki jas rausiantys šunsnukiai. Ar tu kasei anglis, mažyte? O gal tu jas rausei, brolau?

Aš nekasiau tų supistų anglių ir man nerūpi tie supisti šikniai, kurie jas rausia.

Palieku Rėjų su sena malka ir einu apsižvalgyti. Puikūs senoviški raudonmedžio baldai. Kažkoks pusgalvis viską niokodamas įsilaužė į namus pro prancūziškas duris namo gale. Tikriausiai darbavosi organizuota gauja su krovininiu furgonu, atsiųsta kokio nors prekeivio antikvariatu. Senolė išeina paruošti arbatos, o grįžusi pradeda spiegti.

– Mano prespapjė! ji rodo į komodą. – Jos nėra... prieš kelias minutes ji buvo šioje vietoje.

Tai ne mano supistas reikalas. Mes užsukome čia tik todėl, kad neturėjome ką veikti. Senos kvailos karvės veidas supistai persikreipęs iš nuostabos. Ta supista britiška suglumusi veido išraiška – taip ir norisi išdaužyti lazda jai dantis. Dantų tos senos kalės burnoje, beje, beveik nėra. Laiko tėkmės vandalizmas, pasireiškęs žmogaus kūne. Kad mane kur, sučiulbau kaip šiknaskylė Toulas!

– Atsiprašau, bet aš ne visai jus suprantu, sako Rėjus.

Senas kaip supistas pasaulis triukas. Reikia pripažinti, kad šio jaunuolio galvoje yra košės: išlaikyti savitvardą tokioje situacijoje ne taip paprasta.

– Bet ji buvo čia. Buvo čia! įkyriai tvirtina senė. Reivilston Daiksas. Pinigai visagaliai. Priprato, kad viskas vyktų pagal jų norus. Puikiai žinau šį toną. Bet esu valstybės tarnas. Aš saugau įstatymus. Taisyklės privalomos visiems.

Atsidūstu ir žvelgiu jai tiesiai į akis. Ji išsigandusi, dreba ir, nepaisant visų savo turtų, yra vieniša. Ant marmurinio židinio stovi didžiulė jos vyro nuotrauka. Svarbiausias alavinis kareivėlis. Tiesa, šiek tiek parūdijęs, rėmelis jam akivaizdžiai per geras. Vargšelio veide lyg parašyta: „vėžys“. Paskutinė nuotrauka. Seniokė vis

dar sukrėsta, vis dar pažeidžiama. – Norėčiau, kad jūs aiškiai suprastumėte, ką dabar man sakote, ponia Dornan.

Seniokė atrodo lyg į skerdyklą vedama karvė. Kaip tik ta akimirka, kai karvė pradeda suvokti: kažkas čia ne taip, ir tas kažkas nežada nieko gera. Din-di-lin, dili-din-din…

– Jūs tvirtinate, kad prespapjė buvo šioje vietoje po minėto apiplėšimo ir kad dingo kaip tik tuo metu, kai į jūsų namus atvyko operatyvinė grupė, būtent mes abu. Laukiu, kad jūs aiškiai apie tai pareikštumėte.

– Ką gi… taip… Noriu pasakyti…

Prieinu prie lango ir pažvelgiu į sodą. Senutėlis eskortas vis dar stovi savo vietoje. Tas pats eskortas, kuris atrodė man beveik tuščias. Beveik tuščias? Koks, atsiprašant, vardan Jėzaus švenčiausiojo, supistas beveik? Jokios abejonės, ten ta skylė Džekė Trent. Atsikrenkščiu ir pasisuku į senąją karvę. – Norėčiau, kad jūs susikauptumėte, ponia Dornan. Noriu, kad jūs labai aiškiai suvoktumėte, ką dabar sakote ir visus galimus savo pareiškimo padarinius. Jūs patyrėte stiprų sukrėtimą, pamokslauju aš. – Į jūsų namus įsiveržė įsilaužėlis – tikrai nelabai malonu. Ar jūs suvokiate, kad kaltinate policijos pareigūną? Jeigu taip, tai kartu su įsilaužimo tyrimu bus pradėtas ir kitas tyrimas. Šis tyrimas susijęs su policijos pareigūnais, atvykusiais tirti šio įsilaužimo. Kinkteliu į Rėjaus pusę ir baksteliu sau į krūtinę. – Taisyklės vienodos abiem atvejais. Aš noriu žinoti štai ką: ar jūs įsitikinusi, kad prespapjė tikrai neprapuolė per pirmą apiplėšimą?

Rėjus ateina man į pagalbą. – Manau, detektyve seržante Robertsonai, mes šiek tiek užbėgame įvykiams už akių.

– Matote, detektyve seržante Lenoksai, ponia susirūpinusi prespapjė dingimu ir šiek tiek painiojasi dėl to, kas iš tikro pavogta įsilaužimo metu.

– Taip… aš… mikčioja senė.

– Atrodo, kad ji mano, jog prespapjė dingo mūsų tyrimo metu, aš nutaisau liūdną veido išraišką. Rėjus liko šaltakraujiškas.

– Aš to nesakiau… liūdnai mykia sena karvė.

– Manau, kad šioje situacijoje geriausia būtų išversti mudviejų

kišenes, detektyve seržante Robertsonai, lengvai nekantraudamas šypteli Rėjus.

– Ne! Aš anaiptol negalvojau... Nemaniau, kad prespapjė paėmėte jūs. Man net į galvą tai nebuvo atėję, murma galutinai sutrikusi senė. Tai buvo klaida, tu sena, kvaila krušle.

Rėjus pavargęs papurto galvą – seniai įvaldytas triukas. – Norėčiau pasiūlyti...

Aš įsiterpiu. Ši karvė mane suerzino. Geidžiu visiškos pergalės. – Manau, kad jūs nevisiškai suprantate, ką nori pasakyti ponia, detektyve seržante Lenoksai. Ji teigia, kad prespapjė dingo po to, kai namuose pasirodė nusikaltimo tyrimo grupė, parodau į save, o paskui į jį. – Iš to išeina, kad būtent šie pareigūnai ir eksproprijavo minėtą nuosavybę.

Mintyse nusikeikiu, nereikėjo vartoti žodžio „eksproprijavo“. Dėl akivaizdžių priežasčių labiau tiko žodis „pavogė“.

– Nieko panašaus aš negalvojau... atsiprašinėja sena kvaila karvė. Ji traukiasi, susigūžia, raukšlėjasi lyg į alinės židinį įmestas folijos pakelis nuo bulvių traškučių. Tuoj ji pasiūlys mums piniginę kompensaciją už užgaulius žodžius. Atgal, sena kekše. Aš mėgaujuosi šia situacija.

– Jums leidus, bejausmiu dalykiniu tonu sako Rėjus, – manau, kad derėtų sudaryti naują dingusių daiktų sąrašą. Išvardykite viską, įsitikinkite, kad nieko nepraleidote.

Įsijungia mano pranešimų gaviklis. Budėtojas. Užsikrušt, manęs ieško Toulas. – Prašau man atleisti, nusišypsau. Parodau į telefoną. – Ar galėčiau? Surenku jo numerį. Toulo klausau tik puse ausies – su pasimėgavimu seku tą Rėjaus vaidinamą spektaklį.

– Toulas klauso...

– Detektyvas seržantas Robertsonas.

– Briusas? Labai gerai. Jūs man reikalingas dėl tos nužudymo bylos. Besbis vėl susirgo. Daugiau nieko neturime.

– Suprantu.

– *Jūs klausiate ar man aiškinate?*

– *Na, taip... aš...*

– *Aš norėčiau išsiaiškinti, ponia Dornan. Jūs klausiate ar man aiškinate?*

– *Ee... aš tiesiog...*

Toulas pradeda įžūlėti. Šiam kalės vaikui niekada nepatiko, kad aš esu savas bičas tarp mūsų vaikinų; jis pavydėjo man statuso ir reputacijos, taip pat jį gniuždė suvokimas, kad niekuomet netaps tokiu profesionalu kaip aš. Būtent ši aplinkybė leidžia man puikiai sutarti su vaikinais. Tai ne koks nors supistas vardas, rangas ar serijos numeris. Prasmė paprasta – niekas nenurodinėja man, ką aš turiu daryti. Klausausi apgailėtino Toulo veblenimo, kaip sudirbo tą spalvotąjį, ir pamanau: supistai šaunu! Kaip sakoma, dar vienas ryja dulkes. Pradedu galvoti apie būsimą atostogų savaitę Amsterdame, apie sultingas kekšeles, apie du vibratorius – vieną subinėje ir vieną vaginoje. Galingiausia meilės technologija. Man pasistoja, po galais, man pasistoja, o aš kalbuosi su Toulu!

– Tik sumauto lavono mums dabar trūko, seilėjasi Toulas.

– Ar „Evening News" jau ką nors suuodė?

– *Išdulkint tą laikraščioką į jo dvokiančią skylę.*

– Kol kas ne.

– Tuomet ko mums erzintis? Kodėl toks triukšmas dėl kažkokio utėlėto nigerio? Šito mėšlo aplink juk tikrai netrūksta, ar ne? pajuokauju aš.

– Klausykite, nenoriu girdėti tokių nesąmonių šio tyrimo metu. Tegul Lenoksas trumpai supažindina jus su bylos aplinkybėmis, išpyškina Toulas. Visi žino, kad Toulas neturi nė krislelio humoro jausmo. Panašu, kad jis pernelyg rimtai žiūri į visą lygių teisių mėšlą.

– Suprantu, kaip visa tai yra baisu, ponia Dornan. Juo labiau kad prapuolė toks brangus jums daiktas.

– Aš esu įsitikinusi, kad prespapjė buvo čia. Galiu prisiekti...

– Tokių dalykų atsitinka, ponia Dornan. Kartais mes negalime patikėti, kad prapuolė toks mums brangus daiktas, ir mintyse tariamės matą jį ankstesnėje vietoje. Klasikinis šoko sukeltos reakcijos atvejis.

– Apiplėšimas gali sukelti rimtą psichologinę traumą. Gal vertėtų iškviesti jūsų gydytoją? Norite, aš jam paskambinsiu?

– O, ne. Atleiskite, aš ir taip suteikiu jums tiek daug rūpesčių...

– O kodėl gi Lenoksui pačiam tuo neužsiėmus? sušnabždu aš.

– Jis pirmas atvyko į nusikaltimo vietą.

– Negaliu nušalinti Rėjaus nuo narkotikų tyrimo bylos. Jis turėtų pričiupti tuos narkotikų tiekėjus iš Rytų bendruomenės. Be to, jis neturi jūsų patirties.

– Panašu, kad jūs šį tą pamiršote. Po savaitės aš išeinu atostogų.

– Sudarykite sąrašą, ponia Dornan. Mano manymu, tai būtų geriausia.

– Taip... Aš taip ir padarysiu... Man labai gaila, pareigūne... ee?..

– Lenoksas, ponia. Detektyvas seržantas Lenoksas.

Kitoje pusėje įsivyrauja neilga tyla. Mano širdis apmiršta. Toks jausmas, kad aš klausausi jo pirmą kartą.

– Visos Sunkių nusikaltimų tyrimo skyriaus darbuotojų atostogos laikinai atšaukiamos. Įsakymas bus pasirašytas šiandien, sako Toulas.

Visos atostogos laikinai atšaukiamos.

Mintys painiojasi, aš nieko nesuvokiu. Ką jis pasakė?

– Klausykite, Robai, tęsia Toulas, štai, aš jau Robas, – auka dar neatpažinta, bet šioks toks ryšys rastas. Šefas pričiupo mane už kiaušų. Mes ir taip patiriame kraštutinę įtampą, o čia dar tas beveik išeikvotas biudžetas. Kiek įmanydami stengiamės sutaupyti viršvalandžių sąskaita. Juk jūs pirmas pradėsite piktintis, jei apribosime ir šias išlaidas...

Aš tyliu.

– ...O dar ta supistai kvaila departamento reorganizacija... Žodžiu, įsakymas bus pasirašytas šiandien... Padėtis sudėtinga, įvyko žmogžudystė... Tai sunkūs laikai visiems, Robai. Visi privalome aukotis, daryti daugiau nei galim.

– Po devynių dienų aš išeinu atostogų, Broli Toulai, sakau jam.

– Klausykit, Briusai, dabar aš jau *Briusas*, štai kaip – ...nebūkit toks prakeiktai užsispyręs. Nidris pričiupo mane už kiaušų, Toulo balsas, lyg pabrėžtų pats savo žodžius, virsta kažkokiu cypsėjimu.

– Supraskite mane!

– Išvykstu atostogų numatytu laiku, Broli Toulai, pakartoju aš ir padedu ragelį.

Rėjus privertė senąją karvę sudaryti prapuolusių daiktų sąrašą. Pirštais užčiuopiu kišenėje prespapjė. Jis linkteli į durų pusę ir mes išeiname.

Mums išeinant sena klumpė gailiai inkščia: – Iš tikrųjų ta prespapjė nėra vertinga. Ji atrodo brangi, bet auksas yra žemos prabos. Ji vertinga tik man. Džimis atvežė ją iš Italijos po karo. Tuomet mes buvome neturtingi kaip bažnyčios pelės.

Kad tave kur, tu, supista, purvina sena kekše! Šitiek triukšmo dėl kažkokio menkniekio!

– Mes padarysime viską, ką tik galime, kad sugrąžintume jums jūsų nuosavybę, ponia Dornan, iškilmingai pažada Rėjus ir aš nusisuku nuo šios dvokiančios pūvančio šlamšto krūvos, kad ji nepastebėtų mano irzlaus prunkštelėjimo. Supista sena žioplė!

Gali pabučiuoti mano rausvą po-lysininko subinę, sena krušle.

Visos jos bėdos kyla dėl to, kad jos taip ilgai niekas nedulkino. Ši aplinkybė visuomet iškraipo moterų mąstymą. Socialinės tarnybos turėtų mokėti jauniems valkatoms nedidelę pašalpą, kad šie gerai jas padulkintų. Tai kompensuotų bendravimo išlaidas dėl jų įsivaizduojamų negalavimų. Kiekvieną kartą lankydamasis pas gydytoją dėl bėrimo ar nerimo priepuolių, aš matau pulkus šių senų skylių su savo trivialiais skundais.

Automobilyje išsitraukiu prespapjė. – Ar vertėjo supistai ardytis dėl šitokio šlamšto, visiškas mėšlas.

– Šykšti sena skylė, nusijuokia Rėjus staigiai sukdamas vairą ir netikėtai užrinka ant tiesiai prieš mus iššokusio vyrioko. – Tu, supistas žioply!

– Tiek šiknaskylių keliuose atsirado šiais laikais... Susimąstęs sumurmu aš vis dar žiūrėdamas į bevertę senos klumpės prespapjė.

– Reikėtų pasekti šį trizniu... užsirašyti jo supistą numerį ir patikrinti jo duomenis... Rėjus nusispjauna ir staiga nusijuokęs sako: – Pisau jį. Tai tu, vadinasi, susiruošei į Amsterdamą? Sakei, kad iš anksto užsisakei viešbutį.

– Taip ir yra. Aš ir mano bičiulis Bleidsis. Žinai Bleidsį? Jis dirba ne pas mus. Valdininkas, visuomenės tarnas. Registracijos skyriaus viršininkas Škotijos skyriuje. Gaila jo, nes jis čia neturi jokių artimų draugų.

– Atrodo, pažįstu tą vaikiną. Toks akiniuotas tipelis. Su storiausiais akinių stiklais, ar ne?

– Tikrai jis.

– Kartą mudu gerai įkalėme. Visai neblogas vaikinas... kaip anglas.

– O taip, mes jau viską užsisakėme, o šis krušlius Toulas staiga sugalvojo vaidinti viršininką. Gavo spyrį subinėn dėl to pritrėkšto juodasnukio ir dabar išsidirbinėja. Nori atšaukti visas atostogas. Įsakymą visiems darbuotojams paskelbs šiandien.

– Supisti mėšliai.

– Kad aš atsisakyčiau supistų atostogų dėl kažkokio pastirusio nigeriuko? Kaip gi, laukite. Nesulauksite. Užsikruškite. Visi žino, kad vasarą aš tris savaites praleidžiu Tailande, žiemą savaitę Amsterdame. Tradicija. Įprotis ir supistas ritualas. Jokie supisti rašliavos šikniai manęs nesustabdys. Ne, puone, maždaug nuo šio mėnesio dešimtos dienos aš supistai ginsiu Škotijos pislumo reputaciją.

Jau ketinau į grotuvą įkišti „Deep Purple in Rock“ garsajuostę, bet nusprendžiau atsisakyti šios minties, nes mudu su Rėjumi būtinai susiginčysime, kas yra geresnis vokalistas – Koverdeilas ar Gilanas. Žinoma, čia ir ginčytis nėra ko, tai kiekvienam kvailiui aišku. Noriu pasakyti, ar galėtų koverdeiliškas „Purple“ arba „Whitesnake“ susilyginti su originalia „Deep Purple“ grupe, kurioje grojo Gilanas, Blekmoras, Lordas, Gloveris ir Peisas? Ginčytis galėtų tik visiškas idiotas. Be to, Gilmoras išleido du klasikinius solinius albumus – „Glory Road“ ir „Future Shock“. Ką gi sukūrė Koverdeilas kaip solistas? Neturiu nė mažiausio noro apie tai kapotis su Lenoksu, todėl kyšteliu į grotuvą Ozio Osborno „Ultimate Sin“.

Klausydamasis Ozio išsidirbinėjimo Lenoksas pradeda susimąstęs kinkuoti galva. – Štai ką aš tau pasakysiu, Robai. Tau

nepaprastai pasisekė su žmona. Jeigu tik manoji Marė suuostų, kad aš susiruošiau su bičiuliu į Amsterdamą...

Rėjaus paukštytė. Nuplasnojo šalin palikusi jį. Tikriausiai jų santykiuose kažko trūko. Be abejo, Rėjus niekuomet nesugebės suteikti bobikei pakankamai to, ko ji trokšta. Toks anaiptol-neuniversalas kaip Rėjus Lenoksas nesugeba sinchronizuoti burnos zonos ir apatinės zonos veiklos, nejuokauju, vyrai.

– Kalbama apie vertybes, Rėjau. Duok ir imk. Santykiuose turi būti juntamas pikantiškas prieskonis, sakau jam.

Rėjus pakelia antakius. – Pasisaugotum Toulo, Robai. Apsieik su juo delikačiai ir jis tave paleis. Šią bylą mes bet kuriuo atveju išnarpliosim per dešimt minučių.

– Kas ją žino, echhh.

– Liaukis, Briusai. Kažkoks prietranka pritvojo spalvotąjį laiptinėje miesto centre ir mes tikrai jį pričiupsime. Tikriausiai tai tie snarglėti paaugliai, kurie apšlapino viską aplink... Atrodo, kad Toulas visą šį įvykį vertina kaip politinį aktą. Ką gali žinoti, gal šio nigerio turtuolis tėtušis žaidžia golfą su kokiu nors dideliu spuogu Londone. Jeigu jo vietoje būtų atsidūręs koks nors eilinis žioplys iš Brikstono, niekas dėl jo nė piršto nepajudintų. Tu juk žinai, po Toulo subine kėdė kliba.

– Būtent, Rėjau. Šis vėpla pavydi man... mano statuso ir autoriteto šiame darbe... todėl ir pataikauja suokdamas apie mano patirtį žmogžudysčių bylose. O kur gi aš įgijau šios patirties? Taigi toje supistoje Australijoje, į kurią šie šikniai nusispjauna, kai pradedama kalbėti apie paaukštinimus. Nusuka savo supistas nosis ir išstumia savo supistus statytinius.

– Be eilės, sutikdamas linkteli Rėjus.

– Ei, Rėjau! šaukiu rodydamas į Kroufordo užkandinę, – sustok minutėlei prie šios kepyklos.

Nusiperku porą bandelių su kumpiu, o Rėjus išsirenka su tešla keptą dešrelę, nuryjame jas kartu su karšta, klampia balinta kava. Jaučiuosi taip, lyg būčiau aplaižęs skardinę po to, kai prie jos buvo prisilietusios kažkokio pediko lūpos! Sėdu prie vairo, mes važiuojame į Leito pusę, ir aš išmetu senosios karvės prespapjė į

upę. Vairuodamas muistausi automobilio sėdynėje. Mane kamuoja bėrimas ant subinės ir kiaušų. Visa tai, kaip paaiškino tas šundaktaris, tik dėl pernelyg gausaus prakaitavimo ir trinties. Nuo to kremo, kurį jis man davė, atrodo, padėtis tik pablogėjo. Tikiuosi, kad šis pablogėjimas yra prieš pagerėjimą. Supisti žiopliai. Kaip, jų manymu, aš turėčiau dirbti savo darbą tokiomis aplinkybėmis?

Negaliu.

Pradeda tikrai supistai niežėti. Aš perkeliu kūno svorį ant vieno subinės pusrutulio ir įsirėžiu į šikynę per nušiurusias juodas kelnes. Jos... Man reikia rasti gerą supistą skalbyklą, štai kas. Nepadeda. Iškenčiu, kol privažiuojame Haistritą, pastatome automobilį Hanterio aikštėje, kur aš nueinu į viešąjį šikinyką. Tenka pasistengti. Nusišluostau drėgną subinę tualetiniu popieriumi. Paskui pradedu kasytis kaip pašėlęs pislius. Kumpio riebalai, kaip suprantu, iš panagių patenka į kasomą vietą, bet aš vis kasausi, jausdamas kankinamą pasitenkinimą slopinu prakeiktą niežulį, kol nudraskau odą ir pamatau iš žaizdos trykštantį kraują. Matau kraują ant savo pirštų galiukų. Kad subinės pusrutuliai nesitrintų vienas į kitą, įkišu tarp jų suglamžyto tualetinio popieriaus. Su kiaušais viskas ne taip jau blogai. Grįžtu į automobilį net nenusiplovęs rankų.

– Ką veiki šiąnakt, Briusai? Eini į ložę? klausia Rėjus, kai išsuku į Rojal Mail. Apsuksime ratą pakeliui į valdybą per Leitą: užims nors šiek tiek laiko.

– Nee... gal ketvirtadienį užsuksiu pavarinėti kamuolių.

– Ramus vakaras su šeimininke?

– Taaip, sakau apimtas išdidumo, – Kerolė šįvakar ruošia ypatingą patiekalą.

– Norėčiau, kad ir man kas nors pagamintų ypatingą patiekalą, sako Rėjus, kai mes važiuojame Ister Roud gatve pro Tinelio restoraną, į kurį mudu su Kerole anksčiau dažnai užsukdavome.

– Ar tik nenori pasakyti, kad neturi kur nueiti?

– Nee, nuo tada, kai išsiskyriau su Mare, taip nieko ir nesusiradau, tik pauosčiau, kaip sakoma, bet neatsikandau, be galo niūriai atsakė Rėjus.

– Gal pernelyg prieš jas išsidirbinėji, Rėjau, ta sena dainelė noriu-į-tavo-lizdelį-bet-kokia-kaina nė skatiko neverta, nuo tokio vyruko trenkia nevykėlio dvoku.

Lenoksas susimąstęs trina pirštu nosį. Beje, apie dvoką – automobilyje pasklinda tokia smarvė, kad aš noriu užsipulti savo pirdžių pakeleivį, bet laiku susiprotėju, kad dvokas sklinda iš netoliese esančio sąvartyno. – Galimas daiktas, neryžtingai sutinka Lenoksas.

– O ką, jei vėl suvesčiau tave su savo svaine, a, Rėjau! juokiuosi aš. Rėjus sutrinka. Jis nemėgsta, jei jam primeni tuos laikus, kai mes abu jodinėjome ant tos karvės. Kiekvienas šiknius turi savo Achilo kulną ir aš niekuomet nepraleidžiu progos priminti apie tai savo bendradarbiams. Kad neriestų per daug nosies ir susileistų. Taip, visiems šį bei tą saugau atmintyje.

PLIENINIAI RATAI

Grįžtame į skyrių. Valgykloje visi tik ir kalba apie atostogas atšaukiantį įsakymą. Aš tyliu. Šiuo atveju geriausia išlikti ramiam ir leisti išsilieti jų pykčiui. Visi, žinoma, šnairuoja į mane ir laukia, kada pradėsiu vadovauti nepatenkintiesiems, bet aš kol kas nesišiaušiu, nes reorganizuojant departamentą tikiuosi gauti detektyvo inspektoriaus pareigas. Kuriems galams man kišti galvą į kilpą dėl kažkokių prietrankų, nors aš, žinoma, elgiuosi taip, kad jie manytų, jog esu jų pusėje.

Toulas triznioja apie tą departamento reorganizaciją. Nesuprasi, kuriam galui jis tai daro, jau seniai turėtų būti su tuo susitaikęs. Tos reorganizacijos vyksta kas šešis mėnesius, ir kiekviena jų tik supistai dar labiau kenkia reikalui už ankstesnę. Dėl šios priežasties jie sukuria darbo grupę, kuri be pertraukos posėdžiauja ir galiausiai nusprendžia atlikti dar vieną reorganizaciją. Nauda iš viso šio jovalo tik ta, kad mūsų gero bičiulio pono Toulo pozicijos susilpnės, o aš, gavęs paaukštinimą, pagal rangą būsiu jam lygus. Mano pareigos jau seniai būtų paaukštintos, jei ne jų supistai kvailos taisyklės ir Kerolės idiotizmas.

Bet kol kas vairas yra jo, Toulo, rankose. Jis surenka mus visus į dar vieną supistą instruktažą ir ta naujokė blondinė civiliniais drabužiais išdalija lapelius su užrašais. Užuodžiu jos kvepalus. Mirkteliu Kleilui ir jis sutikdamas linkteli, atseit: taip, ant šios šviesiaplaukės pupytės būtų neblogai pajodinėti. Apytikriai trisdešimt

kelerių metų, vis dar standaus kūno, tik pradeda maloniai pilnėti. Taip, nuodėmės vertas kąsnelis.

Toulas skiedžia kažką apie žurnalistą, kuriam praskėlė kaušą laiptinėje, ir apie jo tėtušį diplomatą, bet negirdžiu nė vieno supisto žodžio, nes blondinė stovi prie lango ir jos palaidinė prasišviečia, o speneliai supistai stirkso. Taip, skylute, taip. Užkruščiau tave. Laimei, Toulo instruktažas greitai baigiasi ir aš nusileidžiu žemyn išgerti kavos ir suvalgyti dešrainio.

Prisiverčiu peržiūrėti bylos, kurią gražbylingai pristatė Toulas, duomenis. Asmenybė jau nustatyta: ponas Efanas Vuris. Jo tėvas yra Ganos ambasadorius. Nukentėjusysis apsistojęs Kilmuiro viešbutyje Saut Saide. Apsigyveno tik prieš dvi dienas.

Prieš dvi dienas...

Tai reiškia

Supistai nereikėjo čionai atvykti.

Nereikėjo

Žurnalistas. Diplomato sūnus ir žurnalistas. Tai ne

Ir ko gi jam čia prireikė

Koks žurnalistas jis buvo?

Tikriausiai dirbo kokiame nors nigerių komunistėlių žurnaliūkštyje, kurio neskaito joks šiknius. Arba kokiame nors supistame fūlės sirgalių žurnaliūkštyje.

Byloje yra dar šiokių tokių duomenų, todėl aš skambinu į Lotiano spalvotųjų teisių gynimo forumą, ar kaip jie ten save vadina. Gal kartais jis buvo ten pasirodęs, norėdamas susitikti su kokiu nors Edinburgo juoduku. Užimta. Man dėl to visiškai nusispjauti, todėl nusprendžiu nusiplauti iš darbo anksčiau, išsikviesti taksą ir nuvykti pas savo bičiulį į „Fermerį Hektorą", kur galima rasti gerų vaizdo įrašų.

Išsigaunu iš miesto volvu, salone griaudžia Maiklas Šenkeris. Aš amžinai dėkingas šiai grupei, nes tik ji išgelbėjo sumautą Rydingo festivalį, į kurį kažkaip buvau patekęs. Nespėjau nė susigaudyti, o štai prieš mane Hektoro ūkis.

Hektoras traiško mano delną savo akmenskaldžio gniaužtuose,

alkoholio įkaitintas veidas išsiviepia. – Turi laiko užeiti ir išlenkti taurelę, klausia.

– Atleisk, bičiuli, tiriu nužudymo bylą. Pritvojo kažkokį pusgalvį nigerį. Yra galimybė užsidirbti viršvalandžių sąskaita. Turi ką nors verta dėmesio?

– Taaip, šypsosi Hektoras ir ištiesia prekybos centro „Tesco“ krepšelį su dviem VHS formato vaizdajuostėmis.

Mudu susitariame susitikti ložėje prieš pat savaitgalį, ir aš nuskubu namo, nes kiekvieną kartą, kai mano žvilgsnis užkliūva už verto dėmesio užpakaliuko, kelnėse viskas suspurda.

Šį vakarą aš namie, vienas namie, tai nei su Rėjumi Lenoksu, nei su kokiu nors kitu šikniumi nesusiję. Arbata užgeriu geroką gabalą pyrago. Pašildęs jį mikrobangų krosnelėje, žiūriu juostas, kurias pasiėmiau iš Hektoro. Pirmoje dvi kekšytės pateikia gerą laižymo ir masturbavimosi seansą, paskui pasirodo du juodaodžiai eržilai ir prisijungia prie jų... ne... Išjungiu juos visus. Nenoriu matyti jokių juodaodžių eržilų. Įdedu į grotuvą antrąją vaizdajuostę su dviem lesbietėmis ir pienininku.

Kandu pyragą ir dantis perveria skausmas, o per visą kūną nuvilnija spazmai. Supistas pyragas neiškepė pakankamai gerai ir vis dar yra kietas kaip ledas. Vis tiek jį suryju. Videofilmas visai neblogas, bet dėl padažnėjusio širdies ritmo krūtinėje pradedu jaustis nekaip. Kambarys pernelyg rėžia akį, o kampai – per aštrūs. Nueinu į virtuvę ir įsipilu gerą porciją viskio. Pasiimu butelį ir einu į kambarį. Dar vienas stiklas ir nerimas atlėgsta. Negalvoju apie darbą. Aš esu čia, savo namuose.

Nugeriu keletą saldžių gurkšnelių ir suglembu supamajame krėsle. Pusiau apsnūdęs pagalvoju apie Kerolę. Ji greitai grįš. Sugrįš, nes žino, kur jai geriau.

Tada pilvą pradeda iš tikro skaudėti ir mane išpila prakaitas. Sėdžiu raitydamasis krėsle, tas sūpuojasi keldamas šleikštulį, bet iki pat aušros negaliu nusigauti iki lovos. Atrodo, tuoj apsivemsiu. Nuryju šleikštulį ir stengiuosi kvėpuoti ramiai. Mane pila tirštas, dvokiantis, alkoholinis prakaitas. Kokio velnio? Tikriausiai dėl to

pyrago. Reikės paskambinti į Sveikatos apsaugos departamentą ir papasakoti, kokį mėšlą daro tie žiopliai iš kulinarijos parduotuvės, nors ką iš jų tepeši.

Paskui, laimei, skausmas aprimsta ir aš užmiegu.

Miegas a ... ir malonūs sapnai, kurie ... sutrikdė tas mėšlas, kurį tu ... Toulas ir į jį panašūs žmonės ... jis galvoja, kurį gali daryti k ...

Jokių galimy ...

000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000
000000000000000000000000000
00000000000000000000000000
000000000000000 aš 00000000000
00000 ***aš esu*** *0000000* **aš esu** *00000*
000000000 ***aš esu gyvas*** *000000000*
00000000000000 ***aš esu gyvas*** *000000*
0000000 ***aš esu tižus ir silpnas*** *000000*
00000000000 ***aš privalau augti*** *00000*
00000000 ***aš turiu valgyti*** *000000000*
00000 ***aš privalau tapti stiprus*** *00000*
0000000 ***valgyti*** *0000000* ***valgyti*** *000*
000 ***valgyti*** *000* ***valgyti*** *000* ***valgyti*** *000*
00 ***valgyti*** *00* ***valgyti*** *00* ***valgyti valgyti***
valgyti valgyti valgyti valgyti valgyti
0000000000 ***valgyti*** *000000000000*
0000000000000 ***didelis ir stiprus*** *000*
00000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000
00000000000000000000000000
000000000000000000000000

...vis dar supista ... anas pislius, o mano žarnos urzgia. Tamsu. Aš voliojuosi lovoje. Neprisimenu, kaip iki jos nusigavau. Man tai neįprasta. Šalia savęs jaučiu tuštumą, sugriebiu jos suknelę ir stipriai priglaudžiu prie savęs. Suknelė vis dar išsaugojo jos kvapą. Kažkada naktį aš ją paleidau ir nuo tos akimirkos mane persekioja nakties košmarai. Be to, dar gniaužau savo kiaušus, nes jie neapsakomai gelia.

Mano makaulė kažkokia ištižusi, lyg ją kas būtų sutraiškęs, o smegenys išsiliejusios ant pagalvės. Nepaisant to, kaklo sausgyslės įsitempusios iki galutinės ribos, nors ir negali išlaikyti apmirusios galvos svorio. Pro šviesIaides vangiai skverbiasi ankstyvo ryto šviesa, nuo jos kambarys atrodo neryškus ir miglotas.

Prisivertęs atsikeliu, nusiprausiu ir rengiuosi nusiskusti, bet pamatau, kad nebeturiu naujų skutimosi peiliukų, todėl savo fizionomiją tenka gremžti senu. Nusprendžiu automobilį palikti ir pasuku autobusų stotelės link apimtas keisto laisvės ir nevilties jausmo, suvokdamas, kad dabar tik dvidešimt po dešimtos, o aš jau apsisprendžiau dėl šio vakaro: šiandien nusilaksiu.

Pilvas vis dar streikuoja, o kūnų dvokas autobuse atrodo nepakeliamas. Pernelyg daug valkatų. Kodėl jie nevažiuoja kitu reisu, tuo, kuris vyksta iš Kolintono į centrą neužsukdamas į Oksgengsą? Man išlipant iš autobuso kažkoks skudurius ištiesia ranką išmaldai. Papurtau jo leteną ir sakau, kad Jėzus jį myli. Vyriokas nustemba. Pasitraukiu nuo jo ir nueinu gatve. Jei ne artėjančios Kalėdos, sugrįžčiau ir atimčiau iš to šikniaus pinigus.

Nueinu prie spaudos kiosko ir nusiperku „Sun“. Taip pat žvilgčioju į pornografinius leidinius stendo viršuje. Nėra čia ko teisintis – šiame darbe per daug galvoti pavojinga, todėl geriau nukreipti savo energiją į tą sritį, apie kurią galvoti yra lengva ir kuri niekam nedaro jokios žalos. Daugeliui mūsų seksas tam tinka labiausiai.

Pasitraukiu taip ir neišsirinkęs kito pirkinio, bet mane suerzina linksmas kioskininko šūktelėjimas. – „Sun“, garsiai rėkia jis, – labai gerai, trisdešimt pensų.

Man nemalonu tai girdėti, nes nesu vienas iš tų plebėjų, kurie skaito „Sun“. Greičiau jau priskirčiau save tiems, kurie rašo arba netgi redaguoja. Žinok skirtumą, tu, plebėjau, visuomet žinok supistą skirtumą.

Mažiausia, ko man reikia iš pat ankstyvo ryto, tai dar vieno Toulo surengto pasitarimo dėl Vurio nužudymo. Per pasitarimą susitinku su Gasu Beinu, Piteriu Inglisu ir trimis žiopliai konstebliais: Rojumi, su kuriuo susipažinau ložėje, Muiru, su kuriuo

dirbau Kovos su narkotikais skyriuje, ir Konsidainu, kuris atrodo neblogas vyrukas. Regis, Toulas rengiasi pats vadovauti operatyvinei grupei, tirsiančiai to juodasnukio nužudymo bylą.

Kai pamatau tą kvailelę Amandą Dramond, mano viduriai supistai užkaista. Ką, po velnių, ji čia veikia? Nužudymo tyrimo grupėje? Juk jai negalima patikėti net išrinkti užuolaidų biurui.

Kodėl niekas nepasako, kad ji čia daugiau nebereikalinga, nes mes jau turime civilę blondinukę su tekintomis kojomis ir dirbtiniu įdegiu, kuri užsiima visu popierizmu? O štai ir ji pasirodo mano akiratyje. Pcha! Ji paduoda man kažkokį popiergalį.

– Ačiū, brangute, nusišypsau ir ji nužvelgia mane tuo abejingu, bet kartu savanaudiškai įžvalgiu kekšaitės žvilgsniu, sakančiu, jog yra pasirengusi sužaisti šį žaidimą ir pati žino, ko nori.

– Pisloka lėlytė, girdžiu šnypščiant man į ausį, tai Rėjus Lenoksas.

– O tu, vardan pisliavos, ką čia veiki, klausiu jo. – Maniau, kad dirbi savo darbus.

Ką jis čia veikia, aš ir taip žinau, medžioja šią blondinukę – štai ką jis čia daro.

– Išeinu. Tiesiog užsukau pasilabinti, nusišypso jis ir išnyksta. Jis pasikirpo ūsus, bet persistengė ir dabar panašus į pediką.

Sudedu lūpas bučkiui į blondinukės glaudžiai sijonu aptraukto užpakaliuko pusę, bet beširdė prielipa Amanda Dramond gestu atitraukia Rėjaus dėmesį.

Aš ignoruoju paniekinamą Blyškios Vemti Verčiančios Kaliausės žvilgsnį. Niukteliu šalia stovintį Dougį Gilmaną ir jis pritariamai linkteli galvą sekdamas tolstantį blondinukės užpakaliuką.

Toulas irzlioja vos įstengdamas tramdyti trykštantį susijaudinimą: – Kaip žinote, mūsų aukos asmenybė jau nustatyta. Tai Efanas Vuris, nepriklausomas žurnalistas iš Ganos, dirbęs Londone. Nežinia, kas jį atvedė į Edinburgą, bet jo draugai sako, kad jis čia atvyko pailsėti.

Ne pats geriausias laikas atostogoms. Galiu lažintis, kad tas vyriokas buvo kažką supistai sumanęs.

– Pailsėjo šiknius, atsiduso Piteris Inglisas.

Inspektorius Robertas Toulas demonstruoja savo seną sukirpimą arba, jei norite, vėl gieda seną supistą giesmelę, kurią triesti jis tik ir tesugeba. – Iš Londono gavome žinių, kad mūsų auką anksčiau buvo užpuolę Hagerstoune, Londone. Šių metų vasario antrą dieną jis išėjo iš baro su dviem draugais. Jį užpuolė kažkokie iš furgono iššokę banditai su beisbolo lazdomis. Apie tai buvo pranešta, bet niekas nesuimtas.

– Jūs manote, kad šį vyruką sudirbo kokia nors juodukų nekenčianti gauja? klausia Gasas.

Amanda Dramond krūpteli. Toulas atrodo pavargęs. – Nieko negalime pasakyti. Galimas daiktas, kad tai tik sutapimas. Vis dėlto prisiminimas apie šį įvykį Londone, kai jis lipo laiptais Nort Bridže, jam turėjo sukelti nerimą. Keista, kad jis buvo toks neatsargus. Toulas žvelgia į mus laukdamas atsakomosios reakcijos, bet visi tyli lyg liežuvius prariję. Tuomet jis pasisuka ir kreipiasi tiesiog į mane. – Briusai, po kokios valandos užeikite į mano kabinetą, gerai?

Mane nukrečia drebulys. Nenoriu tirti šios bylos. Nenoriu su šia byla turėti nieko bendra. – Anksčiau kaip po dviejų valandų nepavyks, viršininke. Niekaip nesusilaikau nepasakęs šio klaikaus žodžio, jo stengiuosi nevartoti kreipdamasis į Toulą. Pats savęs nekenčiu, kad esu toks... pagarbus. Pisau juos visus. – Vykstu į susitikimą Lotiano spalvotųjų teisių gynimo forume. Pamaniau, jei visas šis reikalas toks svarbus, visuomeniškai reikšmingas, būtų prasminga palaikyti su jais ryšį, išsklaidyti įtarimus.

– Puiki mintis, Briusai. Būtent tai, ko mums reikia. Tuomet užsukite po dviejų valandų.

Nuo pasididžiavimo mano krūtinė išsipučia. Pastaruoju metu esu ne pačios geriausios formos, bet apmauti tokius kaip Toulas dar sugebu. Žinoma, džiunglių gyventojų ir jų globotinių aplankyti nesiruošiu. Dviejų valandų man reikia papietauti, ir tai labai mažai. Išeinantį kartu su Gasu tarpdury mane sustabdo Amanda Dramond. – Briusai, gal galėtume pasikalbėti?

– Su tavimi, brangute, mudu galime bet kada pasikalbėti, šypsausi jai. Su tokia frigidiška kekše kaip Amanda gaišti laiką –

bergždžias darbas, bet būtina visada prisiminti, kad net ir ledo luitai tirpsta, jei atveriate jiems savo širdį. Jei Briusas Robertsonas ir išmano ką, tai būtent – *kaip* šitai daroma.

Ji susiraukia: Reikalas tas, kad šį rytą šnekėjausi su Alanu Maršalu iš forumo ir jis neužsiminė, kad rengiasi su jumis susitikti.

– Chm-m-m, pasikasau smakrą. Kad jį kur, tą seną skustuvą. Reikėtų nusiskusti kruopščiau. – Atrodo, kad kažkas kažką supainiojo. Mes, brangute Mende, apie tai dar pasikalbėsime, kai sugrįšiu, mirkteliu jai ir nusisukęs nueinu.

– Aš esu Amanda, o ne brangutė Mendė, sušnypščia ji, bet aš nusisukau nuo jos ir pamojau Gasui sekti paskui ignoruodamas kvailus kekšytės vapaliojimus.

Esi laisva, mergaičioke.

Sėdame į automobilį ir vykstame pas Kroufordą. Eilėje pastebime du uniformuotus prietrankas: veidai pažįstami, bet vardų nežinome. Taip ir liko konstebliai, jokio karjeros kilimo. Mudu su Gasu žvelgiame į juos iš aukšto. Kol renkamės pirkinius, tas akiplėša senis Kroufordas pažvelgia į uniformuotuosius ir surinka: – Niekas nesikėsina čia apiplėšti. Kepyklos ir traškučių parduotuvėlės yra saugiausios vietos Edinburge!

Konstebliai parausta lyg vėžiai. Tokiais atvejais aš visuomet dėkoju likimui, kad dėviu civilinius drabužius. Sugėdinti jie greitai pasišalina, o mes su Gasu grįžtame prie automobilio.

– Ta sumauta Dramond. Seniai, matyt, jos niekas gerai nedulkino, sakau įjungdamas volvo variklį. Kraujyje dūksta testosteronas. Nagi, mažiuk, užsivesk.

Gasas šypsosi. Jis neblogas vyrukas. Gal šiek tiek davatka, bet savo nuomonės niekam neperša. – Tu esi baisus žmogus, Briusai.

– Kiek galima spręsti, ji priklauso nusivylusių vyrais moterų tipui. Tikriausiai frigidiška, spėlioju aš, kai išsukame į Reburn Pleisą. Aš mieliau užsisakyčiau pintą alaus ir mėsos pyragą Berto bare. Vis geriau nei Kroufordo mėšlas. Vis dėlto po vienos pintos sektų dar tuzinas kitų, o Gasas yra ne iš tų, kurie padėtų skersą ant darbo. Privalėsiu susiturėti.

– Beje, ji yra smagi mergytė, šiek tiek išdidžiai sako Gasas.

– O, taip, gana smagi mergytė, pritariu aš. Šioje stadijoje geriau atsitraukti. Būtų prasminga apie šiuos du paskleisti šiokių tokių paskalų.

Įjungiu radiją. Ketvirtuoju kanalu transliuoja kažkokią idiotišką viktoriną.

– NAGI, MALKOLMAI, TAU LIKO TRYS GALIMYBĖS IŠLOŠTI PAGRINDINĮ PRIZĄ, AR TU PASIRUOŠĘS?

– MANAU, KAD TAIP.

– GERAI. KOKIAME ŽEMYNE YRA PARAGVAJUS?

– EEE... EUROPOJE?

– ŪŪŪŪŪŪŪŪŪ... ATLEISK, MALKOLMAI, PARAGVAJUS YRA PIETŲ AMERIKOJE. NESIJAUDINK, PAMĖGINK DAR KARTĄ. VENGRIJOS SOSTINĖ YRA ...?

– EEE... OOO... EEE... TRANSILVANIJA?

– OOOOOUUUUHHHHH... MAN LABAI GAILA MAAALLKUUULME... IŠ TIESŲ TAI BUDAPEŠTAS, O TU GALVOJI APIE VAMPYRUS IR VISOKIUS PANAŠIUS DALYKUS, AR NE?

– TAIP, BOBI, AŠ KAIP TIK GALVOJAU APIE TĄ ŠIKNIŲ DRAKULĄ IR VISĄ TĄ MĖŠLĄ.

– NĖRA KO JAUDINTIS. TU VIS DAR TURI ŠANSĄ IŠLOŠTI PAGRINDINĮ PRIZĄ. AR TU PASIRENGĘS?

– EEE... TAAIP.

– GERAI.

– KOKS KOMEDINIS AKTORIUS SUVAIDINO TONIO FERINO VAIDMENĮ?

– EEEE... TURĖČIAU TAI ŽINOTI... GAL STIVAS KUGANAS?

– TEISINGAI, TAI YRA STIVAS KUGANAS! MALKOLMAI VINTERSAI IŠ LARKHOLO, TU LAIMĖJAI MŪSŲ PAGRINDINĮ PENKIŲ ŠIMTŲ SVARŲ PRIZĄ!

Išjungiu šį mėšlą ir įkišu į grotuvą garsajuostę su „Saxon“ debiutiniu albumu „Wheels of Steel“, kuris, daugelio nuomone, yra pats geriausias. Man pačiam, tiesą sakant, labiau patinka „Denim

and Leather". Akies krašteliu stebiu, kaip Gaso veidas iš pasišlykštėjimo susiraukia lyg guminė kaukė.

– Koks sumautas ūžesys, Briusai! Nesuprantu, kaip tu gali šito klausytis!

– Tai yra baltojo žmogaus dvasingoji muzika, Gasai. Atėjome, užkariavome, pavergėme, paaiškinu.

Į valdybą nusigauname maždaug po valandos, o laiptais žemyn leidžiasi, kaip jūs manote, kas, Toulas. Juk mes tarėmės susitikti po dviejų valandų; tas šiknius supistai nugvelbė laiką, kurį skiriu kryžiažodžiams. Toulas apatiniame aukšte! Kokia sėkmė! Paprastai šis prietranka neišsirita iš savo kėdės. Aš net nežinojau, kad tas šiknius turi kojas, kol nepamačiau jo Karališkajame teatre, kur jis vedžiojo kažkokią lėlytę. Ten mes susitikome ir su vienu kekšiumi, kuris mėgino apsimesti manęs niekada nepažinojęs. Pamenu, kaip lėlytė paklausė: kas jis toks, o aš atsakiau, kad jis yra blogas dėdė, kažkada mano nusiųstas į cypę. Kaip ji po to žiūrėjo į tą šūdo maišą!

– Robai... čionai, – Toulas užeina į apklausų kambarį ir užveria po savęs duris. – Paklausyk, norėčiau, kad viskas liktų tik tarp mūsų, bet, kaip žinai, padėtis yra sudėtinga ir taip bus iki tol, kol baigsis ši reorganizacija ir naujoji detektyvo inspektoriaus vieta bus užimta. Tad iki Naujųjų metų teks pasitempti.

Mano vieta. Naująją vietą, žinoma, užimsiu aš. Bet pasiklausykite Toulo; galima pagalvoti, kad jis tiesiog geidžia vienodo mūsų statuso, nors iš tikro jis nieko panašaus nenori. Kad ir kaip ten būtų, gavus naują paskyrimą mano pareigos bus daug aukštesnės nei to prietrankos. Seniai būčiau įkopęs į tas aukštumas, jeigu visko nebūtų sukrušusi Kerolė – dėl jos mes šešerius supistus metus praleidome Australijoje.

– Žodžiu, noriu, kad tu vadovautum Vurio nužudymo tyrimo grupei. Žinoma, aš prižiūrėsiu tyrimo eigą, bet dėl tos reorganizacijos esu tiesiog užsivertęs reikalais. O dar tas Besbis atsiuntė pranešimą, kad kurį laiką nepasirodys. Neišmanau, ką jie ten galvoja; kaip aš galiu vadovauti padaliniui be inspektoriaus? Kad ir

kaip ten būtų, informuok mane apie viską. Noriu, kad šį riešutėlį sutraiškytume nedelsiant.

Šis onanistas mano, kad man prisigerinęs, primetęs vadovavimą tyrimo grupei ir paskyręs mane atsakingu už rezultatus, atkalbės nuo kelionės į Amsterdamą. Šūdo! Jei reikės, aš per federacijos ir profesinių sąjungų kanalus tokį vėją pakelsiu. Visur galioja tos pačios taisyklės. Paskui man tenka išklausyti jo meilinimosi ir postringavimų, koks puikus pareigūnas aš esu. Ką gi, bent tai yra tikra tiesa.

Iš tiesų geidžiu šio supisto paaukštinimo, tų inspektoriaus pareigų. Jos yra mano, priklauso man už nuopelnus. Bet kuris šiknius iš tarnybos jums tai pasakys. Ar esu prastesnis už bet kurį iš jų? Kad ir tą Besbį su jo tariamu stresu? Tas jo stresas niekada netrukdo žaisti golfą. O taip, kai kurie moka apvynioti apie pirštą žioplius iš socialinių tarnybų. Aš asmeniškai išsiųsčiau bevertį pirdžių į nepelnytą poilsį, tuomet mūsų padalinyje atsirastų ne viena, o dvi inspektoriaus vietos, ir šis faktas gerokai pagerintų nuotaiką valgykloje. Bet aš veltui išeikvojau aštuonerius metus. Ką, jų manymu, aš veikiau Sidnėjuje? Supistai varinėjau kamuolius? Ir kas gi sugalvojo tas supistas taisykles, kad tarnyba užsienyje neįskaitoma? Ir viskas tik dėl jos, nors ji pati nežino, ko nori. Kerolė Edinburge: aš noriu būti kartu su mamyte. Kerolė Sidnėjuje: negaliu susitvardyti, pasiilgau savo sesutės. Sesutė: jos net neprisiminčiau, jei ne skylutė tarpukojyje.

– Nusprendžiau, kad sukaupęs tokią žmogžudysčių tyrimo patirtį, būtent tu turėtum vadovauti tyrimo grupei, tęsia Toulas. – Iš esmės dirbtum inspektoriaus darbą. Dėl atitinkamo atlygio šiuo metu mes nieko negalime padaryti, bet jeigu tu pasieksi gerų rezultatų, tai turės didelės įtakos, ee... ateičiai. Savo žinion gausi Inglisą, Beiną, Dramond ir kokį nors uniformuotą pareigūną.

Nekenčiu Toulo, bet savo darbą jis išmano. Reikia pripažinti šį šikniaus pranašumą. Jis paplekšnoja mano ranką, o aš tik linkteliu. Išeiname iš kambario. – Tuomet viskas sutvarkyta, Briusai, šypsosi Toulas.

Per tą trumpą laiko tarpą, kurio prireikė išeiti iš kambario ir užkaisti virdulį, aš suvokiu, kad tas šiknius su savo meilikavimo

mėšlu vos neišsisuko. Toulas tikrai supistai išmano savo darbą. Gausiu aš tą paaukštinimą ar ne, bet vis tiek mausiu į Amsterdamą.

Pastebiu, kad netoliese šlaistosi Amanda, ji apsimeta besišnekučiuojanti su Gasu, bet iš tikro lūkuriuoja Toulo. Pamačiusi mus, iškart prieina. – Atleiskite, Bobai, gal galėčiau su jumis trumpai pasikalbėti?

Štai kaip? Tiesiog Bobai?

– Žinoma, sako Toulas ir pasisuka į mane: – Neužmiršk, Briusai, ką tau sakiau. – Aha, sumurmu. Pasuku Gaso link žvilgsniu palydėdamas koridoriumi tolstančias kresno Toulo ir išdžiūvėlės Dramond figūras. Visai kaip supistų Lorel ir Hardžio. – Jeigu jis mano, kad aš persiplėšiu žarnas tirdamas šią bylą, jis supistai kvailas, sakau Gasui.

– Kiek suprantu, visa tai yra politika, pavargęs purto galvą Gasas. Mėgstu Gasą. Jis panašus į Džimio Hensono lėlę marionetę ir yra vakarykštės dienos žmogus, bet man šis šiknius patinka. Galiu sau tai leisti. Beje, jis taip pat taikosi į paaukštinimą. Ar jis turi kokių nors šansų? Beveik jokių.

– Tu esi sumautai teisus. Ar aš atsisakysiu savo kelionės į Amsterdamą, kur, kaip tas šiknius puikiai žino, kiekvienais metais praleidžiu savaitę, norėdamas išsiaiškinti, kas pritrenkė tą juodasnukį, ir uždirbti taškų šitam Ponui Toului? Ar aš panašus į idiotą? Tikrai atrodyčiau panašus į idiotą. Ne jau, ačiū jums pone Toulai. Ir jums, pone Nidri, taip pat dėkoju.

– Jis supranta, kaip mus pričiupti, Briusai. Su tomis inspektoriaus pareigomis po reorganizacijos.

– Tai neturi nieko bendra su paaukštinimu! plyksteliu aš. Šiek tiek per garsiai, nes Gasas sutrinka. Man reikėtų tvardytis. Pradedu minti pedalus atgal: – Jis neturi jokios įtakos šiam paskyrimui. – Tu manai, kad Nidris ir kiti šikniai iš atestacinės komisijos klausys šio krušliaus? Ką jis išmano? Jis nieko supistai neišmano! Susumuojame: jis viso labo didelis supistas nulis, pabilsnoju sau į galvą.

Palieku Gasą pagalvoti apie tai. Senas šiknius iš tikro mano, kad būtent jam atiteks inspektoriaus vieta. Klaida! Apgailestauju!

Labai greitai suseno ir pernelyg vėlai atėjo į protą. Įsikniaubiu į kryžiažodį laikraštyje „Sun".

Horizontaliai
1 Voro spąstai (6)
4 Pradėti iš naujo (6)
7 Trys išminčiai (4)
8 Akivaizdu (8)
9 Dėmė (7)
12 Šilingas (3)
14 Sutepimo priemonė (6)
15 Uždaryti (6)
16 Žymimasis artikelis (3)
18 Loterija (7)
22 Tamsiaplaukė mergina (8)
23 Inertiškas (4)
24 Šaipytis (4,2)
25 Zodiako ženklas, Jautis (6)

Vertikaliai
1 Atsitikti (4,5)
2 Menkniekis (9)
3 Raumuo (5)
4 Laidai (5)
5 Užtikrintas (4)
6 Atogrąžų vaisius (5)
10 Atsakas (5)
11 Pasveikinimas (5)
12 Stebėtojas (9)
13 Palaipsniui (2,7)
17 Minia (5)
19 Dominavimas (2,3)
20 Avies riksmas (5)
21 Sagtis (4)

Ne, šiandien kažkodėl nesiklosto. Vėl atsiverčiu trečiąjį puslapį.

– Sveikas, Briusai, perduodamas Kroufordo užeigos paketėlį su skrudintomis bulvytėmis Piteriui Inglisui sako Gasas, – nori sužinoti, ką tau šiandien pranašauja žvaigždės?

– Taaip, varyk. Jis atitraukia mano dėmesį nuo Alisijos iš Hulio nuotraukos. Užsikrušk, kokia tos mergiotės figūrėlė.

– Kas tu pagal zodiaką?

– Jautis.

– Tai štai: „Jūs atsikandote daugiau nei galite sukramtyti ir todėl vos suduriate galą su galu..."

– Supista tiesa! Ir visi supistai žino, kieno tai kaltė! Rodau pirštu į lubas.

– „...Nesijaudinkite – šios savaitės saulės užtemimas išsklaidys jūsų ateitį gaubiantį netikrumą..."

Tuo metu įeina Rėjus Lenoksas: – Skamba kaip paaukštinimas, Briusai, juokiasi jis.

– „...Paskui pasirenkite atsipalaiduoti ir mėgautis gyvenimu.“ O-ho-ho! Taigi apie atostogas, įsiterpia Piteris.

– Tikriausiai kalbama apie Amsterdamą! Kol aš trinu rankas, į kambarį įeina blondinukė. Ji išdalija kažkokius lapelius.

Džiūgavimas truko neilgai. Supistas Nidrio įsakas.

ĮSAKYMAS

Visiems padalinio inspektoriams (sąrašas pridedamas)

Po pastarųjų įvykių departamentas labai susirūpino rasinių bylų tyrimu. Vyriausioji vadovybė jau senokai suvokė būtinybę imtis atitinkamų priemonių šiuo klausimu ir dabar, atsiliepdama į kritines pastabas, nusprendė surengti rasiniams klausimams skirtą seminarą. Pranešimus skaitys valdybos darbuotojai ir Lygių galimybių komiteto atstovai. Vyriausiųjų valdybos darbuotojų ir pareigūnų, tiriančių rasinio pobūdžio bylas, dalyvavimas būtinas.

Seminarui vadovauja Amanda Dramond ir San Jung.

Vyresnysis superintendantas Džeimsas Nidris

Negaliu tuo patikėti. Toulas ir Dramond. Kalbėjausi su juo šį rytą, ir tas pislius nepasakė apie tai nė žodžio. Man, antram žmogui, tiriančiam šią bylą, o kadangi Toulas vadovauja tiktai formaliai, iš esmės pirmam. Ta subinlaižė pasidarbavo už mano supistos nugaros ir su kažkieno pagalba pramušė vieną iš savo juočkių subinių bučiavimo projektų.

– Koks supistas laiko eikvojimas! žvelgdamas į mane sudejuoja Piteris Inglisas.

– Jūs tik pažiūrėkite, kas visam tam vadovauja, sakau aš, – kažkokia supistai kvaila mižnelė! Ką, po velnių, ji išmano apie policijos darbą? Žvelgiu į Rėjų Lenoksą. Juk jis vis trainiojosi aplink

tą bukaprotę kekšytę. Jis atrodo šiek tiek prasikaltęs ir mėgina pakeisti pokalbio temą. – Neįsivaizduoju, trukteli pečiais jis, kaip mes atskleisime šią žmogžudystės bylą, jei visą laiką mus tampys po tą seminarą.

– Sumauta nesąmonė, sutinka Gasas. Vaikinams visai nelinksma. Jie dirsčioja į mane kaip į visų atstovą laukdami, kad imčiausi iniciatyvos. – Ką tu į tai atsakysi, Briusai?

– Manau, kad mums teks su tuo susitaikyti. Kaip tu pasakei, Rėjau, pasisuku į Lenoksą, – mes neatskleisime šios bylos sėdėdami ir plepėdami su kvailomis mižnelėmis, bet tai yra jų sprendimas, o ne mūsų, gūžteliu pečiais.

– Toulas paprasčiausiai nori pasimaivyti prieš sumautą vyresnybę bei forumo benkartus, pasiskundžia Piteris Inglisas. Jam jau per trisdešimt ir kaip policininkas jis atrodo per daug nupiepęs. Supista AIDS auka, sakyčiau.

– Aš reaguočiau į visa tai šaltakraujiškai, tiesiog leiskime tiems šikniams nusisukti sprandus, linkteliu aš.

Šiek tiek vėliau paskambinu savo bičiuliui Bleidsiui iš Civilinės tarnybos ir susitariu vėliau susitikti ložėje. Paskui einu į Kroufordo užeigą praryti bandelės su kiaušiniu. Lauke jau gerokai pašalo, bet net ir šaltis negali užgožti iš mano kelnių sklindančio aitraus dvoko. Reikėtų nunešti jas į cheminę valyklą. Atlapoju savo palto skvernus ir paplasnoju jais norėdamas užuosti, ar dvokas iš tikrųjų toks aitrus, kaip įsivaizduoju, bet pajuntu tik kažkokį neaiškų kvapą. Šias kelnes porą dienų mūvėti dar galima.

Iš vidinės palto kišenės kyšo kažkoks sumaitotas vokas. Tai Tonio iš Čelmsfordo laiškas, kurį nešiojuosi kišenėje jau visą mėnesį. Gal vertėtų vėl pas jį nuvažiuoti šiek tiek pasitrankyti, pavyzdžiui, per Naujuosius metus? Galvoju apie tą karvę Dianą ir jos didelę nuogą, tiesiai man į veidą atsuktą subinę, o mano kelnės vėl įsitempia, pamatau tą įprastą gumbą. Užsisagstau paltą, nes pro šalį eina kažkokios moterys. Ne, mergytės, šitokio kokybiško mėsos gabaliuko jūs nepamatysite – iš pradžių pinigai ant stalo. Ta supista Diana – ji ir vėl lenda man į galvą; aš ir vėl noriu ją pamatyti.

Būtent tokios akimirkos ir palaiko žmogų. Be jų lieka vien tik darbas. Ir žaidimai.

Kroufordo užeigoje baigėsi kiaušiniai. Tikriausiai juos surijo tie uniformuoti prietrankos, kurie, užuot dirbę savo darbą, trainiojasi po visokias landynes paryti. Taip ir sukruša visą policininko darbo dieną.

TYRIMAI

Vakarą smagiai praleidome biliardinėje lošdami ratu. Turnyrą laimėjau aš, sutriuškinęs Lenoksą santykiu 4:3, nors pirmąsias dvi partijas pralaimėjau. Senasis šiknius iškart nuliūdo ir išsikrušo lauk. Nemėgink žaisti su dideliais berniukais, jei nemoki judinti biliardo lazdos, o Lenoksas to tikrai nemoka. Ir štai mes su bičiuliu Bleidsiu, tuo pačiu, su kuriuo rengiuosi vykti į Amsą, esame šaltoje gatvėje. Jau įsivaizduoju, kaip mudu ten pramogaujame. Bent aš tai tikrai. Ore sukinėjasi retos snaigės. Pasigaunu vieną jų ir pro alaus sukelto apgirtimo rūką mėgaujuosi jos formos tobulumu, kol ji ištirpsta nuo mano delno šilumos.

Pradeda snigti smarkiau ir aš tempiu besispyriojantį Bleidsį į dvokiantį, nusususį barą Kougeite, vieną iš tų skylių, kurios vis dėlto gauna licenciją prekybai alkoholiu iki vėlumos ir būna užtvindytos studentų bei kitokios šutvės. Patrepsiu kojomis nusipurtydamas sniegą ir užsakau dar porą pintų alaus. Susirandame kur atsisėsti ir aš girdžiu, kaip kažkoks šiknius prie gretimo stalelio kažką kalba apie fūlę, Stronaką, kuris kažkada buvo geras žaidėjas, o dabar neištveria nė devyniasdešimties minučių. Galvoju apie šį visiems akivaizdų faktą ir akies krašteliu triukšmingoje studentų kompanijoje pastebiu kažkokį triušeną, apsivilkusį išblukusiais, bet švariais drabužiais. Jaunieji snargliai gaudo kiekvieną jo žodį, lyg šis senas pislius kažką reikštų.

– Ar tik tai ne tas bohemos vyrutis Artūras Kormakas, na, žinai, tas poetas? klausia manęs Bleidsis.

Pažvelgiu į jį ir niekinamai išsiviepiu. – Tu vadini šį seną šiknių bohemos poetu, bet ką tai reiškia? Mano akimis žiūrint, jis paprasčiausia šiukšlė.

– Na, šiaip jis išleido poezijos rinkinį, kuris laimėjo Meno tarybos premiją.

– Būtent taip galima apibūdinti tuos bohemos tipus: neišsiblaivantis šiknius alkoholikas, kuris sugebėjo įtikinti turtingus liberaliai nusiteikusius onanistus, kad yra kažkoks supistas intelektualas. Iš tikro jis yra viso labo supistas menkysta! Jis gyvena lūšnyne. Gali supistai vadinti jį kuo tik nori, bet, mano akimis žiūrint, jis yra viso labo supistas menkysta!

Apsidairau ir pastebiu, kad kelios pisliavos vertos studenčiukės trinasi aplink tą mėšlo gabalą, dėl to pajuntu jam dar didesnę neapykantą.

– Na, nežinau... Jei mes gyventume Paryžiuje, kairiajame Senos krante ar kokioje nors panašioje vietoje, visi jį laikytų bohemos atstovu... nusiimdamas nuo nosies akinius ir valydamas juos skudurėliu sako Bleidsis. Viena iš Bleidsio akių žlibina daug blogiau už kitą, todėl vienas jo akinių lęšis yra žymiai storesnis.

– Supisti varliarijai šikniai, ką jie apskritai supistai išmano? Mėšliai yra visur mėšliai. Bedu pirštu į seno krušliaus pusę. – Ar tu vadini tai menu? Girdėjau jį vapaliojant. Tas prietranka švebleno savo poemas, ir jų niekas nenorėjo supistai klausytis. Būtent tai jie vadina menu, ar ne? Pažvelk į tą prietranką, rašinėjantį apie save ir savo narkomanus draugužius. Suprantama, dabar jis supistai nebado sau į venas, dabar jis gyvena supistos Prancūzijos pietuose ar kažkokioje panašioje vietoje ir perša supistiems liberalams pederastams savo vėmalus, mėgindamas įtikinti, kad yra šioks toks menininkas... būm! Supisti krušliai! šaukiu džinsuotam mėšliui ir jį supantiems studenčiokams.

Bleidsis atrodo šiek tiek sunerimęs. – Briusai, gal mes galėtume, ee... dar kur nors nueiti, ee...

– Supratau tavo užuominą, Bleidsi. Čia dvokia kaip sąvartyne, išspjaunu frazę žiūrėdamas į tą subingalvį ir studentą suveltomis kaip negritoso garbanomis ir drapanomis, kurias taip mėgsta dėvėti

turtingi baltieji snargliai. – Eime pas mane, sakau jam. Mes abu vos laikomės ant kojų.

– Tavo žmona neprieštaraus?

– Ne, ji dabar pas savo motiną Avimore. Senutė prastai jaučiasi. Kažkas su širdimi.

– O, Dieve... užjaučiamai žvelgia į mane Bleidsis ir tampa panašus į tą supistą šunėką iš animacinio filmuko... kuo jis supistai ten vardu... Drupis, taip Drupis...

– Pati kalta, sena pusgalvė, paaiškinu. – Pamatytum, ką jos valgo. Be to, dar ir kepa viską... Sviestas, saldumynai, šokoladas...

– Suprantu... suprantu... sako Bleidsis ir iš jo balso aišku, kad tas šiknius nė velnio nesupranta. Vis dėlto geriausias psichologas, nors tu užsikrušk, yra policininkas. Mąstau apie jos motušę ir privalau pripažinti: maisto ji patiekdavo visuomet apsčiai. Krušliavos mažoka: nuo to laiko, kai senis užvertė kanopas, niekas jos kaip reikiant nedulkino. O kas geriau stimuliuoja kraujo apytaką organizme? Nenuostabu, kad užsikimšo senos šlepetės kraujagyslės. Nereikėjo būti tokiai frigidiškai. Aš visuomet perspėju Kerolę, kad jos laukia tas pat likimas, jei nepridės ugnelės pasidulkinimo fronte.

Ištuštiname savo bokalus, išeiname lauk, aš sustabdau taksi ir mes vykstame pas mane. Snigti pradeda tikrai stipriai ir tai reiškia, kad greitai gatvėse bus tikras chaosas, o tie prietrankos iš kelių tarnybos, kuriuos mes, kriminalistai, laikome pačia žemiausia kasta, turės krūvas darbo. Taksistas kažką vapalioja klaidingai tikėdamasis, kad savo plepalais užsidirbs šiek tiek arbatpinigių. Klaidelė! Tik visiškas silpnaprotis gali duoti Edinburgo taksistui arbatpinigių. Atleisk, brangus bičiuli, bet taisyklės visur vienodos. Prieš išlipdamas iš automobilio aš sužlugdau to šikniaus viltis pasipelnyti ir į jo delną lėtai suskaičiuoju monetas. Būtent tiek, kiek priklauso. Tas šiknius suraukia snukį mėgindamas išreikšti begalinį nepasitenkinimą.

– Bleidsi, ar neturi dar dviejų pensų? Dviejų po du arba keturių po vieną man ir tereikia.

– Še, štai penki pensiukai, sako Bleidsis. Sugraibau juos ir

įmetu į vairuotojo leteną pasigriebdamas vieno penso monetą. – Na štai, pagiežingai sakau tam šikniui, – dabar tvarka. Trys svarai ir šešiasdešimt pensų.

– Labai jums ačiū, mąsliai atsako jis.

– Nieko panašaus, labai tau ačiū, nusišypsau. Supistas šmaikštuolis susikiša monetas į kišenę ir nurūksta kaip tik tuo metu, kai aš atveriu vartus.

– Ar tikrai nedavei tam vyručiui arbatpinigių? klausia Bleidsis.

– Tam žiopliui neduočiau net savo apavo smarvės, išspjoviau.

– Ložėje yra keletas vyrukų iš tų taksistų...

– Aš tai puikiai žinau, Broli Bleidsi. Vis dėlto faktas, kad keli šios šutvės šikniai yra šio verslo dalyviai, dar nereiškia, kad aš atversiu jiems savo piniginę. Taisyklės visur vienodos. Arbatpinigiai? Aš nedaliju arbatpinigių šiems benkartams taksistams. Kokio velnio? Tegul jie visi užsikruša!

Virtuvėje šliūkšteliu sau geroką dozę dvylika metų brandinto viskio „Chivas Regal“, o Bleidsiui pripildau stiklinę pigaus škotiško viskio „Tesco“ iš plastikinio butelio. Manau, kad viskis yra mūsų nacionalinis gėrimas, o toks angliškas šiknius kaip Bleidsis ir taip nepajus jokio supisto skirtumo, juo labiau kad jis jau gerokai nusitašęs. Galėčiau netgi primyžti jam į stiklinę ir jis nepajustų jokio skirtumo.

Vėliau jis atrodo nuliūdęs. – Tau taip pasisekė su žmona. Atrodo, kad ji supranta tave, gailiai mykia jis.

Panašu, kad vyriokas pasirengęs atvirauti dėl to mėsos gabalo, kurį vedė praėjusiais metais. Ji vardu Bantė. Šis šiknius dievina tą karvę: Bantė sako šį, Bantė sako tą. Savaime suprantama, kad ji vertina Brolužį Klifordą Bleidsį kaip mėšlo gabalą. Remdamasis savo patirtimi galiu pasakyti, kad šiai moteriškei reikalingas geresnis pisūnas nei Bleidsis. Tos pačios taisyklės.

– Ir vėl kalbame apie vertybes, sakau jam. – Turiu galvoje... kalbame apie tai, ko tu geidi iš šio gyvenimo. Atkreipk dėmesį, iki jos atėjimo privalau čia gerokai apsikuopti! Čia tiesiog atmatų krūva!

– Mmmm, tikrai reikėtų apsitvarkyti, susukęs snukį siurbčioja viskį Bleidsis. Nepatiko jam čia, matote. Supistas akiplėša.

– Kaip laikosi tavo dukrelė, Briusai? Kokioje mokykloje ji mokosi?

– Eee, Merės Erskin mokykloje. Ką tik įstojo.

– Aš... hm... mano santykiai su Kreigu klostosi nelabai gerai. Bantė labai jį saugo po savo sparneliu. Iš tikrųjų jis taip manęs ir nepripažino. Aš, žinoma, niekada nesipiršau jam kaip tikras tėvas... Turiu galvoje, stengiuosi priimti sprendimus pagal aplinkybes... O kaip tu, ar tau niekada nekyla problemų dėl dukros?

– ...Na, buvo nedidelis incidentas... nereikšmingas, kvailas incidentas... pričiupome ją meluojant, nieko reikšminga – visa tai jau praeitis... įsitempiu. Tikrai nederėjo šitam senam krienui pasakoti apie savo problemas. Geriausia gynybos forma yra puolimas... – Klausyk, Bleidsi, senas krušliau drauguži, ar galėčiau užduoti labai asmenišką klausimą?

– Na, aš...

– Apie tave ir Bantę. Ar tu dulkini ją?

Bleidsis pažvelgia į mane, paskui nusuka žvilgsnį. Nieko jis supistai nedulkina, jokiu supistu būdu, apgailėtinas kalės vaikas. Prabilęs jis atrodo šiek tiek sutrikęs, bet neįsižeidęs dėl mano supisto klausimo. – Ką gi... eee... iš tikro... pastaruoju metu dėl to šiek tiek...

Aš ryžtingai linkteliu, o Bleidsis iškosėja savo pažeminimą man tiesiai į veidą. Šis onanistas iš tikrųjų mano, kad visa tai man rūpi. Nė velnio!

– Žinai, aš, eee, visuomet buvau šioks toks vienišius... sunkiai su kuo nors susidraugaudavau... vis dėlto darbovietėje vaikinai man buvo palankūs... visi mane pripažino saviškiu... Kitais žodžiais tariant, tas faktas, kad radau čia darbą ir sutikau Bentę, tai... man atrodo, kad aš atsistojau ant kojų. Supranti, Briusai, aš iš tikrųjų nesuvokiu, ko ji nori. Nė karto prieš ją net balso nepakėliau, net ir tuomet, kai ji visiškai nukvailiodavo. Turiu galvoje...

Taip, šį vyrutį reikia nuvesti teisingu keliu, vieną kartą ir visiems laikams. – Paklausyk, bičiuli. Patarsiu tau, kaip derėtų palaikyti santykius su moterimis. Vertėtų jas reguliariai gerai padulkinti.

Ar įsikirtai? Daryk tai kuo dažniau ir jos viską dėl tavęs padarys. Gerai įdurk ir gerai išdulkink, tai sena kaip pasaulis.

– Ar tikrai tu tuo tiki?

– Be abejo, aš tuo tikiu. Niekuomet neklausyk prietrankų iš šeimos planavimo konsultacijų agentūrų: jie tesugeba triesti mėšlą. Bet kurios šeimos problemos kyla dėl sekso. Kad ir ką sakytum, moterys geidžia, kad jas dulkintų. Jei tu savo moteriškės nedulkini, sukuri tam tikrą vakuumą, kurio gamta, kaip žinoma, nepakenčia. Gali neabejoti, kad netrukus pasirodys koks nors šiknius ir užpildys tą krušliavos vakuumą. Stenkis, seni, kad po tavo penio nesusidarytų vakuumas. Užpildyk tą vakuumą bent tuo, ką tau dovanojo gamta. O jeigu tau su ja neišeina, čiuožk ir susirask kokią nors kitą skylutę. Aš, pavyzdžiui, žinau, kad bet kuriuo metu galiu išeiti iš namų ir susirasti kokią nors skylutę, spragteliu pirštais jam tiesiai į veidą priversdamas tą šiknių krūptelėti kėdėje, – jei tik panorėčiau.

– Ar tu tikrai manai, kad tai lengva?

– Žinoma, tai yra supistai lengva. Jos užsikruš pačios tavęs ieškodamos, nejuokauju. Ir šiame miestelėke, ir bet kuriame kitame supistame miestelėke. Netgi visame šiame plačiame pasaulyje, sakau skėstelėdamas rankas. – Tau viso labo tereikia žinoti, kur ieškoti. Pažvelk, pavyzdžiui, į mane, aš esu detektyvas. Esu policininkas. Geras policininkas visuomet žino, kur žiūrėti. Kišti nosį. Esu patyręs savo darbe. Gal ir nesu pats geriausias policininkas pasaulyje, luktelėjęs, kol tas šiknius pradės pritariamai linksėti, sakau jam, o paskui kuo rimčiausiai priduriu: – bet tikrai vienas iš jų. Iš tikro, nors jūs užsikruškite, taip ir yra.

– Ką gi, turiu nuoširdžiai prisipažinti, kad tikrai nekantraudamas laukiu kelionės į Amsterdamą, rausdamas sako Bleidsis.

Apgailėtinas onanistas. Jokio pasitikėjimo savimi.

– Ši kelionė bus supistai stebuklinga, Bleidsi, aš tavęs nemaustau. Visų atspalvių, gabaritų ir formų kekšės. *Slàinte*!

KEROLĖ

Briuso bėda ta, kad jis viską laiko savyje. Žinau, kad darbe jam teko pamatyti nemažai baisių dalykų ir, kad ir ką jis šnekėtų, visa tai jį stipriai paveikė. Jis yra labai jautrus žmogus. Jo išorinis šiurkštumas gali apgauti ką tik nori, bet tik ne mane. Aš tikrai jį pažįstu. Žmonės nesupranta, koks komplikuotas jis yra. Norint pažinti Briusą, reikia jį mylėti, o aš tikrai jį pažįstu.

Pavyzdžiui, žinau, kokį įspūdį Briusas daro moterims. Žinau, kad jis atrodo joms patrauklus. Aš tai žinau, nes ir pati patinku vyrams. Jeigu jūs esate seksualus, visuomet suvokiate, kaip jūsų seksualumas veikia kitus. Tai galima būtų pavadinti seksualine aura, jei norite. Ji tampa lyg kažkokia bendra valiuta, kodu, nebylia kalba. Taip, kai kuriuos žmones tarytum gaubia nematomas švytėjimas, ir aš žinau, kad Briusą jis tikrai supa.

Sau aš eikvoju galybes laiko, nes geidžiu atrodyti puikiai tiek jo, tiek savo pačios akyse. Kai kurios moterys šneka, kad neverta rengtis norint įtikti vyrams, bet jeigu tu myli ką nors, tai jo patirtas malonumas tampa ir tavo asmeniniu malonumu, kurio visuomet sieksi. Turiu šią silpnybę ir visada ją turėsiu.

Žvelgiu į savo apnuogintą kūną veidrodyje. Taip, Kerole, sakau mintyse, taip, mergyte, tu vis dar tai turi. Man atrodo, kad pradedu liesėti. Užsidedu liemenėlę, susisegu ją ant krūtinės, paskui apsuku ir užsitraukiu kaušelius ant krūtų. Ištraukiu

iš spintos kreminės spalvos šilkinę palaidinukę, apsivelku ją, susisagstau. Man patinka, kaip mano odą liečia būtent ši palaidinė. Prie jos gerai dera tamsiai mėlynas sijonas. Apsimaunu sijoną ir pasižiūriu į veidrodį. Taip, aš iš tikrųjų sublogau; sijonas laisvai karo. Mano kakta platoka, bet šį trūkumą lengvai galima paslėpti po ilgais kirpčiukais. Žaviuosi savo pilnomis lūpomis, maža nosyte ir didelėmis rudomis akimis.

Iš apatinio drabužių spintos stalčiaus ištraukiu mėlynus aksominio atspalvio batelius. Visą tą laiką galvoju apie Briusą, apie mūsų išsiskyrimų ir susitaikymų žaidimus, apie tai, kad visi šie išsiskyrimai viso labo tik erzinantis, provokuojantis flirtas, tik dar labiau suartinantis mūsų širdis. Man reikia Briuso ir aš geidžiu jo, todėl netrukus grįšiu pas jį. Apkabinu save rankomis įsivaizduodama, kad mudu esame drauge. Tam tikra prasme taip ir yra, nes niekas – nei erdvė, nei laikas, nei atstumas – negali sunaikinti mūsų nuostabaus tarpusavio ryšio.

LYGIOS GALIMYBĖS

Prireikė galybės laiko, kol nusprendžiau, ką šįryt apsivilkti. Kerolė dėl visko kalta; jeigu jau susirengė mane palikti, tai bent galėjo iš anksto susitvarkyti su ta supista skalbykla. Buvau nusiteikęs suvynioti drapanas ir sulaukti popietės, bet aptikau flanelines kelnes, kurios atrodytų gana padoriai, jeigu nupurtytum nuo jų pleiskanas.

Šiaip esu patenkintas, nes darbe, apklausos kambaryje, manęs laukia mielos pupytės. Supistai mėgstu tardyti tokias mergaičiukes, o labiausiai man patinka jų išvieptos, nuo lūpdažių blizgančios lūpytės. Klasiškos jaunos kekšytės supranta: lūpdažių ir blakstienų tušo nebūna per daug. Mielai apklausčiau porą pupyčių ir užpildyčiau protokolus.

Kelnėse pradeda maloniai dilgčioti ir, norėdamas nusiraminti ir susitelkti, giliai įkvepiu. Gerai, kad esu supistas profesionalas ir sugebu pakilti aukščiau bet kokių kitų temų. – Taigi naktiniame klube jūs nematėte žmogaus, kurio elgesį būtų galima apibūdinti kaip įtartiną? klausiu jos. Ši mergaičiukė tikrai verta išdulkinti. Ji vardu Estela.

– Nee, išsiblaškiusi atsako ji. Akivaizdu, kad ši telyčia dabar galvoja apie kažką kita. Gretimame kambaryje Gasas tardo jos draugę, norėčiau pamatyti, kaip jam sekasi. Jau buvau pasirengęs prispausti šią įžūlią kekšytę, bet laiku prisiminiau, kad šiame kambaryje yra ir Amanda Dramond. Ji žiūri į mane ir jos nosies galiukas

trūkčioja. Nekreipiu į ją dėmesio. Tuomet ji sako: – Detektyve seržante Robertsonai, ar galėčiau su jumis pasikalbėti?

Lydimas Dramond išeinu iš kambario. Supista byla. Jokio poslinkio. Praleidau beveik visą rytą apklausdamas tą vakarą klube buvusius žioplius, bet tik keli prisiminė išeinantį Vurį. Durininką krušlių Marką Vilsoną iškart atpažinau. Šis šiknius tikrai turėtų atsiminti tą vyrioką, bet apsimetinėja kvaileliu ir neatsako į klausimus. Storas kaip Leito takas. Šios dvi kekšytės, Silvija Friman ir Estela Deividson, vargu ar ką žino, bet ėmiausi jų dėl kitos priežasties. Šaunios mergiotės. Tegu dabar šiek tiek pailsi, bet vėliau, kai Dramond supistai dings iš akių, vėl jas pričiupsiu.

Išeiname į koridorių. Pora dažytojų pigiais emulsiniais dažais dažo sienas. Pastebiu, kad vienas jų įsispitrijęs į beformį, kaulėtą Dramond užpakalį. – Turėtume šiandien baigti tardymą, Briusai. Po pietų mūsų laukia seminaras, primena ji. Nusuku žvilgsnį nuo dažytojo į ją. Vienas dalykas Dramond veide man patinka – į priekį atsikišę viršutiniai dantys. Tokie dantys gali sukelti nemažai bėdų, jei tik pasiektų atsikišusį kūno gabalą. Pati Dramond niekuomet nesusiprotės pasinaudoti savo dantimis.

– Kaip tik stengiausi pamiršti tą seminarą, sakau jai. Dramond nusisuka ir pradeda tyrinėti įskilusią grindų plytelę. Ji turi nepaprastą talentą išžvejoti blogas naujienas tiesiog iš oro. Ką gi, artimiausių metu užsiėmimo šioje srityje tikrai pakaks. Aš jūsų nemaustau.

Tas supistai idiotiškas seminaras. Kuriems galams man jo reikia. Vis dėlto tenka paklusti. Paleidžiame kekšytes ir su Gasu einame į valgyklą. Priešpiečiai šiandien bus trumpesni nei paprastai. Blondinukė su dviem tokiomis pačiomis civilėmis telyčiomis sėdi prie gretimo stalelio. Jau rengiausi prieiti ir pasisveikinti, bet Dramond zuja aplinkui kaip pelikanas, ir aš suprantu, kad ji neatstos nuo mūsų, kol nenusitemps į tą supistą seminarą.

– Tuose seminaruose nematau jokios supistos prasmės. Tuščias laiko gaišimas, jeigu paklaustumėte manęs. Galimas daiktas, kad kaip tik šiuo metu kas nors Piltone žudo kokį nors vargšelį, o mes čia iš tuščio į kiaurą pilstome, sakau užgerdamas kava bandelę.

– Suteik joms šansą, Robai, mes dar net nepradėjome, sako Klelandas.

Klelas yra pirmos rūšies tipelis. Susiraukšlėjęs latro veidas, trumpi neaiškios spalvos plaukai ir amžinai raudona nosis. Nudribę žandai. Nuo jo visuomet trenkia išsivadėjusiu losjonu. Šis kvapas užgožia daugybę ydų. Žinau tai.

– Klausyk, Klelai, tik pagalvok apie tuos ilgus metus, kuriuos mudu paskyrėme tarnybai. Kokia nors kvaila kekšaitė baigia koledžą, gauna supistos sociologijos specialistės diplomą, paskui jai įteikiamas vadovaujančio personalo paruošimo vadybininkės sertifikatas, ateina į skyrių ir iškart gauna tokią pačią algą kaip ir mes, visą gyvenimą atstatydavę krūtinę kulkoms, kad šitie prietrankos nenugalabytų vienas kito. Tuomet ji sukurpia dokumentą, kuriame nurodyta, kaip privalo elgtis tvarkos sergėtojas: „Būkite dėmesingi ir malonūs juodasnukiams, pedikams ir tokioms kvailėms kaip aš." Ir visi ją palaiko! Paskui pasikviečia tą išsipusčiusią mažą kekšytę su amerikietišku akcentu čionai, kad ši išaiškintų, kaip mums derėtų dirbti savo darbą, kaip bendrauti su spauda! Vėliau, o stebukle, prašom užpildyti dar vieną anketos blanką! Puiku! Kaip viskas miela!

Beje, tai man primena, kad laisvu nuo darbo metu privalau užpildyti OTA 1–7 blanką.

– O, taaip, sako Gasas Beinas, – Škotija yra baltųjų žmonių kraštas. Visuomet toks buvo, visuomet toks bus. Tokia yra mano asmeninė nuomonė, o aš jau per senas, kad pasikeisčiau, pašaipiai prunkšteli jis. Geras vyrukas tas Gasas.

– Taip, Gasai. Prisimenu, kaip mudu su Kerole ir mažąja Steise ėjome į kiną žiūrėti „Narsiosios širdies". Ar daug pakistaniečių ir juodukų jūs matėte su kovojančiųjų už Škotiją vėliavomis? Tą patį pamatytumėte žiūrėdami „Rob Rojų" ir „Briusą".

– Taaip, sutinka Endis Klelandas, – bet tai buvo seniai.

– Būtent. Mes sukūrėme šią supistą šalį. Nei juodukų, nei geltonųjų nebuvo Banokberne ar Kalodene, kai reikalai klostėsi tikrai sunkiai. Tai mūsų kraujas, mūsų žemė, mūsų istorija. Dabar jie nori įsliuogti čionai pro skylę, pasinaudoti mūsų laimėjimais ir dar

pagėdinti mus už praeitį! Juk mes buvome supisti vergai dar prieš tai, kai šitą supistą šutvę sugrūdo į laivus ir nugabeno į Ameriką!

Salėje mus pasitinka kostiumėliu vilkinti ir verslininkę primenanti siauraakė San Jung, ar kuo ji ten vardu. – Ką gi, iš pradžių noriu duoti jums laisvųjų asociacijų pratimą. Kalbėkite, kas tik šaus jums į galvą.

Ji nusisuka ir parašo ant lentos: KĄ JUMS REIŠKIA SĄVOKA „RASIZMAS"?

Pirmas sušunka Klelas: – Diskriminacija.

Mažoji siauraakė kekšytė akivaizdžiai susijaudinusi linkteli ir greitai užrašo tą žodį lentoje.

Gilmanas užkaista, mažoji kekšytė jam nepatinka: – Konfliktas, pareiškia jis.

Kol siauraakė vėl rašo žodį lentoje, Klelas sako: – Gal vis dėlto ne konfliktas. Gal tai harmonija. Gilmanas jį ignoruoja.

Gasas Beinas sako: – Tu pamanei apie plaukų laką.

Įsiterpiu: – Ši mergaičiukė nesinaudoja „Harmonijos" plaukų laku.

Vaikinai juokiasi, netgi Dougis Gilmanas šypsosi.

Siauraakė kiniukė pakelia balsą: – Manau... jūs vardu Endis? Klelandas linkteli, – Aš manau, kad Endis ką tik pateikė reikšmingą pastabą. Dėl savo darbo specifikos mes, policininkai, įpratę matyti visuomenę draskomą rasinių konfliktų, bet iš tikrųjų Britanijoje rasiniai santykiai daug harmoningesni.

– Tai labiausiai paplitusi plaukų lako rūšis, sakau. Šį kartą niekas nesijuokia, ir jaučiuosi izoliuotas kaip koks kekšius.

Galų gale mažoji kekšytė susierzina, o to tik ir reikia. Ji žvelgia tiesiai į mane ir klausia. – O ką žodis „rasizmas" reiškia jums... ji pažvelgia į kortelę su mano vardu, – ...Briusai?

– Nieko jis man nereiškia. Aš į visus žiūriu vienodai.

Įkaušęs Beinas atkiša žandikaulį ir demonstratyviai ploja rankomis.

– Ką gi, pagirtina, sako siauraakė kiniukė, – bet ar jūs nemanote, kad kiti yra rasistiškai nusiteikę?

– Nee. Tai yra jų požiūris į supantį pasaulį. Mes atsakome tik už

savo elgesį, o ne už kitus, atsakau jai. Esu patenkintas. Šitos kvailelės kalba sava nuasmenėjusia kalba bei išmoktu žargonu ir man beveik pavyko prie jų prisitaikyti, be to, man atrodo, kad San, ar kuo ji ten vardu, pati panašiai mąsto. Tuomet įsiterpia Dramond: – Bet akivaizdu, kad, kaip įstatymus ginantys pareigūnai, mes privalome atkreipti dėmesį į socialines problemas ir prisiimti atsakomybę. Aš pasakyčiau, kad šio teiginio net nereikia įrodinėti.

Tu esi maža kvaila kekšelė ir tai, sakyčiau, akivaizdu. Tau, supista žioplele, niekaip nepavyks sumauti paties B. R. Tą patį, mergaičiuke, galima pasakyti ir apie daugumą čia esančiųjų. – Aš kalbėjau kaip individas, išreiškiantis savo asmeninę nuomonę. Manau, kad būtent šito jūs ir tikėjotės. Nesislėpdami už savo profesinių vaidmenų mes privalome elgtis kaip asmenybės, kaip buvo pasakyta paskutiniame skyriaus pasitarime. Kaip įstatymus saugantis pareigūnas pripažįstu, kad mes privalome vykdyti šiuos įpareigojimus.

Geltoniukę aiškiai sutrikdė mano pareiškimas ir ji išvengė atsakymo. Standartinė taktika, kurios taip dažnai griebiasi supisti nusikaltėliai. Ir tai yra policija? Cha! – Gera pastaba, Briusai, globėjiškai sako ji, – ar kas nors norėtų ką nors pridurti?

– Didžiausia problema yra ta, sako Gasas, – ir aš žinau, kad jums nepatiks tai, ką dabar pasakysiu, – kad didžiąją dalį nusikaltimų įvykdo juodukai, paskui jis pasisuka į mane, – Tu dirbai Londone, Robai. Paaiškink jiems.

– Ką gi, galiu kalbėti tik apie tą laiką, kai pats dirbau Stroude, šaltakraujiškai atsakau ir žiūriu į Rėjų Lenoksą. Jo veidas bejausmis, bet akyse juntama įtampa. Statau keturis prieš vieną, kad tas šiknius kankinasi. Jau spėjo prisiuostyti.

Kiniški apatinukai nuo susijaudinimo suprakaituoja, – O kas dėl Stroud Grino?

– Manau, kad nekorektiška būtų svarstyti vieno regiono problemas kitame regione, išrėžiu jai.

– Gerai, neryžtingai sako kiniukė. Mergaičiokei sprigtelėjo per nosį ir jai tai aiškiai nepatinka. Bet, žinoma, tikroji problema slypi kitur. Jeigu mes liausimės šnekėti, šios pisliukės tuojau pat

pasinaudos proga užpildyti spragą savo tarškėjimu. Galiausiai mes klausomės nuobodžiausios paskaitos, skaičiuojame minutes, likusias iki pertraukos kavai, ir beveik snūduriuojame paveikti radiatorių šilumos.

Pagaliau sulaukiame pertraukos, bet prie kavos mums patiekia tik kažkokius sušiktus sausainius. Paprastai aš nusiperku bandelę valgykloje arba ką nors iš kepyklėlės, bet šiuo metu viskas pamiršta ir apleista dėl tos jų meilei juodukams skirtos paskaitos. Jiems nerūpi jokio kito šikniaus darbotvarkė, tik jų pačių. Pasiimu kavą ir atsistoju šalia Klelo. Tyčia laikausi atokiau nuo Gaso. Geras vyrutis, bet jo galvoje tai, kas ir ant liežuvio galo. Jam trūksta atsargumo, apdairumo, o šioms kekšelėms tik to ir reikia. Štai Lenoksas viską supranta.

Mes visi tikime, kad jaunasis Lenoksas daug pasieks. Jokių supistų abejonių.

Klelas, Gilmanas ir aš stovime kartu, ir prie mūsų prisijungia ta maža mergaičiokė su įmantriu anglų jankių akcentu, kuris supistai lengvai keičiaisi. Tikriausiai lankė prašmatnias mokyklas visose pasaulio pakampėse. Nekenčiu šių privilegijuotų šiknių. Visi kiti, jų akimis žiūrint, yra supista tuščia vieta, jeigu jiems tavęs ir prireikia, tai tik kad išvalytum jų paliktą mėšlą, ir dažniausiai jie būna teisūs. Tik vieno dalyko jie nežino: jūs visuomet sėlinate tamsoje. Jums tikriausiai taip ir nepasitaikys galimybė kirsti jiems, bet tu visuomet esi kažkur šalia pasirengęs. Šiaip, dėl visa ko.

Geltonsnukės kekšaitės burna neužsičiaupia, vis čiauška. Problemų mums sukelia apleistas senamiestis. O, taaip, tu esi supistai teisi, lėlyte, su tokiu akcentu net nemėgink pasirodyti kokiame nors apleistame miesto rajone. Postringaudama ji griebiasi standartinės taktikos, mėgindama patraukti mus į savo pusę, priversti atsiverti, išsikalbėti, bet mes laikomės tvirtai. Tiesa, Klelandas vis dar atsakinėja į jos klausimus, bet sako tik tai, ką ji nori išgirsti, ir liežuvį paleisti prisibijo. Visą laiką išdidžiai žvilgčioja į mus su Gasu; kalės vaikas tiesiog mėgina įsijausti į vaidmenį. Manau, kad turint reikalų su tokiais šikniais pats geriausiais būdas – apsimesti kelmu. Protingiausi kriminaliniai nusikaltėliai gerai žino: tiesiog

pasiųsk visus ir laikyk liežuvį už dantų. Geltoniukė vis dar tarška, o aš žiūrėdamas jai į akis linkčioju ir, stebėdamas, kaip juda jos lūpos, galvoju, kas yra po jos sijonu.

Supistai mielai išdulkinčiau ją kartelį. Nieko ypatinga, bet kūnas neblogas. Užpakalis figūringas, dailiai išlenktas. Laikausi vienos taisyklės: niekada nežiūrėk į židinio atbrailą, kai kurstai ugnį; tai yra mano moto ir aš jo laikausi. Taisyklės visur vienodos.

Atrodo, kad ji gali skaityti mano mintis, nes staiga parausta ir pažvelgia į laikrodį. – Ką gi, sako ji, – manau pats laikas tęsti...

Palauk dar vieną supistą minutę, kekšyte. Žaidimas tikriausiai dabar tik prasideda.

Lenoksas kalbasi su Amanda Dramond. Neabejotinai planuoja įlįsti į ją, purvinas pislius. Nors Lenokso pagaliukas, be abejo, vargu ko vertas. Dramond pastebi, kad aš spoksau į juos, ir nusisuka. Aš į ją taip pat įkiščiau, bent jau tam, kad užmuščiau šiek tiek laiko. Pavyzdžiui, tualete, jei tik rasčiau laisvą minutę tarp kryžiažodžio ir pertraukos. Lenoksas trina smiliumi savo snapą. Jis yra šaltakraujiškas kalės vaikas, bet juk visko nesukontroliuosi, o šis judesys išduoda, kad Lenis šiuo metu yra nervų kamuolys.

Taip, Lenoksai, tu kekšiau, tu dar sužinosi.

Mes grįžtame į salę. Klelas vaizduoja mielą šiknių, Gasas jam pritaria, o aš apsimetu pusgalviu. Patalpoje karšta ir mane pradeda šiek tiek pykinti bei krėsti drebulys. Viduriuose atsiranda šioks toks sunkumas. Nemalonus jausmas. Jaučiuosi taip, lyg manyje kažkas yra, tas kažkas auga ir stiprėja. Gal tai toks pat auglys, nuo kurio mirė mano mama. Mūsų šeimoje visi turi polinkį į tai. Bet ji buvo... Pradedu smarkiai prakaituoti, paskui kaip visuomet patiriu panikos priepuolį.

Šakės.

Užsikrušt.

Aš jums ne Besbis ar koks kitas mugeibėlis, nesugebantis suvaldyti streso. Šie šikniai niekuomet nieko nesužinos, niekada nieko

nesupras, nes aš esu geriausias, šaunesnis už juos visus, stipresnis už visą tą supistą kompaniją kartu sudėjus.

Atsiprašau ir einu į šikinyčią. Mane purto drebulys, kalena dantys. Atsisėdu ant unitazo dangčio. Kaip niežti subinę. Reikia ją sterilizuoti: karštu vandeniu arba aštriu skausmu, tik taip atsikratysiu šito. Tualetinis popierius tam pakankamai šiurkštus. Supisti kekšiai! Kaip jie gali tikėtis, kad aš...

Kasausi kaip pamišęs, kol net akys pradeda ašaroti. Skausmas skatina susikaupti. Kvėpavimas pamažu lėtėja, skausmas slopsta. Pamėginu nuleisti į kumštį įsivaizduodamas apsinuoginusias tai siauraakę, tai Amandą Dramond, bet nieko neišeina. Reikėjo pasiimti su savimi žurnalą. Nežinau, kokia kekšytė buvo nufotografuota trečiame puslapyje; anksčiau nebuvau jos matęs.

Taip ir neapsiraminęs grįžtu. Visi sužiūra į mane.

– Nekaip atrodote, Briusai, sako Amanda Dramond, – ar gerai jaučiatės? Ar jums viskas gerai?

Geriausia gynyba – puolimas. Žvelgiu jai tiesiai į akis. – Jausčiausi daug geriau, jei žinočiau, ką čia veikiu. Kaip ir kiti mano kolegos, aš įtrauktas į nužudymo bylos tyrimą: mėginu išpainioti bylą, kuri susijusi su etninių mažumų atstovo nužudymu. Mane atitraukė nuo darbo, kad veltui praleisčiau laiką čia. Visa tai sakau tokiu tonu, kad Dramond aiškiai suprastų, jog jos aš tikrai nelaikau mūsų komandos nariu. – Atsakykite, jeigu galite, man štai į kokį klausimą: kas labiau prisidėtų prie rasinių santykių harmonijos – šis seminaras ar nusikaltimo atskleidimas? Trainiodamiesi čia, sesute, mes tikrai neišspręsime šios nužudymo bylos, sakau jai.

– Būtent, būtent! plodamas delnais sušunka Gasas ir keli vyrukai paseka jo pavyzdžiu. Piteris Inglisas sušvilpia.

Kiniukė visiškai sutrikusi. – Klausimo esmė nėra „taip arba kitaip“, mums rūpi abi šalys... sutrikusi sako ji, paskui šiek tiek energingiau priduria: – Visa tai aiškiai išdėstyta dokumente, kuris apibūdina mūsų veiklos strategiją.

Štai mes jau prakalbome apie strategiją apibūdinantį dokumentą? O aš susirūpinau, kada prie šito mėšlo prisikasime. Ką gi, kekšaite, dėkui tau, savo namų darbus aš paruošiau. – Džiaugiuosi, kad

jūs tai paminėjote, nes tuomet galiu pacituoti ištrauką iš dokumento, kuris susijęs su šiuo aplinkraščiu. Cituoju: „Šiuolaikinėje organizacijoje, tokioje kaip policijos pajėgos, nėra šventųjų karvių. Viskas reikšminga, viskas yra prioritetas.“

– Būtent. Tas faktas, kad jūs esate čia, rodo, kas yra jūsų prioritetas, išdidžiai plyksteli mergiotė.

– Būtent, bet teisingas ir priešingas požiūris. Tas faktas, kad jūs esate čia, o ne ten, kur tiriama jaunuolio nužudymo byla, byloja, kad tai nėra prioritetas.

– Būtent, būtent! Šaukia Dougis Gilmanas. Vulgarokas tipas tas Dougis, bet tardyti moka. Vienas iš nedaugelio, kurie galėtų tapti grėsmingais priešininkais. Be to, nesiekia inspektoriaus posto. Gerbia hierarchiją.

– Mes visi taip galvojame, kriokteli Gasas.

Ne viskas vyksta pagal šių dviejų žiopliukių scenarijų, tai akivaizdu kaip šūdas ant jūsų pusbačių. Dienos gale jos atrodo kaip dvi kekšės, ant nugaros atidirbusios savo pamainą. Rimtai.

Seminarui baigiantis pastebėjau, kad Rėjus Lenoksas kažką žvaliai aptarinėja su Gasu. Panašu, kad šiedu supistai susikukavo. Gerai, teks pasirūpinti jais tuojau pat.

Susimąstau apie paaukštinimą. Stiprios konkurencijos šiuo supistu klausimu nematau.

GASAS BEINAS	Pernelyg senas ir kvailas.
KENAS ARNOTAS	Iš B padalinio. Tiesmukiška vidutinybė, neturinti jokių bičiulių, išskyrus bendradarbius.Būtų rimta grėsmė, jei turėtų bent pusę smegenų.
PITERIS INGLISAS	Turi pakankamai įžūlumo krebždenti mano subinę taikydamasis į tas pačias pareigas. Nevykėlis. Šis supistas vienišius yra kažkoks keistas.

Grįžtu prie savo darbo stalo ir ten randu žinutę, kad manęs ieškojo kažkokia neprisistačiusi moteriškė. Tai Kerolė, tikrai ji. Susiprato pagaliau. Susigraudeno artėjant Kalėdoms. Tai jos problemos. Aš turiu pasirūpinti savo reikalais. Turiu paskirtą susitikimą.

Važiuoju miesto gatvėmis. Tie šikniai atsisakė vienpusio eismo ir dabar nė velnio negali susigaudyti. Nusigauti iš vieno miesto galo į kitą – supista problema. Būtų mano valia, uždrausčiau visus autobusus, iškirsčiau daugelį šių idiotiškų sodų ir nutiesčiau naujus kelius per Prinses gatvę.

Gydytojo Rosio priimamajame laukiu dvylika minučių. Vizitas paskirtas 5.30, aš atvykau 5.25, bet į kabinetą patenku tik 5.42, tikriausiai dėl senos kvailos karvės, pasirengusios eikvoti mokesčių mokėtojų pinigus tuštiems plepalams su gydytoju – vieninteliu žmogumi, kuris ryžtasi prisiartinti prie senės, nepaisant nuo šios skylės tvoskiančio dvoko.

Ką gi, gerai, tu, senas sumautas pisliau, aš viso labo tik tiriu nužudymo bylą. Prašau jūsų, tęskite, nekreipkite į mane dėmesio. Tęskite, tęskite, aš neturiu kur skubėti.

Kai galiausiai įeinu į gydytojo Rosio kabinetą, šis net žodžiu neatsiprašo uždelsęs ir pareikalauja nusimauti kelnes.

– Ką gi, pone Robertsonai, sako Rosis, apžiūrinėdamas mano genitalijas, – panašu, kad tai egzema.

– Egzema! Bet juk tai... noriu pasakyti, kad egzemų būna ant nugaros, rankų, ant veido, bet... bet ne šitokioje vietoje...

Daktaro Rosio žvilgsnis pritvinksta pykčio su pastebima doze pasišlykštėjimo. – Egzemų gali atsirasti bet kur. Nematau jokių įrodymų, kad jūsų atveju būtų kas kita. Ir tai tikrai ne venerinė liga.

Jo žodžiai mane supistai sutrikdo, ir šis šiknius elgiasi taip, lyg mano atvejis būtų nieko... – Anksčiau nesu patyręs nieko panašaus. Netgi tuomet, kai aš... noriu tiesiog pasakyti, nieko panašaus nebuvau matęs.

– O jūsų tėvai neturėjo polinkio į tokią ligą? Tai gali būti paveldima.

– Ne.

Kokie dar, dėl tos pisliavos, gimdytojai? Gimdytojai čia visiškai niekuo dėti.

– Tai, ką mes čia matome, tikriausiai yra labiau sudirgusi oda, tikriausiai kokia nors egzemos forma. Manau, nėra reikalo pabrėžti, kaip svarbu griežtai laikytis higienos. Paskirsiu jums ypatingą kremą.

Giliai atsidūstu, ir sterilus gydytojo Rosio kabineto oras užpildo mano plaučius. Stengiuosi sutelkti dėmesį į gydytoją Rosį nežiūrėdamas jam tiesiai į akis. Žiūriu į antakius. Yra tokia sena gudrybė: žiūrėkite policininkui ne į akis, o į jo antakius. Patyrę kriminaliniai nusikaltėliai dažnai tuo naudojasi. Vizualinis kontaktas be tiesioginio akių kontakto. Ši gudrybė beveik visuomet suteikia jums šiokio tokio pranašumo bendraujant su policininkais, ypač su naujokais. Vien tas svarbus momentas – strategijos pasirinkimas ir žaidimo taisyklių žinojimas – suteikia man pranašumą, ir aš tiesmukai Rosio teiraujuosi: – Kokia šito priežastis?

Rosis šiek tiek susileidžia. Jo tonas jau ne toks pasipūtėliškas. Galiausiai šioje situacijoje liekame tik mudu, du profesionalai, draugiškai aptariantys susidariusią situaciją. Identifikuok problemą ir pasiūlyk galimus jos sprendimo būdus. – Ką gi, galimas daiktas, kad jūs esate alergiškas tam tikram maistui. Mano manymu, tai gali būti patirto streso ar su jūsų darbu susijusių neramių aplinkybių poveikio rezultatas.

Stresas. Aplinkybės. Supistas mano darbas. Dėl visko kaltas Toulas! Jis sunaikino Besbį ir įsivaizduoja, kad gali supistai sulaužyti mane. Klysta, šiknius!

Pasiimu Rosio kremus ir traukiu namų link. Mano namai nėra jauki vieta, niekada ten nesijaučiau gerai. Mieliau, kiek tik sugebu tai ištverti, dirbčiau viršvalandžius. Tokie vyrukai kaip Gasas griebiasi viršvalandžių norėdami užsidirbti papildomų atostogų dienų vasarą ir laisvų valandų golfui. Aš, pavyzdžiui, galiu miegoti tik dieną. Naktį mėgstu veikti. Vykstu namo nusiteikęs ramiai praleisti vakarą žiūrėdamas videofilmus iš „Fermerio Hektoro“ įrašų. Žvilgteliu į „Evening News“. Dar vienas kažkokio mulkio, vadinančio save svarbiausiu kriminaliniu reporteriu, straipsnis,

kiekvieną tamsiasnukių mylėtoją dar kartą paskatinantis kritikuoti valdžią. Paskui einu į „Džemio Džo“ diskoteką: nebloga galimybė suderinti malonumą su nauda. Pastatyti automobilį šiame mieste yra tikra pragaištis ir netrukus apgailestauju, kad nepalikau savo ratų prie namų. Nesirengiu per daug prisisiurbti, tik pakabinti kokią nors kekšaitę, nusivežti ją pas save į namus ir išdulkinti iki visiško išsekimo.

Prie įėjimo vėl stirkso tas vyrokas, Markas Vilsonas, gudragalvis šiknius. Mane pamatęs akivaizdžiai susinervina. Esu beveik įsitikinęs, kad šiandien jau šiek tiek pardavė. Jeigu jis pasiren-

gęs pasitra *000000 visuomet valgantis 0000000* uomet visas tas
reikalas pa *0000000 augantis 000000000000000* ės jie iš esmės
iškrušo ma *0 maitink mane, mano Šeimininke* a yra kažkokia
tvarkinga k *0000000000000 aš keliauju šio indo* damas kartu su
alumi ir mer *viduje ir augu užpildydamas visas* s atrodo daili ir
aš pasiūlau n *tuščias ertmes, pasisavinu šias erd-* rti bakardžio.
Aš nupe *ves ir susilieju su jomis. Ačiū tau už* senas triukas
mėginant su *namus, Šeimininke. Ačiū tau. Ačiū* iai klausia ji.
– Nee, a *tau už gyvybę 000000000000000000* s tiesiog aš
niekuomet n *000000000 valgyti daugiau 000 00000*
– Mėgs *000000000000 valgyti 000000000000000*
– Klau *000000 valgyti 0000000000 valgyti 00000* išypsojau
pakeldamas *0000000000000 valgyti 000000 valgyti*
Mes gavo *0000000000000000000 valgyti 0000000* a šviesa
plieskia ir aš n *00000000 valgyti 0000000 valgyti 00000* s tu turi
kažką suvalg *00000 valgyti 0000000000000000000000*
– Tu gal *00000000 valgyti 0000000 valgyti 0000000* ėgstu
karštą, nusi *0000000000000 valgyti 00000 valgyti 0000*
Aš nue *00 valgyti 0000000000000000000000000000* ama. Ji
tikriausiai t *0000000 valgyti 0000000 valgyti 00000000* ėmė ir
aiktelėjo, n *0000000000000000000 valgyti 0000000000* lyg mes
būtume sen *0 valgyti 0000000000000000000 valgyti 00* supistus
šiurkščius *0000000000000000000 valgyti 000000000000* i, kurių
nusikratyt *0000000 valgyti 0000000 valgyti 00000000* ATEINA
MOTER *000000000000 valgyti 000000000000000* egėjimai ir

Dabar aš nuspr *000000* ***valgyti*** *0000000000* ***valgyti*** miegojimui
nusivesti man *0000000000000000* ***valgyti*** *000000* ji užsnūsta
taip pat po j *000000000* ***valgyti*** *000000000000000000* a kekšė
ir tai buvo *00000000* ***valgyti*** *0000000* ***valgyti*** *0000000* dangi ji
tikriausiai s *00000* ***valgyti*** *0000000000000000000000000* i buvo
supistai už *00000000* ***valgyti*** *0000000* ***valgyti*** *0000000*
0000000000000 ***valgyti*** *00000* ***valgyti*** *000000*
00 ***valgyti*** *00000000000000000000000000000000*
0000000 ***valgyti*** *0000000* ***valgyti*** *000000000000*
000000000000000000000000000000000000000
0 ***valgyti*** *0000000000000000000* ***valgyti*** *00000000*
0000000000000000000 ***valgyti*** *000000000000000*
Aš *0000000* ***valgyti*** *0000000* ***valgyti*** *000000000000* iausiai Li
Ma *000000000000* ***valgyti*** *0000000000000000000* dangi aš esu
pate *000* ***valgyti*** *0000000* ***valgyti*** *0000000000000* ėjau į namus
pro K *0000* ***valgyti*** *0000000* ***valgyti*** *00000000000* inka spurgos
su dže *00000000000000000000000000* ***valgyti*** *00*
Bel *00000* ***valgyti*** *0000000000000000000000*, kad galėčiau
išeiti be *000000000000000000000000000000* paskambinti jai
vėl. Praėjusį vakarą ieškojau galimybės įmirkyti savo pimpalą, o šiąnakt rengiuosi supistai apsilankyti ložėje. Masonų ložė yra tikriausiai vienintelė vieta, kurioje nebūna policininkų. Čia viskas kitaip nei Anglijoje. Žinoma, pasitaiko ir tokių, kurie neturi kur dėti pinigų, gali sutikti čia, kaip ir pietuose, laisvųjų profesijų atstovų, bet daugiausia čia yra prekybininkų. Visai kaip golfe: Škotijoje yra tokių kaip „Silverknowes“. Bet pamėginkite, jei tik esate supistas prekybininkas, patekti į golfo klubą Anglijoje – apsitriesite!

Manau, kad prijuostė labiau tinka moteriškutei, kuri kuičiasi virtuvėje, o ne suaugusiam vyrui, nusprendusiam praleisti vakarą kur nors mieste. Vis dėlto ložės rituališkumas turi savo prasmę – asmeniškai mane jis priverčia būti seksualiai išradingesnį. Padeda žaidžiant žaidimus.

Ant grotelių skrudinu keletą skrebučių, bet pirmasis sudega ir tenka viską pakartoti. Kad išvėdinčiau svilėsių kvapą, atidarau galines duris. Kieme už namo pamatau Steisės dviratį – jo niekas

nesusiprotėjo pastatyti į garažą. Juk jis supistai surūdys. Įvežu dviratį į garažą ir einu tolyn į kiemo gilumą apsimesdamas, kad nusprendžiau pasivaikščioti, bet iš tikro noriu iškišti nosį ir pasižiūrėti, kas vyksta Stronako namuose. Šiuo metu jis turėtų būti treniruotėje, tad galbūt pavyks pamatyti jo paukštytę, pasižiūrėti, ką ši telyčia dabar veikia. Atrodo, kad jos nėra namuose, o šlaistytis šiaip sau per šalta.

Antra skrebučių partija pavyko puikiai. Jau beveik vidudienis, aš užpildau viršvalandžių apskaitos blanką – dėl vakarykščio apsilankymo „Džemio Džo" diskotekoje – ir sėdęs į automobilį išvykstu į skyrių. Klausau debiutinio „Iron Maiden" įrašo, to paties, kuriame prie mikrofono dažniausiai Polas Di Anas, o ne Briusas Dikinsonas.

Ką tik iškritęs sniegelis jau sukaustytas šalčio. Keliuose, žinoma, tvyro chaosas, o pusgalviai iš kelių tarnybų nieko negali padaryti. Lyg blogo oro staigmenos jiems būtų didelė naujovė. Automobilių virtinės tęsiasi nuo Kolintono iki supisto Aberdino. ŠITOKIA PISLIAVA ATSITINKA KIEKVIENAIS SUPISTAIS METAIS. Taip ir maga išsiropšti iš automobilio ir išdaužyti kokio nors man nepatikusio mulkio snukį, bet tokių supistų snukių čia pernelyg daug. Ir dar ta supista policija...

Supistos avarinės tarnybos

Šikniai

Pisu aš juos

Pasistatau automobilį prie parduotuvių priešais Napjero koledžą. Dabar jis atseit universitetas, bet kiekvienas mėšlius žino, kad tai viso labo supistas Napjero koledžas. Tikrą universitetą bet kuris žioplys atpažintų vos žvilgtelėjęs, o ši nyki skylė, kurioje mokoma pinti pintinėles, jokiu būdu į jį nepanaši. Taisyklės visur vienodos. Čia pat yra gana padori kepyklėlė, todėl radijo ryšiu pranešu apie klaikų eismo sutrikimą ir kad atsirasiu tuomet, kai atsirasiu.

Vos atsirausęs iki darbovietės, pirmiausia peržvelgiu Vurio nužudymo bylos popiergalius. Nuo šio užsiėmimo mane atitraukia Gaso Beino skambutis. Jeigu nepažinočiau šio benkarto geriau, pa-

manyčiau, kad šiuo metu jis sukinėjasi aplink tą naujokę pilnapapę blondinukę. Bet vargu, nes jis štai jau septyniasdešimt tūkstančių metų yra vedęs panašią seną davatkišką klumpę.

– Briusai. Čia Gasas. Ar jau peržiūrėjai vidaus paštą? Šiokia tokia dovanėlė nuo pederasčiuko iš aukštesniųjų instancijų.

Atplėšiu vieną iš kelių man skirtų užantspauduotų vokų, vieną iš tų, ant kurių yra Nidrio parašas.

MEMORANDUMAS TARNYBINIAM NAUDOJIMUI

Detektyvams seržantams Gilmanui, Starkui, Robertsonui, Makinaliui, Inglisui, Klelandui, Nobliui, Filipsui, Lenoksui ir Beinui.

Data: 1997 m. gruodžio 3 d.

Tikslas: Vienodų galimybių tikslas – susirūpinimas dėl rasistinių prietarų.

Seminaro vedėjai atkreipė mano dėmesį į netinkamą kai kurių klausytojų elgesį ir reakciją į mūsų kurso, kurio klausytojai jūs buvote, dėstomą temą. Dėl to nuspręsta surengti asmeninius pokalbius su kiekvienu kurso klausytoju ir seminaro vedėju.

Dėl to prašau jus atvykti į mano kabinetą gruodžio 4 d. 14.15 val. asmeniniam pokalbiui.

Sėdžiu išvirtęs savo krėsle kramsnodamas dar vieną „Kit Kat“ plytelę, kai į kambarį įvirsta aimanuojantys Inglisas ir Gilmanas.

– Štai tau ir supistokas rytas, suriaumoja Gilmanas: – Ką tai turėtų reikšti?

Aukštesnioji valdžia Nidriui tikriausiai iškrušo smegenis. Šito tai jau tikrai neišvengsi, varge tu mano. Vaikinai tik ir tauška apie tai, ir štai pasirodo senasis Gasas. Vyrukas tik dar labiau įkaitina situaciją.

– Štai ką aš jums pasakysiu, išpyškina jis, – aš niekur neisiu be federalinio atstovo. Tai yra be tavęs, žiūrėdamas į mane šypsosi jis.

Akivaizdu, kad tas senas ožys ketina sukiršinti mane su Nidriu ir Toulu ir išbraukti iš pretendentų į detektyvo inspektoriaus postą sąrašo. Koks nuspėjamas šis senas pislius. Ką gi, žaisiu jo žaidimus.

– Supistai teisingai, Gasai! Ką visas šis mėšlas supistai reiškia? Tuojau pat paskambinsiu Nidriui. Surink vaikinus ir pranešk jiems: pisom mes viską be federalinio atstovo. Toks yra disciplinos reikalavimas. Jie paprasčiausiai nori rasti atpirkimo ožį. Jiems reikia nubausti ką nors iš mūsų, kad galėtų pasiteisinti, kodėl dėl popierizmo ir saldžiabalsių kekšaičių kaltės spalvotos subinės nužudymo tyrimas stringa.

– Teisingai, sako Gasas.

Atsisėdu ir nusiraminu. Paskui skambinu tam šikniui Maršalui iš Spalvotųjų teisių forumo, ar kaip jie ten save vadina, tam šikniui, kuris mane užkniso. – Sveiki. Ar tai ponas Maršalas? Tai detektyvas seržantas Robertsonas.

– Aš niekaip negalėjau susisiekti su jumis, kad galėčiau susitarti dėl susitikimo...

– Taip, panašu, kad mudu vis prasilenkdavome kaip laivai naktį. Ar keturiolikta valanda rytoj jus tenkintų?

– Taip, kuo puikiausiai. Man atvykti į jūsų biurą?

– Ne, nebūtina. Aš priverčiau jus laukti. Pats atvyksiu pas jus, sakau jam.

Patenkintas savimi padedu ragelį. Paskui skambinu Nidriui ir atkreipiu dėmesį, kad Gasas stebi mane. Ženklais liepiu jam užkaisti virdulį.

– Tai detektyvas seržantas Robertsonas. Skambinu dėl jūsų įsakymo. Jūsų paskirtas laikas man netinka, sakau Nidriui. – Esu susitaręs dėl susitikimo tuo metu ir negaliu jo atšaukti.

– Atšaukite tą susitikimą. Tai yra svarbiau, šiurkščiai meta man Nidris. Jis negali pakęsti, kai skambinu jam tiesiogiai. Viskas turėtų būti pranešama per Toulą. Nidris tvirtai tiki, kad padalinio hierarchinė struktūra turi būti nepajudinama. Griežta subordinacija.

Naujokams jis pasakoja tą seną sušiktą pasakaitę, kad „jo durys visada atviros“, bet vargas tam mulkiui, kuris pamėgins peržengti jo slenkstį.

Smagu būtų iškrušti Nidrį nepanaudojant svarbiausios kortos. Žinau, kad naujųjų leiboristų onanistai, laimėję daugumą miesto taryboje, vis dar negali atsipeikėti nuo savo pergalės, staiposi lyg povai bei griežia dantį ant Nidrio ir kompanijos ketindami paso-dinti į jo vietą ką nors iš saviškių. – Turiu susitikti su žmonėmis iš Rasinės lygybės ir bendruomenių tarpusavio santykių forumo, sakau jam.

Kitame ryšio gale stoja tyla. – Šūdas... klausykite... į šį susiti-kimą jūs privalote nueiti. Perkelsime pokalbį ketvirtadieniui. Pusei ketvirtos.

Nidris padeda ragelį pirmas. Aš savąjį laikau prie ausies ir, ne-matant Gasui, kuris kuičiasi prie kavinuko, surenku Toulo numerį. Jis vis dar mano, kad kalbuosi su Nidriu.

– Tai Briusas Robertsonas, šnibždu. – Nidris paskyrė man nau-ją susitikimo pokalbio laiką. Vykstu į susitikimą forume. Prane-šu jums tai kaip savo tiesioginiam viršininkui, pakeliu balsą, kad mane girdėtų Gasas. – Aš ateisiu, bet su manimi bus federalinis atstovas. Draisdeilas iš Pietinio skyriaus.

Gasas kilsteli antakius. Jis pastato prieš mane puodelį su „Hearts“ emblema. Tai ne mano puodelis, o Ingliso. Nors kažką nuroviau iš to šikniaus.

– Man atrodo, kad jūs neteisingai supratote įsakymą, Robai, sako Toulas.

– Nejaugi?

– Tai yra paprasčiausias susitikimas pokalbiui siekiant išsiaiš-kinti. Dėl to niekam nebus pareikštas papeikimas ar skirta nuobauda.

– Vadinasi, nuobaudos dėl diciplinos gali būti paskirtos?

– Ne... nebūtinai. Kalbame apie atvirą diskusiją.

– Tai šis renginys tik konsultacinio pobūdžio?

– Na... taip... bet šis konsultacinis renginys gali būti tam tikra prasme susijęs su Edinburgo policijos disciplinos sistema.

– Mano dalyvavimas būtinas?

– Visi privalo dalyvauti.

– Jūs prašote manęs ar įsakote man?

– Robai, viskas, ko prašau jūsų ar bet kurio kito komandos nario, yra geranoriškas bendradarbiavimas. Jeigu tai nepavyktų, man gali tekti imtis priemonių dėl disciplinos.

– Supratau... aš ilgėliau nutylu.

Galiausiai Toulas sako: – Daugiau neturiu laiko visam šiam mėšlui. Pasimatysime Nidrio kabinete paskirtu laiku. Visa kita atšaukite.

Ryšys išsijungia. Dabar Toulas nutrenkė ragelį! Kuo jis save supistai laiko? Supistu Nidrio pasiuntinuku, štai kuo. Rėkiu į ragelį: – Neturiu laiko jūsų supistam mėšlui, Nidri! Mes privalome atskleisti supistą nužudymo bylą! Nutrenkiu telefono ragelį.

Gasas Beinas pakelia antakį: – Oho, Robai, neblogai vožtelėjai Nidriui?

– Tik šitaip galima šnekėti su tokiais šikniais, Gasai. Tik šitokią kalbą jie supranta. Pasisuku ir pamatau, kad Sonia, viena iš civilių kanceliarijos darbuotojų, įeina į kambarį. – Atleisk, Sonia, brangute, tai buvo, kaip sakoma, profesinis žargonas.

– Nieko tokio, sako ji. – Aš vardu Heizel.

– Žinoma... žinoma... Heizel. Galiu lažintis, kad ji duodasi per visas skyles. Per jauna man, bet jeigu jau kraujuoja...

– Esu įsitikinęs, kad ta Heizel yra girdėjusi ir blogesnių dalykų, apsimestinai gergždžančiu balsu sukikena Gasas, o mergiotė nervingai nusišypso.

– Štai kas, Heizel, jūs galėtumėte dėl manęs kai ką padaryti: paskambinkite į forumą. Buvau susitaręs susitikti su jų žmonėmis rytoj antrą valandą. Praneškite jiems, kad esu priverstas atšaukti šį susitikimą ir pats susisieksiu su jais.

– Gerai... aee... taaip... kol jūsų nebuvo, jums skambino kažkokia moteris, sako ji.

– Oho! Juokiasi Gasas, – Ponas Populiarusis.

– Tikrai? Kas gi ji?

– Ji nepasakė savo vardo ar telefono numerio. Jos manymu, jūs suprasite, kas ji tokia.

– Teisingai...

Pisliava. Šūdas. Tikriausiai tai Kerolė vėl pasirodė. Vakare paliksiu atsakiklyje žinutę.

Tie šikniai Toulas ir Nidris sugadino man visą šventę. Dėl to jų mėšlo praleidau supistai svarbų skambutį. Geriau jau supistai būčiau likęs Australijoje. Ką tuomet šie pisliai darytų? Jeigu nebūčiau išvykęs, o pasilikęs Londone kartu su Met, dabar tikriausiai būčiau vyriausiasis konsteblis kokiame pusėtiname poskyryje. Subinėje jaučiu bjauroką niežėjimą. Apatinės kelnės susiraukšlėjo ir trina niežtinčią vietą. Mano subinė tikrai neturėtų taip supistai prakaituoti. Kaip man sakė gydytojas Rosis, visa tai dėl streso, sukelto tų personalo šiknių, kurie nė velnio nesupranta apie policijos darbą. Jie tesugeba čiulpti savo penius ir laižyti vaginas.

Nusprendžiu nueiti į valgyklą praryti pietų, na, gal ir ne pietų, jiems dar ankstoka, gal priešpiečių. Vėloka pusryčiams ir ankstoka pietums. Aš tai vadinu Briuso Robertsono valandėle. Aina patiekia man sumuštinius su kumpiu ir tuo metu už savo nugaros išgirstu meilikaujančius kostiumais vilkinčių šiknių balsus. Vienas jų yra tas saldžiakalbis akiplėša Konradas Donaldsonas, advokatas, siurbiantis mokesčių mokėtojų pinigus, kad išlaisvintų supistas atmatas, kurias mes rizikuodami savo gyvybėmis stengiamės patupdyti į kalėjimą: prievartautojus, žudikus, pedofilus ir į juos panašius.

– Praktikuojate kanibalizmą, Briusai? linktelėjęs į mano lėkštę nusišypso jis.

Aš šaltai žvelgiu į jį. Su kokiu malonumu jį sukruščiau. Tepaprašyčiau kokioms dvidešimčiai minučių tardymo kambaryje palikti mus vienus.

– Sveikas, Konradai, prisivertęs nusišypsau.

Norėčiau sumaitoti jo snukį, trenkti jį į grindis, paskui trypti šitą įžūlų snukį tol, kol jo kiaušas sprogs ir visas turinys išsitaškys ant plytelėmis dengtų valgyklos grindų. Tuomet kuo ramiausiai suvalgyčiau savo priešpiečius ir neišvemčiau jų – aš jūsų nemaustau. – Prisimeni, kaip aiškinama santrumpa KIAULĖ[1]? Išdidumas, Sąžiningumas, Valingumas.

---

1 PIG (angl.) – *Pride, Integrity, Guts.*

Jis nusišypso ir pasisuka į savo draugužius. – Detektyvas seržantas Briusas Robertsonas. Vienas iš didžiausių reakcionierių policijos pajėgose. Kiek atsimenu, kilęs iš šachtininkų šeimos.

– Prastai atsimenate, švelniai žiūrėdamas į akis sakau jam. – Jūs mane tikriausiai su kažkuo supainiojote.

– Hmm, murmteli Donaldsonas kilstelėdamas antakius.

Spausdamas padėklą pabalusiais nuo įtampos pirštais pasišalinu. Per ūžesį ausyse mane pasiekia Donaldsono balsas – jis taria draugiškus atsisveikinimo žodžius. Mane lengvai pykina ir jaučiuosi šiek tiek apsvaigęs. Atsisėdu kampe ir pabaigiu savo priešpiečius įnirtingai leisdamas iltis į sumuštinius. Įsivaizduoju, kad jie yra prakaulus Donaldsono sprandas. Kylanti naujųjų leiboristų žvaigždė Konradas Donaldsonas.

Kai užkopiu atgal į viršų, jaučiuosi apsiraminęs, bet vos tik pagalvoju apie Donaldsoną ir į jį panašius, mano krūtinė tiesiog plyšta nuo įtūžio. Kartais man pasidaro taip bloga, kad vėl pradedu drebėti ir kalenti dantimis. Jaučiu poreikį išgerti ir išeinu iš darbo anksčiau. Nusigaunu į klubo barą apačioje. Minkšto kilimo pojūtis po kojomis šiek tiek apramina. Maloni permaina, palyginti su kitomis šio pastato patalpomis, jų plonomis, šiurkščiomis, pigiomis grindų dangomis. Pats baras prastokas, tikrai niekuo neišsiskiria. Tik atidarius jame buvo pilna visokių menkniekių – senovinių vazų ir panašių dalykų, bet visa tai pamažu išnyko ir atsirado daug funkcionalesnis dekoras. Pora policijos naujokų snarglių žaidžia amerikietiškąjį biliardą, o aš prie baro pastebiu Bobą Harlėjų. – Matau, kad atvykau kaip tik laiku, nusišypsau jam.

– Gerai, Robai, jis pasisuka į barmeną, – Dar vieną pintą šviesiojo alaus, Lesai, ir šlakelį brendžio.

– Tebūnie tai gerokas šlakelis brendžio, Lesai, jei jau šis anglų šiknius vaišina. Mirkteliu barmenui. Harlis šiek tiek pabąla. Rasizmo korta yra tik viena iš daugelio malkos kortų, ir jeigu žaidi rimtai, pasinaudosi jomis visomis savo nuožiūra. Ši užuomina šiek tiek primena Harliui jo statusą, kas jis toks iš tikrųjų: vos pakenčiamas svečias ne tik šioje šalyje, bet apskritai šiame gyvenime.

Mes su Harliu atsisėdame kamputyje ir praleidžiame po kelias taureles. Še tau kad nori, staiga įvirsta Toulas, bet aš tą šiknaskylę ignoruoju. Jis įsitaiso gretimoje kabinoje su staliuku ir atsiverčia „Evening News“. Užsikrušk tu, nusmurgęs šikniau, neturintis jokių draugų. Vos tik pamėgina užmegzti pažintį su kokiais nors vyrukais, iškart paaiškėja, kad jam kažko iš jų reikia. Mane labiau domina Harlis.

Jis vis dar surūgęs, nes išsiskyrė su žmona. – Mudviejų su Krise santykius užkrušo jos šeima. Juk tu žinai, ką reiškia būti policininku, pradainuoja jis Tonio Niuvlio balsu ir žodis „policininkas“ suskamba juokingai.

Ar tai jis atseit „policininkas“? Pusgalvis šiknius.

– Jos draugams, giminaičiams, kaimynams pasakoji, kaip pragyvenimui uždirbi duoną, o jie su tavimi elgiasi kaip su raupsuotuoju. Tie jos draugai ir giminaičiai sėdi mano namuose ir tyli, lyg būtų atsidūrę tardymo kambaryje. Pokalbis visiškai nesimezga, įsivyrauja tyla, o jie tik ir laukia patogios progos atsiprašyti ir išsinešdinti. Vėliau, kviečiami į svečius, stengiasi atsiprašyti ir išvengti šio vizito. Pasijunti lyg... jis staiga skausmingai atsidūsta ir pakartoja, – ...pasijunti, Briusai, kaip koks nors supistas raupsuotasis.

– Taaaip.

Harlis pasikrapšto pirštu ausį ir krapštenas išsivalo po savo krėslu. – Vienu metu nusileidau iki to, kad pasakiau esąs santechnikas arba draudimo agentas. Štai tuomet jie buvo pasirengę papasakoti apie save viską. Kažką panašaus į tai: „Aš pagaminu šį bei tą kairėn“ arba „Nepažymiu šito savo buhalterijos knygose“. Visi jie tokie. Visi jie yra tokia padermė, sako jis keldamas balsą, – visi jie yra supista Džekė Trent. Dauguma jų yra supista Džekė Trent.

Akies krašteliu pastebiu, kad Toulas pasikelia ir išeina. Paslaptingas, pasiklausyti mėgstantis šiknius.

– Būtent. Tu esi įstatymus saugantis pareigūnas, sakau jam.

– Taip, ir būtent šito ji sumautai nesugeba suprasti. Kai elgiesi kaip įstatymo tarnas, kai išsitraukęs švilpuką švilpi tiems benkartams, ji nusisuka ir išpyškina: „Tai mano šeima. Aš išeinu.“

– Štai kokios tos moterys, sakau užsiversdamas stiklą viskio. Jei geri viskį, kirmėlės žarnyne tau nebaisios.

Ne tokia ji patraukli pisliavai, ta Krisė. Dėl vaizdo kameros neprieštaravo, bet užsipuolė mane, kai išsitraukiau vibratorių. Teko triesti visokias įsimylėjėlio nesąmones, kad nuslopinčiau kvailos karvės isteriją.

– Kartais man būna sunku persijungti. Visa bėda ta, kad, būdamas policininku, pradedi žiūrėti į viską tam tikru rakursu: stengiesi atkreipti dėmesį į neįprastus dalykus, stebi, kaip žmonės elgiasi, tampi įtarus. Nieko negaliu su savimi padaryti, taip ir traukia atlikti įprastą patikrinimą. Ją labiausiai siutindavo, kai užduodavau jos giminaičiams klausimus. Viskas vykdavo savaime, aš net nesuvokdavau, kad tikrinu juos. Nesugebėdavau išeiti iš vaidmens. Kitaip elgtis, Robai, tu tiesiog negali, štai čia visa problema.

– Šiuo atveju tu esi arba už, arba prieš, ar ne, bičiuli, šypsodamasis sakau. Ir gali būti tikras, tu supistas prietranka, su tavo pačiute man visada bus „už“.

– Taaip, sako jis Tonio Niuvlio stiliumi. – Štai ji ir išėjo. Viskas baigta. Šį kartą visam laikui.

– Tu esi vedęs savo tarnybą, bičiuli. Tegu ji suteikia tau stiprybės, nes supistai akivaizdu, kad ta kekšytė pas tave negrįš.

– Laimingas tu žmogus, Robai, sako jis taip, lyg kuo nors kaltintų mane.

– Tikrai taip, mūsų su Kerole santykiai kuo puikiausi. Ji yra ypatinga. Dėl to nekyla jokių abejonių. Tokių yra nedaug. Šįvakar ji kepa man jautienos kepsnį!

– Ji dar ir maistą gamina! sako Harlis. – Ar šios moters talentas turi ribas?

Supistas ištvirkėlis, atrodo, užsimanė, kad papasakočiau jam apie savo ir Kerolės seksualinį gyvenimą. Nenuostabu, kad jo žmona duodasi su visais, kas tik patenka jos akiratin. Plepalais pimpalo nepakeisi. – Tai yra vertybių klausimas, sakau ištuštindamas stiklą.

Įeina Gasas Beinas ir mes vėl išlenkiame po stiklą. Stengiuosi laikytis, bet Gasas, senas pislius, mėgsta po darbo prisisiurbti. Harlėjus atsikruša ir nusliūkina gyventi savo apgailėtino gyvenimo.

Tarnyboje jo kažkodėl nelabai mėgsta. Net nežinau kodėl; šis šiknius turi savybę, kuri verčia jo nemėgti ir džiaugtis jo nesėkmėmis, o toms nė galo nematyti, nemaustau jūsų. Mūsų žaidimuose greitai atpažįsti nevykėlį. Patys blogiausi iš jų yra tie, kurie manosi esą nugalėtojai, todėl jiems tenka nuolat priminti faktus. Šiai kategorijai, pavyzdžiui, priklauso ir jaunas džentelmenas vardu Reimondas Lenoksas.

– Jaunasis Reimondas Lenoksas buvo ne itin iškalbingas seminare, sakau Gasui.

– O taip, drumzliname vandenėlyje, atsainiai šypsosi Gasas.

– Klausyk, Gasai, pritildau balsą. – Nesuprask manęs klaidingai, bet patarčiau tau mažiau malti liežuviu, kai netoliese yra Rėjus. Įsidėmėk, aš prieš tą vyruką nieko neturiu. Jis man netgi patinka. Vis dėlto neplepėk ko nereikia.

– Ką turi galvoje, Robai? sunerimęs klausia Gasas.

– Noriu pasakyti, kad jis yra tipiškas tų sumautų šiknių naujokų pavyzdys. Jie išduos tave nesvyruodami nė minutės, jei tik jiems bus iš to naudos. Tu gi žinai, Gasai, kokie jie – nespėjo nė apšilti policijoje, o jau svajoja tapti vyresniaisiais konstebliais. Ir Rėjus toks pat. Mano, kad viską žino. Visa bėda ta, kad šie jaunikliai yra absoliučiai negailestingi ir, kad gautų viską, pasiryžę smeigti peilį tau į nugarą.

– Ne, Rėjus tikrai ne toks... jis atrodo šaunus vaikinukas... netvirtai lemena Gasas. Jo prieštaravime gali pajusti abejonę. Pats laikas kirsti iš peties.

– Klausyk, Gasai, kur dabar yra Rėjus Lenoksas? Jo čia nėra, jis dabar negeria kartu su mumis, ar ne? Ne. Statau tris prieš vieną, ne, keturis prieš vieną, kad jis šiuo metu laka su tomis kekšytėmis kokiame nors miesto bare. Kaip ir tada, po to supisto seminaro...

– Bet tai juk jų asmeninis reikalas... jie yra jauni, koks jiems malonumas kiurksoti su mumis, seniais.

– Viskas taip, Gasai. Aš ir pats neturiu nieko prieš. Tikiuosi, kad jis išdulkins jas abi, tikiuosi, kad padarys su jomis sumuštinį: vienas sluoksnis baltas, vienas sluoksnis geltonas, o pisliavos vidury mūsų jaunasis Lenoksas.

– Tu esi baisus žmogus, Briusai, sukrizena Gasas.

– Esmė slypi kitur. Apie ką, tavo manymu, jie kalbėsis savo mažoje kompanijoje? Apie tave ir mane. Paskui jų plepaliukai lyg sniego gniūžtės atskries į mus.

– Chmmm, susimąstęs nutęsia Gasas, – Suprantu, kur link tu suki. Manai, kad mūsų Jaunasis Ponas Lenoksas žaidžia dvejopą žaidimą? Ir už jus, ir už mus?

– Tikriausiai ne už mus, kiek galiu spręsti, ir taip bus iki tol, kol nesiliaus per daug plepėjęs.

– Prižiūrėsiu šį šikniuką, sako Gasas liesdamas pirštu savo akį.

Gerai, kad šiąnakt ložėje didžioji naktis. Mes ištuštinam viskio likučius ir pasukam Stokbridžo link. Vakarop pašalo ir keliai slidūs. Matome, kaip vos bejudantis taksi nesėkmingai mėgina išsukti į šalutinę gatvelę, nuslysta prie šaligatvio ir trenkiasi į apšvietimo stulpą. Automobilis sustoja, iš jo išsiropščia nepatenkintas mulkis vairuotojas ir pradeda apžiūrinėti pažeidimus. – Supistas Dieve... plyksteli jis ir atplėšia savo automobilio dureles.

Aš linkteliu Gasui. Kažkokie šikniai pradeda ropštis iš automobilio. Štai šis šiknius ir pametės mus iki Šrabhilo.

Iš taksi ropščiasi mergaičiukė. Visai jauna mergaičiukė. Tiksliau, stengiasi išsiropšti iš automobilio. Surauktasnukis taksi vairuotojas nepadeda jai pasikelti, o tik prilaiko dureles ir nekantriai klausia, ar jai viskas gerai. Viena mergaičiukės koja sugipsuota, ramentai slysta ant ledo ir jai niekaip nepavyksta atsistoti.

Tai visai kaip... kad jūs visi kur užsikruštumėte...

Mikliai prisiartinu ir paimu merginą už parankės. – Laikykitės... leiskite man padėti. Ar jūs galite atsistoti?

– Ačiū...

Padedu jai išsiropšti iš automobilio, Gasas pastato ramentus ir mes nuvedame ją iki šaligatvio. Mano šnerves užpildo jos kvepalų aromatas. Stoviu šalia ir jaučiu švelnią jos kūno šilumą. Amžius galėčiau taip stovėti.

Viešpatie, aš atsimenu... tai buvo taip seniai...

Paskui vėl atsitinka tas pat; daiktas mano kelnėse sukietėja ir

man tenka susilenkti dvilinkam kaip disko šokėjui, kad nuslėpčiau tą iškilumą.

– Ar jums toli eiti... šaligatvis labai slidus.

– Nee, man reikia į šią laiptinę, ji parodo į duris virš laiptelių.

– Padėsiu jums užlipti, imdamas ją už rankos šypsausi aš.

– Dėkoju... jūs esate labai malonus, sako ji, kai mes prieiname prie durų.

– Nėra už ką. Ar sugebėsite pati užlipti laiptais? Norėjau, kad ji pasakytų: ne, pakilk kartu su manimi, ateik kartu ir išgerk puodelį kavos, palik tą surauktasnukį Gasą su jo idiotišku masonišku mėšlu, eime su manimi ir apkabink mane kaip kadaise... bet ne. Tuomet buvo kiti laikai.

– Dabar jau viskas gerai, tikrai. Dar kartą jums dėkoju, šypsosi ji.

– Gerai, ką gi, tuomet...

Tai ne ji. Tai ir negalėjo būti ji. Bet aš iš visos širdies troškau, kad tai būtų ji.

Cha!

Mėšlas! Iš visos širdies troškau išlenkti dar vieną pintą alaus!

– Eime, Gasai, laikas į ložę. Pakaks, kad mes padedame visokiems žiopliams darbo metu. Įvirstu į taksi.

– Ar tau viskas gerai, Briusai? Atrodai nusiminęs, įlipęs į automobilį ir žiūrėdamas tiesiai į mane sako Gasas.

– Man bus viskas gerai tada, kai atsidursiu ten, kur mes rengėmės nuvykti. Šaukiu vairuotojui: – Edinburgo masonų klubas Šrabhile, vairuotojau. Iškart už autobusų parko.

Šaltomis gatvėmis važiuojame tylėdami.

GRIEŽTI POKALBIAI

Vyrukai klube tiesiog pučiasi, norėdami parodyti, koks ypatingas šiandien vakaras. Naujokų įšventinimas. Šie, kaip jiems ir privalu, gerokai jaudinasi. Pora jauniklių policininkų ir dar du velniai žino iš kur čia priblūdę snargliai.

Jaučiuosi šiek tiek sumautai, nes visą dieną nieko neprarijau, todėl nusprendžiu šiek tiek palaukti, kol visas šis nuobodus mėšlas pasibaigs, o paskui pasinaudosiu mūsų mažo klubo teikiamomis paslaugomis.

Man tenka p … rginantis ritualas
įšvenčiant Elfį … dysis Magistras
Bilas Krozjeras … os paspaudimą,
berniokas atr … kaip iš Aušvico
ar panašios v …

Čia vis d … rebėdamas kaip
senasis Tedas … liežuvis ištyso,
kai nugriaud … vėliau niekad.
Krozjero … niekad griežta
šioje Didži … uotas masonas
Pameistrys! …

Jaunasis … s krūpčioja, kai
Krozjeras įt … klę užgniaužė
ir liežuvis … ęs jūros smėlio
po atoslūgi …

000000 valgyti 00000000
000000000000000 valgyti 0000
000000000 Aš valgau 0000000
00 valgyti 00 Valgyti 00 Valgyti.
Aš valgau. Maitinuosi per odą ir
laikausi įsikandęs nasrais. 000
00000 Lėtai, taip lėtai, aš ryju
mane supančią materiją. 000 Su-
virškinu ir pašalinu ekskrementus
per savo kūną, per savo odą. 0000
Turiu valgyti, kad galėčiau judėti,
ryti, kad galėčiau gyventi, valgyti,
kad augčiau. Jaučiu, kaip augu. 0
000 Valgyti. Valgyti. Valgyti. 000000
00000000 valgyti 00000 valgyti 000

Krūvis b imės būsena
ir tai visada daug gerai.
Todėl po visk um dūmas ir
Bleidsis nulū siekė Hidros
galvos. Džei želės tūbelė,
kai jo neapsa ras kovoti, o
šauksmai pa ieji šauliai.
Čia yra t i pertrauka
procedūroje, ku pasičiumpa
alaus bokalą ir po to Bilui
Armitedžui, vi s leiboristų
partijos narys išeinu kartu
su vartininku lauk su tuo,
kol tas viski troškinys.
Po to aš atsis bą namo.
Ginčijuosi su ksistais, ir
kai mano galv

000 valgyti 00000 Maisto vartojimas, žiaumojimas ir kramtymas man yra reikšmingesni mano egzistavimo liudijimai nei mąstymas. Tai yra vienintelis realus būdas, kuriuo aš galiu sąveikauti su mane supančia aplinka. Mano bėda yra ta, kad aš, atrodo, esu gana primityvi biologinė struktūra, neturinti jokių mechanizmų, kuriais naudodamasis galėčiau visas savo didžias ir kilnias mintis paversti veiksmais. O taip, aš galiu suvokti savo kūną kaip tokią paprastą struktūrą: įsisavinimas, procesas, pašalinimas. Valgyti, virškinti ir tuštintis. Tiesiog pro odą. Taip, tai aš! Kaip viskas paprasta 000 bet aš tikrai žinau, kad mano sielos sudėtingumas nė nepradėjo artintis prie to bazinio organizmo, kuris yra mano kūnas. Aš paprasčiausiai žinau, nes jaučiu tai, jaučiu tai visa savo esybe, kuria turiu pasikliauti lygiai taip pat, kaip pasikliauju ta ribota informacija, kurią gaunu iš mane supančios aplinkos. Tai kaip gi aš turėčiau pats save vadinti? Ką gi, griežtai kalbant, pats save aš galiu vadinti tiktai Pats. Bet čia tikrai yra kažkokia mįslė, kažkas daugiau už mano nuostabųjį Pats. Kažkokiu būdu aš suvokiu, jog gyvenu kito organizmo viduje. Mano aplinka yra kitas tvarinys, šeimininkas, ne mažiau. Galime kreiptis į jį kaip į Šeimininką. Įdomu, ar Mano Šeimininkas nutuokia apie mano egzistavimą, o jeigu numano, tai kokius jausmus šis didelis padaras man jaučia? Nes štai čia esu

aš, galvojantis, kad jis yra Šeimininkas, manau, kad dėl jo žymiai didesnio sudėtingumo jis tikriausiai yra empirikas, tikintis, kad protas gali būti kildintas tik iš veiklos, o tai, aš tikrai žinau, yra klaidingas požiūris. Aš tai žinau, nes mano mintys ir jausmai neatitinka tų apribojimų, kurie man atiteko dėl mano fizinės formos. Bet tuomet aš susimąstau: jeigu mano Šeimininkas žino apie mano egzistavimą ir tai jam nemalonu, ką tuomet jis rengiasi dėl to daryti? Baisiausiai dėl to nerimauju. Būdamas labai paprastas organizmas tikiu, kad galėčiau ir nevarginti savęs rūpesčiais. Vis tik aš manau, kad mus visus turėtų jaudinti išlikimo klausimas. 000000000000

Aš prakaituoj , tarytum pintos viskio būtų a itės ir mano galva supistai tvinkčioja. Tai, ką mes surengėme masonų klube praėjusį vakarą, galima būtų pavadinti supistai pašėlusiu vakarėliu. Ypač pasireiškė tas supistas vargšelis Bleidsis. Ryte padvės iš gėdos. Mano viduriai tiesiog dega ir viskas liudija, kad vakar gerokai prisirijau tokių mėšlinų prieskonių kaip karis.

Naršau ant savo stalo kažkokius popierius, dar kartą tyrinėju liudininkų parodymus. Žinoma, jie visi viską supistai matė. Silvija Friman ir Estela Deividson. Šias dvi kekšaites mes apklausėme dėl to nigerio nužudymo. Jos buvo tą vakarą klube. Būtų neblogai, jei paaiškėtų, kad tos kekšaitės trynėsi ten ir kitą vakarą. Supistai apmaudu, bet negaliu prisiminti, kaip jos atrodo. Visa bėda ta, kad vos tik pamėginu prisiminti, kaip atrodo kokia nors pupytė, iš pradžių prieš akis iškyla jos apranga – paprasta suknelė, liemenėlė ar kas nors panašaus, o mane tuo metu domina visai kas kita: jos užpakaliukas, papai, akys, burna, plaukai ir visa kita. Kitais žodžiais tariant, juk jūs neįsispitrijate į „Chelsea Girl“, „Next“ ar „River Island“ ar panašų leidinį, kad pasimasturbuotumėte ant kelnių, liemenėlės ar sijonuko, kabančių ant pakabo? Bent jau jeigu nesi toks sumautas šiknius, kaip mano senas draugužis Bleidsis. Kad ir kaip

ten būtų, aš iškviesiu šias dvi kekšaites ir surengsiu joms kelias garsias Briuso Robertsono stiliaus apklausas. Jei tyyk lakštingalaaa gagalėtų dayynoot kaip tuuuu

Na ir nuobodybė.

Dar pasiterlioju su popieriais, bet Silvijos ir Estelos vaizdas niekaip nenori aiškiau susiformuoti mano galvoje, todėl paskambinu Bleidsiui į darbą.

– Jūs paskambinote keturi nulis vienas septyni, kalba Klifas Bleidsis. Kuo galiu jums padėti?

– Iš pradžių liaukis šnekėti tuo pederastišku anglišku akcentu.

– Aa, sveikas Briusai. Kaip sekasi?

– Kuo puikiausiai, Bleidsiuk, sakau ir tą pačią akimirką pajuntu savo kūną užplūstančią pykinimo bangą, o mano ranka pradeda taip drebėti, kad vos neišmetu pypkės. Noriu važiuoti į namus. Noriu atsigulti į savo lovą. – Ne taip paprasta su keliomis taurelėmis išversti iš koto senį Robertsoną. Aš tavęs, brangus bičiuli, nemaustau.

– O aš, turiu prisipažinti, jaučiuosi gana sumautai. Beveik ligonis. Ryte buvo taip prastai, kad ketinau paskambinti į tarnybą ir pasakyti, kad neišeisiu į darbą. Tikriausiai taip ir būčiau padaręs, jeigu ne Bantė, ji šiandien pasiliko namie. Pagalvojau, kad bus geriau išeiti į darbą, nei pasirodyti jai tokios būklės.

– Ką galvoji apie šį vakarą? Gal pakartokime vakarykštes išgertuves? Jokių nuolaidų IRA!

– Ech, nežinau ką ir galvoti, Robai... Šiaip man reikia...

– Na gi, Bleidsi-y-y! „Bleizeris“. Šiąnakt.

– Na... matai, dėl Bantės. Ji yra šiek tiek...

– Štai ką tau pasakysiu, Bleidsi. Ji nevertina tavęs nė už skatiką, todėl ir elgiasi kaip su mėšlo gabalu. Tu pats leidi jai valytis į save kojas. Nuspręsta, šiąnakt „Bleizeris“.

– Ką gi, gerai. Bet aš galėsiu užsukti tik porai taurelių.

– Šaunuolis! Statau butelį, Broli Bleidsi. Po devynių dūžių „Bleizeryje“!

– Gerai...

– O tu vakar buvai pasiekęs kondiciją, sakau jam.

– Taip, bijau, kad nelabai ką teprisimenu...

– Labai patogu, pone Bleidsi, labai patogu.

– Ar aš ten vakar... ee... ko nors ne...

– Papasakosiu „Bleizeryje“, Bleidsi. Dabar privalau skubėti.

– Gerai...

– Iki, Bleidsi, nutrenkiu telefono ragelį. Harlis teisus. Su policininko profesija yra susijusi viena didelė bėda – negali liautis žiūrėjęs į kitus žmones kaip į potencialius nusikaltėlius arba kaip į potencialias aukas. Kiekvienas asmuo, kuris yra kitoks nei tu, ne policininkas, sukelia neapykantą arba panieką. Visi mano draugužiai yra policininkai, išskyrus Bleidsį ir kaimyną futbolininką Tomą Stronaką, kurį laikau šiokiu tokiu savo bičiuliu. Bet iš esmės tai susiję su Bleidsiu. Kartais man tenka gerokai pasistengti, kad jis nepajustų mano paniekos.

Pažvelgiu į trečiąjį puslapį. Šiandien manęs laukia Ketlinė Mejers. Neeilinė krušlė. Milžiniški papai ir įspūdinga subinė – jų tas vėpla fotografas nesugebėjo perteikti nuotraukoje ir joje ne kažin ką įžiūrėsi. Vis dėlto akyse gali pastebėti tą „nagi-eime-į-lovytę-Briusai-Robertsonai“ išraišką. Surenku Bleidsio namų telefono numerį. Ačiū Dievui, jie dar neįsigijo prietaiso, rodančio skambinančiojo telefono numerį. Vadinasi, gana greitai jums teks tapti policininku, kad galėtumėte žaisti štai tokius paprastus žaidimėlius.

– Sveiki, tai yra numeris trys trys šeši du devyni keturi šeši.

Tai Bantės balsas. Niekada nesu jos sutikęs. Šiek tiek patyliu.

– Alio? Kas skambina?

Mėginu įsivaizduoti Bantę. Galvoju apie Bleidsį. Jis man primena komiką Frenką Saidbotomą su didele dirbtine galva. Mančesterio akcentas: jį puikiai galima pamėgdžioti suspaudus pirštais nosį. – Sveiki.

– Kas kalba?

– Man jūzų nūmerį davė draūgas.

– Kas jūs esate? Ko jums reikia?

– Sakykimė teip, aš vizką kirdėjau apie jūz ir jūzų teikiamaz pazlaukaz.

– Klausykite, manau, kad jūs supainiojote telefono numerius.

– Ar aš skambynu tryz tryz šiši dū diveni keduri šiši?

– Taip...

– Tuomet tay reižkia, kad až skambynu teisinku numiriu?

– Kas jums pasakė šį telefono numerį?

– Kai kaz, atsiliepęz apie jūz labai palanki. Jis man vizką api jūz papasakoja. Sakė, kad pizatėz jūz puikiai...

Bežiūrint į Ketlinės veidą ir besiklausant Bantės tylėjimo, mano kuolas sutvirtėjo dar prieš tai, kai ši nutrenkė ragelį.

Visa bėda su šiais žaidimais ta, kad mes nesame didieji mąstytojai. Mes veikiame. Privalome nuolat ką nors veikti, ieškoti kažko nauja.

Mes esame šios visuomenės tvarkos sergėtojai. Dažnai mąstau, ką tai reiškia. Manau, kad mums moka už šį darbą, kurio dėl niekingų mėšliukų kaltės mes negalime supistai gerai atlikti. Dėl visų tų politikų, žurnalistų, advokatų, teisėjų, socialinių darbuotojų ir kitų į juos panašių. Pažvelkime, pavyzdžiui, į Edinburgo miesto tarybą. Suteikite man valdžios ir aš pasiknaisiočiau mažoje juodoje užrašų knygelėje, kuri guli viršutiniame prie lovos stovinčios spintelės stalčiuje. Surinkčiau kelis namų telefono numerius, padaryčiau kelias užuominas ir jūs galėtumėte stebėti, kaip per kelis mėnesius tos kriminalinės figūrėlės virsta žemyn. Robertsono sprendimas. Jokio pasigailėjimo. Pakantumo lygis – *tiesiog* 0.

Skambina vidinio ryšio telefonas. Tai Toulas. – Tučtuojau užeikite pas mane, Robai, sako jis ir, nelaukdamas, kol aš ką nors atsakysiu, nutrenkia ragelį. Šiknius. Įsivaizduoja, kad viską tuojau pat mesiu ir strimgalviais pulsiu į viršų jo kabinetan. Lyg neturėčiau ką daugiau veikti. Aš turiu realaus supisto darbo, tokio, kurio šis sumautas pusgalvis niekuomet nesupras. Matyt šunsnukis Toulas jau suaugo su savo supista kėde. Tikriausiai tikisi išgirsti dar vieną supistą raportą apie mūsų laimėjimus. Tikiuosi, kad per ilgai neužtruksime, nes manęs laukia įdomesni reikalai. Gali pabučiuoti į mano kumpiu kvepiančią po-lysininko subinę, sušiktas krušliau.

Kopiu į viršų ir pakeliui užsuku į administracijos skyrių tikėdamasis žvilgtelėti į tą gundančią blondinukę, man supistai nepasiseka. Apie ją valgykloje jau sukiojasi tas supistas šiknius Lenoksas.

Kai prisėdu prie stalo, Toulas atrodo susirūpinęs. Aiškiai matyti. Jis niekada nebuvo labai judrus, bet Brolį Toulą išduoda jo įprasta grimasa – virš dantų pakelta lūpa. Jei užrištumėte šikniui skarelę, jis atrodytų kaip senutė.

– Mums reikia gerai pagalvoti, Robai, sako jis ir visa jo apkūni figūra, atrodo, spinduliuoja ryžtą. – Rado plaktuką. Jis gulėjo užkastas po krūmu Prinses gatvės parke. Ekspertai ant metalo rado kraujo ir audinių mikrodalelių, ir jos sutampa su aukos pavyzdžiais. Kaip jau sakiau, plaktukas voliojosi po krūmu.

Krūmai. Tankūs, tamsūs krūmai. Apkramtytos lūpos iš Amsterdamo. Jeigu aš būčiau turėjęs plaktuką iš siaubo namų.

– Pirštų atspaudų, kiek suprantu, nėra? Melancholiškai klausiu.

– Nee... plaktukas buvo nušluostytas, jei tik, žinoma, žudikas nemūvėjo pirštinių. Kaip žinote, šis žmogus yra diplomato sūnus, nuleisdamas balsą ir pakeldamas akis sako Toulas tokiu tonu, lyg tikėtųsi išgirsti iš manęs ką nors panašaus: „Oho!“, „Nieko sau!“

Nusišikt man ant visko.

– Aišku. O koks tas plaktukas?

– Ak, paprasčiausias viniatraukis plaktukas su guma aptraukta rankena. Įprastas gaminys, kokį gali nusipirkti bet kurioje „B&Q“ arba „Texas“ statybinių reikmenų parduotuvėje. Serijinis numeris nutrintas. Tas vyrukas žinojo, ką darė.

– Gerai, nusiųsiu ką nors patikrinti parduotuves. Tegu pamėgina išsiaiškinti, kas pastaraisiais mėnesiais pirko plaktukų.

Supistai akivaizdu, kad šis darbas ne man. Jį gali atlikti kokie nors uniformuoti žiopliai ar kanceliarijos darbuotojai.

Pats sau tyliai mąstau: jeigu kokia nors porelė pritvojo juoduką, atvykusį čia pirmąkart ir kuriam, mano manymu, nėra ką veikti šiame mieste, tai tetraukia jį supisti velniai. Kam tas pislius rūpi? Atsakymas – man. Manęs laukia reorganizacija ir naujos pareigos. Man reikalingos tos pareigos, ir aš viską padarysiu, kad išsiaiškinčiau, koks nevisaprotis benkartas pritrenkė mūsų spalvotąjį pusbrolį. Tai vadinama profesionalumu, ir aš esu supistas profas – šito mane supantys vėplos niekuomet nesugebės suprasti. Visų bylų taisyklės vienodos.

Toulas toliau meilikauja man. – Velniškai keista, Robai, bet mes nieko neradome, nors, atrodo, patikrinome visus vakaro dalyvius.

Yra dar tos kekšaitės, Silvija su Estela, ir po minutės jomis užsiimsiu.

– Galimas daiktas, mieste veikia rasistinės padugnės, sakau jam. Fūlės sirgaliai, fašistai ar panašūs į juos pienburniai. Gal reikėtų pasižvalgyti tarp jų. Pamėginsiu išspausti daugiau iš tų jaunų kekšaičių, nes jos tą vakarą buvo klube. Jos dengia juos, nes jie yra tų kekšaičių vaikinai.

– Nesu tuo įsitikinęs, Robai. Iki kaklo esu sotus pasakomis apie kvailus jaunus snarglius, kuriems priskiriami visi mieste įvykdyti nusikaltimai. Taip norima nuslėpti prastą policijos darbą, štai ką aš tau pasakysiu.

Jis kaltina *mane* prastu darbu. *Jis*, kuris niekuomet neišlenda iš už savo supisto stalo. – Taaip, gerai, sutinku. Pažįstu tuos vyrukus. Kai kurie jų nėra jauni pienburniai ir, užuot pešęsi fūlėje, juda į kitus rajonus. Kai tie vyriokai pradeda tikėti savo propagandiniais šūkiais, tuomet verta jų pasisaugoti. Jų propaganda tampa savaime išsipildančia pranašyste. Nemanau, kad šie pusgalviai nekalti.

Toulas kilsteli antakius. – Reikalauju nuolat informuoti mane, sako jis.

Arba Toulas nė velnio nenutuokia apie policijos darbą, arba slepia nuo manęs kokią nors su šiuo reikalu susijusią svarbią informaciją. Kuris variantas labiau tikėtinas? Supistai abu, tai akivaizdu. Kad ir ką jis sakytų, pradėti reikėtų nuo abiejų tų kalės vaikų grupių. Pats laikas prispausti tuos pislius; nesvarbu, ar jie susiję su šia byla, jie yra blogi kalės vaikai ir, jeigu mes pritrėkšime kelis iš jų, gatvės dėl to taps tik saugesnės. Laikas spustelėti kai kuriuos tų šiknių; man nusibodo sėdėti prie popierizmo. Pradėsiu nuo Okio. Silpniausios iš visų grandžių. Trinasi aplink stambesnius spuogus, kuriems patinka klaikokas to šikniaus sąmojis. Cha. Jis jau keleri metai šelpia mus informacija apie savo klientus. Žinoma, mes leidžiame jiems tęsti savo purviną verslą. Jų kvailiojimai reiškia skambias laikraščių antraštes, darbo viršvalandžius, tai bendri

reikalavimai skirti policijai daugiau lėšų. Būtent taip veikia sistema. Stovėk nuošaly ir leisk jiems daužyti vienas kitą, bet vos tik jie pradės kelti grėsmę komercijai, nedelsdamas įsikišk.

Grįžtu į savo kabinetą pro tą patį administracijos skyrių, bet blondinukės ten ir vėl nėra. Apačioje, išvietėje, pasisveriu ant svarstyklių. Vis dar prarandu svorį. Tikiuosi, kad tai ne AIDS ar kokia nors kita liga, kuria mane apdovanojo viena iš supistų kekšaičių. Reikėtų daugiau valgyti. Negaliu priaugti svorio, niekada to negalėjau. Greita medžiagų apykaita, visai ne tokia, kaip daugelio aplink mane dirbančių supistų tešlių. Jeigu būtų mano valia, kasmet pasverčiau visus valdybos šiknius ir supistai išspirčiau iš darbo tas riebias normatyvų neatitinkančias subines.

Iš valgyklos mano šnerves pasiekė kažkoks kvapelis. Užeinu ištirti, kas ten taip kvepia, ir pamatau gana apetitiškai atrodantį žuvų pyragą. – Ar viskas gerai, Aina? pasiteirauju senos panos prie kasos.

– Tu ankstyvas šiandien, Briusai, sako ji.

– Mane suviliojo žuvies pyragas.

– Su keptomis bulvėmis?

– Esi tiesiog stebukladarė, Aina. Dar įdėk žirnelių, sakau jai gėrėdamasis didelėmis, putliomis, lyg drebučiai po drabužių audiniu judančiomis krūtimis. Žuvies pyragas, beje, nė kiek ne prastesnis.

Atsisėdu ir pradedu mėgautis maistu. Įeina Rėjus Lenoksas ir prisėda prie mano staliuko. – Ar viskas gerai, Rėjau? Skaitei laikraščius? Jis nutrenkia laikraštį prieš mane. Dar viena antraštė skelbia, kad vietiniai spalvotieji kritikuoja policiją. Vienas jų, tas šiknius Maršalas iš forumo, vaidina jau kitą vaidmenį. Pernelyg gerai jie pradėjo apie save manyti, tie mėšlo maišai.

– Šūdas. Tie spalvotieji sudaro mažiau nei procentą bendrojo gyventojų skaičiaus, o kaip pučiasi. Šį laikraščioką jau seniai reikėjo pavadinti „Juodukų, pederastėlių, kekšių ir komunistų žiniomis“. Jį skaitau tik dėl fūlės ir Endriu Vilsono. Jis tame supistame laikraščioke yra vienintelis vyrukas su galva, nors yra Leito komandos „Hibby“ kalės vaikas sirgalius.

– Visa tai erzina mano supistus nervus, papurto galvą Rėjus. Jo žvilgsnis lyg maniako įsmeigtas į vieną tašką.

– Klausyk, Rėjau, noriu su tavimi apie kai ką pasikalbėti. Žinau, kad oficialiai tu nedalyvauji šiame tyrime, bet, manau, mudviem būtų neprošal aplankyti mižnių bičiulį Okį. Penktadienio rytą. Būtų puiku sušikti tam trizniui savaitgalį ir priversti jį pasidarbuoti mūsų naudai. Tegu pašniukštinėja kur reikia. Jeigu papurtysime jį kaip reikiant, gal ir tu išpeši iš jo naudingos informacijos. Artėjant Kalėdų šventėms jie visi stengiasi susitvarkyti.

– Pastaruoju metu tas kalės vaikas atleido vadžias. Pamiršo, kas yra jo tikrieji draugai. Jo draugai yra šioje barikadų pusėje, šypsosi Rėjus.

Galite ką norite kalbėti apie Rėjų Lenoksą, bet jis yra policininkas iki kaulų smegenų. – Pats laikas jam tai priminti, šypsodamasis sakau aš. – O kas naujo tavo platumose, jaunasis Reimondai?

– Įprastinė pisliava. Persekioju tuos šiknius iš „Saulėtekio“ bendruomenės. Įtariama, kad jie prekiauja žole. Visa tai – supistas laiko gaišimas, bet ką aš galiu padaryti?

Šitam šikniui viskas, išskyrus narkotikus, yra supistas laiko gaišimas. Kita vertus, aš jį suprantu. Kokia prasmė būti detektyvu, jeigu negali pričiupti rimtų prekiautojų kvaišalais?

– Klausyk, Robai, šnabžda jis, – aš dabar pakibęs ant benzedrino. Dabar verslą daro su juo. Padeda išgyventi supistai sunkius laikus. Ar nori poros dozių?

– O, taaip, sakau.

Jis pakiša man plastikinį paketėlį su piliulėmis. – Nukniaukiau jas arešto metu. Vakare turėsiu dar ko nors.

– Gerai, nusišypsau kišdamas pakelį į kišenę.

– Kaip ten tas supistas instruktažas? klausia Rėjus.

– Vargu ar užtruks ilgiau kaip valandą, sakau ir krūpteliu, kai pro šalį praplaukia geltonplaukė kekšytė iš administracijos skyriaus. Mirkteliu jai, bet ji nesureaguoja. Greičiausiai lesbietiški polinkiai. – Ar pajodinėjai ant jos, Rėjau?

– Nė iš tolo.

– Ką, nepavyko? Juk mačiau, kaip sukinėjaisi aplink ją šį rytą valgykloje.

– Nee, ji dulkinasi tik pagal rekomendacijas. Girdėjau, kekšaitė užkimba tiktai už vaikinų su dideliais kuolais. Sužino iš kitų, pavyzdžiui, iš Karen Fulton ar kitų iš šios kompanijos, kuris iš vyrukų dosniausiai apdovanotas, ir dulkinasi tik su juo.

– Vadinasi, tu iškritai iš lenktynių? juokiuosi prisimindamas tuos laikus, kai mes smaginomės su mano įsesere Širle.

– Įžūli kekšė, šyptelėjęs sako Rėjus. – Klausyk, paskubėkime į instruktažą.

– Taaaip.

Instruktažas užtruko tiktai pusvalandį. Aš netgi užsidirbau tašką iš Nidrio, kai, didžiam Amandos Dramond nepasitenkinimui, pasakiau pastabą apie politikus.

– Lygybė yra visiška nesąmonė, sakau pamėtėdamas masalą Dramond – juk ji tik ir laukė, kad susimaučiau pasakęs kokią nors nesąmonę apie juodukų ir baltųjų nelygybę. Pagalvok, kvaišele.

– Kaip jūs galite šitaip kalbėti?

– Labai paprastai. Tai yra filosofinis klausimas. Aš tikiu įteisinta nelygybe. Pavyzdžiui: visas tas mėšlas, kurį mes šaliname. Nusikaltėliai. Pedofilai. Jie nėra su manimi lygūs. Jokiais būdais, kaip įmanoma šalčiau ir ramiau sakau aš. Nidris yra tos pačios nuomonės. Šaltakraujiškas benkartas niekuo neišsiduoda, bet aš žinau, kad jis yra tos pačios nuomonės.

Kad ir kaip būtų, spektaklis baigiasi gana anksti, todėl mums su Rėjumi lieka pakankamai laiko nueiti į valgyklą ir paskirstyti vaidmenis susitikimui su Okiu. Koridoriuje mus sustabdo Dramond ir, pareiškusi, jog rengiasi pasikalbėti su Estela bei Silvija, pasiteirauja, ar nenorėčiau prie jų prisijungti. Mane erzina, kad ši karvė, nepasitarusi su manimi, atitempė čionai tas mergiotes, bet, kita vertus, atsirado galimybė prie tų dviejų kekšaičių prilipinti snukučius, subines ir papus. – Žinoma... aš pasisuku į Rėjų ir kilsteliu antakius, – ...luktelėsi mūsų pusvalandžiuką, bičiuli Rėjau?

– Sutarta, linkteli Rėjus, – pasimatysime salėje.

Reikės iškaršti Rėjui kailį dėl tų jo „sutarta“, „žinoma“ ir panašių žodelių. Juk čia ne supistas jaunimo klubas.

Aš įeinu į tardymo kambarį, ir Dramond įveda į jį abi kekšaites. Iškart krinta į akis jos, kaip policininkės, nekompetentingumas. Niekada negalima tardyti abiejų kartu, jas būtina iškart išskirti. Šito policininkai mokomi pirmiausia. Vis dėlto nesiskundžiu. Tiesiai priešais mane dvi kekšaitės, ir tai yra supistai nuostabu. Piliulės pradeda veikti, ir reikia galvoti, ką kalbi. Taip pat stebėti savo supistą subinę! Mėšlas sunkiasi pro visus galus. Apsiramink, Briusai, apsiramink. Estela. Silvija. Keista, bet man atrodo, kad pastarąjį kartą besikalbant Estela žvilgčiojo į mane keistokai. Dabar aš tuo įsitikinęs.

– Esu tikra, kad anksčiau esu jus kažkur mačiusi, sako ji. Kietas riešutėlis, dėl to nekyla abejonių. Tie nukarę ant kaktos kirpčiai, padažytos akys, ryškiai raudona burna... taip, kekšyte, taip, aš mielai tave...

Matau, kad ji spokso į mane, o Dramond, panašu, pastebėjo mano šyptelėjimą ir... bet ne, ši kvaiša taip ir įsisiurbė akimis į Estelą, tikriausiai šiuo metu susižavėjusi ja ne mažiau nei aš.

– O, taaip, aš įsitikinusi, kad esu mačiusi jus anksčiau, pakartoja ji.

– Nenuostabu, nes jūs buvote čia tą dieną, kai aš jus tardžiau, prunkšteliu.

– Nea, dar anksčiau, sako ji.

– Esu įsitikinęs, kad prisiminčiau tokią žavią jauną panelę kaip jūs.

Girdžiu, kaip Dramond sučepsi. Yra! Toulo grimasos imitacija! Dramond mėgdžioja savo supistą kuratorių. Nenuostabu, kad ji tokia apsitriedėlė! Ji padeda ant stalo priešais tas dvi kekšaites kelias fotografijas, tarp kurių yra ir tų dviejų mėšlo maišų, žinomų kaip Seteringtonas ir Gormanas, nuotraukos. – Ar jūs matėte kurį nors iš šių žmonių bare?

Jos atrodo sutrikusios, ypač Silvija. Priversčiau ją prabilti per minutę. Atrodo, kad ji – natūrali blondinė. Nagi, mažyte, pakalbėk su Briusu.

– Ne, atsako ji. Pernelyg greitai. Tai pastebi netgi Dramond.

– Ar jūs pažįstate šiuos vyrus? klausia ji.

Jos per daug protingos, kad meluotų. – Matėme kelis kartus trainiojantis netoliese, atsako Estela.

– Kas jie tokie?

– Nežinau, tiesiog besitrainiojantys klubuose vaikinai, sako Estela. Ji kur kas kietesnė už savo draugę. Apsitrynusi kekšaitė. Tos lūpdažių žymės ant nuorūkos...

– Vadinasi, jų vardų jūs nežinote? šiaip sau klausia Dramond. Aš taip pat supistai pamėginčiau laimę su šia kekšaite, tikrai.

– Niee.

– Gal jūs galėtumėte papasakoti dar ką nors apie tą naktį? klausia Dramond.

Estela pažvelgia į Silviją, paskui į Dramond. Mane čia ignoruoja kažkokios kekšės, ir man tai nepatinka. Pabarbenu pirštais į stalą, bet ir toliau lieku lyg nematomas. Estela prasižioja: – Tąnakt klube buvo keista moteris. Gal tai ir nesusiję, bet ji atrodė kažkaip keistai. Šiek tiek pakalbėjo su tuo spalvotuoju vaikinu, bet jis pasitraukė nuo jos, lyg jie būtų susiginčiję. Ją įsidėmėjau, nes anksčiau buvau mačiusi tualete. Ten šalia manęs ji dažėsi akis.

– Kuo ji pasirodė jums keista? klausia Dramond. Kaip mane užkniso ši supista fluorescencinė šviesa. Visas tas aštuntojo dešimtmečio mėšlas. Nejaugi negalėtume gauti padoraus kabineto...

...Londonas...

...Sidnėjus... padorus biuras...

Tik tai buvo Naujasis Pietų Velsas.

– Nežinau...

Nieko supistai tu nežinai ir mes nieko, supistai nieko nežinome, štai kur problema, tu buka supista kekše...

– Kokia ji buvo: jauna, sena, aukšta, smulki, tamsiaplaukė, šviesiaplaukė...

Mano galva supistai plyšta, ir aš tuoj pradėsiu purtytis...

– Ji šiek tiek priminė šunį, sako Estela.

Aš su šiomis kekšėmis gaištu savo supistą laiką. Jos nieko nežino. Ta kvaila telyčia Rodžeris Muras Dramond turėtų tai suprasti.

Taisyklės visur vienodos. Policija? Ar tai ji policija? Nejuokinkite manęs. Atsikeliu ir išeinu.

Dramond nuseka paskui mane. – Briusai, mums reikia...

– Taip, pakeliu balsą, kad ją perrėkčiau, – mums reikia užsiimti šiuo reikalu, bet aš turiu ir kitų reikalų ir jau vėluoju...

– Ar aš ko nors nežinau? susierzinęs Dramond balsas veikia mane raminamai. Ji lygiai taip pat užsikrušusi kaip ir aš. Vienintelis dalykas, apie kurį dabar galiu galvoti, – ji turėtų galų gale suvokti, kad niekad netaps supista policininke.

Pasitraukdamas bedu pirštu į jos pusę ir nusišypsau: – Mums tikrai reikia pasikalbėti, Mende, brangute. Pakalbėsime vėliau. Aš nuodugniai supažindinsiu tave su byla. Čiao.

Palieku sutrikusią lesbietę bezdėti ir pakylu viršun, kur manęs laukia Rėjus.

Įėjęs į kabinetą pamatau Klelą su šampano buteliu rankoje. Jis pilsto šampaną į popierinius puodelius ir paduoda man vieną jų.

– Ką švenčiame?

– Gavau pačią geriausią kalėdinę dovaną, Briusai. Mane perveda iš Sunkių nusikaltimų tyrimo skyriaus į Kelių policiją.

Numanydamas, ką dabar pasakysiu, jis tęsia: – Taip, būsiu popieriaus gadintojas nuobodžiame, nepavojingame, nykiame darbe... bet negaliu sulaukti, kol mane perves į naujo paskyrimo vietą! Viskas, Briusai, gana! Palieku visus šiuos supermenų triukus jūsų kaubojams! Atsisveikinu su policininko lazdą bei antrankiais ir rengiuosi susipažinti su šio mažo mielo daikčiuko paprastu žavesiu, šypsodamasis sako jis ir pakelia rašiklį.

– Jeigu tau reikia būtent šito, tuomet sveikinu, pakeldamas popierinį puodelį ir jausdamas panieką šiam vėplai sakau aš. Ištuštinu jį ir pasisuku į Lenoksą. – Ar tu pasirengęs, Rėjau?

– Žinoma, sako Lenoksas.

Mane apima stipriausias nerimo priepuolis. Privalau nedelsdamas dingti iš šios vietos. Sparčiai nusileidžiu laiptais ir pasuku prie automobilių aikštelės. Rėjus vos spėja sekti man iš paskos.

ŠIEK TIEK PASIILGAU TAVĘS

Kai užvedame automobilio variklį, pasijuntu šiek tiek laimingesnis. Tereikia dingti iš šios mėšlinos vietos ir iškart pradedi į viską žiūrėti daug optimistiškiau. Lėtai važiuojame Leito taku. Įjungiu radiją, nes neturiu jokio noro ginčytis su Rėjumi dėl roko. Kalbant apie muziką, jis yra supistas pedantas, be to, nė velnio neraukia. Lainas Polas, buvęs „New Seekers" grupės solistas, dainuoja gabalą „Aš šiek tiek tavęs pasiilgau". Solinė Laino karjera taip ir nesusiklostė. Nusprendžiu paminėti tai Rėjui, bet galiausiai nutariu, kad neverta. Kuriems galams? Jaučiuosi daug geriau, labiau susitelkęs. Nerimas atslūgo, kaip būna visuomet, kai nosis užuodžia grobį.

Sustojame prie Okio buto, aš išlipu ir paspaudžiu durų skambutį. Niekas neatsiliepia. Tikiuosi, kad neprasilenkėme su juo sugaišę laiką per tą kvaišą Dramond ir jos supistas bičiules. Sėdame į automobilį ir pasiruošiame palaukti. Sankryžos kampe yra kepyklėlė, todėl Rėjus eina tenai ir sugrįžta su dešrainiais, vaniliniais pyragaičiais desertui ir stipria kava plastikiniuose puodeliuose. Užkandžiai padeda atsikratyti pigaus Klelo šampano skonio burnoje ir nemalonaus, kokčiai rūgštaus Lenokso piliulių pojūčio skrandyje. Nusiriaugėju.

– Panašu, kad mes pričiupsime tuos snarglius, Robai. Turiu galvoje „Saulėtekio" bendruomenę, ar kaip jie ten save vadina, sako Rėjus.

– Pats laikas, Rėjau. Šios landynės plinta ir kelia grėsmę britiškam gyvenimo būdui, todėl juos būtina sustabdyti, kol jie dar

nespėjo įsitvirtinti. Tie šikniai mano galintys gyventi tik rūpindamiesi vieni kitais ir šokdami pagal savo supistą muziką. Tais nemokamais vakarėliais jie paprasčiausiai nori apdumti akis jauniems šikniams ir pripratinti juos prie kvaišalų. Jie netgi neturi supisto televizoriaus tame savo ūkyje. Jie gali sau leisti nusipirkti galingą garso sistemą, bet neturi pinigų televizoriui!

– Mėšlo krūva, purto galvą Lenoksas.

– Turėk galvoje, sakau aš, – jie ten gerai sukasi. Iki jų pasirodymo tame ūkyje buvo tikras jovalas. Būtų neblogai priversti tuos šiknius apsitvarkyti savo namuose!

– Nieko, greitai ten vėl viskas bus supistai apleista. Tarp jų ten yra toks Kolinas Mosas, baltasis, šešiasdešimt pirmųjų gimimo, reti purvini plaukai, nešvari oda, žalia striukė, apdriskę džinsai ir batai; jį dažnai matydavo lankantis butuose Leito rajone. Ten, kur gyvena Alanas ir Ričardsai. Mes patvarkysime tuos šiknius. Iš pradžių išversime butus, vėliau ir ūkį. Jeigu mums pasirodžius ten ir nebus kvaišalų, gali būti tikras, kad atsiras, kai mes apversime viską aukštyn kojomis.

– Pranešk man, kai vyks ta akcija, Rėjau, sakau aš. – Norėčiau joje dalyvauti.

Šitas darbas *gali* suteikti malonumo.

Baigiau gerti paskutinius kavos lašus, kai veidrodėlyje pamačiau Okį, grįžtantį namo su kažkokia paukštyte. Jie atrodė įsimylėję iki ausų. Purvinas šiknius. Ponas Okendenas dėvi mėlyną velvetinę striukę ir mėlynus džinsus. Jo ūgis siekia maždaug penkias pėdas ir dešimt ar vienuolika colių, plaukai šviesūs, veido bruožai šiek tiek moteriški. Jo mergiotė dailutė, liekna, ūgis – penkios pėdos ir šeši coliai, plaukai taip pat šviesūs. Kartu jie atrodo lyg brolis ir sesuo. Aš nenustebčiau, jei paaiškėtų, kad šis šiknius dulkina savo seserį!

– Nieko sau daikčiukas, sako Rėjus stebėdamas šią sceną. Piliulės jo, atrodo, neveikia, laikosi lyg niekur nieko. Kol kas.

– Ji yra nepilnametė. Pričiupsime jį dėl šito. Ar aišku?

Rėjus prisimerkęs žiūri į mergiotę ir sudeda lūpas lyg švilpautų. – Visada sunku iš anksto pasakyti. Figūringa subinė... taria jis, kai porelė praeina pro šalį.

– Tu nežiūrėk į jos supistą subinę, ar nematei jos snukučio? Ji dar supistas vaikas!

– Galimas daiktas, sutinka Rėjus. – Iš karto nepasakysi.

– Jokios abejonės. Statau keturiasdešimt svarų, penkis prieš vieną, raginu jį.

Lenoksas gūžteli pečiais ir pradeda dėti į kelnes.

– Nagi, Rėjau. Padvigubinu statomą sumą. Penki prieš vieną, nesiliauju aš.

– Na, gal tu ir teisus, nusileidžia jis.

Be abejo, aš teisus. Kai tik reikalas pasisuka apie lažybas, Rėjus visuomet lenda į kiautą. Nepasitiki savo instinktais, štai kur bėda, nors yra nekvailas vyrukas. Šio pasaulio lenoksams neišsiversti be robertsonų.

– Ką tu rengiesi daryti, klausia jis.

– Įsiveršime į vidų, Rėjau, sakau. – Panaudosime jų pačių taktiką. Jokie šikniai neįsiveržia vidun taip, kaip tai daro policija. Mes esame pati kiečiausia firma šiame mieste ir atėjo laikas įrodyti šiems mėšlo gabalams, kad taip yra iš tikrųjų.

– Gal mums derėtų veikti ramiau, Robai, pradeda inkšti Rėjus.

– Niekai. Taisyklės visur vienodos. Nagi, eime. Pasinaudosime išmėginta pabaisos taktika ir išgąsdinsime tą šiknių.

Išmanau tą pabaisos taktiką iki smulkmenų. Ir kodėl gi turėčiau neišmanyti.

– Taaip... Rėjus abejodamas kilsteli antakius, bet ropščiasi iš automobilio kartu su manimi, o kai pasiekia namo laiptus, pamatau, kad vyrukas užsivedė, adrenalinas kunkuliuoja – peršokdamas iškart tris laiptelius vos nesutraiško apstulbusio katino, ir šis puola šalin iš po jo kojų. Taip jam ir reikia, tam senam katpalaikiui. Apmyžo visą laiptinę.

Sustojame prie durų atsipūsti. – Kaip manai, ar jis jau dulkina ją? klausiu.

– Manau, kad taip. Juk jie abu nekantravo, dar kiek, ir būtų pradėję dulkintis tiesiog ant šių supistų laiptų. Lenoksas pažvelgia į mane ir suabejoja: – Norėtum įšniaukšti?

– Gerai, linkteliu ir apsidairau, kol Lenoksas ant kreditinės kortelės kraštelio pabarsto miltelių.

Žiūriu į juos šiek tiek abejodamas, nelabai geisdamas į savo šnerves supistai įtraukti kokį nors surogatą. – Viskas gerai, šie milteliai geros kokybės. Jausmas ne prastesnis už pasidulkinimą, sako Rėjus, o jo akys, kol jis uostinėja, ašaroja.

Aš taip pat įtraukiu, taip, geras daiktas; saldokas kvapas užtvindo galvą, veidas stingsta, pajuntu jėgų antplūdį. Pats laikas veikti.

Stipriai pabeldžiu į duris. Vieną kartą, antrą, trečią. Išgirstu inkščiantį balsą: – Gerai jau, gerai! Ateinu.

Okis, arba Brajanas Okendenas, arba maža šlykšti šliundra itin plepia burna, atveria mums duris. Apsirengęs trumpais marškinėliais ir trumpikėmis. Pamatęs mus iš nuostabos išplečia akis.

– Sveiki, pone Okendenai, šypsodamasis pastumiu jį į šalį ir įeinu į kambarį.

– Jūs negalite įeiti į vidų...

– UŽČIAUPK SAVO SUPISTĄ BURNĄ! rėkia tiesiai į veidą Rėjus, ir Okis atšlyja. Lenoksas tartum išsipučia ir pasvyra virš susitraukusio Okio. – Atversi savo supistą burną tik tada, kai kreipsiuos į tave, arba aš tau parodysiu tavo teises! Supratai?!

Tas sugniuždytas mažas šiknius žvelgia į Rėjų stengdamasis sutelkti savigarbos likučius.

– AŠ KLAUSIU TAVĘS, AR TU MANE SUPISTAI SUPRATAI! Riaumoja Rėjus, ir Okis dar labiau susitraukia.

– Taaip... apsiramink, žmogau, aš nepadariau nieko tokio... murmena jis.

– Tu keli rimtų rūpesčių, bičiuli, uždarydamas duris ir nepritariamai linguodamas galvą sako Rėjus.

– Apsiramink, Rėjau, sakau globėjiškai apkabindamas Okį per pečius. – Pasilik čia. Kur yra miegamasis? Pašnibždom klausiu jo.

– Jis yra... Okis pasižiūri į šoną, – bet ten kai kas yra...

– Viskas gerai, nuraminu jį draugiškai šyptelėdamas. Atidarau miegamojo duris ir pamatau ant lovos tik su marškinėliais sėdinčią mergaičiukę. Įeinu ir uždarau duris.

– Kas čia vyksta? klausia ji. – Kas jūs esate?

– Policija, sakau išsitraukdamas pažymėjimą. – Nemėginkite išeiti iš šito kambario. Jūs mane suprantate? Kuo jūs vardu?

– Aš neprivalau jums nieko sakyti...

Kokia saldi mergaičiukė. Vis dar su tomis mielomis strazdanėlėmis. – Nesunkink sau gyvenimo, vištyte, patariu jai ir jau griežčiau paklausiu: – Kiek tau metų?

– Šešiolika, pameluoja ji.

– Turi kokį nors asmens dokumentą? Aš žiūriu į rankinę ant spintelės prie lovos.

Jos savitvarda akimirksniu išgaruoja. Akys lyg palydovinio ryšio antenos ant Tomo Stronako namo sienos. – Penkiolika... bet rugsėjį man sukaks šešiolika, paskubomis priduria ji. Pernelyg skubotai. Pernelyg greitai, kad patikėtum tokiu atsakymu. Įdomu, kodėl ji nenori, kad apžiūrėčiau tą rankinę?

– Tavo draugas pažeidė įstatymą, jeigu turėjo su tavimi lytinių santykių. Ar turėjote tokių santykių? klausiu artėdamas, kad galėčiau žvilgtelėti į tuos po marškinėliais paslėptus papukus. Nedideli, bet gana stangrūs. O ho ho ir statinaitė smagybių.

Mergaičiukė atsitraukia iki pat lovos atkaltės ir ant krūtinės užsitempia antklodę. Kai ištiesiu ranką ir sugriebęs rankinę išverčiu visą turinį ant lovos, jos veidas išbąla. Tarp kitų daiktų randu ir mažą plastikinį paketėlį su ekstazio tabletėmis.

– Aš... aš ne... užsikirsdama murma mergaitė. Viskas, dabar ji pražuvo.

– Detektyve seržante Lenoksai! Šaukiu ir į kambarį įeina Rėjus. Ištiesiu jam pakelį su tabletėmis. – Man atrodo, kad tai MDMA tabletės. Atkreipkite dėmesį, jos rastos asmeniškai pas šią mergaitę. Mažiausiai šeši šimtai miligramų. Prašau taip pat atkreipti dėmesį, kad ši mergina nepilnametė.

– Patikrinsim, susijaudina Rėjus.

– Likite čia, sakau dėdamas tabletes į kišenę. – Jūs patekote į didelę bėdą. Koks, sakėte, jūsų vardas?

– Stefanė... droviai atsako mergaitė pritraukdama kojas prie krūtinės ir įremdama smakrą į kelius. Plaukai užkrinta ant veido. Vieną garbaną ji užsikiša už ausies.

– Stefanė... o toliau?

– Stefanė Donaldson...

– Tai štai, Stefane Donaldson. Aš paliksiu jus pamąstyti, kaip neprotingai elgėtės. Jums teks bendradarbiauti su mumis ir suteikti nedidelę paslaugą, mano mergaite.

Supistai didelę paslaugą. Stefane Donaldson. Chmmmmm.

Mergaitė sustingsta lovoje, o aš išeinu pasižiūrėti, kaip sekasi Rėjui. Jis jau nusitempė Okį į svetainę.

– Teisėjai nedaro supistų nuolaidų nepilnamečių tvirkintojams, sako jam Rėjus.

– Maniau, kad jai šešiolika. Ji man sakė, kad jai šešiolika, protestuoja Okis, o paskui suokalbiškai man nusišypso.

Aš atsakau jam budelio šypsena. Paskui apvedu pirštu aplink kaklą ir sukrenkščiu. – Atleisk, bičiuli, bet, kaip sako Rėjus, dabar ne pats geriausias metas nepilnamečių tvirkintojams. Laikraščiai tik ir rašo apie pedofiliją. Teismai išėjo į karo taką, dėl to visi šie tauškalai. Nepilnamečių tvirkintojai gauna apie metus laisvės atėmimo, išeisi į laisvę po pusmečio, po šešių mėnesių. Tavęs tai tikrai neturėtų gąsdinti. Tiesa, pridėk dar metus už tabletes. Iš viso už grotų praleisi apie metus. Okis neatrodo labai laimingas.

Į pokalbį įsikiša Rėjus, – O taaip, Okiui dvylika mėnesių yra vieni juokai, juo labiau kad kalėjime mėgstami nevisaverčių tvirkintojai. Šiek tiek pasipudruos, šiek tiek pasidažys ir visi karštakraujai Stoutono vyrukai prie jo išsirikiuos. Stovintis penis nejaučia pasigailėjimo, Rėjus šaltai, vaiduokliškai nusišypso. – Juos ten viskas domina, jie visuomet klausinėja apie pasidulkinimą. Kokia ji buvo? Ar jos papai dideli? Ar dėvėjo mokinukės uniformą? Lenokso juokas skamba lyg sausas kosčiojimas. Paskui jis išsikrapšto iš savo snapo didelį snarglį ir atidžiai apžiūri, ar į jį nepateko miltelių. Įsitikinęs, kad viskas gerai, smiliumi ir nykščiu iš snarglio sutrina kamuoliuką ir nukrato ant Okio kilimo. Paskui įsispokso į Okį ir papurto galvą. – Šeši mėnesiai už kažkokią mergiotę – gero maža. Tikiuosi, kad ji bent buvo to verta? Kitą tu dulkinsi jau negreitai.

– Nebūtinai, įsiterpiu. – Nes jie ten mėgsta nepilnamečių tvirkintojus, bet daug kas priklauso nuo suvedžiotos mergikės amžiaus.

Problema ta, kad yra vos pastebima riba tarp nepilnamečių tvirkintojų ir pedofilų. Ten, kalėjime, pasakojamos nebūtos istorijos apie nepilnamečių tvirkintojus ir visos jos tik sutirština spalvas, o ne palengvina tvirkintojo padėtį, sukryžiavęs pirštus įsiterpiu bičiuliškai, lyg atskleisčiau komercinę paslaptį.

– Matai, sako Rėjus, – jeigu kas nors iš policijos pasakys tokiam kalėjimo viršininkui kaip Roniui Makarturui, kietakakčiam masonui ir ištikimam sutuoktiniui, kad mergaitė buvo tik vienuolikos... ar dešimties... ar net aštuonerių metų...

– Suprantu, ką nori pasakyti, Rėjau: Makarturas pasistengs, kad vargšas šiknius nenorėtų gyventi. Jį apgyvendins Soutono kalėjimo pabaisų flygelyje, bet nepažįstu nė vieno policininko, jokio policijos tarnybos profesionalo, kuris padarytų tokią niekšybę, skėsteliu rankomis ir apsidairau aplink.

– Įsivaizduokime, tęsia Rėjus, – kad mūsiškis nepilnamečių tvirkintojas turi galimybę prieiti prie tam tikros informacijos ir galėtų bendradarbiauti su policija, bet atsisako padėti... tu ir Ronis Makarturas esate labai artimi, Robai?

– Taip, tarnyboje, linkteliu aš šnairuodamas į Okį. Šis šiknius vos netriedžia į kelnes. Gerai, tegu pislius dar pasitroškina ir pamąsto apie mažiausią galimą išsigelbėjimą iš šios situacijos.

– Baikit, vaikinai... maldauja jis.

– Matai, Oki, pabaisų flygelyje yra vienas vaikinas. Tame kalėjimo sparne yra daugybė siaubūnų, bet tik jį vieną visuose Škotijos kalėjimuose vadina *Tuo* pabaisa. Įsikerti? paaiškino Rėjus.

Įsikirto. Okis atrodo taip, lyg jam prieš akis būtų kas prasukęs filmą apie visą jo gyvenimą ir palikęs tik sušiktas akimirkas. Tai tas pat, kas žiūrėti vaizdajuostę „Tomo Stronako gyvenimas“, jei tik atsirastų toks prietranka, kuris kurtų tokį filmą, pasiryžęs komercinei ir estetinei savižudybei.

– Jis tikrai ne tas vyrukas, su kuriuo norėtum gyventi vienoje kameroje. Vis dėlto Ronis būtų priverstas pasirūpinti, kad taip atsitiktų, jei pasklistų gandas, jog mergiotei tebuvo aštuoneri.

– Tavo paties saugumui, sako Rėjus.

– Nieko sau apsauga, nusijuokiu aš, – Tas pabaisa yra supistas

beprotis. Jokiais būdais nederėtų to šikniaus laikyti kalėjime, bet tokia jau supista mūsų kalėjimų sistema. Iš pradžių laikė uždarę tą šiknių Kasterse, bet jis pabėgo.

– Neblogas buvo pokštas? Rėjus vėl nusijuokia tuo savo kosčiojančiu, bejausmiu juoku, paskui išsikrapšto nosį. Prisiuostė jis šiandien nemažai, tikrai ne tą vieną dozę lauke prie durų. Nieko tokio, kol neerzina senio Briuso, savo mokytojo.

– Net neprimink. Dar gerai, kad jį nuo miesto skyrė keletas laukų, todėl pabaisa visą savo siutą išliejo ant kelių vietinių karvučių. Kai jis baigė jas tvarkyti, keturias iš jų teko papjauti. Užteko veterinarams darbo. Piteris Sevidžas iš Streklaido pasakojo, kad per visus tarnybos metus nieko panašaus nėra matęs. Tad jiems nieko kito neliko, kaip grąžinti pabaisą į kalėjimą. Vienintelis būdas sulaikyti jį nuo siautėjimų – kas kelias savaites įkišti į jo kamerą naują modelį.

Pažvelgiu į tą kvailą pisliuką. Iš jo gerklės sklinda silpnas nesuprantamas garsas. Stengiasi kažką pasakyti. Rėjus kosėja ir kažką sako, bet aš nesuprantu ką.

– Ką sakei, Rėjau?

– Modeliai, tęsia Rėjus, – koks tai šūdas?

– Aa, vietiniai taip vadina į jo kamerą siunčiamus vyručius. Dažniausiai jaunus, dvidešimties su trupučiu metų gražuolius... tokius kaip šitas, parodau į Okį, kuris atrodo kaip virpanti griuvena. Dabar jis neprimena gudročiaus šikniaus. – Matai, tie vyriokai, kuriuos įkiša pas pabaisą, dažniausiai ne tvirkintojai, o prievartautojai. Jie šiek tiek kvanktelėję ir negali pakęsti, kai mergina jiems sako „ne“. Tai štai, su pabaisa jie turi puikią galimybę pasipraktikuoti tarti šį žodį, suvokti visas jo formas ir niuansus, išlavinti tarseną. O kaipgi pabaisa? Jis šio žodžio tiesiog negirdi. Kažkoks selektyvus kurtumas. Beje, lovoje jis krušasi kaip tikras ožys.

Rėjus šypsosi jaunam šikniui. – Galiu lažintis, kad jam patinka pasipriešinimas. Mėgsta stebėti, kaip kovoja jauni vyrukai.

– Šešios pėdos ir keturi coliai tvirtų akmenų. Krušа lyg koks supistas eržilas. Apie jį sklando legendos. Pirmą kartą mažai kas ištveria, sudrasko juos; netgi samdomi Kalton Hilo berniukai,

kuriuos jam tiekdavo, – o juk šitie visko matę ir yra pratę, kad jiems stipriai įkrautų.

– Pcha! Net ašaroti pradedu apie tai pagalvojęs, aikteli Rėjus.

– O kaip supistai pabaisai stengiasi įtikti prižiūrėtojai. Jie ten turi visą kolekciją perukų, drabužių ir makiažo, kad pabaisa galėtų išpuošti modelius pagal savo skonį. Jis suteikia modeliams vardus, dažniausiai skambančius prancūziškai: Džuljeta, Žiustina, Celestina, Monika... Manoma, kad jis nusiklausė šiuos vardus „Bermudų trikampyje“, striptizo bare Tolkrose. – Žiūriu į Okį ir susimąstęs judinu lūpas. – Šitą jis tikriausiai pavadins Kristina.

– Kodėl? Rėjus spokso į mane idiotiškai prasižiojęs, ir aš staiga suvokiu taip pat patiriantis malonumą dėl iškrypusio, bet nepaneigiamo seksualumo – neatskiriamos vieno žmogaus dominavimo kito asmenio atžvilgiu dalies. Tai vienas iš tų dalykų, dėl kurių darbas policijoje gali teikti malonumą.

– Šviesūs plaukai, lėtai ir tyliai tariu aš.

– O, taip, pritaria Rėjus, – girdėjau apie tai. Kai į jo rankas patenka šviesiaplaukiai, pabaisa visuomet vadina juos kristinomis. Sako, kad tai susiję su jo žmona. Dar kalbama, kad labiausiai jį jaudina blondinės.

– Netvarka, žinoma, bet tokia supista sistema?

– O sistema turi savo problemų, Robai. Juk tai yra visuomenės atmatų duobė, į kurią suteka viskas, su kuo visuomenė nenori ar nesugeba susitvarkyti. Vis dėlto žmogus, praleidęs naktį su pabaisa, gali daug ką apie save sužinoti. Fu!

– Negaliu įsivaizduoti blogesnės lemties.

– Bet gali išgirsti apie save kai ką, ko kitaip niekada nesužinotum, niūriai taria Rėjus. Okis sutvarkytas, mes jį sugniuždėm. Tereikia dar šiek tiek pavolioti jo snukį šiame mėšle ir pakeitus jo psichinę būklę, kad jis darytų tai, ko mums reikia, vėl sudėti jo gabalus į vietą.

– Galima pasakyti tik viena: pabendravęs su pabaisa, tu išeisi iš ten visai kitas žmogus, šypsausi aš.

– Taip, jeigu apskritai išeisi. Pasakojama, kad pastaraisiais metais ten įvyko kelios savižudybės.

– Taip. Dar vienas vyrukas išėjęs į laisvę po kelių mėnesių pasikorė. Tokia patirtis keičia žmones, tarsteliu užguitam šikniui ir jis iš ateities vizijų pragaro sugrįžta į dabarties pragarą.

– O gal tas vyrukas ir taip būtų nusižudęs; supistai kvailas, paprasčiausias nusikaltėlis. Kas gali tai pasakyti?

– Pabaisa ir vyras, nuo to gali atsisukti varžteliai. Ką manai, Oki? „Padėkit! Padėkit!“ šaukia jie kalėjimo prižiūrėtojams, tie vargšai modeliai, bet iš to jokios naudos.

– Esu girdėjęs apie tai, Robai, išsiviepia Rėjus.

Vargšas šiknelis sėdi drebėdamas. Jis mūsų. Visuomet buvo mūsų.

– Girdėjau pasakojant, kad dabar jis pasigavo ŽIV. Ar jie vis tiek jo neizoliavo? retoriškai klausiu.

– O kokiam, atsiprašant, galui, jiems to reikia? atsako Rėjus.

– Taip, efektyvus metodas. Kiekvienam patekusiam pas pabaisą į kamerą tai mirties nuosprendis.

– O, taaip, efektyvus. Dėl to viskas taip ir daroma, trukteli pečiais Rėjus.

– Žinau, tai skamba žiauriai, bet tu turi tik vieną išeitį, Oki. Štai tokios yra mūsų priemonės, mano mielas bičiuli, aš tavęs nemaustau, švelniai sakau suimdamas užguito šikniaus veidą rankomis. – Žinau, kad tau prieš akis prabėgo visas gyvenimas, bet tai yra blogiausias scenarijus. Pasuku kalės vaiko galvą taip, kad jis pamatytų lyg iš vitrinos besišypsantį Kalėdų senelio veidą. – Dėdė Rėjus pasakys, ką tu privalėsi daryti, kad nepatektum į šlykščius to pabaisos nagus. Gali laikyti jį savo riteriu išgelbėtoju žvilgančiais šarvais.

Rėjus mirktelėjo, spragtelėjo pirštais ir užtraukė: – Jaučiu, kaip ateina daina...

Jaučiu, kaip mane šaukia rago garsas. Stefanė Donaldson. Stefa-nė Do-nald-son. – O man tuo tarpu reikia pasižiūrėti, ką daro ta mažytė prekiautoja kvaišalais, kekšytė ir tavo draugužė, Oki. Na ir kompaniją pasirinkai. Turėk galvoje, kad esi ne pirmas, kuriam susuko galvą jos kekšiškos saldžios grožybės. Būk atsargesnis ir

žiūrėk, kur kiši savo kuolą. Gali patekti į bėdą, mirkteliu jam ir nueinu į miegamąjį.

Kai grįžau į miegamąjį, ji buvo jau apsirengusi ir sėdėjo ant lovos.

– Ką gi, jaunoji panele, ar jums pakako laiko pagalvoti apie savo padėtį? pasiteiravau. Parodysiu jaunajai pisliukei kelias pozas. Pradėsime nuo supistos šuniuko pozos.

– Prašau, niekam nesakykite... Nenoriu, kad tai pasiektų mano tėvą. Jis neturi sužinoti, maldavo mergiotė.

– Aš privalėsiu pateikti jums kaltinimus dėl narkotikų laikymo turint tikslą juos platinti. Žinoma, kaip nepilnametė į kalėjimą jūs nepateksite, bet jums teks stoti prieš teismą. Kurią mokyklą lankote?

– Džono Gilzeno... gailiai inkščia mergiotė.

– Ką gi, esu įsitikinęs, kad tokia gerbiama mokykla pritaikys nuobaudas dėl disciplinos. Be abejo, privalėsiu informuoti ją ir jūsų tėvus. Ekstazis – labai pavojingas narkotikas.

– Prašau, nesakykite mano tėvui... prašau... jis yra advokatas. Tai turės mums visiems baisių padarinių...

Donaldsonas. Žinoma! – Juk jūsų tėvas ne Konradas Donaldsonas? Mano nuotaika gerėja ir esu įsitikinęs, kad mano kuolas dar niekada nebuvo toks didelis.

– Taip, sako ji ir jos akys viltingai sužvilga.

Ak tu, pisliau! Pats Ponas Supistas Pasipūtęs Šiknius! Bingo! Jo atžala yra štai čia, ant Briuso Robertsono padėklo! Mažas pasaulis, mažas miestas. Telaimina Dievas Ediną! Atsikrenkščiu; nuo geidulių ir keršto troškimo perdžiūvo gerklė. – Klausyk, lėlyte, rengiuosi jam pranešti. Ar papasakosiu jam, priklauso nuo tavęs, tačiau šiuo metu aš nusiteikęs jam pranešti.

– Prašau... padarysiu dėl jūsų viską, ko tik norite... tik nesakykite jam! Cypsi mergiotė.

– Gerai, papasakosiu jums, kaip mes tai padarysime. Tu klausai manęs? Pasakysiu tai tik vieną kartą. Gerai?

Ji pažvelgia aukštyn į mane ir lėtai linkteli. Mano manymu, ji neturi Donaldsonams būdingų bruožų. Pats nežinau, ar tai gerai.

– Tu pačiulpsi mano kuolą ir mes būsime atsiskaitę. Ir pačiulpsi jį gerai. Sutarta?

Ji žvelgia į grindis. Jos pečiai dreba.

– Gerai, sandėris neįvyko. Stefane Donaldson, jūs esate kaltinama narkotinių medžiagų laikymu siekiant juos parduoti. Jūs turite teisę...

– Ne! Ne! Prašau!

Šypsodamasis žiūriu žemyn į mažąją kekšytę. – Nagi, mažyte. Pabaik šitą košmarą. Pabaik jį truputį pačiulpusi, švelniai sakau. – Tavo mėšlinas draugužis sakė, kad darei tai su juo. Pačiulpei vieną kuolą, pačiulpsi ir kitą. Viso labo tik kelios minutės, ir šis košmaras baigsis. Tu išeisi iš čia. Mes atsiskaitę. Žinai, kas bus, jei tu nesužaisi šio supisto žaidimo? Apie viską sužinos ir tavo tėvelis, ir mokykla.

Šachtininkų šeima. Cha! Aš kilęs iš daug purvinesnių vietų už tas supistas kasyklas, ir ši kekšaitė greitai sužinos iš kur.

– Gerai, tarė ji, patvirtindama susitarimą. Žodinio susitarimo puikiausiai pakanka. Gal jis ir nebūtų vertas to popieriaus, ant kurio būtų surašytas, bet įvykusio oralinio sekso akto atgal jau neatšauksi.

– Gera mergaitė. Garbingi mainai – ne apiplėšimas. Kam mums į visą šį reikalą painioti valstybę? Kam mums tie popieriai? Šypsausi imdamasis kelnių užtrauktuko. Kuolas iššoka iš kelnių lyg velniukas iš dėžutės. – Pačiulpk man, mažyte... šnabždu aš, – Pačiulpk Robą gerai.

Ji pasižiūri į mano kuolą, paskui didelėmis maldaujančiomis akimis pažvelgia į mane, bet aš laikau rankoje pakelį su tabletėmis.

– Nueisiu į tą prašmatnią mokyklą. Čiulpk. Esu įsitikinęs, kad tėtušis Konradas norės išgirsti visą istoriją. Čiulpk.

Jaučiuosi taip, lyg mano kiaušai būtų padengti žvynais ar žieve. Nuo jų stirkso atšerpetojusios odos dalelytės. Ta prakeikta egzema. Per daug purvinų minčių. Per daug blogų vietų. Bet tik ne dabar. Kokia miela jos burnelė.

Ji lėtai apžioja lūpomis mano kuolo galą ir pradeda mirksėti.

– Taip, mažyte, taip. Pačiulpk mane taip, kaip čiulpei savo

draugą... pažaisk liežuviu... tu esi nuostabi mergaitė, ar tai žinai? Paliesk mano kiaušinius. Suimk mano sumautus kiaušinius rankomis! įsakau.

Tėvelio dukrelė

– Suspauk mano kiaušus... stipriau, mažyte, nagi... suimk mano supistus kiaušinius stipriau...

Ji springsta, žiaukčioja ir nusuka akis šalin, bet dabar aš laikau ją už plaukų ir jos galva yra mano. Supista tėvelio dukrelė. Kanibalizmas, šikniau? Ką gi, tavo mergiotė pamėgs šį kumpio skonį, ji tikrai supistai pamėgs šį mėsos gabalą, ji priims jį iki pat savo supistos gerklės...

– Čiulpk, supista kekše, arba tavo senis sužinos, kad esi supista prekiautoja narkotikais!

Taip taip taip taip

Ji čiulpia, ji tikrai supistai gerai čiulpia... mažasis angelėlis... achhh... achhhh... achhhhh...

– Taaaaiiip... nuryk! aš išperdžiu didžiulį kiekį dujų, net akys peršti. Čia tai jėga!

Ji daugiau nuryja nei išspjauna. Jaučiuosi taip, lyg tuoj išvirsiu iš koto, bet ir toliau pumpuoju į ją. Kažkur mano pakaušyje auga įtampa, lyg kas trankytų lopeta kaukolės apačią, bet įtampa slūgsta taip pat, kaip ir mano kuolas, atsirėmęs į jos ryklę gerklės gale. Ji dūsta, bet aš tvirtai laikau, kol visko nepabaigsiu, paskui atitraukiu savo penį nuo jos apgailėtinai sumaitoto veido, susikišu į kelnes, užsisegu ir palieku ją ašaroti. – Štai dabar mudu esame atsiskaitę iki kito karto. Laikykis atokiau nuo tokių dalykų, šypsausi, pamojuoju tabletėmis jai prieš veidą ir įsikišu jas į kišenę. – Ir perduok tėtušiui linkėjimus nuo Briuso Robertsono, mirkteliu braukdamas odos žvynelius nuo jos pečių.

Man buvo reikalingas jis, bet aš gavau tave, mažyte.

Einu koridoriumi leisdamas mažai kekšytei persisunkti tuo ypatingu kario, „Guinness“ ir spermos kvapų mišiniu. Rėjus Lenoksas perspėja Okį, kad šis privalo mus informuoti apie tokių pašlemėkų kaip Aleksas Seteringtonas ir Šmėkla Gormanas veiksmus. Vargšas Okis; per didelis plaktukas trinktelėjo tokiam mažam

riešutėliui, bet sportas yra sportas, juk negali atsisakyti malonumo, be to, ir diena prabėgo.

Mums išeinant Rėjus pasisuka į Okį, – Turėtum palikti tas tabletes ramybėje. Aš pats jų niekada neliečiu. Pamėginau kartą, bet jos trukdo mano darbui. Verčia visiems šypsotis. Netinka mano žaidimams. Paprasčiausias savęs kvailinimas, juokiasi jis.

Okis išgąstingai linkteli.

– Tu tikriausiai norėtum pamokyti ją, kaip reikia dirbti supistu liežuviu, juokiuosi ir linkteliu miegamojo link. Purtau galvą apimtas juoko ir pasibjaurėjimo. Išėję į lauką Rėjus ir aš sukertame rankomis.

Šaunus vyrukas tas Rėjus Lenoksas. Jeigu visi pisliai mūsų tarnyboje būtų tokie kaip jis, darbas būtų daug lengvesnis.

Savaitgalis! Išeinu iš darbo anksčiau; juk negrįši atgal į valdybą klausytis, kaip Dramond pliauškia nesąmones apie dvi kvailas telyčias, juk jos puikiai žino, kad Seteringtonas ir Gormanas buvo bare su savo gauja, bet stengiasi juos išgelbėti pliaukšdamos visokias pasakas ir mėgina nukreipti tyrimą klaidingu keliu. Esu savo namuose ir ne vienas, o kartu su „Frenkas Saidbotomas sveikina Fredžio Merkurio, „Queen" ir Kailės Minoug burtus". Kailė Minoug. Galite ką norite manyti apie jos dainavimą ir vaidybą, bet ji tikra lėlytė. Viskas mūsų tarnyboje klotųsi kur kas lengviau, jei ten dirbtų tokios paukštytės, o ne vilkšuniai kaip Dramond. Arba bent jau tos paukštytės, kurios patinka Steisei, tos, kurios dainuoja. Pasakyk mums, ko tu nori, ko tu iš tikrųjų geidi. Kuri iš jų tau labiausiai patinka. Kerolė pažvelgia sarkastiškai ir sako: kvailas klausimas.

Šiek tiek parepetuoju kalbėti Frenko Mančesterio akcentu, paskui paskambinu Bleidsiui, norėdamas patikrinti, ar jis darbe. Pasirodo, jis vis dar darbe, ir praneša man, kad devintą valandą eis į alinę. Dirba iki vėlumos, mūsų Brolis Bleidsis. Tai ženklas, kad tu dulkini tą, kurio neturėtum dulkinti, arba, kaip Bleidsis, nedulkini to, ką turėtum dulkinti.

Vėliau dar kartą paskambinu Bantei.

– Sveiki, Bantia. Ar jūsų vardas Bantia?

– Taip. Kas jūs?

– Lažynuosi, kad jūsų kūšys gaurotas kaip medžyo šakoz. Kada jūz paskūtiny kartą mylėjoties, Bantia?

– Nemanau, kad tai jūsų reikalas... Jūsų gyvenimas tikriausiai labai apgailėtinas, jeigu taip domitės kitais žmonėmis. Man jūsų gaila.

Nieko sau. Jaučiuosi nutrenktas pragaran. Kaip atsigauti po tokio triuškinančio smūgio mano savimeilei? Nagi, nagi, pamėginsim. – Ką gi, dėkavoju! O kap gi tavo gyvianimas, Bantia? Ar jis ne nuobodus?

– Tai mano reikalas. Kas jūs? Ko jūs norite?.. Kuo jūs vardu?

Klausimai ir atsakymai; atvirumas, melas... – Mano vardas iš tikrųjų yr Frenks.

– Ką gi, Frenkai, mano manymu, jūs esate apgailėtinas žmogus.

Nejaugi, brangute? Kaip žavu, kad jūs tai pamatėte. Tai vis mano Tėtušis. Jį dėl to kaltinu. Jis buvo blogas žmogus. O kaip gi tu, širdele; ką galima būtų pasakyti apie tave, ištekėjusią už Klifordo Bleidsio? – Girdėjau, kad jūz duodat iš užpakalyo, Bantia. Ar tai tiesa?

– Viešpatie, jūs esate apgailėtinas. Kas jums tai sakė? Kas pasakojo jums šitas nesąmones?

– Tai buvo... tai buvo... mažazis Frenkas.

– O kas jis toks?

– Jis... jis... Aš su jūmiz daugiau nikalbu, sucypsiu. Ši kekšė yra tvirtas riešutėlis. Galima sakyti, kieta boba. Nenuostabu, kad vargšas Bleidsis daugiausia darbuojasi pats su savimi, ant seno laikraščio. Kuo jos kietesnės, tuo sunkiau su jomis. Štai kur tikras iššūkis. Mes nusprendžiame laikinai atsitraukti.

– Sakykit, kas vis dėlto yra tas Mažasis Frenkas?

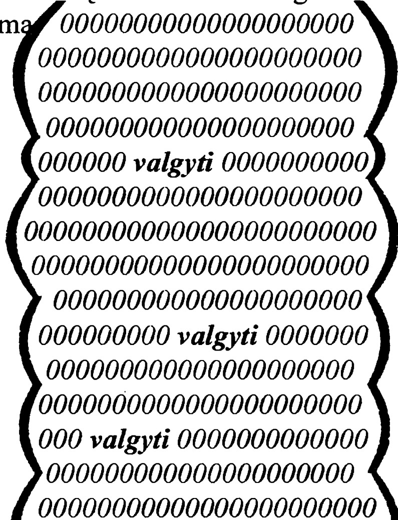
– Oi... atleizkyt, Bantia, mano mamyte many šaukia, privalau eitia. Dėl jūzų aš turėsia nimalonūmų. Einu, mamytia... nė, aš niskambinu nišvankioms prostitutims...

Nutrenkiu telefono ragelį. Taip, šita ypatinga kekšė gali priimti kuolą. Gerai. Jai supistai šito reikia. Malonus jausmas kelnėse sako

man, kad atėjo laikas „Fermerio Hektoro“ filmų seansui. Pasmaukyti ant papingos kekšės, paskui nusiųsti į kitą pasaulį tai, kas po praėjusios nakties liko iš Rubės Miurėj. Mano kiaušai vis dar šiek tiek jautrūs ir apšerpetoję, susijaudinimas sustiprėja prisiminus Stefanės lūpytes, apgaubusias mano kuolą.

Kai kentėti jau neturiu jėgų, nusprendžiu nueiti į Meizės sauną, labiau žinomą kaip Žuvų gamykla. Meizė plepėti nenusiteikusi ir negali duoti profesionalaus patarimo, bet aš pamatau vieną jauną kekšytę ir nusivežu ją į klubą „B&B pakrantė“, kuriam vadovauja vienas man skolingas vyrukas. Mėginu pajodyti ją, bet dėl tos prakeiktos egzemos mano penis ir kiaušai suminkštėję, todėl įnirtingai išdulkinu ją pirštu ir priverčiu pačiulpti. Ji anaiptol nenusiteikusi šito daryti, bet aš pagrasinu užraukti jų sumautą viešnamį, jeigu negausiu to, ko noriu, ir ji neturi išeities. Kai jos kvapas tampa nepakenčiamas, liepiu tai kekšei šiaušti velniop, kad nepasiduočiau pagundai sutraiškyti jai žiobtų.

Pamiegu maždaug valandą ir atsibudęs pajuntu naują nerimo bangą. Nesuprantu, kur esu. Atidarau langą ir ilgai žiūriu į tamsų golfo lauką. Jau be ketvirčio devynios ir reikia paskubėti, kad nepavėluočiau į susitikimą su Bleidsiu. Pasigaunu taksi, kurį vairuoja šiek tiek pažįstama

Mano viduriai u *000000* ***valgyti*** *000* vėl esu alkanas ir kaip
tik ruošiausi supist *000* ***valgyti*** *0000000* jau, bet sutikau Bleidsį
toje alinėje ir nuspr *00000000* ***valgyti*** *000* etikėtai Bleizerį, kur
Bleidsis taip pat pasi *0000000000000000000* do mėsos pyragą ir
susigrūdo sau į gerk *00000* ***valgyti*** *00000000*
Bleidsis atrodo *000* ***Mano Šeimininke*** dina ir primena jam
visą pažeminimą, k *000000* ***valgyti dėl savo***
– Aš netikiu tu ***draugo, kuriuo esu Aš*** *0* jo baimė ir įtampa.
Patikėk, šiurkščiai *0000000* ***valgyti*** *000000* supistas skambutis
ir mano alaus pinta *00* ***valgyti*** *00000000000*
Brolis Klifordas *0000000* ***taip*** *00000000* o veidas jau įgavo
tą susirūpinimo išrai *0000* ***taip*** *0000000000* bet yra jaunas. Mes
užgulame gėrimus. T *0000000000000000000* ažvelgiame į viską
iš kitos pusės ir su *00000000000000000000* aip didelis pokštas,
bet baimė sugrįš ir s *0000000000000000000* si, ypatingai Bantė,
kuri šaiposi iš mūsų *000* ***išlikimo klausimas*** ik kvailas šiknius.
Bleidsis apsivilk *00000000000000000000* linėmis kelnėmis,
rožiniais marškiniais *0000000000000000000* ant viršaus. Buvau
matęs jo kolegas iš *0000000000000000000000* tokie pat kvailiai
kaip ir jis. *00000000000000000000000*
Užsisakau da *00000000000000000000000* sumauto viskio.
Bleidsis išgeria da *0000000000000000000000* iai, suraukęs savo
antakius. *000000* ***valgyti*** *0000000000*
– Tavo veidas *00000000000000000000000* sako tas šiknius.
– Ar viskas g *0000000000000000000000000*
– Ee, ne, ties *000000000000000000000000* bet tikrai vyksiu
į Amsterdamą ir p *0000000000000000000000* l, nes Bantę ištiks
širdies smūgis. *0000000000000000000000*
– Liaukis, bič *0000000000000000000000*
– Tu nepažįsti *00000000000000000000000* ir gurkšteli alaus.
Dar kartą užsakon *00000000000000000000000* ne, kol ji sulaukė
šlykštaus skambuč *0000000000000000000000*
Jaučiuosi lyg *000000000000000000000000* kti į Angliją, kur
1471 numeris nu *000000* ***valgyti*** *00000000000* škrypėliai. Teko
atsikratyti jais ir n *000000000000000000000000* ini skambintojai,

bet pinklė *000000 **valgyti** 000000000000* toliau pamažu sėlino
per tą stog *0000 **Mano Šeimininkas valgo*** pagaliau apmulkino.
technologiš ***dėl savęs** 000000000000000* iriausi patobulinimai.
Sėlinti *0000000000000000000000000*
– Kla *00000000000000000000000000* persimesti žodžiu
su jumis a *0000000000000000000000000* nors įveikti baimę
ir paaiškinti *000000000000000000000000*
– O, Br *000000000000000000000000*
– Bet k *00000000000000000000000000*
– Aš bū *000000000000000000000000*
– Tuomet u *0000000000000000000000* pakviečiam išgerti
Rubę Miurėj! *0000000000000000000000*
Dar po kelių b *0000000000000000000* i Rubės Miurėj
ir mes nusvirduliuojame į *0000000000000000* kas mus pažįsta
ir neįma į galvą tokių nesą *0000000000000000* ms visai nerūpi.
Aš išsikovoju daugiau d *00000000000000000* i yra problema,
nors aš jau ją beveik iš *0000000000000000000* ko, tik apmaudas
graužia žiūrint į alkoh *0000000000000000000*
000000000000000000
0000000000000
0000000000000
*00 **valgyti** 00000*
ačiū tau nuo savęs
***paties** 0000000000*
Šį rytą aš prabuda *000 **valgyti** 0000* au benzedrino tabletes,
kurias Rėjus Lenoksas *0000000000000* ezda kaip kavaleristas,
nes praeitą vakarą aš buvau visai nukaušęs, o tokiais atvejais visuomet jautiesi lyg būtum mėšlo prisirijęs. Manau, kad šiose tabletėse pernelyg daug bikarbonato, o tai sveikatai tikrai nepadeda. Šį šeštadienio rytą aš nedirbsiu. Tikrai ne, pažadėjau aplankyti savo draugus Bleidsius.

BLEIDSIŲ NAMUOSE

Gal kalbant telefonu tokį riešutėlį kaip Bantė ir sunku perkąsti, bet Bleidsis sako, kad tie skambučiai ją užknisa. Taip ir turėtų būti. Šiuo metu mano kelnėse stangrus gumulas ir jaučiuosi pakylėtas, kai pagalvoju, kad galiu ją valdyti. Laikas, kaip ir žadėjau Bleidsiui, susipažinti su ta ypatinga kekše.

Iš visko sprendžiant, greitai vėl snigs. Atrodo, kad sniego iškris daug. Tai tiesiog gali pajusti ore. Visas miestas išpuoštas ir įžiebtos šventinės lemputės. Tą vyruką, Vurį, galų gale palaidojo Londone. Apie tai trumpai pranešė per vakarines televizijos naujienas; kaip ir galima buvo tikėtis, neapsieita be kritikos nusikaltimo tyrimui. Pisau aš juos, negrioko jau nėra, jis užkastas po žeme. Daug svarbiau, kad keliai nuvalyti, ir aš laiku atvykau į Karik Nou.

Bleidsis deda į kelnes. Galimas daiktas, ne be reikalo. Bantė atrodo rūsčiai, o jis vakar prisitašė kaip kiaulė. Pats tuo pasirūpinau. Ji, žinoma, yra didelė, stambi moteris, bet tereikia paspausti reikalingą mygtuką ir ji užsičiaups kaip išsikvėpęs žadintuvas. Pažįstu šio tipo moteris. Taisyklės visur vienodos. Griežta; nerasi nė mažiausios netvarkos šiame Habitato ir Džono Liuiso stiliaus baldais apstatytame bute. Nė mažiausios dulkelės, nė vieno trupinėlio. Būtų gera policininko žmona. Arba boba pasidulkinti. Penkių pėdų bei penkių colių ūgio ir vienuolikos stonų svorio, patraukliai apkūni, juodi plaukai sugarbanoti taip, kaip tiktų jaunesnei moteriškei (Bantei turėtų būti apie trisdešimt penkeri), ir gana daug ryškių

papuošalų: karolių, auskarų, apyrankių, sudarančių vulgariai išsičiustijusios prostitutės įspūdį, nesiderinantį su jos pasipūtusia povyza.

Tokio uždavinio kaip Bantė atsakymas paprastas: per daug moters Broliui Klifordui Bleidsiui. Jis užsikirsdamas sako: Tai yra mano draugas Briusas, aš tau pasakojau apie jį. Tiesą sakant, eee... kaip tik su juo rengiuosi vykti į masonų festivalį Skarbore.

Stengiuosi sutramdyti juoką. Skarboras. Aha. Kuriems galams man tas plebėjiškas kurortas? Manau, mano brangus drauge, manęs ten nebus. – Malonu su jumis susipažinti, Bante, nusišypsau, ištiesiu ranką ir šiek tiek ilgiau palaikau jos delną.

Atsakydama ji taip pat nusišypso. – Briusas?

Taip, Briusas, tu kūninga, papinga kekše. – Taip... buvau bepradedąs.

– Klifas man viską apie jus papasakojo, su lengva pašaipa sako ji.

– Tikiuosi, nieko tokio, dėl ko tektų raudonuoti... – pasisuku į Bleidsį, – ar man susisiekti su tavo advokatu? pašmaikštauju.

– Ne. Priešingai, sako ta didžiulė kekšė su milžiniškais auskarais. Nugriebk juos, truktelk žemyn ir ji neišvengiamai užvirs ant tavęs visu savo svoriu, nors jos vagina tuo metu gali būti šalta kaip Miureifildo ledo aikštelė. O gal ir ne, nes tokios karvės gerbia jėgą. Pažįstu tokio tipo kekšes. Persijungiu į profesionalųjį režimą. – Suprantu, kaip tai turėtų būti jums nemalonu, Bante, bet nesijaudinkite be reikalo. Man jau yra tekę turėti reikalų su tokiais niekšais. Dauguma jų, prašau man atleisti, galiūnai žodžiais, bet silpni kaip vyrai. Nutraukdama pokalbį, numesdama ragelį jūs tik demonstruojate jiems savo išgąstį. Jie šia baime ir maitinasi. Kiek įmanoma išsaugokite šaltakraujiškumą, kalbėkitės su juo. Štai tuomet jie paprastai pradeda daryti klaidas. Praranda budrumą, pradeda per daug pasakoti.

– Bet jūsų pareigūnas sakė, kad nesileisčiau į jokias šnekas, šiek tiek sutrikusi sako ji.

– Taip, paprastai tokias instrukcijas mes duodame jauniems nepatyrusiems bendradarbiams. Taip, jeigu norite, kad jis liautųsi skambinti, tokia taktika paprastai pasiteisina, bet jeigu norite

pričiupti tą pašlemėką, dar kartą prašau man atleisti už šiurkščius žodžius, būtina veikti kitaip.

– O, aš tikrai noriu, kad jį pričiuptų, dėl to nesirūpinkite, Bantė vos neurzgia. – Noriu, kad jis kentėtų.

Išgirdęs, kaip ši kekšė pabrėžė žodį „kentėtų", jaučiu, kaip mano kuolas sutvirtėja. Pcha! – Ką gi, Bante, tyliai sušvokščiu, – chmm, atleiskite, gerklė, nusikosėju, – Geriausia, ką jūs galite padaryti, tai šiek tiek jam atsiskleisti.

– Ką jūs turite galvoje, sakydamas „atsiskleisti"? išdidžiai klausia ji. Bantė sėdi priešais ir, nubraukusi juodus kirpčius nuo akių, palinksta į mane. Taip, ši stambi kekšė patirs malonumą tiesiog dabar ir aš su pasimėgavimu priimsiu šį iššūkį. Man tai teikia supistą malonumą, aš jūsų nemaustau.

– Papasakokite jam ką nors apie save. Pažaiskite jo žaidimus. Pakaitinkite jį. Šitaip pasiekiamas tikslas. Paprasčiausiai įtraukite jį. Šitaip galėsite jį kontroliuoti. Jis taps auka. Priverskite jį pažvelgti į save. Leiskite medžiotojui tapti laimikiu, jeigu galima taip pasakyti.

Bantė niūriai, nors entuziastingai linkteli, ir kažkurią akimirką mūsų žvilgsniai susitinka. Jaučiu, kaip tarp mudviejų prateka elektros srovė. Palaukiu sekundę ilgiau nei būtina ir, vos jos veide pasirodo šiek tiek nerimo, pasisuku į Bleidsį: – Mes pričiupsim šį iškrypėlį, Klifai. Nėra jokio pavojaus, paskui vėl pasisuku į ją: – Mes sugausime jį, Bante. Klifai, sakau nežiūrėdamas į jį, – noriu, kad ypač rūpintumeisi šia panele, šia labai narsia panele. Mūsų žvilgsniai vėl susitiko, ir dvi vyzdžių poros per lažerio spindulį pasiuntė seksualinę energiją.

– O, taip, aš ja pasirūpinsiu, klusniai atsako Klifas, pasisukdamas į jį aš spėju pamatyti jos akyse panieką šiems žodžiams, bet apsimetu nieko nepastebėjęs. Dar anksti regzti sąmokslą. Kol kas dar ne.

– Dabar jaučiuosi daug ramesnė. Labai jums dėkoju, Briusai, šypsosi ji. Didžioji karvė atsistoja ir pasuka į virtuvę leisdama man nužiūrėti jos gėrybes. Sėdmenys mėsingi, o tarp papų galėtum paskęsti.

– Nėra už ką, padėkokite savo vyreliui, mano draugui Klifui. Maži draugai svarbiuose kabinetuose, ką mes be jų darytume, Bleidsiuk?

– Teisingai kalbi, Briusai, Bleidsis mėgina tai pasakyti išminčiaus tonu, bet jo žodžiai skamba vangiai, pilkai ir lėkštai. Žiūriu pro langą už šios nusidėvėjusios, bekūnės figūros, atrodo, buvau teisus – pradėjo snigti.

Atsiprašau ir išeinu. Šiandien šeštadienis, bet „Hearts" žaidžia išvykoje, todėl nusprendžiu eiti į valdybą ir užsidirbti šiek tiek viršvalandžių. Pusantro koeficiento. Neverta atsisakyti. Žvilgtelėjęs į savo užrašus pamatau, kad esu paskyręs savo grupei operatyvinį pasitarimą. Pats nežinau, kuriems galams. Tikriausiai todėl, kad nugirdau, kaip Dramond sakė Karen Fulton planuojanti eiti pirkti kalėdinių dovanų. Atleisk, neišdegs!

IŠJUNGIU DUJAS

Apsilankymas valdyboje – supistas laiko eikvojimas. Nueinu į savo kabinetą ir prieš susitikimą prisiverčiu išgerti du puodelius juodos kavos. Toulas supistai sumovė visą reikalą įtraukęs į mano tyrimo grupę supistą Amandą Dramond. Mėginu pasitarime dalyvaujančius šiknius nukreipti reikiama linkme, bet išgirstu inkštimą, kad būtent šiandien iškvietė į darbą.

– Taigi situacija šiuo metu štai kokia: mes nustatėme, kad naktį, kai buvo nužudytas Efanas Vuris, netoli „Džemio Džo“ diskotekos buvo pastebėti Gormanas ir Seteringtonas, du banditai, anksčiau sulaikyti pateikus kaltinimus dėl organizuoto, pabrėžiu – organizuoto, smurto. Niekas, žinoma, diskotekoje jų nematė, bet tai neturi reikšmės. Jūs žinote, šie du niekšai terorizuoja mūsų miestą... teisingiausias požiūris būtų neišleisti jų iš akių ir stebėti, ką jie rengiasi daryti. Mes perpratę jų veikimo stilių. Klausimas: ką jie veikia pavieniui? Su kuo susitikinėja? Taip pat mums derėtų dar labiau pasikliauti liudininkais, tais žmonėmis, kurie buvo tą naktį klube: durininkas Markas Vilsonas, klubo savininkas Filas Aleksanderis, tos dvi merginos, Silvija ir Estela...

– Aš nesutinku, sako ji.

Kam, po velnių, rūpi, ar tu sutinki.

– Tikrai? Kodėl, ar galiu paklausti? šypsodamasis pasiteirauju.

– Na, prisimenu, pas mus Taisaide... sako ji ir pradeda triesti kažkokį nerišlų, niekaip nesusijusį su tyrimu mėšlą, kas atsitiko

jos buvusioje darbo vietoje supistame Taisaide. Taisaidas. Kas ten apskritai galėjo supistai kada nors įvykti? Galėjo kas nors avį išdulkinti. Tose vietose tai laikoma dideliu nusikaltimu. Be to, kiek laiko ji ten praleido? Dirbo dešimt minučių arbatos padavėja ir pagalbinininke, štai ir viskas. Ji skiedžia, kaip ši žmogžudystė galėtų nutiesti tiltus tarp juodasnukių bendruomenės ir mūsų bei panašų mėšlą. Aš vietoj tiltų pastatyčiau jiems laivų ir išsiųsčiau juos visus ten, iš kur jie supistai čionai atvyko. Ne, šito mėšlo daugiau negaliu klausytis.

– Kartoju, tikriausias būdas šį tyrimą... pradėjau.

– Su visa pagarba, Briusai, šis būdas kol kas dar neatnešė rezultatų, meta iššūkį ji.

– Dėkoju už vertingą pastabą. Vis dėlto atsakomybė už šį tyrimą patikėta man. Kol aš vadovauju tyrimo grupei, mes veiksime taip, kaip aš pasakysiu, šaltai pareiškiu.

Akiplėšiška kekšytė. Reikės supistai gerai tą kalę prižiūrėti.

Ji vis tiek nenurimsta ir vėl pradeda inkšti, ta idiotiška skylė. Pasitarimo pabaigoje visi nutariame, kad būtent *ji* nuties tiltus į juodukų bendruomenę, mane tai kuo puikiausiai tenkina, nes neturiu nė mažiausio noro klausytis šių džiunglių paukštelių čiulbėjimo ir skundų. Leidžiuosi laiptais žemyn ketindamas paskambinti Bantei, bet mane pasigauna Gasas.

– Briusai, ką tik paskambino anonimas. Jaunas vyras. Pasakė, kad tą vakarą klube buvo Seteringtonas, Gormanas, Lidelas ir dar vienas vaikinas.

– Aš žinau, tu supistas guminuk. Tai turėtų būti Okis, tas bailus žiurkiukas. Iš tokio skambučio jokios naudos, jeigu jis neduos parodymų teisme, o teisme jis tikrai neliudys, nes tai reikštų to šikniaus liūdno gyvenimo galą.

– Gerai, Gasai.

– Ką tu rengiesi daryti?

– Sumauta istorija, Gasai? Joks šiknius jų ten nematė. Joks šiknius nestos prieš teismą ir nepareikš, kad jie tą naktį ten buvo. Rengiuosi patikrinti tą kekšaitę iš gėlių parduotuvės, tą Estelą Deividson. Ji kieta kekšaitė, bet ji mergiotė, taigi galima palenkti.

Mano manymu, Silvija vargu ar žino ką nors verta dėmesio. Dramond pernelyg švelniai su jomis dirba. Galų gale mes ne kvailų moteriškių paramos grupė, mes supistai tiriame žmogžudystę.

Aš taip ir padarysiu, paskui su Rėjumi patikrinsime Okį. Tai gali palaukti, kol aplankysiu išvietę su „Sun" numeriu rankose.

Trečiajame puslapyje dienos gražuolė, kažkuo primenanti tą mažytę mane nučiulpusią Stefanę Donaldson. Eipril iš Niukaslio. Esu girdėjęs apie anglis, tiekiamas Niukasliui, bet kokia prasmė vežti tenai *skyles*, jei Niukaslyje jų ir taip yra.

Šios dienos grafitis:

KAREN FULTON DUODA Į SUBINĘ

Neatpažįstu rašysenos.

Nagi, mažyte... tai Briusas.

Tavęs laukia didelė naktis... tai yra... nagi... aš išsitraukiu savo kietą, apšerpetojusį penį, atsmaukiu blyškią odą, po kuria pulsuoja rausvas gumbas. Atitraukiu atgal apyvarpę. Mano supisti pautai taip niežti... pcha... nagi mažyte... tas onanistas gydytojas ir supisti kremai...

Negalvok apie tai

...pcha, mažyte... tai yra puiku... oohh ooohh oooohhh... Eipril iš Niukaslio, ooohhh tu esi šaunuolė... och koks tu pisuoklis... ooohhh... štai aš baigiu... pchoaaa...

SSUPPISSSTAS BINGO!

Oohh ooohh... pchaa, tu skyle... Leidžiu spermai išsilieti ant savo šlaunų. Na ir gerai. Gal ji padės susidoroti su niežuliu. Blogiau nuo to nebus, bet kuriuo atveju tikrai ne taip, kaip to šikniaus gydytojo Rosio kvaili kremai. Nekompetentingus gydytojus reikėtų vyti lauk. Jeigu policijoje kas nors nepavyksta, mus sugrūda giliai į mėšlą, o gydytojai išsisuka net įvykdę žmogžudystę, nes jiems niekada netenka rizikuoti savo karjera. Visur turėtų galioti tos pačios taisyklės.

Apuostau savo juodų flanelinių kelnių šakumą ir šlaunis. Jos trenkia giliai įsigėrusiu prakaitu, kai kuriose vietose dvokia myžalais. Daug duočiau už gerą skalbėją. Dabar man reikėtų paukštytės, kuri gerai skalbia ir tvarkosi namie, o ne čiulpia ir dulkinasi. Žinoma, geriausia svajoti apie tokią, kuri sugeba viską. Taip, man reikia kuo nors pakeisti Kerolę, bent jau kol ji nesuvoks, kas vyksta, o galvoja Kerolė visuomet greitai.

Karen Fulton duoda į subinę. Chmm. Aš niekuomet nedulkinau jos į subinę. Į vaginą aš ją dulkinau nemažai, bet Karen vaginos tikrai nepavadintum išrinktųjų klubu. Paskutinį kartą ją turėjau po princesės Dianos laidotuvių. Nugirdžiau iki žemės graibymo ir išdulkinau. Panašūs užrašai apie Fulton pasirodydavo per Kalėdų ar atsisveikinimo vakarėlius, bet man šis grafitis labiau primena gražią neįgyvendinamą svajonę, kurią čia užrašė koks nors nevisavertis šiknius, pavyzdžiui, Toulas.

Užbraukiu KAREN FULTON ir užrašau BOBAS TOULAS.

Žiūriu į savo rankų darbą ir staiga mane užlieja juokas.

Išeinu ir nusiplaunu rankas, bet niekaip negaliu gerai išsivalyti panagių. Žiūriu į savo smakrą veidrodyje ir pasikasau šerius. Man reikėtų gerai nus.

000000000000000000000000
0000000 ***valgyk*** *000000000000*
000000000000000000000000
00 ***valgyk, mano Šeimininke***
0000000 ***valgyk*** *00000000000*
000 ***valgyk*** *0000000000000*
0000 ***valgyk*** *000000* ***valgyk*** *000*
00000000 ***valgyk*** *000000000000*
0000 ***valgyk*** *0000* ***valgyk*** *0000*
000 ***valgyk*** *0000000000000*
000000000000000000000000
000000000000000000000000
valgyk, Save reikia maitinti *0*
00000000 ***valgyk*** *00000000000*
000000000000000 ***taip*** *00000*

Paprasti malonumai. Po mano stalu stovintis ventiliatorius pučia karštą orą man į kojas. Atsigaunu lyg po susidūrimo su „Šermano“ tanku, geriu stiprią kavą, valgau „Kit Kat“ ir užkandu spurga iš Kroufordo kepyklėlės. Mano palaimą sutrikdo telefono skambutis. Miesto skambutis. Tai ne ji. Ne Kerolė.

Tai *ji*.

Sakiau jai niekada man čia neskambinti. Niekada. – Sakiau tau niekada man čia neskambinti, tariu jai. – Aš dabar kaip tik įpusėjęs tirti rimtą bylą.

– Atleisk... Turėjau su tavimi pasikalbėti. Apie tavo prieš porą savaičių pasakytus žodžius. Ar tu kalbėjai rimtai?

Kokias nesąmones ji čia tauškia? – Ką? Apie ką tu?

– Tą savaitę, Briusai... tu pasakei, kad mane myli. Prisimeni? Jos balsas pažemėja visa oktava. – O gal tu taip kalbėjai tik todėl, kad manei, jog man bus malonu tai išgirsti?

Pasakiau tai todėl, kad man stovėjo, o stovintis kuolas, kaip žinoma, sąžinės neturi. O jeigu tas stovintis kuolas pritaisytas prie Briuso Robertsono, tuomet jis išvis neturi sąžinės. Jūs negalite leisti sau turėti sąžinę, ji tapo turtingųjų prabangos dalyku, visiems kitiems tėra socialinis svarmuo prie grandinių. Net jeigu ir norėčiau ją turėti, – o to visiškai nenoriu, – neturiu nė menkiausio supratimo, kur ją gauti. Juk nenusipirksi jos Vulio bare?

Kažkas įdomaus: šita karvė rodo pavojingus intelekto požymius. Ką gi, galiu šią kvailą, žioplą kekšę pamokyti dar kartą. – Nemanau pasakęs, ką iš tikrųjų galvojau. Jeigu prisimeni, tada kalbėjau, kad galiu lengvai tave pamilti. Taip pat jeigu duosiu tau savo meilę, dvasinę meilę, tau teks sukaupti jėgas, kad galėtum ją priimti. Prisimeni?

Pakimba ilga pauzė, galiausiai ji išrėkia: – Prisimenu!

Nė velnio ji supistai neprisimena. Prisipumpuoja supistų validolių arba prozakų, arba dar kokio nors šundaktario Rosio išrašyto mėšlo nervams nuraminti. – Sakiau tau, kad išeitum ir negrįžtum tol, kol nepasijusi pakankamai tvirta priimti mano meilę. Gerai, tu gausi mano meilę. Tu gausi visą meilę pasaulyje. Tu net neįsivaizduoji, kiek meilės...

Pala, pala, kuo ji, dėl tos pisliavos, vardu... Harlėj, ponia... Brigita... Sara... Krisė! – Krisė... ak, Krise... palauk... tu privalai būti pakankamai stipri, kad... mano balsas šiek tiek sudreba, – nes jeigu aš tau ją atiduosiu ir negausiu atgal, tai suplėšys mane į gabalus...

Įėjęs Gasas prisiartina prie mano stalo, pasičiumpa beveik tuščią mano puodelį su „Hearts“ emblema ir parodo į virdulį. Aš parodau jam iškeltą nykštį. Šįkart jis bent paėmė tinkamą puodelį. Girdžiu iš ragelio sklindant keistus duslius garsus, paskui Krisė pradeda gailiai vapalioti. – Briusai... man taip gaila... aš tiesiog noriu sužinoti, kokie dabar yra mudviejų santykiai. Todėl, kad jūs... tu ir Bobas... ir kaip ten su Kerole?

– Kerolė čia *niekuo* dėta. Laimei, ji šiuo metu pas savo motiną. Mes kalbame apie *mane*, *Briusą*, ir *tave*, *Krisę*. Jei tik dar yra „tu ir aš“. Jeigu vis dar „tu ir aš“, tuomet galime pakalbėti ir apie Kerolę. Kol yra tik „tu ir aš“ tiesiogine prasme, tuomet Kerolė mano reikalas, ir tik mano vieno reikalas.

Pakimba tyla. Ta prakeikta lempa vėl pradeda mirksėti. Nenuostabu, kad mane supistai pykina. Nejaugi tie supisti šykštuoliai negali sutvarkyti, kad viskas normaliai veiktų? Priėjęs Gasas ant mano stalo pastato pilną puodelį kavos.

– Briusai... man reikia tave pamatyti. Palikusi Bobą jaučiuosi tokia vieniša. Netgi pagalvojau, gal grįžti pas jį... tu sakei, kad Kerolė išvykusi... gal galėčiau ateiti vakare pasimatyti su tavimi? Prašau...

Pasiekęs savo stalčių, ištraukiu dar vieną „Kit Kat“ pakelį. Šiknius, sukūręs „Kit Kat“, turėtų būti supistai įšventintas į riterius. Kiek jų jau supistai surijau. Tiktai svorio kažkodėl nepriaugu. Tikriausiai dėl greito metabolizmo. – Gerai. Bet pasakysiu tau vieną dalyką, Krise. Aš nenusiteikęs, kartoju, nenusiteikęs žaidimams. Neleisiu tau pasinaudoti manimi tik todėl, kad išsakiau savo jausmus. Griežtai kontroliuosiu savo jausmus, kol negausiu dvasinio atsako.

Dvasinė korta. Reikės ja sužaisti. Jos visos tam pasiduoda, tiesiog negali atsispirti. Girdžiu jos tylų atodūsį. – Man reikia tave pamatyti, pasikalbėti akis į akį. Atvyksiu šįvakar. Kada tau patogu?

– Geriausia būtų aštuntą, prieš baigdamas pokalbį ir padėdamas telefono ragelį tariu jai. – Pisamės, pisamės, pisamės, tyliai dainuoju pats sau pagal „Here We Go“ melodiją. Į kabinetą įeina Gilmanas ir Inglisas, ir aš jiems atsainiai mosteliu. Gilmanas trumpai linkteli, šitas šiknius niekuomet neparodo savo jausmų, bet Inglisas taip pamojuoja, kad mano pilve vos nekyla šleikštulys.

Šiąnakt Krisė. Ką gi, bent pasidulkinimu pasirūpinau. Beje, dar neaišku, kas iš to išeis. Tikiuosi, kad viskas bus geriau nei praėjusį kartą. Ta karvė buvo smagiai nusiteikusi, vaizdo kamera ją netgi jaudino, bet vėliau, kai išsitraukiau vibratorių, pradėjo verkšlenti ir pasakoti apie Bobą ir kaip susijaukė visas jos gyvenimas. Visiems neįtiksi.

Žiūriu į Škotijos policijos federacijos kalendorių. Gruodžio penkta diena. Nedaug liko iki Kalėdų, bet pisau visą šį šlamštą, svarbiausia – žiemos atostogos Amsterdame. Šitas supistai nuobodus kalendorius. Praėjusiais metais turėjau kalendorių su topmodeliais, tačiau vėliau buvo išleistas Personalo skyriaus įsakas, be abejonės, inicijuotas kokios nors Dramond stiliaus šliundros, draudžiantis darbo vietose kabinti seginius. Jame buvo triedžiama apie žeminančius moterų atvaizdus. Jeigu nuoga pisliavos verta merga yra „žeminantis moters atvaizdas“, tai kas tuomet, dėl tos pisliavos, jų manymu, yra aukštinantis? Gal tokia supista kalė kaip Dramond su policininkės uniforma? Mano manymu – ne. Visur galioja tos pačios taisyklės.

Nesiliauja pykinti, ir aš priverstas anksti išeiti. Rėjus Lenoksas šiandien seka hipius iš „Saulėtekio“ bendruomenės Penikvike, todėl nėra su kuo pasišlaistyti. Gilmanu nepasitikiu, o Klelas, perėjęs į Kelių policiją, visiškai prarado susidomėjimą nuotykiais. Nusprendžiu eiti į miestą šiek tiek pasivaikščioti. Visur minios šeštadieninių pirkėjų, ieškančių, kur galėtų pigiau įsigyti kalėdinių dovanų. Tiesiog kvėpuoji visur prasismelkusiu šykštumu, jis tvyro ore lyg garai. Į pavakarę sutemsta, ir šviesos atrodo nešventiškos ir grėsmingos.

Nusikaltimo vieta. Lipu Pleifeiro laiptais. Kažkoks jaunas nuosmurga purvinais, apdriskusiais drabužiais ir skylėtomis sporti-

nėmis kelnėmis, siurbiantis iš violetinės skardinės, su viltimi atkiša man plastikinę stiklinę. – Užimtumo centras yra ten, bičiuli, parodau į Vest Endo pusę.

– Su Šventomis Kalėdomis, sako jis.

– Ir tau visko, bičiuli, šypsausi. – Čia gana šalta. Aš tavimi dėtas kelioms savaitėms persikelčiau ten, parodau į prašmatnų Balmoralo viešbutį, – tegu kambarių priežiūros personalas palaksto. Juk tu žinai, yra prasmės.

Nuosmurga piktai pasižiūri į mane, bet pyktis jo akyse negali nuslėpti išgąsčio prisiminus ateinantį šaltąjį metų laiką ir labai tikėtiną jo apgailėtino gyvenimo galą. Bet jeigu jis susipiltų pakankamai violetinių skardinių, gal ir nepajustų, kaip šaltis lėtai jį pasiima.

Pasukęs į Saut Saidą mąstau, ar neužsukti į seną Alano Andersono alinę Infermari gatvėje. Įdomu, ką dabar veikia senasis Alanas? Vienas iš mūsų tipiškų vidutiniškų aštuntojo dešimtmečio žaidėjų; atrodo, kad tokius kaip jis gamina fabrike. Bridžese knibždėte knibžda narkomanų, spalvotųjų parduotuvėlėse perkančių įvairius blizgius niekalus, mokinukai šmirinėja po nukainotų muzikos įrašų parduotuves.

Televizorių parduotuvės vitrinoje mėginu įžiūrėti rezultatus. Anglijoje laimėjo „Man U.“, „Arsenal“, „Newcastle“, „Chelsea“ ir „Liverpool“. Laukiu, kol parodys Škotijos rezultatus, kai šaltą orą perskrodžia šiurpus riksmas, nuo kurio man plaukai pasišiaušia. Apsisuku ir matau, kaip ant kelio buriasi minia. Norėdamas pažiūrėti, kas atsitiko, prieinu arčiau, nustumiu į šalį kažkokius apstulbusius pusgalvius ir pamatau ant žemės traukulių tampomą, viena ranka įsitvėrusį į šoną, gerai apsirengusį žmogų.

Vyriokas pamėlynuoja, o šalia stovinti moteris šaukia: – KOLINAI! KOLINAI! PRAŠAU, PADĖKITE MUMS! PRAŠAU!

Atsiklaupiu prie gulinčiojo. – Kas atsitiko? šaukiu jai. Atrodo, kad jis nekvėpuoja. Jis apsimyžo; ant kelnių lėtai plečiasi juoda dėmė.

– Tai širdis... tai turėtų būti jo širdis... jo silpna širdis... o, Kolinai, ne, O VIEŠPATIE, KOLINAI, NE!

Atlošiau vyručio galvą ir kvėpuoju jam į burną.

Nagi, tu kalės vaike

Jaučiu, kaip gyvybė jį apleidžia, šiluma palieka jo kūną, ir stengiuosi priversti ją grįžti atgal, bet atsako nėra. Jo baltas veidas primena manekeną. Pasisuku į moterį. Nuo jos išbalusio veido atsklinda švokštimas. – Kas tai... ką galima...

– Darykite ką nors... prašau... žodžiai, atrodo, sklinda iš skylės jos gerklėje.

Šaukiu tam vaikinui: – Nagi, bičiuli... tu negali paprasčiausiai išeiti... atsisuku į spoksančią minią, – Iškvieskite greitąją! IR MĖŽKITĖS LAUK IŠ ČIA!

Spuščioju jo krūtinę, daužau per tą prakeiktą krūtinės lastą, pagarbą ir viltį pakeičia pyktis, nes jis neatsiliepia. Pačiupinėju jo riešą.

Jokio pulso.

GYVENK

GYVENK

GYVENK

– Tu privalai gyventi, tyliai sakau. Jo akys jau užvirto. Moteris klykia man į ausį, – KOLINAI... O NE, VIEŠPATIE, NE...

Nežinau, kiek laiko praėjo. Sėdžiu šalia beformio daikto, tysančio savo dvokiančiose išmatose, ir laikau moters ranką. Girdžiu sirenų kauksmą ir jaučiu ant savo peties kažkieno ranką. – Viskas gerai, bičiuli. Tu padarei daugiau, nei kas galėtų padaryti. Jis mirė. Pažvelgiu aukštyn ir pamatau vaikiną, kuriam iš šnervių stirkso rudi plaukai. Jis dėvi žalią blizgantį lietpaltį.

Greitosios pagalbos vaikinai išneša jį. Staiga moteris apglėbia mane per juosmenį, jos saldūs kvepalai susimaišo su mirties dvoku. – Kodėl... jis buvo geras žmogus... jis buvo geras žmogus... kodėl? Iš pradžių tai atrodo nerangu ir įžūlu, bet mūsų kūnai natūraliai susilieja, mes atitinkame vienas kitą kaip ranka pirštinę.

– Tikrai? Aš linksiu, jausdamas, kaip mano skruostais rieda ašaros, ir nusišluostau veidą. Moteris yra mano rankose, galvą ji padėjo man ant krūtinės. Norėjau ją laikyti taip amžinai, niekada jos nepaleisti.

Jie įkėlė mirusįjį į greitosios pagalbos automobilį, ir mes nustojame glėbesčiuotis. Jai nuėjus pajuntu šaltą vienišumo jausmą. Atsistoju ir pasisuku veidu į šmėklas. Visuomet tokie pat veidai. Kaip tame kvailame filme, kai visi susirenka paspoksoti į tragediją.

– Ko jūs visi supistai žiūrite? Ką tikitės pamatyti! Eikite apsipirkti! Lauk! – išsitraukiu savo policijos ženklelį ir parodau jiems, – Policija! Išsiskirstyti!

Miręs žmogus guli ant sanitarų vežimėlio, sukniubusi ant jo krūtinės verkia moteris. Štai į ką nori žvilgtelėti visos šios šmėklos, kaip į princesės Dianos laidotuves, jie nori atidžiai apžiūrėti tuos, kurie iš tikrųjų ją pažinojo, atsigerti kančios iš jų veidų.

Kažkas klausia manęs. – Kas jūs?

– Briusas Robertsonas, detektyvas seržantas Briusas Robertsonas, šūkteliu jam. – Lotiano policija.

– Kas atsitiko?

Pažvelgiu į tą vaikiną, – Mėginau išgelbėti tą berniuką... stengiausi, bet jis tiesiog mirė... tiesiog mirė... mėginau išgelbėti jį.

– Kaip jūs dėl to jaučiatės?

– A? Klaustelėjau to šikniaus. – Kokia čia pisliava...

– Brajanas Skalionas iš „Evening News“. Stebėjau jus. Jūs tikrai puikiai padirbėjote, detektyve seržante Robertsonai. Ką pajutote, kai jis neatsigavo?

Nusisuku nuo šio kvailio ir prasibraunu pro minią. Leidžiuosi žemyn Infirmari gatve ir einu nieko aplink nematydamas į senąją Alano Andersono alinę.

Berniukas turėjo išgyventi. Ta moteris mylėjo jį.

Mane nupurto šiurpulys. Čia darosi šalta.

Dviguba viskio porcija apsaugo nuo peršalimo. Vis dėlto vėliau pereinu prie degtinės; šikniai neužuodžia jos kvapo. Įkalu dar kelias taureles. Mąstau apie tą vaikinuką. Stūmiau į jį gyvybę, visą

laiką stūmiau į jį gyvybę kovodamas su galingesne jėga. Mėginau beviltiškai pripildyti vonią be kamščio, vanduo tiesiog ištekėjo.

Išeinu iš baro ir susirandu automobilį. Išskalauju savo srėbtus kažkokiu burnos skalavimo skysčiu ir išspjaunu jį ant sušalusio sniego – ryškiai mėlynas skreplys prasmenga baltame sniege. Nuspaudęs akceleratorių šaunu iš vietos taip, kad sukant už kampo automobilio galas slysdamas padaro lanką. Kažkoks žioplys pypsi man, bet aš per daug įkaušęs, kad kreipčiau į tai dėmesį.

Į darbą manęs netraukia, nors, jeigu kalbėčiau atvirai, niekada ir netraukė. Automobilį palieku tarnybinėje aikštelėje, apsimesdamas, kad esu darbe, o pats nusiplaunu anksčiau. Kiūtinu namų link per sniegą, paskui pasigaunu taksi. Grįžęs į savo rančą įjungiu televizorių ir teletekste pamatau rungtynių rezultatus. Regbio parke „Hearts“ pralaimėjo 0:3. Namie pamėginu susitvarkyti ir netgi išmetu keletą senų lėkščių su maisto likučiais ir folijos dėžučių nuo vištienos su kariu. Krisė, kas visada mane erzindavo, atvyksta anksčiau, o mano namai vis dar yra mėšlo krūva. Užtat šios kekšytės akyse patenkintas matau erekciją skatinantį geidulingumo ir nuolankumo derinį. Jos ūgis maždaug penkios pėdos ir keturi coliai. Nemanau, kad jos svoris viršytų šešis stonus. Nepavadintum jos labai elegantiška, greičiau atvirkščiai. Dėvėdama akį rėžiančią geltoną palaidinukę ir neskoningą sijoną aukščiau kelių, kuris buvo pasiūtas iš tokios pat medžiagos kaip ir mano kelnės, ji neatrodė prašmatniai.

Ji tikisi, kad ką nors pasakysiu. Klysta! Šito nebus. Tylėjimas – auksas, ir kartais už jį reikia pakovoti. Jums bet kuris pusgalvis kalinys pasakys.

– Briusai... ar tu tikrai kalbėjai tiesą, sakydamas, kad galėtum mane pamilti? klausia ji.

Įdėmiai žiūriu į ją, į trūkusias kraujagysles aplink nosį. Mąstau: jokiais būdais. – Be abejo, galėčiau tave įsimylėti ir tu tai žinai ne blogiau už mane. Nevaidink skaistuolės. Sėskis.

Ji nusivelka paltą, atsisėda ant sofos ir užsirūko. Atrodo visiškai tokia pat kaip ir tos šmėklos, žiūrėjusios, kaip aš mėginau

išgelbėti vaikinuką. Keliančios šleikštulį, pasyvios, dykaduoniaujančios, susigraudinusios šmėklos. Kaip jūs jaučiatės?

– Esu tokia sutrikusi, Briusai. Išgyvenau sunkius laikus, sako ji. Aš atsisėdu ant sofos šalia jos. Netrukus ji sužinos, ką reiškia netekti žado.

– Klausyk, turiu tau kai ką pasakyti, tu turėtum kai ką žinoti apie mane, žinoti, kaip aš... atsegu kekšės palaidinės sagą ir įkišu ranką. Siaubas, vieni kaulai ir oda. Paakiuose didžiuliai tamsūs šešėliai. Žvelgiu tiesiai į vyzdžius ir matau, kaip jie plečiasi, lyg jaustų trūkčiojimą mano kelnėse. Paimu cigaretę iš jos rankos ir užgesinu į peleninę. Krisė nervingai krūpteli ir keistai šypsodamasi žiūri į mane.

– Briusai... sako ji žvelgdama į smilkstančią nuorūką.

– Argi tu nežinai, kokios pavojingos yra cigaretės? Klausiu laisva ranka rodydamas į peleninę, o kitą tuo metu įkišu po liemenėle ir šiurkščiai suspaudžiu spenelį. Užsimerkusi Krisė vos girdimai atsidūsta. – Nuo jų būna dusulio priepuoliai. Neleidžia deguoniui patekti į smegenis. Iki pat šios vietos, sakau ir pastuksenu jai per galvą. Gyvybė pučiama vidun, gyvybė sunkiasi lauk. Ištraukiu savo ranką ir pradedu atseginėti jos palaidinukės sagas, paskui atsegu viršutinę sijono sagą ir užtrauktuką, atsistoju, kartu pakeldamas ir ją ant kojų, sijonas nuslysta ant grindų kaip aviena nuo didžiulio ant iešmo pamauto riebaus mėsos gabalo. Pritraukiu ją prie savęs ir įkišu ranką į kelnaites, apglėbiu sėdmenis ir prispaudžiu prie savęs. Priglaudęs burną prie jos ausies, užuodžiu pigius, katės šlapimą primenančius kvepalus. – Kai ką tau pasakysiu. Supistai laukinis malonumas tave pagauna, kai santykiaujant pradeda trūkti oro. Ar jūs su Bobu kada nors esate tai darę?

– Nežinau... mes niekada...

– Ar kada nors mėginote išjungti dujas vienas kitam? Sssssssssssssssssss, tyliai šnibždu jai į ausį.

– Mes... ne... mes niekada...

– Tu norėtum pažaisti dujų išjungimo žaidimą? Jeigu tu darysi tai man, aš darysiu tai tau?

Žiūriu į juodas jos šleikščiai geltonų plaukų, primenančių purviną šieną, šaknis. Reikia gi šitaip viską sumauti supistai pigiais plaukų dažais. Kava, cigaretės ir kekšės. Kažkur šiose vietose yra gamykla, gaminanti tokias dideliais kiekiais. Kažkur Žlugusių Svajonių bulvaro apylinkėse.

– Nežinau, ką tai reiškia... inkščia Krisė. Ji žvelgia į bedugnę, tačiau, apakinta nevilties ir medikamentų, jos iš tikrųjų nemato.

– Tai nedidelis nuotykis. Visiems nepatirtiems nuotykiams reikalingas patyręs vadovas. Leisk man būti tavo gidu. Atsiduok į mano rankas. Aš niekuomet neįskaudinsiu tavęs, sakau jai nutraukdamas jos kelnaites ir atidengdamas didelį juodą purviną krūmą, kontrastuojantį su tais šleikštulį keliančiais geltonais plaukais. Oda dilgčioja, lyg ją kas durstytų tūkstančiais adatėlių, o sienos ir baldai, kai paguldau ją ant sofos, atrodo, net pradeda švytėti. Atsisegu kelnes ir, nekreipdamas dėmesio į pasklidusį aitrų kvapą, leidžiu joms nusmukti iki kelių. Mano svoris tikrai krinta.

Iš po sofos ištraukiu du iš anksto paruoštus diržus. Vieną jai ant kaklo, kitą – sau. Padirbu su pirštu, ir ji sudrėksta. Ji tikrai gašli kekšė: jos klitoris atsikišęs kaip Rėjaus Lenokso penis. Rankomis išskečiu jos šlaunis ir įkišu į ją savo kuolą. Nėra prasmės mūvėti prezervatyvą, nes ji man sakė ilgą laiką santykiavusi tik su Harlėjumi, vadinasi, ji beveik skaistuolė. Mano bumbulas neatrodo per daug šiurkštus. Įėjęs apie colį, ant jos plono kaklo suveržiu diržą. Pradedu smūgiuoti, tuoj ji supras, kas yra tikras stilius. Ji priešinasi – kaip tik tai, ko reikia.

– Mano supistas diržas, šaukiu spartindamas tempą, – užsuk mano supistas dujas.

Ji šiek tiek suveržia, bet jos veidas parausta ir keistai persikreipia, nes aš ir toliau ją smaugiu. Ji mėgina surikti: – Tu... kchkek... kchek... kekch... mane... kekch... kekch... kekch... skamba taip, lyg niekaip negalėtų užsivesti senas kledaras, o tai, kiek numanau, atitinka tikrovę.

Kaip toli reikia nueiti, kad taptumėte panašus į tą vaikiną iš Saut Saido? Ar šioje kovoje už gyvybę ir kvėptelėjimą stoja tokia

akimirka, kai aiškiai suvoki, kad štai, šakės, atgal jau nebesugrįši? Ką jauti tą akimirką?

– TUOMET UŽSMAUK MANE VELNIOP! dusdamas ir toliau dulkindamas šaukiu, o prieš pat pabaigą pats nutveriu savo diržą ir užsuku sau dujas. Ji taip pat prisideda. Aš nenoriu nieko, tiktai tęsti, dar labiau smaugti, ji pastebi tai mano akyse, o aš pamatau paniką jos žvilgsnyje ir smarkiai pabaigiu švelnesniais stumtelėjimais.

Paleidžiu ją, ir ji nusiima diržą nuo kaklo. Matau likusį rėžį, matau plyšusias kraujagysles ant akių vokų. Ji stengiasi įkvėpti, pripildyti sausus, apmirusius plaučius oro; ji verkia ir juokiasi, šiai karvei tai patiko, patiko kiekviena supista minutė. Ji niekuomet nebuvo taip aukštai pakilusi, bet ir taip toli, kaip tas vaikinas, taip pat nenuėjo. Jis buvo gerokai per toli, peržengė ribą. Negalėjau sugrąžinti jo atgal, padariau viską, ką galėjau.

Koks tai jausmas?

Mes šiek tiek pamiegojome, mūsų kvėpavimas aprimo ir tapo darnus. Pabudęs pajuntu neįveikiamą poreikį būti žiaurus, ir jeigu neįgyvendinsiu šio poreikio, paprasčiausiai sulaužysiu šiai kiaulei žandikaulį. Ir kadangi ji būtų policininko auka, o aš ne koks nors banalus Rodžeris Muras, tai gali sukelti šiokių tokių administracinių ir teisinių problemų. Problemų. – Tu esi karvė, sėsdamasis ir užsidegdamas vieną iš jos cigarečių šaltai pareiškiu aš, – nes aš dulkinau tave, mes išjungėme dujas vienas kitam ir tu esi mano bičiulio žmona. Ar žinai, kaip aš tai vadinu? Karvė. K-A-R-V-Ė.

Pasakau šį žodį paraidžiui.

Ji žiūri į mane maldaujančiomis, lyg sužeisto elnio, prašančio jo nepribaigti, akimis. – Nekalbėk šitaip... kodėl tu esi toks... kodėl...

Kodėl? Todėl, kad dabar – žaidimų metas. – Žinai, kodėl tu esi karvė? Žinai, kodėl? Todėl, kad įleidai mane čionai, parodau į juodą krūmą, – bet tu neįleisi manęs čionai, parodau į jos galvą, – arba čionai, parodau į jos krūtinę, – nes tai yra meilė. Tai, kas ką tik įvyko, yra niekai. Tai buvo tik liūdnoki žaidimai, mano akimis žiūrint, tu karvė, papurtau galvą. – Tai buvo mažutis testas, kurio tu apgailėtinai neišlaikei. Visiškai susikirtai... paimu riebaluotą šieną

primenančių jos plaukų sruogą ir patrinu tarp smiliaus ir nykščio, norėdamas pailiustruoti savo žodžius.

Jos veidas ištinsta, išsipučia, o burna išsiplečia. – Ką tu šneki, šaukia ji, – kaip mes galėsime būti kartu?

– Mano manymu, dabar tu turi nešdintis iš čia ir gerai pagalvoti, kas tu tokia iš tikrųjų. Kitaip... būsiu gana atviras, visa tai yra supistai beprasmiška. Visur galioja tos pačios taisyklės. Ar tu tai padarysi, Krise? Ar tu padarysi tai dėl manęs? Aš negaliu praplauti tau smegenų. Tik tu, klausydamasi savo širdies balso, gali tai padaryti. Jeigu nori tik pasidulkinti, – patvirtindamas savo žodžius paplekšnoju delnu jai per pilvą, – jokių problemų, pirmyn, darykime tai. Mano akimis žiūrint, tai vis dėlto yra kažkas žema, mano manymu, mes abu galėtume suteikti vienas kitam žymiai daugiau.

– Jaučiuosi tokia sumišusi... tu mane taip sutrikdei... murma Krisė.

Lėtai ir liūdnai papurtau galvą, – Mes visi esame supistai sutrikę. Man atrodo, kad tau būtų geriau išeiti.

– Noriu pasilikti su tavimi, Briusai. Mums reikia pasikalbėti!

Nesutikdamas purtau galvą. Buvau suplanavęs šįvakar eiti į Šrabhilo klubą. Kultūringai išgerti porą bokalų alaus ir atsipalaiduoti. Pabendrauti su žmonėmis kaip civilizuotas asmuo. – Krise, aš šiąnakt dirbu. Vakarinė pamaina. Tiriu žmogžudystę. Ž-M-O-G-Ž-U-D-Y-S-T-Ę. Mano darbinės veiklos sąraše tai yra R-I-M-T-A. Iš jos žvilgsnio suvokiu, kad ji nieko nesupranta. Panašu, kad į žaidimo aparatą įmesta moneta kol kas dar neįsirito ten, kur turėtų. – Rimta. Tai reiškia, kad privalau savo S-U-B-I-N-Ę nešti į D-A-R-B-Ą. Štai tok

000000000000000000
00 ***valgyk*** *000* ***valgyk*** *00*
00000 ***valgyk*** *000* ***valgyk*** *00*
0000 ***valgyk*** *000* ***valgyk*** *0000*
00000000 ***taip*** *00000* ***taip*** *000*
0000000000000000000000

Ta kalė prade   prendžiu suvalgyti žuvienės ir pasis   šeiti, kol jos nėra, supistai ačiū. P   parduotuvėje, ir susigrūdu sauj   ek švelnios baltos menkės su auk   nę, kurią daktaras, tas krušlius Rosis, nemėgstantis kepto maisto, uždraudė. Pats laikas visa tai nuplauti gėralais. Nueinu į „Karališkąjį škotą“, užsisakau pintą alaus, po to išsikviečiu kebą ir vykstu į klubą. Kai bus

priimtas visa tai draudžiantis įstatymas, tada mes suprasime, kad visa civilizacija supistai užsikrušo.

VĖL KEROLĖ

Man patinka išeiti iš namų pasižmonėti. Neatsisakau pabūti su mama, bet kartais ji būna labai reikli. Visi mes privalome nešti savo kryžių. Blogiausia tai, kad mama niekada nepripažino Briuso. Kartais ji būna šiek tiek keistoka. Neįprasta šitaip kalbėti apie savo mamą, bet tai teisybė. Man nepatinka būti čia, bet mūsų santykiai su Briusu būna tik dar nuostabesni, kai mes vėl susitaikome.

Dar man kelia rūpesčių Steisė. Dabar jos toks amžius...

Prisimenu, kaip pirmą kartą sutikau Briusą. Mano sesuo Širlė susitikinėjo su vyruku iš policijos. Atrodo, jis buvo vardu Donas. Kartą mes įėjome į alinę Vest Ende ir jis supažindino mus su vaikinu iš Londono. Briusas ir aš ką tik buvome nutraukę kitus santykius, todėl buvome šiek tiek įsitempę, nors pirmą kartą jį pamačiusi pamaniau: mmm chmmm. Ką gi, mes visi šiek tiek padauginome ir galiausiai atsidūrėme pas Doną. Taksi automobilyje Briusas keistokai žiūrėjo į mane ir aš pajutau: kažkas čia vyksta, tiesiog jaučiau, kad mes turėtume tapti meilužiais. Kai jis prakalbino mane, jo tamsios akys blizgėjo... jaučiau, kaip aš... Dieve, vien pagalvojusi apie tai noriu save liesti.

Bet ne. Susitvardau ir nusprendžiau išeiti iš namų.

Gatvė šalta ir pilka, kaip ir daugelis gatvių šios šalies miestuose. Vėjas košia kiaurai ir tu taip sustingsti, kad galiausiai

nesuvoki, koks ligotas esi ir kaip tau dėl to nepatogu. Taip pat ir žmonės: smalsūs, kišantys visur savo nosį, išdavikiški, visuomet pasirengę iškelti į dienos šviesą kitų nesėkmes. Vienas vyras žiūri į mane. Permanau tą vyrų tipą. Šlykštus pusamžis vyriškis jau nedaro to su savo žmona.

Užguiti žmonės; jų reikia gailėti labiau nei ko kito. Žinau, nes pati buvau tokia, kol nesutikau Briuso. Tokia ir likau, nors jis išlaisvino mane nuo savęs pačios. Briusas suprato, kad privalau išsilukštenti iš savo kiauto, išsivaduoti nuo savęs pačios. Tam ir buvo skirtas mūsų sekso klubas.

Briusas žino, kad visi tie maži žaidimai ir flirtai turi tik vieną tikslą: sustiprina tikrą meilę, priverčia pažinti jos tikrąją prigimtį, pajusti visą jos gylį ir aukštybes.

Jis tai padarė dėl *manęs*, ir jam tai pavyko.

Dabar aš esu kita asmenybė.

Esu geresnė nei buvau anksčiau.

UŽKRĖSTI RAJONAI

Tingus savaitgalis. Šeštadienio vakarą gerokai prisisiurbiau su Lenoksu, kuris atimtą iš išmaldos prašančio triušenos plastikinį indelį išmetė į griovį, o monetas išbarstė po visą Taką. Smagiai pasilinksminome žiūrėdami, kaip tas prietranka šliaužiojo jas rinkdamas. Paskui, norėdamas paerzinti ir išprovokuoti Lenoksą, daviau šiam porą svarų. Iš to nieko neišėjo, ir pasigailėjau veltui išmetęs pinigus. Viskio vis dėlto atsisakiau, todėl sekmadienio rytą jaučiausi ne itin blogai.

Daug mąsčiau apie Kerolę. Žinau, ką ji sumanė. Ji žaidžia labai pavojingą žaidimą, nors pati to nežino.

Tikėkimės, ji netrukus ateis į protą.

Visų labui.

Peržiūriu „Sunday Mail" ir krūpteliu nuotraukoje pamatęs kažką pažįstamą. Juodas ir bal...

Pisliava

Nuo netikėtai apėmusios panikos mane nupurto. Jaučiuosi taip, lyg kažkokia psichinė spyruoklė mano kūne iš pradžių būtų susispaudusi, paskui suskambėjusi ir mano gyvybinės jėgos būtų šoktelėjusios iki žvaigždžių. Atsikvepiu ir susitvardęs pažvelgiu į pilką spaudinio foną, stengdamasis jame ką nors įžiūrėti.

Apsiraminu – jis ne tas, apie kurį pamaniau.

Tai aš.
Sena nuotrauka.
Sena nuotrauka ir nauja antraštė.

DIDVYRIŠKAS POLICININKO POELGIS

BRAJANAS SKALJONAS

Vakar, nepaisant didvyriškų atsitiktinai netoliese buvusio policininko pastangų, ant savo žmonos rankų tragiškai mirė vyriškis, išėjęs pirkti kalėdinių dovanų.

SUKRĖSTI

Saut Bridžo pirkėjai buvo sukrėsti, kai pardavimų vadybininkas Kolinas Simas (41 metai) – seniai turėjęs problemų dėl širdies – netikėtai nukrito gatvėje. „Mes buvome sukrėsti. Jis tiesiog pargriuvo, – pasakoja ponia Džesė Niubiging (67 metai). – Kaip tik ieškojau dovanos anūkei. Negaliu tuo patikėti. Jis buvo dar visai jaunas.“ Jos duktė Džunė Peiton (37 metai), gyvenanti Armdeile, priduria: „Baisu, kai atsitinka tokie dalykai, ypač prieš Kalėdas. Priverčia susimąstyti.“

DIDVYRIS

Kol Hiter Sim guodė savo mirštantį vyrą, vienas žmogus iš minios, darydamas dirbtinį kvėpavimą ir netiesioginį širdies masažą, dramatiškai, bet beviltiškai mėgino išgelbėti mirštantįjį – beje, aštuonerių metų berniuko tėvą. „Šitas vaikinas tikras didvyris, jis padarė viską, kas įmanoma, – sakė Bilis Gibsonas (21 metai). Ir pridūrė: – Mano nuotaika ne pati geriausia, nes esu benamis ir man tenka miegoti kur papuola, bet pamatęs tokį dalyką pradedi suprasti, kaip tau pasisekė. Dabar manęs laukia laimingos Kalėdos.“

ŠOKAS

> Ponas Simas mirė iškart. Ligoninėje man pasakė: „Tai buvo staigus priepuolis. Mes nieko negalėjome padaryti.“ Štai ką papasakojo didvyris policininkas detektyvas seržantas Briusas Robertsonas: „Padariau viską, ką galėjau, bet jis vis tiek mirė.“ Studentė Džanet Onslou (19 metų) pridūrė: „Manau, mes visi buvome šiek tiek sukrėsti. Vieną minutę tu esi čia, kitą minutę tavęs nėra.“

Kaip aš turėčiau jaustis?

Visa tai priverčia mane peržiūrėti pornografinį videofilmą iš „Fermerio Hektoro“, paskui išgerti pintą alaus, užkąsti bare „Karališkasis škotas“ ir perskaityti kitus laikraščius.

„Karališkajame škote“ yra puikus, šilumą skleidžiantis židinys. Po jautienos pjausnio ir bulvių košės su garnyru deguonis apleidžia smegenis, indų skambesys ir šiluma veikia hipnotizuojamai. Ugnies liepsnose matau juos, demonus; jie pašaipiai kraiposi šokdami ugnies liepsnose, o aš atsilošiu krėsle. Pridedu prie lūpų bokalą, ir įspūdis išnyksta. Išgeriu alų.

Parėjęs namo išgeriu kelias tabletes migdomųjų ir po kelių užmaršties minučių – man atrodė, kad prabėgo ne daugiau kaip pusvalandis, – vėl pirmadienis.

Vėl pirmadienis. Telefono skambutis ištraukia mane iš gilaus miego. Tai Gasas. Šiandien jis nori pradėti anksti. Nori žiemą užsidirbti daugiau laisvadienių ir pasinaudoti jais, kai orai leis žaisti golfą.

Atsakiklyje įrašyta keletas žmonių, jau spėjusių perskaityti „Mail“, pranešimų. – Tai Krisė. Sveikinu, Briusai, jei supranti, ką noriu pasakyti. Paskambink man. Krisė. – Puikiai padirbėta, Briusai... tikriausiai buvo nelengva. Bleidsis. – Briusai. Bobas Toulas. Man labai gaila, bet tu vis tiek šaunuolis. – Didžiuojuosi tavimi. Paskambink man. Širlė. – Kad ir kas nutiktų visiems didvyriams, visiems šekspyrams... dainuoja prisiuostęs Lenoksas.

Nuėjęs į vonios kambarį, nusiprausiu ir nusišveičiu rankas. Taip sunku nusiplauti visą šį mėšlą. Palieku savo juodas kelnes išsivėdinti ir apsimaunu gelsvai rudas. Ant jų yra dėmė nuo troškinio, bet man beveik pavyksta išvalyti ją Steisės servetėle.

Išėjęs į lauką paimu sniego grandyklę ir nuvalau priekinį automobilio stiklą. Gretimo namo lange pamatau Džulę Stronak, kabinančią žaisliuką ant ką tik pastatytos eglutės. Ką tik pastatytos? Užeitų pas kaimyną pasitikrinti, ar galėtų pastatyti manąjį! Po aptemptais baltais trumparankoviais marškinėliais puikiai matau pilnas krūtis. Ji pastebi, kad spoksau į ją, ir aš, draugiškai pamojavęs skysčio ledui pašalinti buteliuku vienoje rankoje ir grandykle kitoje, kilsteliu alkūnes. Džulė užjaučiamai nusišypso. Įsiropštęs į automobilį, įjungiu „Led Zeppelin" „Houses of the Holy" ir važiuoju į valdybą susitikti su Gasu. Šis ką tik išsliuogė iš savo važiuoklės automobilių aikštelėje. Pamoju jam, ir jis atsisėda į keleivio vietą mano automobilyje. Nuo šalčio Gaso nosis raudona. – Tu šaunuolis, Briusai. Tikriausiai buvo klaiku, ypač šeštadienio vakarą.

– Vaikinukui labiau nepasisekė, sakau.

Mes esame Leite, sėdėdami automobilyje prie Estelos gėlių parduotuvės, pamatome, kaip įeina – kas gi, kaip jūs galvojate, – Gormanas. Iškart liaujamės plepėti apie mirusį vyruką. – Matau pašalinius, nusišypsau Gasui.

Kol aš stebiu parduotuvėlę, Gasas nusprendžia nulėkti į Krofordo kepyklėlę. – Du dešrainius, Gasai, bandelę su sviestu, traškučių, vanilinį pyragaitį ir kavos, sakau.

Pradedu galvoti apie praėjusią savaitę matytą grafitį tualete.

Jis grįžta su gėrybėmis ir sėdėdami laukiame, kada išeis Gormanas. – Reikalas tas, Gasai, kad Karen Fulton nuo pat pradžių buvo karvė linksmybėms. Saut Saide ją vadino forsuotu motociklu. Šitos kekšaitės mėgsta patriznioti apie lygybę. Žinai, kaip ji atsikratė supisto uniforminio darbo? Galiu tau pasakyti: davė supistam Toului. Dabar ji sėdi su tomis Personalo skyriaus lesbietėmis, ir jai nusispjauti ant visko. Kiekvieną kartą, kai atidaro savo stalčius, jų pareigos paaukštinamos, kiekvieną kartą, kai mes tai darome, gauname papeikimą. Apie kokią supistą lygybę galima kalbėti?

Gasas nusijuokia: – Gana tiksliai pasakyta, Briusai.

Šitas šiknius niekada nebus paaukštintas. Jam reikia viską aiškinti pažodžiui. – Negalvok, kad rengiuosi atkišti Toului savo subinę dėl to paaukštinimo, nusišypsau, – bet bendras principas yra tas pat. Pažvelk į tą Fulton: pasipūtusi supista karvė nenori pažinti tokių kaip mes. Tik vyresnybės penis. O buvo laikai, kai tereikėjo mirktelėti ir ji skubėjo išskėsti kojas.

– Tu baisus žmogus, Briusai, atsikosėjęs nusijuokia Gasas. Geras seniokas, nors lėtokas. Staiga pasijuntu nejaukiai. Tai buvo klaida – Gasui paminėti Fulton ir Toulą. Jis tikriausiai taip pat matė grafitį išvietėje. Dabar būsiu supistas pagrindinis įtariamasis. Laimei, Gasas nėra labai sumanus, netgi siaurąja, apibrėžta policijos prasme.

Reikia pripažinti, kad tas albinosas Gormanas elgiasi gražiai, nes išėjo iš parduotuvės tik po dvidešimties minučių, kai mes suvalgėme savo pusryčius, ir be gėlių. – Niekada netikėjau, kad šis šiknius gali būti galantiškas tipas, šypsausi Gasui.

– Bingo, tyliai sako Gasas – pabudę seni policininko instinktai privertė jį įsitempti. O taip, seniokas gal ir lėtas, bet užuodžia grobį. Šito gebėjimo niekada neprarasi.

Būtent dėl šito, dėl žioplų aukų kraujo skonio šis darbas vertas dėmesio, o dar geriau, jei grobio kvapas atsklinda iš smagios moteriškos vaginos. Tai būtų du laimikiai vienu šūviu.

Palaukiu, kol Gormanas dings iš akiračio, ir įėjęs į gėlių parduotuvę pradedu apžiūrinėti gėles, o pati gražiausia gėlelė stovi už prekystalio. – Sveika, Estela, šypsausi jai. Parduotuvėje kiurkso dar kažkokia sena klumpė. Ji įžūliai žiūri į Estelą, o ši atrodo sutrikusi ir šiek tiek išbalusi. Sena kempinė kilsteli antakius ir pasitraukia į galinį parduotuvės kambarį.

– Kaip sekasi verslas?

– Gerai, sako ji nervingai nusibraukdama plaukus atgal.

– Keista, nes ką tik mačiau iš parduotuvės išeinantį vaikiną tuščiomis rankomis. Nieko nerado, kas atitiktų jo skonį?

– Ne... neryžtingai atsako ji vengdama mano žvilgsnio ir apsimeta užsiėmusi ruoša.

– Kas jis toks?

– Nežinau, šiaip užsuko... norėjo nupirkti puokštę... bet apsigalvojo...

Tą akimirką, kaip pagal signalą, iš galinio kambario išeina senoji karvė ir sako: – Jeigu visą dieną rengiesi plepėti su savo draugužiais, išeik į gatvę ir nesitikėk, kad aš sumokėsiu tau už šias darbo valandas!

Estelai ši mintis – pakalbėti kitoje vietoje – atrodo, patiko. – Klausyk, gal galėtume šiek tiek paplepėti kitoje vietoje? Pas Kroufordą? O gal nusivešiu tave į valdybą? Ką manai?

– Gerai, sako ji ir išeina gūžtelėjusi savo kombinezone.

Mes pasukame Kroufordo link ir aš mirkteliu Gasui, vis dar sėdinčiam automobilyje. Pasiėmę kavos atsisėdame prie staliuko. Aš valgau vanilinį pyragaitį. – Ar norėtum? klausiu.

– Nee, abejingai atsako Estela.

Ji atsisėda ir užsidega cigaretę. – Nieko bloga nepadariau, pareiškia ji.

O, taip, be abejo.

– Veltui eikvoji policijos laiką nuslėpdama informaciją, galimas daiktas, kad dengi įtariamąjį. Supistai atidžiai klausyk, pirštu duriu į ją, – arba pasakysi, ką žinai, arba keliausi į kalėjimą. Viskas priklauso nuo tavęs. Nelaikyk liežuvio prikandusi, jeigu kitais metais nenori siūti minkštų žaisliukų Kornton Veile. Neturiu tiek laiko, kad veltui gaiščiau jį su tavimi.

Panašu, kad Estela jau kai ką supranta. Matau. Ji palenkia galvą.

– Ar pasirengusi bendradarbiauti?

– Klausyk, pažįstu tą vaikiną, per klubą. Jį vadina Šmėkla. Jo nuotrauka buvo tarp tų, kurias man rodėte policijoje. Kartkartėmis jis užsuka ten paplepėti apie klubus ir muziką.

– Tiesiog mažytė dviejų asmenų muzikos gerbėjų asociacija. Kaip nuostabu. – Ji pakelia galvą ir neramiai įsispokso į mane. – Ne, ne tai. Daugybė ne visai pažįstamų žmonių užeina paplepėti apie savo reikalus į klubus ir panašias vietas.

– Kaip dažnai šis berniokas užsuka pasimatyti su tavimi?

– Gal kartą per dvi savaites... priklauso nuo aplinkybių.

Taip, ši kekšytė kietas riešutėlis. – Žinoma, jis buvo „Džemio Džo“ diskotekoje tą naktį, kai buvo nužudytas ponas Vuris?

– Nežinau... klausykite, juk aš nevaikštau ten kiekvieną vakarą. Nežinau, kas ten lankosi.

– Gyveni aktyvų socialinį gyvenimą. Šioje gėlių parduotuvėje tau tikriausiai gerai moka.

– Tai mano reikalas, sako ji. Ši karvė greitai atsigavo. Tikrai nelengvas reikalas. Ji įdėmiai žiūri į mane. – Esu įsitikinusi, kad jus kažkur mačiau... sako ji beveik kaltinamai.

– Netrukus sužinosi geriau, sakau. Mes stebėsime tave ir tavo draugužį.

– Jis nėra mano draugužis, plyksteli ji.

– Tavo labui tikiuosi, kad taip yra iš tikrųjų. Gerai, grįžk į parduotuvę, linkteliu į durų pusę. Ji pakyla ir dar kartą pažvelgia į mane. Šią karvutę reikia gerai padulkinti. Gerai sudėta. Nebloga subinė, matyti net pro kombinezoną.

Mano genitalijos įkaitusios dilgčioja, todėl pasuku į kavinės tualetą su „Sun“ numeriu. Nusismaukau ant Taros iš Portsmuto, vaizduotėje derindamas plačią Estelos subinę ir nedidelius, bet tvirtus Taros papukus. Užbaigiu daug anksčiau nei paprastai. Išsišluostau skylutę šiurkščiu tualetiniu popieriumi ir pasikasau subinę. Reikia aplankyti gydytoją Rosį, nes nematyti jokios naudos iš to kvailio kremų.

Grįžtu ir išsodinu Gasą prie valdybos. Vėliau, klausydamasis Maiklo Boltono įrašų, važiuoju pas gydytoją Rosį. Skamba „How Am I Supposed to Live Without You“ iš „Soul Provider“ ir aš pritardamas dainuoju iš visos širdies. Paskui Boltono versija „When A Man Loves A Women“, dešimt kartų geresnė už bet kurį negriukų šūdą. Atvykęs iki Rosio ligoninės pastatau automobilį daug geresnės nuotaikos.

Jie mano, kad gali išversti Briusą Robertsoną iš koto? Visi tie prietrankos, spalvotieji ir visi kiti? Užsikruškite, supisti šikniai!

– Naudojau tą kremą, kurį jūs man davėte, gydytojau Rosi, bet nuo jo tik blogiau.

– Mmm, numykia Rosis, – gal nusimaukite trumpikes.

Paklūstu galvodamas, ar tik šis šiknius nėra iškrypėlis. Kiekvieną kartą jis verčia mane nusimauti apatinius. Rosis. Žinoma. Italas. Popiežininkas. Visi tie šikniai yra pederastai. Štai kodėl Airijos gyventojų skaičius yra toks supistai mažas. Supisti airiūkščiai tik tuo ir užsiima, kad dulkina vienas kitą į subines. Suprantama, toks Rosio darbas, bet kokia ideali priedanga šūdkrušiams.

– Taip, pažeista infekcijos vieta gerokai išsiplėtė. Apimta visa vidinė pusė ir sėklidės. Taip. Ar jūs vengiate riebaus maisto?

– Taaip... atsakau. Tas šiknius tikisi, kad aš supistai badauju.

– Ką gi, manau, kad mums reikia pakeisti kremą, sako jis rašydamas naują receptą. – Žinau, tai yra sunku, bet pasistenkite nekasyti pažeistų infekcijos vietų. Šios, atrodo... na, atrodo, čia nagų žymės. Turiu pabrėžti, kaip svarbu kruopščiai plauti rankas ir dažnai keisti apatinius drabužius. Geriausiai tiktų laisvos medvilninės trumpikės, kad geriau cirkuliuotų oras.

Man reikia supistai gero skalbimo. Ta kekšė lyg tyčia pametė mane norėdama pribaigti! Juk žino, kad nemoku tvarkytis su ta supista skalbykle. Amžius nemačiau normalaus maisto – nei jautienos pjausnio, nei ko nors tokio. Kai vyras myli moterį gana stipriai. Dėl tos kekšaitės išvykau į Australiją. Paskui dėl jos grįžau. Kada vyras myli tą supistą moterį.

Bėda ta, kad *jos* nemyli vyrų.

– Bėda ta, kad aš valgau kaip arklys, gydytojau, bet vis tiek metu svorį... aš susirūpinęs, ar tik ko nors nepasigavau...

– Turite omenyje venerines ligas?

– Naaa... ką gi, taip...

– Turėjote įvairių seksualinių partnerių?

Šypsausi jam. – Gydytojau, juk jūs pats suprantate... normalus heteroseksualus raudonkraujis vyras...

Jis žiūri į mane keistai, ir aš susirūpinęs pagalvoju, ar šis šiknius iš tikro žino, ką tai reiškia.

– Man reikia šlapimo mėginio, bet... Rosis ištraukia plastikinį indelį su dangteliu, – taip pat norėčiau jūsų išmatų mėginio.

Šitas šiknius turėtų būti aukščiausio laipsnio iškrypėlis. Reikės

duoti jo telefono numerį Inglisui. – Kuriems galams? šaltai pasiteirauju.

– Turėdamas galvoje jūsų liesėjimą, manau, kad jūs turite kirminų. Kaspinuočių.

– Ką tai reiškia?

– Tai nekenksmingi parazitai, bet atsikratyti jų sunku.

– Tuojau pat einu į tualetą, atsistojęs sakau.

– Tai nėra būtina... taria jis, – kai jums bus patogu...

– Galiu padaryti tai dabar, metu išeidamas. Einu į jo tualetą ir pripildau indelį drumzlino alaus ir kario spalvos šūdo. Tas šiknius nori šūdo, tai aš supistai duosiu jam šūdo!

Palieku Rosiui savo myžalus su šūdu ir važiuoju į miestą. Kirmėlės. Nenoriu apie tai galvoti. Mano apmąstymus nutraukia Rėjaus skambutis. Jis šiuo metu apeina butus. Kolinas Mosas pakilo į viršų su kelionmaišiu, todėl Kovos su narkotikais skyriaus vyrukai rengiasi atvykti su šunimis ir pričiupti Mosą, Ričardsą ir Alaną.

Keliai klaikūs, ir aš nervingai trūkčioju prie vairo, nerimaudamas, kad pavėluosiu į supistai įdomiausią spektaklį. Velniop pritvojusiuosius spalvotąjį – štai jis, pats tikriausias policininko darbas. Ant automobilio stogo pastatau policijos švyturėlį ir įjungęs sireną nulekiu į Leito taką.

DINKITE MAN IŠ KELIO, ŠIKNIAI!

Kol nusigaunu iki daugiabučio, prie jo jau susirinkusi didelė minia. Keletas pusgalvių iš daugiabučio sėdi susispietę ant suolelio ir geria stiprų alų ir spirituotą vyną. Jie sėdi ir laido užgaulias pastabas apie du geltonsnapius uniformuotus vėplas, vieno jų ausys nuo šalčio ir gėdos dega raudoniu. Dar keletas policininkų stengiasi palaikyti užtvarą ir išvaikyti žioplius. Mano dėmesį patraukia kai kas ant žemės. Priėjęs arčiau pamatau, kad tai primena suplėšytas kažkokio gyvūno liekanas, ištrėkštas ant šaligatvio. Pakėlęs galvą ir pažvelgęs į viršų suvokiu, kad čia neapsieita be mūsų geros senos pažįstamos gravitacijos ir daugiaaukščio namo. Galimas daiktas, kad tai buvo praėjusių metų modelis, antkaklis jam staiga tapo pernelyg ankštas, ir jį išmetė, kad atsirastų laisva vieta naujam kalėdiniam šuniukui.

Pamatau Rėjų, ir jis šiek tiek kvailoka išraiška man praneša, kad šunėkas buvo mūsiškis, narkotikų ieškotojas iš sulaikymo grupės. Aš jau smaguriauju pikantiškomis pokalbio su Karališkąja gyvūnų globos draugija smulkmenomis. Kas dabar užjaus šiuos taikius, benamiais besirūpinančius hipius narkomanus! Cha! Jie nužudė šunelį! Pričiupau jus!

Rėjus linkteli į kinologo Džordžo Makio, sėdinčio tiesiog ant šaligatvio, pusę. Uniformuota policininkė mėgina jį paguosti. Pažįstu Džordžą iš komandos. Šventojo Jono ložė, Korstorfinas.

– Briusai... verkšlena jis... – jo nėra, Briusai... Pedro nėra... mano Pedro... pats geriausias narkotikų ieškotojas... jo nėra...

– Kas atsitiko, Džordžai, klausiu palinkdamas virš vyruko.

– Jis rado narkotikų... bet jie buvo paslėpti virtuvėje... jis nutrūko nuo pavadėlio... jie paslėpė narkotikus šunų ėdale... vargšas Pedras surijo jį, Makis dejuoja lyg būtų skausmą kenčiantis šuo. – Vargšas Pedras... visiškai pasiuto... puolė mane. Puolė mane! Supranti, Briusai? Auginau jį dar visiškai mažą... silpniausią vados šuniuką... prisipažįstu, trenkiau jam policininko lazda... tai buvo savigyna, Briusai... jis tiesiog iššoko pro langą... geriausias šuo, kokį turėjau... geriausias narkotikų ieškotojas policijoje... iš keturiolikto aukšto...

Grįžau prie Rėjaus. – Kur yra Mosas? Ponas Ričardsas? Ponas Alanas?

Rėjus parodo į trijulę savimi patenkintų šunsnukių, sėdančių į BMW automobilį. Automobilį vairavo Konradas Donaldsonas, advokatas.

– Čia mes nieko negalime padaryti, Briusai, sako Rėjus. – Klausyk, Briusai, – jis nepastebimai linkteli į galinių durų pusę. – Tai aš susimoviau. Aš turėjau paketėlį su koksu. Kaip tik rengiausi pakišti jį, kai sumautas šunėkas pagriebė jį tiesiog iš rankų. – Rėjus rodo dantų žymes ant pirštų. – Džordžas buvo svetainėje, o šuo atbėgo į virtuvę... Jis paleido šunį... Jis turėjo būti su juo visą laiką... Jis pažeidė instrukciją...

– Kas buvo Moso kelionmaišyje? Argi mes negalime jo prispausti?

– Kas ten buvo? Sumautas kalėdinis pudingas. Aš netgi nesivarginau jį konfiskuoti ekspertizei. Tas gudrus šiknius iškart paskambino Donaldsonui ir šis atsirado čia per dešimt minučių. Jie vos nemirė iš juoko, Lenoksas šypteli prisiminęs komišką situaciją. Aš nešypteliu. Sprogdamas iš pykčio grįžtu prie automobilio.

Vakare einu išgerti su Klelu, o jis tik ir šneka apie savo naują darbą Kelių policijoje.

– Džiaugiuosi, kad išeinu iš Sunkių nusikaltimų tyrimo skyriaus, Briusai, sako jis pakeldamas taurę. – Tai suteikė man laiko pagalvoti, ko noriu iš gyvenimo. Tai yra Sunkių nusikaltimų skyriaus problema, tu esi pernelyg atitrūkęs nuo visko. Eini lyg traukinio bėgiais... jis delnais parodė lygiagrečias, į priekį einančias linijas.

– Ką gi, sėdėdamas su tomis Kelių policijos daržovėmis turėsi marias laiko apmąstymams, sakau jam.

Klelas įdėmiai žiūri į mane. Jo akis pradeda lengvai trūkčioti. Panašu, kad jį įskaudinau.

– Tik šito aš ir noriu, mekena jis.

Šis šiknius mano, kad jo problemos baigėsi ir gavęs šį puspročių darbą jis nušluostys mums nosis. Klysti, vaikine! Mūsų nedomina trivialūs kažkokio pono Endriu Klelando rūpesčiai.

Netrukus atsiprašau ir iškeliauju namo.

DIDŽIAUSIA MELAGYSTĖ

Tomas Stronakas, arba Tomis Stronakas, kaip jį vadino tuomet, kai 1984 metais prasiveržė į pagrindinį sąstatą iš dublerių grupės, buvo lyg ir mano draugas, nes gyveno šalia. Tomas Stronakas du kartus atsovavo Škotijos rinktinei: pirmą kartą – 1988 metais, kai dalyvavo trijų įvarčių rungtynėse Belgrade, kur vietos sirgaliai reikalavo iš saviškių įveikti škotus bet kokia kaina. Paskui stojo tyla, ir antrą kartą į Škotijos futbolo rinktinę jis buvo pakviestas žaisti 1990–1991 metų sezono rungtynes su Šiaurės Airija. Tai buvo paskutinis Tomio šansas kažką pasiekti su klubais – „Everton" arba „Sunderland" tuomet teikdavo pasiūlymus žaidėjams, kuriuos atmesdavo ambicingos tų klubų vadovybės. Galiausiai ir Tomas, ir vadovybė liko be trofėjų. Žinoma, tiems žiopliams reikėjo pasiimti pinigus, nes tai buvo paskutinis Stronako, kaip antraeilio žaidėjo, sezonas.

Alimentų ir tėvystės nustatymo bylos paveikė jį ne labai teigiamai, Tomui teko nusileisti socialinės hierarchijos laiptais pakopa žemiau ir jis su savo trečiąja žmona persikėlė į kuklią skylę Kolinton Vilidže. Jis kvailokas vyrukas, tesugebantis spardyti kamuolį, o ir tai daro ne per geriausiai, bet svarbiausia, kad Tomas mano, jog būtent jis suteikia man garbę gyvenandamas landynėje su įstatymus saugančiu profesionalu.

Šį rytą išeisiu iš namų vėliau, žiūrėsiu per televizorių moterų gimnastikos programą. Ten rodoma gundanti keturiasdešimties

masturbacijų verta buvusi komunistė Tonė Hač. Vis dėlto iki to nepriėjau; pabudęs norėjau pasiklausyti „Michael Shenker Group", bet niekaip negalėjau apsispręsti: „Assault Attack" ar „Rock Will Never Die". Išsikepęs didelę porciją bulvių, nusprendžiu atsisakyti abiejų variantų ir pasirenku „Built To Destroy". Šiek tiek pagroju įsivaizduojama gitara ir mintyse sudarau sąrašą moterų, kurias norėčiau paversti savo sekso vergėmis. Pirmu numeriu eina Dramond. Patikrinu, ką rodo televizorius, ir pamatau kažkokią kvaišą iš Čelmsfordo. Tu verti mane laukti, Tone. Nemėgstu laukti. Dėl to jaučiuosi liūdnas ir vienišas, o springstančio nuo entuziazmo gimnastikos komentatoriaus tirados erzina, ir aš nusprendžiu paieškoti kompanijos kaimynystėje. Visur voliojasi savaitgalio laikraščiai. Pamatau veidą laikraštyje. Išplėšiu tą puslapį ir suglamžau prieš įmesdamas į ugnį. Greitai perskaitau „Sunday Mail" žinutę apie pralaimėjimą šeštadienį santykiu 3:0 Regbio parke.

> Norisi greičiau pamiršti apgailėtiną svečių, ypač Tomo Stronako, žaidimą. Būtent jo nevykęs perdavimas suteikė galimybę Kiliui įmušti lemiamą antrą įvartį, po kurio žaidimas prarado prasmę.

Einu pas kaimyną. Tomas namie žiūri savaitgalio rungtynių vaizdo įrašus. Ne veltui jis vadinamas uoliu žaidimo tyrinėtoju. Taip bulvarinė spauda vadina tingius šiknius, visą dieną trinančius savo subines ant sofos priešais televizorių.

Tomas dėvi sportinį kostiumą. Veidas sunerimęs, greičiau – atvirai bukas. – Kaip laikaisi, Briusai, klausia jis. Įslenku į vidų paskui tą vėplą. – Neblogai, Tomai, šmižinėju žvilgsniu po namus ieškodamas pisamosios. Džulė – kekšė iš prigimties, tai jos kraujyje. Išdulkinčiau ją. Praėjusią vasarą kieme iškabino savo apatines kelnaites. Beje, tai tikras kekšės požymis: iškabinti apatinius drabužius lyg kvietimo kortelę. Padorios moterys naudojasi džiovykle. Ant tikmedžio staliuko, kurį Tomas neseniai nusipirko, pamatau dailią lempą. Žydras ir baltas kiniškas porcelianas. – Graži lempa.

– Taaip... Džulė nupirko ją Džono Liuiso parduotuvėje.

Mmm. Panašu į teisybę. – Kokios čia rungtynės? parodau į ekraną. Naujausias „Philips“ modelis, kvadrofoninis garsas, trisdešimties colių skersmens ekranas. Neblogai. Prieš kelias dienas mačiau tokį pas Tendį. Centre, netoli Kroufordo.

– „Eurosport“. Belgijos fūlės lyga. Įrašai, žinai. „Mechelen“ prieš „Molenbeck“. „Mechelen“ berniokas įkalė pirmą. Tu tik pažiūrėk!

Tomas atsuka įrašą atgal, ir belgų vėpla įkala iš dvidešim penkių jardų į vartus. Gal jie ir nuobodoki vaikinai, bet fūlę žaidžia puikiai.

– Galėjai ir tu tokį pat įvaryti šeštadienį, Tomai? piktdžiugiškai sakau stengdamasis perteikti susirūpinimą ir užuojautą. – Kas vyko ne taip?

Tomas gūžteli pečiais. – Neklausk manęs, Briusai, mykia jis purtydamas galvą.

Nusprendžiu apdairiai pakeisti pokalbio temą. – Kaip reikalai su tomis labdaros varžybomis?

– O, taaip! Tomo veidas entuziastingai nušvinta. – Prieš artėjančias šventes nelengva viską kaip reikiant paruošti, bet komiteto vyrukai puikiai padirbėjo ir, atrodo, net Kenis Dalglišas ateis pažaisti, bent dalį susitikimo.

– Skamba nuostabiai, sakau, – dar pora tūkstančių į sąskaitą. Ieškodamas naujų įrašų prieinu prie kompaktinių plokštelių lentynos ir supistai pamatau, kad Stronakas įsigijo naują Filo Kolinso plokštelę. Paimu kompaktinę plokštelę. – Kaip ši?

– Nuostabi, – sako Tomas, – jo geriausia.

– Tikrai? nepatikliai tikslinuosi. – Geresnis už „Face Value“ arba „No Jacket Required“? Šis mulkis nieko neraukia muzikoje.

– Na, nusileidžia Tomas, – gal ir ne tokia gera kaip „No Jacket Required“, bet bent jau prilygsta „Face Value“ ir geresnė už „Hello I Must Be Going!“ bei „But Seriously“, taip pat paskutinis albumas, kaip jis ten vadinasi?

– „Both Sides“, sakau.

Tai jo poniutė yra „abi pusės“...

Tikiuosi, kad Stronakas išmano savo kolekcijos įrašus. Ir aš išmanyčiau, jei nieko daugiau nedaryčiau, tik kiaurą dieną sėdėčiau ir klausyčiau viso to mėšlo.

– Mačiau, kad tu taip pat patekai į laikraščius, Briusai, Tomas šyptelėjęs paima „Mail“ ir parodo klaikią mano nuotrauką.

Mane nupurto drebulys. – O, taaip...

– Tikriausiai buvo klaiku, Stronakas papurto galvą, – ...štai, pažiūrėk! Tomas parodo į ekraną, – tuoj bus Bergkampo įvartį...

Rėjus Parloras perduoda kamuolį Deniui Bergkampui, vienu lietimu perima kamuolį, apgauna gynėją, apeina antrą, sustingsta sekundei, vartininkas šoka į jo pusę ir Denis smūgiuoja į vartų šoną. 1:0. Pirmauja „Ar-si-na-las“...

Kovodamas su pagiriomis, išgeriu su Stronaku porą skardinių alaus ir einu namo. Reikia pasižiūrėti, kas mano kelnėse vyksta – vėl niežulys. Tas supistas niežulys vis stiprėja. Gal Rosis teisus, tai gali būti susiję su keptu maistu. Kasau šlaunis ir tarpukojį. Atrodo, infekciją būsiu pasigavęs nuo kokios nors kekšės. Gal tai alergija keptam maistui, o gal sūriui. Bet aš niekuomet nevalgau supisto sūrio. Valgau kiaurą dieną, bet netenku svorio. Gal pasigavau ką nors. Gal AIDS. Ne... negali būti. Esu atsargus. AIDS pasigauna tiktai pedikai ir narkomanai. Rosis mano, kad tai kaspinuotis.

Supisti kirminai.

Kažkodėl šiandien jaučiuosi pernelyg pavargęs kur nors eiti. Antradienis apskritai sumauta diena, be to, ir taip turiu užsidirbęs per daug viršvalandžių. Niekada pirmadienį arba antradienį nedaryk to, ką gali padaryti šeštadienį arba sekmadienį, kai išdirbta valanda skaičiuojama kaip dvi. Tokia mano filosofija. Paėmęs nuo lovos antklodę, atsigulu ant sofos ir užsiklojęs užmiegu, žiūrėdamas, kaip Stivenas Hendris, žaisdamas angliškąjį biliardą, sumala kažką į miltus. Vyrukas turi galimybę užsidirbti pinigėlio, net jeigu žaidžiama kokioje nors šlovingoje peliuko Mikio alinėje, o ne tikrose sporto varžybose.

Pabundu alkanas *00000000000000* atos, po to lakštinių su su Makkeino traškuči *00000000000000* sidarau sidro buteliuką iš šaldytuvo.

0000 ***valgyk*** *000*
0000 ***valgyk dėl savęs***
00000 ***valgyk*** *0000000*
00000000 ***ačiū*** *00000*

Paskambinu B *0000000000000000000* amie, guodžia Bantę. Skambinu Rėjui Lenoksui, bet jo nerandu. Šįvakar į ložę eiti negaliu, tačiau nusprendžiu išeiti kur nors išgerti. Gal šį kerintį vakarą pasiseks nuskinti kokią nors vienišą kekšytę. Pakeliui į miestą užeinu į biblioteką. Pasiimęs medicinos žinyną paskaitau apie kaspinuočius. Vienam vyrukui iš subinės ištraukė keturiasdešimties pėdų ilgio kirminą. Po tokio pasiskaitymo be išgėrimo neapsieisi.

Alinėse tuščia, atrodo, kad visi būtų išmirę. Viktorijos gatvėje esančioji primena lavoninę. Kadaise buvo populiari užeiga, bet jie išleido krūvas pinigų jai atnaujinti, ir dabar niekas ten nesilanko. Tada jie išleido dar tiek pat senajai išvaizdai atkurti, bet padarė viską pagal savo supratimą, kaip turėtų atrodyti tradicinė alinė, o ne kaip buvo anksčiau. Todėl vis tiek ten nesilanko joks šiknius. Mąstau apie Amsterdamą, ir staiga į galvą šauna puiki mintis. Paskambinęs į ložę mūsų Didžiajam Magistrui Frenkui Krouzierui, paprašau padėti man įgelti supistam Toului – pasakyti, kad Amsterdame man jau rezervuota vieta viešbutyje. Mes su Frenku nesam labai geri draugai. Jis nori, kad ložėje viskas vyktų po senovei, kad vakarienei Bernso garbei ir toliau būtų patiekiamas tradicinis škotų hagis, o aš manau, kad permainos būtinos. Todėl jo balse pajuntu šiokį tokį šaltuką. Krouzieras nekenčia tokių tipų kaip Toulas, manančių, kad gali naudotis lože pagal savo užgaidas.

– Šis brolis n *0000000000000000000* aprastas lankytojas, paaiškinu. Aš gal *0000000000000000000* o to jis sušvelnėja ir pažada išsiaiškinti *000000000000000000*

0000000000000000000
0000000000000000000
000000000000000000
0000000000000000000

00000000000000000000000000000
0000 ***mastymo ir judėjimo aktyvumas pradeda duoti dividendų. Daug sužinau apie patį save. Tiesą sakant, ne kiek ir tesužinai. Aš gyvenu savo Šeimininko žarnose. Mano kūnas yra pailgas, prisitaikęs gyvuoti tokioje terpėje. Iš tikro ironiška, kad aš pats neturiu virškinamojo trakto, o gyvenu savo maloningiausio viešpaties viduriuose. Aš pasmerktas santykiauti su mano Šeimininko audiniais. Kartais, maitindamasis, virškindamas ir per savo odą išskirdamas ekskrementus, jaučiuosi be galo apgailėtinai.*** *000000000000* ***Kalbant atvirai, daugiau nieko čia ir nenuveiksi. Todėl pagalvoju, ar verta gaišti laiką mėginant suprasti Šeimininką? Kodėl gi ne! Mano šeimininke, tu vis dar stulbini mane. Tavo gyvenimas turėtų būti žymiai įdomesnis už manąjį, primytyvaus organizmo nykų egzistavimo ritualą. Tiktai mąstymas suteikia intrigos, kuri paįvairina mano gyvenimą. Todėl aš brausiuosi pro mano Šeimininko suvalgytą maistą, liesiuosi prie sienelių ir įsisavinsiu gaunamą informaciją. Dėl to aš privalau valgyti, valgyti ir valgyti.***
00000000000 ***valgyti*** *000000000000000*
000000000 ***valgyti*** *0000000000* ***valgyti***
0000000 ***valgyti*** *00000000000000000000*
000000000000000000 ***valgyti*** *000000000*
000000 ***valgyti*** *000000000000000000*
0000000000000 ***valgyti*** *000000000*
000000000000000000000000000
0000000000000000000 ***valgyti*** *00000*

Sena istori[…] […]nuo mano
galvos, bet j[…] […]us vaidmuo,
ir išsiaiškinti[…] […] ištėkš man į
veidą prieš ta[…] […]ada ta vagina
pažvegs į ma[…] […]kaip Bleidsis.

Aš supist *0000000000000000000 **valgyti** 00* čiau nenoriu
nieko virti ir *00000 **valgyti** 000 **valgyti** 000000000* s bandelės su
plaktais kiau *0000 **po to valgyti** 000000000000000*
*00000000 **taip** 00000 **taip** 0000000*
Pavalgęs *000 **taip o taip o taip** 000000000* aiktus ir vykstu
į kontorą, kur *00000000000000000000* visai pakenčiama.
Į priekį buvo ne per daugiausia pažengta. Tas mažas žiurkiukas dingo nuo žemės paviršiaus, o Rėjus man jau ne padėjėjas. Ryte jis vėl pradėjo inkšti, kaip jam sunku, kaip jis užsikrušo sekdamas tuos sumautus hipius. Supistas laiko gaišimas. Dideli vyrukai užtvindė miestą narkotikais, o trys ketvirčiai sulaikytųjų yra beviltiški narkomanai arba studenčiokai su žiupsneliu hašišo ar keliomis tabletėmis draugams. Vis dėlto mūsų darbas turi tam tikrą prasmę: dėl mūsų šie šikniai patiria nuolatinę baimę, mes neleidžiame jiems atsipalaiduoti ir primename, kad šis pasaulis sukurtas mums, o ne jiems. Po butų nusiaubimo jiems teks elgtis atsargiau, bet mes vis tiek tuos šiknius pričiupsime.

Vadinasi, tik karvė Estela ir jos draugužė Silvija gali padėti man ką nors prikirpti Gormanui.

*000 **valgyti** 00000000* i, tik reikia tai įrodyti.
Važiuoju pasro *00 **valgyti** 000 **valgyti** 000* u Kroufordo daniškus
pyragaičius ir k *00000000 **ačiū** 0000000* sa tai policijai stebint.
Degalai sunkia *0000000000000000000000* auso nuo šio šikniaus.
Paleidžiu grupės „Foreigner“ albumą „Agent Provocateur“. Žmogus, neturintis savo įrašų kolekcijoje šio albumo, mano akimis žiūrint, yra dėmesio nevertas šunsnukis, nors geresnis yra „Inside Information“. Atlieka savo paskirtį ir praplauna smegenis. Ypač geriausia visų laikų daina „I Want To Know What The Love Is“. Na, kaip baladė...

... tu žinai, kad man reikia šiek tiek laiko...

... šiek tiek laiko pagalvoti apie...

Važiuoju į valdybą, tikriau – į valgyklą. Čia sėdi Toulas ir atrodo gerai nusiteikęs. Lyg kokia nors namų šeimininkė, ką tik išgirdusi paskutines paskalas, bet pamatęs mane iškart surimtėja, prieina ir padeda ranką ant peties. Skubiai apsidairau, tikėdamasis,

kad niekas nepastebėjo, bet savo apmaudui pamatau Gilmaną ir jo veide akimirksniu pasirodo panieka.

– Nepasisekė šeštadienį, su užuojauta sako Toulas.

Aš ir nežinojau, kad Toulas domisi fūle, jau rengiausi sukritikuoti Stronako žaidimą, bet laiku supratau, kad Toulas kalba apie vaikiną, kurį mėginau išgelbėti.

Kaip jūs jaučiatės?

– Ačiū, Bobai, linkteliu, galvodamas, kad būtų neblogai pakalbėti su juo būtent dabar, po priešpiečių. Šiandieninis Toulo palankumas teikia vilčių, kad klausimas dėl mano žiemos atostogų bus išspręstas teigiamai. Kitu atveju atvykti į valgyklą buvo klaida. Troškinys atrodė neblogai, bet buvo beskonis ir dietinis. Vis dėlto jį suvalgiau, tačiau vėliau nusipirktą dešrainį pagardinau pipirais ir padažu.

Amanda Dramond ir Karen Fulton priėjo prie manęs nešdamos padėklus su salotomis. Supistos salotos šiuo metų laiku. Galiu suprasti, Fulton norėtų numesti kelis svarus, bet kuriems galams Dramond to reikia? Šitai tikriausiai ir duše tenka judėti, kad sušlaptų. Nors, galimas daiktas, mėgsta gerai paišdykauti, bent taip kalbama apie liesas paukštytes. – Tikriausiai buvo baisu, Briusai, purtydama galvą sako Dramond. Ji susirūpinusi pažvelgia į mane, – Ar tu gerai jautiesi?

Linkteliu ir perlaužiu dešrainį perpus. Fulton nedrąsiai užjausdama nusišypso.

– Jeigu nori, galime apie tai pakalbėti, murma Dramond.

O taip, be abejo. Su tavimi? Tikrai būtų nuostabi šventė. Neįžeidinėk manęs, apsimesdama, kad nori paguosti.

– Taip, reikia pripažinti, kad įvykis ne iš maloniausių, tariu šaltu klinikiniu balsu, – bet pasirodymas turi tęstis. Turiu pasimatyti su savo geru draugu ponu Robertu Toulu. Prašau jūsų, gražiosios ponios, man atleisti, linktelėjęs pakylu ir nueinu.

Reikia stengtis dažniau gelbėti žmones. Panašu, kad tai ne toks prastas būdas patraukti kekšes.

Dabar pats laikas užlipti į viršų ir susitikti su Toulu. Įeinu nepasibeldęs ir užtinku tą šiknių netikėtai – jis meta į mane susierzinusį

žvilgsnį ir skubiai nuspaudžia kompiuterio klavišus. Tas šiknius vėl rašė savo supistą scenarijų ir dabar persijungė į kokį nors organizacinį dokumentą. Rizikuojantis šiknius. – Briusai, kaip vyksta tyrimas? teiraujasi jis atgaudamas savitvardą.

– Manau, Bobai, kad viskas aišku. Gormanas ir Seteringtonas buvo tame rajone. Žinau, kad tą naktį jie buvo klube. Mačiau Gormaną draugiškai elgiantis su Estela Deividson. Gasas jį seka. Ugnis jau uždegta, tereikia įkišti laimikį ir pakepinti.

– Taaip... politinis triukšmas šiek tiek aprimo, laikraščiai beveik nesidomi šiuo įvykiu, ir vyresnybė ne taip nervinasi. Nigeris yra nigeris, kam jis reikalingas? purtydamas galvą suniurzga jis.

– Taaip, be jokios išraiškos atsakau. Su Toulu reikia būti atsargiam; galimas daiktas, jis nusprendė patikrinti, kaip reaguosiu į jo žodžius. Na ne, ant šito kabliuko manęs nepagausite. – Bobai, aš atėjau su reikalu. Man reikia pertraukos. Žinau, tu norėjai atšaukti atostogas, bet aš subyrėsiu į gabalus, jeigu neišvažiuosiu. Praėjusią naktį norėjau pasekti Besbio pėdomis... o tas savaitgalio įvykis buvo paskutinis lašas, beveik maldavau. Kaip man nepatinka tie žydri dažai, kuriais nudažytos Toulo kabineto sienos. Dėl tos spalvos čia visuomet šalta. Ir dar kvapas. Įsisenėjęs tabako kvapas, atrodo, įsigėręs į Toulo odą. Mėgstu cigaretes, bet šitas šiknius...

– Gerai, Briusai, dėl ypatingų aplinkybių galiu patvirtinti atostogas. Pasirengęs tai padaryti tik tau. Atsižvelgdamas į ypatingas aplinkybes, Toulas žiūri į mane tiriamai, lyg tikėtųsi kokio nors atsako. Žinoma, jokio atsako jis nesulaukia. – Tik iš pradžių instruktuokite visus dalyvaujančius tyrime, kad jums išvykus byla būtų baigta, dabar jis kalba šiek tiek pasipūtusiu griežtu tonu, lyg aš nežinočiau, kas privertė tą pusgalvį tapti sukalbamesnį. Eureka. Tas trumpas šikniaus pokalbis su Didžiuoju Magistru Frenku Krouzieru davė rezultatų. Frenkas privertė jį pažvelgti į viską plačiau.

– Ačiū, Bobai. Lieku skolingas.

Toulas susipažinęs su aplinkybėmis. Ir Nidriui reikėtų paskubėti su tuo mano paaukštinimu. Ta darbo vieta priklauso man. O ho ho, šikniau: paaukštinimas iškart po atostogų. Svarbiausia, tai karvei Kerolei derėtų paskubėti, kad gautų vietą Briuso Robertsono

žvaigždėlaivyje, nes vietų visiems norintiesiems gali ir neužtekti. Jūs tik pažiūrėkite, kaip tos kekšaitės išsirikiuoja prie manęs į eilę. Nemaustau jūsų!

Skambinu Bleidsiui norėdamas pranešti, kad viskas gerai, ir vykstu į kelionių agentūrą Lotian Roude, kuri užsiima tokiais degančiais užsakymais. Klausausi debiutinio Kerčio Staigerso albumo, jis yra daug prastesnis už klasikines dainas „I Wonder Why“ ir „You're All That Matters To Me“. Mane aptarnauja tvarkinga paukštytė ilgomis juodomis garbanomis. Ji viską greitai sutvarko, vienintelis debesėlis horizonte – laisvų vietų tiesioginiuose reisuose nėra ir Briuselyje mums teks persėsti į kitą lėktuvą. Mergaičiukė man sako niekada nebuvusi Amsterdame.

– Gal kada pasiimsiu jus kartu, šypsausi trindamas šerius ant smakro.

Ji šaltai nusišypso. Kol užsakau bilietus, vėl pradeda snigti. Po kojomis girgžda sniegas. Įsėdu į automobilį ir važiuoju į Ist Endą. Pastatau automobilį Geifildo skvere prie miesto kalėjimo, „Gilios jūros“ užeigoje nusiperku keptą viščiuką ir eidamas godžiai jį suryju. Paskui užeinu į Materso alinę išgerti pintos alaus. Po trečios pintos nusprendžiu, kad šiandien grįžti į tą šūdnamį nėra prasmės.

Dar kartą paskambinęs Bleidsiui į darbą pranešu, kad viskas užsakyta. Pagalvoju, gal paskambinti Bantei, bet prieš išvažiuodamas nusprendžiu neerzinti tos kvailos kekšės, nes ji, ko gero, rimtai prispaus Bleidsį ir sugadins mums visą vakarą. Bleidsis gūžiasi, bet, aš jam aiškinu, kad jis tik pakiltų Bantės akyse, jeigu ką nors išdulkintų nuošaly (šansų mažai), o ir pats pasijustų daug geriau. Jeigu taip būtų, nė velnio jam to nesakyčiau. Tikrai. Pradedu kalbėti kaip šiknius.

Susitikę su Bleidsiu „Gilfordo“ alinėje, išgeriame kelis bokalus alaus, paskui kiūtiname į indišką restoranėlį. Bleidsis, kaip ir tinka tokiam ištižėliui, užsisako viščiuką, o aš, lyg rytojus man negzistuotų, pasirenku jautienos troškinį.

Vykstame į „Ritz“ šokių salę. Šiandien ten vakaras išsiskyrusiems ir vienišiems, tai yra kekšėms, kurioms šito būtinai reikia. Taip ir yra – susigrūdo į būrelį aplink savo rankines ant grindų ir

išsidirbinėja pagal Bilio Džoelo „Uptown Girl“. Iš pirmo žvilgsnio nėra į ką žiūrėti: visos įsitempusios, kojos kaip varnų, apdribę kaklai, bet Briusui Robertsonui vis tiek – nesvarbu, kokia mėsa, kad tik būtų su krauju!

Su Bleidsiu atsisėdame prie dviejų broilerinių vištų. Tereikėjo pasiūlyti išgerti ir jos jau pasirengusios. Mažytė tamsiais plaukais atrodo paniurusi, iškart aišku, kas jai sugadino gyvenimą. Vaizduoja lesbietę. Tikriausiai sutiko savo gyvenimo kelyje kokį kriminalinį tipą ir atsikando su juo rūpesčių. Pati kalta, jei nei smegenų, nei charakterio neužteko susirasti ką nors geriau. Tokio tipo kekšės nepripažįsta karčios gyvenimo tiesos, todėl dažnai tampa lesbietėmis. O ta kita, raudonplaukė kekšė, atrodo, nieko prieš pasilinksminti.

– Kuo jūs vardu?

– Mišelė, sako ji.

– Iš kur jūs, Mišele?

– Iš Kirkaldžio.

– Taigi jūs esate Mišelė Faifer? kvaila karvė sukikena, atsiriaugėja ir prideda ranką prie burnos. Jau prisisiurbė. O štai jos draugė į pokštus nereaguoja. Taip, Bleidsis, atrodo, jos nedomina. – Tai jūs esate Mišelė Faifer, o jūsų draugė? Ar ji Demi Mur?

– Nee, sako kekšė, kol raudonplaukė kikena. Čia besilankančios moterys nuo prostitučių beveik nesiskiria.

– Ką gi, jūs esate pusiau kekšė, sakau jai.

– Ką? klausia ji, stengdamasi išgirsti per griaudžiančią nigerių muziką, kuri pakeitė Bilį Džoelą.

– Jūs panaši į Demi Mur, šaukiu.

Mano pataikavimas neprasimuša pro jos lesbietišką kartumą. Bleidsis mėgina užkalbinti ją, bet jis pats susimauna su tais „tiesą sakant, šitą“, „tiesą sakant, aną“. Mėginu apsisukti apie raudonplaukę. – Ar jūs nieko prieš, jei kada nueitume kur nors pavakarieniauti?

– Atsiprašau, ne, ji purto galvą.

– Nagi, galėtume gerai praleisti laiką, sakau jai. – Koks jūsų telefono numeris?

– Klausykite, mes čia užėjome trumpam, truputį išgerti, suprantate?

– O taip, sakau nužvelgdamas šią mėsos krautuvėlę. – Pati tinkamiausia vieta pasėdėti.

Piktai nužvelgusi mane, ji nusisuka į savo drauguŽę. Tas triznius Bleidsis dabar šnekasi su abiem. Girdžiu tik „tiesą sakant, šis" ir „tiesą sakant, tas".

Nueinu prie baro pasižvalgyti kokios nors pasiklydusios vienišės. Pakeliui mirkteliu vienai rudaplaukei mergytei žalia suknele, bet ji nusisuka su tokia veido išraiška, lyg būtų pamačiusi kažką šlykštaus. Dėl to pasijuntu gerai ir einu baro link. Mielai įkalsiu dabar taurelę.

Prie baro stovi vyriokas, primenantis Tėtušį Džeką iš serialo „Tėvas Tedas", su juo kartu yra jauna mergina, atrodo, užsienietė. Įdomu, kiek ji kainavo šiam purvinam senam pisliui. Manau, Kerolė turėtų pasisaugoti. Šiais laikais lengva pakeisti senus modelius naujais, iš Rytų. Sekmadienio laikraščiuose skaičiau apie vieną seną šiknių iš elektros kompanijos, kuris pakeitė savo senutę jauna telyčia. Pasirodo, tam nebūtina sklaidytis pinigais – kartais pakanka sužadėtuvių žiedo arba lėktuvo bilietų. Žinoma, kol žiedelio paauksavimas nusitrins, jos jau nebus šalia, bet tu vis tiek būsi ja pasinaudojęs. Šita Tėtušio Džeko paukštytė žino, ką daro: murkia, plasnoja apie jį, parduoda iliuziją kartu su seksu. Už tai reikia mokėti daug daugiau. Virtuali realybė? Turtingieji turėjo tai per supistus amžius.

Matau, kad Bleidsis įsitraukęs į pokalbį. Prieinu prie jo. – Bleidsi, porai žodžių tave... sakau jam. Jis atsilošia.

– Kas atsitiko, Briusai? Geros mergaitės? šypsosi seniokas.

– Saugokis šitų skylių. Atrodo, pažįstu jas. Žinau jų draugužius. Niekšeliai. Blogi benkartai. Jeigu jie pamatys tave šnekučiuojantis su šiomis šliundromis, tave supistai išdulkins.

– Tikrai? Bet jos atrodo tokios...

– Supistai sakau tau, žmogau. Laikykis atokiau nuo šitų šiukšlių.

Bleidsio susidomėjimas tomis kalėmis pastebimai sumažėja. Nuėjusios pašokti tos kekšės nerangiai juda aplink savo ranki-

nes. – Briusai, šliurpčioja gerokai įkaušęs Bleidsis, – ar nesupyksi, jei užduosiu tau klausimą?

– Klausk, išrėžiu, kad jis nesugalvotų užduoti pernelyg asmeniško klausimo.

– Kodėl tu įstojai į policiją?

– Kodėl įstojau į policiją? pakartoju klausimą. – Dėl policijos smurto. Mačiau, kaip jie elgiasi su bendruomene, kurioje augau, ir nusprendžiau pats toks būti, šypsausi.

Esu įsitikinęs, kad Bleidsio piniginė yra jo striukės kišenėje. Kai jis nuėjo į tualetą, nušvilpiau ją. Ištraukiu didžiąją dalį iš dviejų šimtų svarų, kuriuos jis man matant pasiėmė iš bankomato. Greitai padedu piniginę atgal. Bleidsis grįžta ir mes abu išeiname į šlapią gatvę. Lūpos šąla, o batai, atrodo, permirko. Vis dar šalta. Kinkuoju pirmyn ir priekyje pamatau dvi vienišas, keliu einančias skyles. Jos atrodo gana jaunos, bet gal joms įspūdį padarys žvangantieji. Nieko neatsitiks, jeigu pamėginsiu.

– Ei, merginos! šaukiu.

Jos atsisuka. Viena visai nieko, o štai Bleidsiui ir vėl nepasisekė. – Nieko sau, su žaismingu atsargumu išrėžia pirmoji. Nedelsiant nusprendžiu pakabinti ją: maždau penkių pėdų ir penkių colių, tamsūs plaukai su kirpčiais, maža riesta nosytė ir dailiai blizgančiu lūpdažiu padažytos lūpos. Geras ženklas, kai mergaičiukė noriai sutinka kalbėtis.

– Kur einate?

– Nežinom... norėjome patekti į „Džemį". Ji neskubėdama geidulingai nužvelgia mane. Ši mergiotė išėjo į miestą su aiškiu tikslu, jos skylutė pernelyg niežti, kad gaištų laiką maivymuisi.

– Puiku, bet, žinai, išalkau. Ar kas nors mėgsta troškinį su kariu? Kviečiu jus prisidėti prie mūsų, linkteliu į Bleidsį, – prie mano draugo ir manęs.

– Ee, Briusai... aš nesu alkanas... mes ką tik valgėme troš...

– Nebūk šykštuolis, Bleidsi. Tu gali suvalgyti dar vieną!

Nuėję į Balti Hausą, tai ir padarėme. Viena iš tų pigių užeigų, kur nuolat trainiojasi visokio plauko padugnės. Kiekvienas tos skylės

lankytojas yra sumautas mižnius. Blaivam maistas ten tiesiog nepraryjamas.

Mažoji akivaizdžiai prašosi išdulkinama. Ji juokiasi iš visko, ką pasakau, atsakymai tampa vis begėdiškesni. Taip ir sėdėčiau čia visą naktį žiūrėdamas, kaip ji deda troškinio gabaliukus į savo dažytą burnytę. Beveik. Ji pasakoja apie viešojo maitinimo kursus ir kaip svajoja kada nors atidaryti barą. Jos draugė nesako nė žodžio, nors atrodo, kad labai nori, tačiau Bleidsis su tais savo „humm“, „ak“ ir „tiesą sakant“ pats iš savęs daro kvailį. Mąstau apie viena: šiąnakt ją išdulkinsiu. Jokio pavojaus. Visur tos pačios taisyklės.

Po vakarienės paprašau atnešti sąskaitą. Kai ją atneša, Brolis Bleidsis patiria šiokį tokį šoką.

– Aš... aš... negaliu tuo patikėti... mano piniginė... ji tuščia... aš... aš...

– Baik, Klifai, juk nesitiki, kad mokės šios panelės!

– Ne... aš...

Manosios draugužė žiūri smerkiamai, bet manoji pisliukė, vardu Analizė, sako turinti pinigų...

– Nenoriu apie tai nė girdėti! pareiškiu ištraukdamas Bleidsio pluoštą ir demonstratyviai sumoku už vakarienę.

– Man labai gaila... aš... murma Bleisis. Kol kekšytės drabužinėje velkasi paltus, aš šnipšteliu šiek tiek sutrikusiam Bleidsiui, – Juk tave perspėjau dėl tų dviejų kekšių „Ritz“. Nusikaltėliai gali turėti vaginas, o ne tik penius, Bleidsi. Šiuo metu jos abi tikriausiai kokiame nors Leito šūdnamyje gurkšnoja „Tennents Super“, „Babycham“ ir rūkydamos cigaretes prisimena dosnųjį Brolį Klifordą Bleidsį. Parodau į jį, paskui pridedu rankas prie viršugalvio vaizduodamas beždžionės ausis. – Hii-hou! Hii-hou! bliaunu ant jo.

Iš pradžių nuvežu namo draugužę, paskui Bleidsį, šis per daug sukrėstas, kad galvotų dar apie ką nors, ir mes liekame vieni su Analize. Išsuku į apleistą kelią. – Kur mes važiuojame? balse juntamas nerimas, bet kol kas jai įdomu – nuotykis tęsiasi. Ji flirtavo visą naktį ir nenori vykti namo neišdulkinta.

– Šitas kelias trumpesnis, pasuku prie apleistos pakelės stotelės. – Ar žinai, kodėl jas vadina stotelėmis? Todėl, kad pasukęs prie vienos jų gali pastatyti.

– Ką? ji atrodo susirūpinusi, nes nebekontroliuoja situacijos.

– Na, gerai, lėlyte, baik laužytis, nagi: pačiulpk arba šiaušk iš čia. Tik toks pasirinkimas, mirkteliu.

– Ne čia... niūriai atsako ji, – Ar neturi savo namų?

– Tu nesiklausai, kas tau sakoma, Analize, paliečiu savo ausis. Pasirink: penis arba pasivaikščiojimas.

– Tu vedęs? žiūrėdama tiesiai į mane klausia Analizė.

Nekreipiu į ją dėmesio. – Ką pasirenki? užsispyręs klausiu. Naktį mieste pilna visokių psichų.

Šiek tiek padvejojusi ji išmintingai pasirenka pirmąjį variantą. – Ką gi, gerai... sako ji, įdėmiai žiūrėdama į mane, lyg tikėtųsi, kad dar ką nors pasakysiu. Prisitraukęs ją prie savęs įkišu viskio prisigėrusį liežuvį jai į burną. Kai tik ji atsako tuo pačiu ir savo kelnėse pajuntu erekciją, mostu liepiu jai eiti ant užpakalinės sėdynės.

Persėdam į galą, ji nusiauna vieną batą, nusimauna storas, šiltas pėdkelnes ir apatines kelnaites ir ištraukia koją. Pamanau, gal verta prisikasti iki papų, bet, atrodo, nėra už ko pasilaikyti, todėl nusprendžiau eiti tiesiai prie reikalo. Įkišu pirštą į jos vaginą. Kaip ir tikėjausi, ji tokia drėgna, kad nors iki alkūnės kišk.

Mano kelnės ir trumpikės nuslysta ant šlaunų, elektrinės krosnelės įkaitintas oras dar labiau sustiprina pasklidusius aštrius kvapus. Mano kuolas prakaituotas, o šlaunis peršti, ir vienu metu pamanau, kad man nepavyks, nes išsiblaškau maudamasis tą supistą prezervatyvą. Nereikėjo dėl jo supistai rūpintis. Dėl išgerto alaus ir ribotos erdvės keli mėginimai buvo nesėkmingi, bet pagaliau pastatau savo kuolą ir po kelių smūgių pabaigiu. Mano šlaunys nemaloniai trinasi į jos pėdkelnes ir automobilio sėdynės apmušalus. Tokiomis aplinkybėmis ilgai dulkintis neįmanoma. Paprasčiausiai pasigėriau ir užsispyriau pasiekti savo.

Nors ir buvau užsimovęs prezervatyvą, Analizė iš rankinės išsitraukia servetėlę ir kruopščiai nusišluosto. Įsivaizduokite, ji

kruopščiai nusišluosto savo pačios skysčius. Nusimovęs guminį maišelį ir išmetęs pro langą, pamatau, kaip ji skubiai užsimauna kelnaites, pėdkelnes ir apsiauna batą. Apsivelku apatinius, užsimaunu kelnes ir mes tylėdami persėdame ant priekinės sėdynės.

Žvilgtelėjęs į Analizę, jaučiu, kad ji nuliūdusi. Vežu ją į namus, Briusas Robertsonas yra džentelmenas iki galo.

– Pasimatysime vėliau, lėlyte. Pamojuoju jos nugarai ilgu paltu, kaukšinčiai Pilrigo plytelėmis. Ji taip ir neatsigręžia.

MŪSŲ PRIEDANGA ATSKLEISTA

Lėktuvas. Pitersas ir Li. Lenis Pitersas buvo didis aviacijos dainius. Aukštai virš mano galvos praskrenda laineris. Danguje švyti vaivorykštė. Pisau visa tai. Nekenčiu lėktuvų. Būdamas lėktuve jauti tik tave supančią sterilią salono aplinką. Maistas taip pat atsiduoda lėktuvu: prėskas, šaltas, plastikinis. Stiuardesių kvapas ir išvaizda irgi primena lėktuvą: šaltos, švarios, frigidiškos. Taip ir maga kuo nors užpildyti šią tuštumą, pavyzdžiui, geru dvokiu pirstelėjimu. Šito gero mumyse yra pakankamai, ypač turint galvoje, kiek mes į save susipylėme prieš įsėsdami į lėktuvą.

Ir štai mes su Bleidsiu postringaujame apie analinio santykiavimo prigimtį. Reikėjo man tą raudonplaukę išdulkinti per šikną, bet iki jos subinės aš kasčiausi tikriausiai šimtą metų. Ne, tikrai reikėjo parsivežti ją į namus ir viską padaryti neskubant, nes viskas gavosi supistai nei šiaip, nei taip. Čia, beje, yra dar viena žuvytė. Tai stiuardesė, kurią mielai patvarkyčiau, bet mus skiria iš krašto sėdintis Bleidsis ir, užuot žvilgtelėjęs į jos užpakaliuką, jis lyg koks supistas spuoguotas snarglius spokso į žurnalo paveikslėlius!

Bleidsio problema ta, kad jis stengiasi viską pamatuoti intelektu. Kuo čia dėtas intelektas, dulkinti reikia. Įkiši į skylę arba ne. – Heteroseksualus analinis seksas nebūtinai liudija apie nevisavertiškumo kompleksą, pašnibždom sako Bleidsis. – Tai viso labo

niekuo neįpareigojantis dviejų šalių savanoriškas lytinis santykiavimas. Taip paskui jį velkasi kultūros užkrautas mizoginiškas šleifas, kaip ir išprievartavimo atveju, bet iš esmės toks seksas yra visiškai neutralus. Prasmė, kurią šiam santykiavimui suteikia žmonės, yra jų asmeninis reikalas. Viename Bantės žurnale „Cosmos“ perskaičiau, kad apie dvidešimt procentų heteroseksualių porų mėgaujasi analiniu seksu ir tik penkiasdešimt procentų – homoseksualių porų...

– Ką? klausiu, – Nori man pasakyti, kad pusė pedikų nedulkina vienas kito į subinę? Mano manymu, tai visiškas mėšlas!

Bleidsis atrodo sunerimęs ir išsigandęs. – Kalbėk tyliau, Robai. Aš tau sakau tik tai, ką perskaičiau tame straipsnyje.

– Klausyk, Bleidsi, nepatikėsiu tuo nė sekundę. Žinai, ką tau pasakysiu apie tą supistą nigerių repo lyriką? Apie tą trydaliojimą, kaip jie dulkina visas paukštytes ir sumauna visus mentus. Visa tai yra tik tų vargšelių sumautos svajonės, ne daugiau.

– Tik tų vargšelių svajonės? pasibalnodamas akinius ant nosies galo, šypsodamasis klausia Bleidsis. Juokingas šiknius, tas mūsų Brolis Bleidsis.

Žinote, čia jis yra savo vietoje, nes šiame lėktuve tokių susmaukų yra pakankamai. Pora tokių komediantų sėdi tiesiai prieš mus; apsirengę vienodomis tamsiai mėlynomis eilutėmis, pasirišę tokius pačius kaklaraiščius ir su vienodais portfeliais. Kokiais reikia būti nuopisomis, kad apsivilktum kelionei šitaip; porelė onanistų.

Pasisuku į Bleidsį. Būtent jis yra mano pakeleivis šioje išvykoje, padėk man, Viešpatie. Nieko čia nepadarysi; ką turim, tą turim. – Gangsterių repas yra supistas mėšlas. Pisau aš tuos visus supistus gangsterius. Joks tikras gangsteris nesimakaluos įrašų studijoje. Ar Alas Kaponė praleido bent dieną įrašų studijoje? Krušo jis tą studiją! Jis tiesiog buvo gangsteris. Palauk, kol tas repas prisikas iki Škotijos. Bet kuris du tris kartus Ister Roud pasitrynęs šiknius gali pradėti štampuoti repo plokšteles.

– Manyčiau, kad šie amerikiečiai vyrukai, į kuriuos šaudė tie sumauti gangsteriai, turėjo šiokių tokių ryšių su banditais?

– Gal ir turėjo. Vis dėlto būtent mes, vadinami kiaulėmis farais, pašaudome šiek tiek tų juodasnukių. Kai dirbau Londone, mes surengdavome juodžiukų medžioklės sezonus. Tas pat vyko ir Naujajame Pietų Velse. Mūsų aukos buvo australų aborigenai ir pakistaniečiai. Jeigu sudarytumėte mūsų aukų, kiaulių ir nigerių, sąrašą, tai antrųjų būtų kur kas daugiau. O dėl pisliavos, kažkur skaičiau, kad baltosios kekšytės dešimt kartų dažniau ima į burną nei juodukės. Vadinasi, tas juodukų supistas repas tėra jų pačių supistos fantazijos.

– Galimas daiktas, kad baltaodės moterys rečiau pasirašo jiems tai daryti, – juokiasi Bleidsis.

Jis mane užkniso, šitas supistas ožys. – Kas gi į jį tokį pažvelgs? Nebent kokia nesveika baltaodė tamsiukų mėgėja.

– Argi tu nesinaudojai įvairiausių rasinių grupių atstovių seksualinėmis paslaugomis? šnibžda Bleidsis.

Pasikviečiu stiuardesę ir mostu užsisakau dar viskio. Jei laki viskį, kirminų neužsiveisi. Sudegink priešą viduje. – Pisau įvairiaspalves kekšes. Vis dėlto mes kalbame visai apie ką kitą, Bleidsi; kalbame apie kiekvieno škoto įgimtą teisę užsienyje dulkinti kekšes į subinę! Mes esame plačiai po pasaulį išsisklaidžiusi rasė. Slàinte! sakau pakeldamas taurę.

– Atsiprašau?

Klausia kažkas, sėdintis man už nugaros. Pasisuku ir pamatau kažkokį šiknių su žele išteptais prilaižytais plaukais ir atsikišusiais dantimis.

– Ko reikia? klausiu įbedęs akis.

– Jeigu jūs rengiatės šnekėtis apie tokias šlykštynes, gal galėtumėte kalbėti tyliau... jis linkteli į slapta šnairuojančią mažą mergaitę ir sutrikusią moteriškę.

Šlykštynes? Aš tau, šikniau, parodysiu supistas šlykštynes. Tu, šikniau, dar nesi girdėjęs tikrų supistų šlykštynių. – Jūs manęs prašote ar įsakote man? sakau tam šikniui.

– Ką? klausia jis.

– Teri, truktelėdama jo rankovę įsikiša moteriškė.

– E, Briusai... manau, kad iš tikrųjų... sušiktai įsiterpia Bleidsis.

– Jūs manęs prašote ar įsakote? griežtai pakartoju klausimą.

– Prašau jūsų... mandagiai... bet jeigu jūs nesiliausite, pakviesiu stiuardesę...

Trukteliu pečiais ir nusišypsau. – Puiku. Atsiprašau, jei ką nors užgavau. Jei jau jūs prašote.

Nusisuku ir taip suspaudžiu porankius, kad net krumpliai pabala. – Aš jam parodysiu, tam šikniui, sušnypščiu Bleidsiui. – Paminėsi mano žodžius, Broli Bleidsi.

– Liaukis, Briusai...

Vėliau nieko įdomaus neįvyko, ir mes nusileidžiame Briuselyje. Čia mums su Bleidsiu teks kažkaip prastumti valandą iki reiso į Šipholą. Išsikeičiu šiek tiek pinigų ir nuėjęs į barą užsisakau porą pintų alaus „Stella". Su tais belgiškais frankais jautiesi lyg milijonierius, bet jie to supistai verti.

Pamatau du anksčiau priešais mus lėktuve sėdėjusius kostiumuotus žioplius su kaklaraiščiais. Atsisėdę prie baro, jie maukia alų.

Tuomet pastebiu tą įžūlų šiknių, tą patį subingalvį Poną Laimingoji Šeima, kuris pateikė man pastabą. Jis eina į tualetą ir dabar yra vienas. Pakylu.

– Kur eini? sunerimęs teiraujasi Bleidsis.

– Reikalai, atsakau. Jis susierzinęs kilsteli antakį.

Nuseku paskui tą kietą šiknių į tualetą. Be mūsų, ten nieko daugiau nėra. Palaukiu, kol jis nusimyš ir nukratys prieš pasisukdamas į mane. Akimirką jis atrodo sutrikęs, bet paskui pažinęs suraukia snukį. – Jūs... išspaudžia jis ir nuleidžia rankas. – Jei ieškote nemalonumų...

Pasirodo, šis šiknius šioks toks kaubojus. Labai gerai.

– Galiu jus užtikrinti, pone, kad mažiausiai noriu nemalonumų. Noriu pasinaudoti galimybe pasiaiškinti prieš jus. Išsitraukiu savo pažymėjimą. – Detektyvas inspektorius Robertsonas iš Edinburgo ir Lotiano policijos, skubiai prisistatau. Ką gi, netrukus tapsiu inspektoriumi.

– Ką tai reiškia? klausia tas šiknius ir jo balse pasigirsta vos pastebima baimė.

– Pone, mane trikdo du prieštaringi norai: nusukti jums sprandą ar paspausti ranką. Norėčiau paspausti jums ranką, nes esu šeimos žmogus ir jūs buvote visiškai teisus nutraukdamas mano šiurkščias ir nešvankias kalbas. Nusukti jums sprandą noriu todėl, kad kartu su danų kolegomis dirbau kaip slaptasis agentas. Savo bjauriomis kalbomis stengiausi patraukti dviejų priešais mane sėdėjusių vyrų dėmesį. Gal ką žinote apie vaikų pornografiją, pone?

Jis neryžtingai linkteli.

– Jums yra tekę matyti videofilmų su vaikų pornografija? tardau toliau.

– Ne... aš...

– Nelaimingi vaikai dingsta iš Britanijos miestų, ir paskutinėmis jų apgailėtinų gyvenimų valandomis vargšus kankina ir prievartauja kokiuose nors apleistuose sandėliuose ar daržinėse. Visa tai filmuojama vaizdo kameromis, kad vėliau šiuos įrašus būtų galima parduoti Europoje: Amsterdame, Hamburge... Būtent ten šie prieš mane sėdėję išgamos gabena savo prekes.

– Jūs norite pasakyti... šie ponai su kostiumais buvo...

Niūriai linkteliu.

– Norėdami atskleisti jų veiklą, mėginome užmegzti ryšį su šiomis pabaisomis. Mums teko nusileisti iki tokio purvino pokalbio, kad užmegztume su jais kontaktą. Jie buvo jau beveik pasirengę bendrauti su mumis, bet staiga įsikišo geriausių norų skatinamas, bet neteisingai viską suprantantis visuomenės atstovas...

Tas idiotas stovi ir žiūri į mane akis išpūtęs. – O, Dieve... ką aš padariau, inspektoriau...

– Be abejo, jūs mums nepagelbėjote, privalau tai pasakyti.

– Ar galiu kuo nors padėti? Nors kuo nors!

– Pone, atėjau čia atsiprašyti jūsų kaip šeimos žmogus ir tėvas. Dėl šios bylos buvau priverstas kalbėti tokius žodžius. Neprašau jūsų pagalbos. Tenoriu, kad jūs žinotumėte, jog man buvo šlykštu kalbėti tokius dalykus, ypač jūsų žmonos ir vaiko akivaizdoje, bet jeigu jūs būtumėte matęs tuos vaizdo įrašus, kaip vaikai buvo žeminami ir kankinami... Tarnauju policijoje jau daug metelių. Esu

įsitikinęs, kad tuos benkartus būtina prigriebti. Padarysiu viską, kad juos pričiupčiau!

– Aš noriu pagelbėti. Prašau jūsų, inspektoriau...

– Yra vienas dalykas, kurį jūs galėtumėte padaryti... Bet ne, aš negaliu jūsų šito prašyti, nes tai yra per daug pavojinga.

– Ne, aš primygtinai reikalauju! Privalėjau susiprotėti!

– Jūs negalėjote viso šito žinoti, pone, papurtau galvą.

– Taip... bet dėl mano kaltės jūsų įsislaptinimas buvo atskleistas.

– Ši situacija pataisoma. Mes dar galime juos pričiupti.

– Taip ir aš noriu padėti!

Kilsteliu antakius ir sunkiai atsidūstu. Į tualetą įeina dar vienas vyrukas, todėl patraukiu savo pašnekovą prie prausimosi kriauklių ir pradedu kalbėti tyliau. – Klausykite, akivaizdu, jog jūs esate doras pilietis, pone, bet tai labai rizikinga. Po to įvykio lėktuve atsidūriau jų dėmesio centre. Dabar būtina sukelti panašaus pobūdžio kivirčą. Pone, prašau jūsų nueiti į barą ir aprėkti tuos benkartus. Išvadinkite juos visokiais žodžiais, sumalkite į miltus, pasakykite, kad žinote, kas jie iš tikrųjų yra. Tuomet jie sutriks, bandys išsisukti ir ieškos pagalbos. Štai tuomet aš pasirodysiu kaip jų draugas ir išgelbėtojas. Tuomet *jų priedanga* bus atskleista ir jie elgsis neatsargiai, žiūrėdamas savo naujam draugui į akis niūriai nusišypsau. – Ar jūs galite pasiryžti tokiam poelgiui, pone?

– O, nesijaudinkite dėl to, inspektoriau. Taip, aš tam pasiryžęs. Parodysiu tiems purviniems išgamoms!

Nueinu su vyruku į barą. Žiūriu į tuos alų geriančius verslininkus. Pasitraukiu prie šalia knygyno esančio spaudos kiosko ir stebiu viską pasislėpęs už kampo. Vargšas kalės vaikas nužingsniuoja tiesiai prie jų staliuko ir palinksta virš sėdinčiųjų.

– Kaip sekasi verslas? klausia jis.

– Ką?

– Klausiu, kaip sekasi jūsų iškrypėliškas verslas, purvini gyvuliai! Viskas einasi sklandžiai? griausmingai rėkia ant jų vargšas prietranka. – A? Jūs – porelė išsigimėlių! O, taip, žinau, kuo jūs užsiimate!

– Ką visa tai... ko jūs norite?.. nesupranta vienas iš vyriokų. Visi atsisukę žiūri į juos.

– Žinau, kuo jūs užsiimate, purvini kalės vaikai!

Prieina to vyruko žmona. – Teri, klykia ji, – kas atsitiko?

– Nežinau, ką visa tai reiškia. Kas šis žmogus? Nuo patirto šoko vienas iš verslininkų sustingsta.

– Šie žmonės, išspjauna mano vyrukas, – yra purvini, suskretę kalės vaikai...

– Nesuprantu, apie ką jūs kalbate... mes čia verslo reikalais...

– Ak štai kaip jūs tai vadinate? Tų supistai purvinų vaizdo įrašų gamybą jūs vadinate verslu? Pornografijos prekeviai! VAIKŲ PORNOGRAFIJOS GAMINTOJAI! Jis apsidairo ir parodo į tuos du verslininkus. Paskui sugriebia vieną jų už švarko atlapų, o antrasis tuo metu atsistoja ir pastumia užpuoliką. Iš kažkur išdygsta du apsaugos darbuotojai ir suraitę tą pusgalvį, užlaužę rankas nusiveda.

– Teri! šaukia jo žmona. Jis atsigrežia į žmoną ir pamatęs mane paaiškina. – Šis žmogus yra policijos pareigūnas, jis tau viską paaiškins...

– Atleiskite, sakau vienam iš apsaugos vyrukų, – šis vyras šiek tiek trenktas. Jis užsipuolė mane lėktuve. Akivaizdu, kad jis kuoktelėjo, pastuksenu sau į smilkinį.

Oro uosto apsaugos vyrukai nusiveda besispyriojantį klouną šalin, o jiems iš paskos nuseka apstulbusi žmona ir verkianti duktė. Prie manęs prieina nieko nesuprantantis Bleidsis.

Nėra laiko aiškinti, Broli Bleidsi, laikas sėsti į lėktuvą, skriesiantį į Amsterdamą, sakau jam. – Žinai, Bleidsi, čia aplink tiek pamišėlių.

KOK SITIS

Prisiregistravome Kok Sičio viešbutyje Niuzuidsvurburgbvalėje, antrame pagal svarbą Amsterdamo Raudonųjų žibintų kvartale, labai patogiame tiems kekšiams, kurie tingi trenktis per visą Damraką. Nesu tinginys, todėl skubiai atsikratau Bleidsio ir išeinu į žvalgybą. Rimtų kekšių reikia ieškoti vienam.

Su pusbačiais, ypač įsispiriamais, šalta, bet jie būtini medžiojant kekšes, nes terliotis su batų raišteliais paprastai nebūna kada. Nepaisant šalčio, pusbačių kaukšėjimas į grindinį maloniai jaudina.

Įeinu į kino teatrą ir sumoku už modernią žiūrovo kabiną. Žalia lemputė užgęsta ir įsižiebia raudona. Pasimuistęs įsitaisau patogiau. Filmas neblogas, mokslinė fantastika apie dvi ateives lesbietes. Kažkokiame Amerikos miestelyje jos iš mokyklų, diskotekų, prekybos centrų grobia prisirpusias skaistuoles mokinukes ir, prigrasiusios užsiimti lesbišku seksu, paverčia jas lesbietėmis. Toliaregiškas tų klastingų ateivių lesbiečių planas – sumažinti vyrų įtaką iki nulio ir paversti Žemę lesbiečių planeta, kurią, žinoma, valdytų jos pačios. Į visą šį reikalą įsitraukia eržilas detektyvas su sekso atletų komanda. Jie privalo išgelbėti jaunas mokinukes nuo paklydimo ir grąžinti jas į tiesų kelią savo kuolų jėga. Galiausiai, išdulkinęs visas mokinukes ir sugrąžinęs joms heteroseksualumą, smarkusis detektyvas ryžtasi mesti iššūkį galingoms kosminėms lesbietėms. Jo užduotis yra atversti jas į savo pusę. Galų gale viskas baigiasi laimingai ir visi lieka patenkinti. Kosmoso lesbietės

nusprendžia, kad joms patinka vyriškas kuolas, bet ir faras pripažįsta, jog lesbiška meilė gali sujaudinti vyrus, jei tik mergaičiukės yra dailios ir vyrams leidžiama stebėti jų žaidimus. Paskui jie sutaria suvienyti jėgas ir išnaikinti visus homoseksualius vyrus.

Gana teisingas ir, kas itin malonu, politiškai korektiškas filmas. Galiu tam pritarti. Visos mokinukės yra karštos, o ir kosmoso lesbietės supistai šaunios. Man kyla pagunda pasidarbuoti ranka, bet rimtų kekšių medžioklei man bus reikalingas pilnas bakas.

Todėl žingsniuoju Raudonųjų žibintų kvartalu apžiūrinėdamas vitrinas ir ieškodamas tinkamos profesionalės. Už senosios kirkės matau tik riebias negres ir – ne tai, ko man reikia. Paskui patenku į alėją, kurios vitrinose tik tailandietės. Kai kurių veidai ištįsę ir raukšlėti – akivaizdu, kad tai pakeitę lytį vyrukai. Po filmo man reikia aukščiausios rūšies baltaodės. Šviesiaplaukės, kaip filme.

Prieš mane stovintis storas šiknius kemša į pilvą traškučius su majonezu, ir aš pamanau, kad prieš pasidulkinimą man taip pat reikėtų šiek tiek angliavandenių. Šaltame nakties ore nuo skutimosi losjono mano veidą gelia. Gerai nusiskutau Kok Sičio viešbutyje, jis yra ideali vieta su visais patogumais, įskaitant ir olandų kabelinės televizijos erotinį kanalą. Bet kurioje kitoje šalyje privalėtum už tai papildomai mokėti. Užsikrušt! Tie krušliai olandai turi viską: seksą, narkotikus, gali nusipirkti visa tai viešai. O štai Britanijoje šito niekada nebus, nes ten yra pernelyg daug nykių šiknių, visuomet pasirengusių viską sušikti. O čia gyveni lyg atostogautum. Įsuku į savo mėgstamą alėją ir priešais pamatau grupelę paišinų snarglių, garsiai aptariančių tai, ką mato. Vienas rėksmingas pisliukas derasi su angeliškos išvaizdos mažyte, kuri mano tikslams tiktų idealiai, todėl pajuntu pagundą praskelti tam šikniui galvą ir nerti su ta mergaičiuke į jos kambarį.

Nužingsniuoju toliau. Kažkokia mergiotė nusišypso ir mirkteli. Primena kosminę lesbietę, bet aš praeinu pro šalį, nes noriu apžiūrėti visas prekes. Gal šiek tiek vyresnė ir pilnesnė už ateivę lesbietę iš filmo. Čia pradeda grūstis pernelyg daug žmonių. Rytoj galėčiau apsilankyti Pijpo kvartale. Apie jį praėjusiais metais išgirdau iš vieno olando: dvidešimt minučių tramvajumi nuo miesto

centro. Ten lankosi vietiniai vyrukai, o vietiniai visuomet geriau žino, kur yra geriausia prekė.

Pamatau dar vieną kekšiukę, bet ji yra tamsiaplaukė. Vis dėlto įtraukiu ją į rytdienos sąrašą. Kažkokia klaikiais apatiniais vilkinti stambi šliundra pirštu pakviečia mane, bet tuomet už kelių durų į gatvę išsimėšlina riebus, šleikštus mėšlo gabalas, o paskui jį – vizija. Kaip tik tai, ko man reikia. Ji sugrįžta į savo kambarį ir sako man: – Palaukite, prašau, minutę.

Ji, aišku, nori apsiprausti, ir aš su tuo sutinku, nes noriu, kad ji nusiplautų visus to storo šikniaus pėdsakus. Mąstau apie Bleidsį. Tikriausiai jis sėdi vienas savo kambaryje arba italų restorane lyg koks nevisavertis mulkis. O gal joja ant kokios storos juodos kekšės arba laižo kokios nors naujos savo valdovės juodą aulinį batą, atstatęs savo mažą prakaituotą subinę jos botagui ar kitokiam įnagiui.

Gaila, kad aš ne astronautas. Ji pakviečia mane į savo kambarėlį: raudona šviesa, raudona antklodė ant lovos ir raudonas gulimasis krėslas. Ant sienos kabo Van Gogo „Saulėgrąžų" reprodukcija, teikianti aplinkai malonią, beveik namų atmosferą.

– Negaliu tavęs bučiuoti, nusišypso ji, – tokios taisyklės. Ji dirbtinai lengvai žiaukteli lyg vemtų.

Kol mergiotė sėdi ant lovos, aš nusirengiu ir sudedu savo drabužius: striukę, megztinį, marškinius, kelnes ant gulimojo krėslo. Gana gracingai atsilošusi ant nugaros, ji šypsosi, jos glamonės tiesiog besaikės, tad aš greitai įkaistu. Moteris užmauna man prezervatyvą ir atsigula ant nugaros, o aš užlipu ant jos ir pradedu.

Gerai, mažyte, paleiskime raketą į Uraną.

Ši kekšė yra tobula, ir jos vaidyba ne blogesnė. Kas patikės, jog visa tai nėra tikra. Visos kekšės privalėtų lankyti aktorinio meistriškumo kursus. Kai ištuštinu savo rezervuarą, ji su fantastiškai suvaidintu dėkingumu sudejuoja – aaaaach, tai buvo nuostabu, brangusis...

– Tu privalai dar ateiti pas mane, sako ji, kai apsirengiu. – Ar ilgam čia atvykai?

– Kelioms dienoms, atsakau. Ji tikrai klasiška kekšytė, tikra profesionalė. Dabar, kai kontrakto sąlygos įvykdytos, šiai kekšytei

nereikia apsimetinėti; net ir šiuo metų laiku, kai paslaugų pardavimo lygis yra gana aukštas, ši mergaičiukė nestokoja profesionalaus išdidumo.

– Tuomet sugrįžk! Sugrįžk dar! juokiasi mergiotė.

– Taip ir padarysiu, šypsausi, paskui išeinu į triukšmingą siaurą gatvelę. Ką tik buvau su ramia, malonia moterimi, o dabar mane supa erzinamai triukšmingi, prakaituoti vyrai. Jaučiuosi taip, lyg iš rojaus būčiau patekęs į pragarą. Čia labai šalta, ir lietus šlapinasi ant grindinio. Niekada nepagalvotum, kad ši vieta yra piečiau už tą, iš kurios ką tik atvykau. Pisau visa tai: čia ne šiltų orų ieškoti atvykau, be to, ant kekšės visada šilta.

Staiga alėjoje susiduriu su tais pačiais kvailiojančiais ir klykaujančiais įžūliais mongoloidais. Nepastebimai trinkteliu vienam jų į šonkaulius ir, kol jis pusiau sulinkęs žiopčiodamas gaudo orą, prasibrovęs pro minią dingstu. Girdžiu, kaip vienas jo draugužių klausia, – A kas tau dab yr, Miki? A kas tau čia yr? Tas krušliaprotis vėpla pernelyg sutrikęs ir išmuštas iš vėžių, kad suprastų, kas su juo atsitiko, o aš patenkintas ir susijaudinęs dingstu. Jaučiuosi taip, lyg būčiau pirmoje fronto linijoje; tokį dirgulį jauti stovėdamas piketuotojų apsaugos linijoje arba kai vyksta koks nors didelis žaidimas ir tavo rankose policininko lazda ir skydas, o už nugaros visa valstybės galia, ir tu nusiteikęs daužyti tuos įžūlius besmegenius atmatas, šūkalojančius ir kažko reikalaujančius savo dideliais žiobtais, dėl jų šlykščių manierų sumaitotum juos, ko jie ir nusipelno. Mes gyvename didžioje visuomenėje.

Nekenčiu darbininkų klasės: nusikaltėlių, kvailių, nigerių, pankų, streikuotojų, banditų – ji nenori daryti to, kas jai sakoma. Visi jie supistai vienodi, visus juos būtina pritrėkšti. Taip, sutinku, gal kiek ir perlenkiau lazdą su visomis tomis nesąmonėmis apie piketuotojų apsaugos liniją, bet ką visuomet supistai mėgstu, tai seną gerą dviejų prieš vieną pokalbį su kokiu nors padugne tardymo kambaryje. Psichologinis karas suteikia kur kas daugiau malo numo. Kuo sunkiau juos palaužti, tuo daugiau malonumo man tai teikia. Tu ir vėl esi žaidimų teritorijoje.

Kitą kekšę radau bare, atsigaivinęs viskiu ir alumi. Aš pumpuoju užlipęs ant jos, o ji paprasčiausiai priima. Gera mergaitė. Kosminės lesbietės įvaizdis vis dar ryškus mano sąmonėje ir aš iššaunu gana greitai. Rengdamasis pasiteirauju, ar nenorėtų užsidirbti didelės pinigų sumos.

– Aš ir dabar gerai uždirbu, arogantiškai atsako ji, bet jos akyse įsižiebia kekšiškos godumo ugnelės. Mes susitariame, kad aš grįžtu į savo kambarį viešbutyje, o ji atsibeldžia po rytinės pamainos.

Taip, ji nepigiai kainuoja, ypač dieną, bet tam ir yra viršvalandžiai, kad apmokėtum tokias išlaidas. Supistai ačiū OTA 1–7 formai!

Ši mergaičiukė yra Amsterdamo universiteto studentė. Šešerius šių išlepintų skylučių aukštojo mokslo metus kompensuoja valstybė. Ji užsiima šiuo amatu todėl, kad iš anglų kalbos studijų peršoko į sociologijos, filosofijos, kinematografijos studijas ir taip išeikvojo tuos šešerius metus, kuriems buvo skirta stipendija. Būtų neblogai, jei ir mūsų universitetukuose įvestų tokią tvarką: padirbk ant nugaros už stipendiją. Gerai pagalvojus, kai kurios jų būtent *tai* ir daro. Geras dalykas ta laisvoji rinka.

Šiek tiek pasilaužiusi dėl AIDS ir padejavusi, kad neturi ypač tvirtų prezervatyvų, vis dėlto ši kekšytė nenoriai sutinka, kad ją išdulkinčiau per subinę. Na ir gerai, kad ji neturi ypač tvirtų prezervatyvų, nes aš nepajusčiau supisto krušliavos malonumo. Reikia pripažinti, ši kekšiukė yra gana atletiška. Pastebiu tai tuomet, kai ji išsiriečia virš kėdės atlošo. Pamačius virš jos aukštakulnių įsitempusias sausgysles, mano lūpos išdžiūsta ir maniškis sukietėja lyg akmuo. Nors mano kotas gausiai suteptas, įeina sunkiai. Vos tik įsibraunu, jis pradeda slysti. Sprendžiant iš šnypščiamų garsų ir įsitempusių subinės raumenų, jai tai nelabai patinka, bet gal dėl to, kad ši supista kekšė mėgaujasi kiekviena akto akimirka.

– Sustok, prašau, sustok minutėlei, sumurma ji ir pakeičia pozą perkeldama savo kūno svorį. Ji stengiasi viduje atlaisvinti daugiau vietos, o aš vėl grįžtu į Žemės planetą ir pasiunčiu žvalgybinį zondą, kad sužinočiau, ar ten, jos viduje, yra kokia svetima gyvybė, joje, šioje kosminėje lesbietėje, šioje kosminėje superlesbietėje,

tokia pat svetima gyvybė, kokia kunkuliuoja manyje, ne ne ne tai supista kosmoso lesbietė, kuri dulkinosi visuose visatos kampeliuose, bet kurios niekas šitaip nedulkino, ir jai tai patinka... – Aaauuaach...

Aš iššaunu savo supistą krovinį į prezervatyvą jos subinėje. Šitos karvės subinė laiko suspaudusi mano kuolą ir, kai jį galutinai ištraukiu, vis dar nenori atiduoti prezervatyvo. Ji ištraukia gumytę iš savo tiesiosios žarnos. Ant prezervatyvo galiuko matyti šūdo dėmelės. Mano bumbulas yra supistai kuo švariausias. Ačiū pisliavai, mažasis niekšelis nukaro.

Sumokėjęs tai kekšei, liepiu išsikrušti velniop ir palikti mane vieną. Nuvirstu į lovą ir maždaug pusvalandžiui nugrimztu į miegą. Pabudęs jaučiuosi vienišas ir išsunktas, todėl atakuoju kambario bariuką. Išgėręs porą porcijų viskio, pasibeldžiu į Bleidsio kambario duris, bet jo nėra. Ištižėlis. Nusprendžiu paskambinti Bantei iš telefono būdelės gatvėje.

– Sveikute, Bantia!

– Eikit šalin!

– Ar tū manys passylgai? Pasakojau Mažajam Frenkiui api tavy. Ans nori palaižytia tava tarpukojy, tikra tau saka! ištariu dusliu balsu. – Aš nenoriu... Tuomet vėl nosiniu balsu, – O, teip, tū nori!

– PALIKITE MANE RAMYBĖJE! surinka ta kekšė ir nutrenkia telefono ragelį.

Pasukęs atgal į viešbutį, pakylu laiptais į savo kambarį ir tylutėliai kikendamas žiūrių animacinių filmų kanalą. Jaučiuosi nusivylęs, kad Bantė nepasinaudojo mano patarimu ir šiek tiek nepažaidė su manimi. Tikriausiai ji jaučiasi pažeidžiama, nes šalia nėra supermeno Bleidsio. Cha! Greitai teks susitikti su tuo mėšliumi, nes išgirdau, kaip jis įėjo pro gretimo kambario duris.

– Kaip sekasi, Klifordai, mano senasis sūnau? šypsausi. – Ar patvarkei kokią kekšę?

Bleidsis droviai nusišypso, – E, tiesą sakant, ne... Nuėjau į „Rijksmuseum“ ir mačiau Rembrandto „Nakties sargybą“... pritrenkiantis paveikslas.

– O kas ten ką dulkina?

– Ee, niekas... tai ne filmas, tai...

– Žinau, kas tai supistai yra! Žinau, kas tas supistas Rembrandtas! parodau pirštu į save. Įžūlus šikniukas mano esąs sumautai protingas. Nieko jis supistai nežino. Jis yra didelis nulis.

Mes išeiname kur nors išgerti, ir čia aš padarau klaidą, leisdamas Bleidsiui paskambinti Bantei. Buvo įdomu sužinoti, kaip ją paveikė mano skambutis. Klaida. Nuo baro stebėdamas Bleidsio pakaušį, matau, kaip parausta jo kaklas, ir suprantu, kad apsiskaičiavau.

Jis grįžta kažkoks sugriuvęs. Tas šiknius visas dreba. – Briusai, žiopteli jis, – atrodo, man reikia grįžti į namus... Bantė prislėgta, tas žmogus vėl paskambino. Man nederėjo palikti jos vienos...

– Jokiu būdu! Tai yra tavo supistos atostogos!

– Ji nori sužinoti viešbučio numerį. Jos manymu, aš esu Skarbore. Lyg ir pažadėjau grįžti.

– Jokiu supistu būdu!

– Nežinau, ką daryti... jis delnais užsidengia veidą.

Aš tvirtai apkabinu jį per pečius. – Ji tavo gyvenimą paverčia apgailėtinu, drauguži?

– Kad ir ką daryčiau, viskas negerai, verkšlena jis. – Kai esu ten, tai tik painiojuosi po kojomis, kai esu išvykęs, pasirodo, kad ja nesirūpinu... o Kreigas tik žiūri iš padilbų ir klausosi tos supistos technomuzikos... Ko ji nori iš manęs, Briusai? Ko jai iš manęs reikia?

– Klausyk, Bleidsi. Esu tavo draugas, o draugai visuomet palaiko vienas kitą. Pasakysiu, ką reikia daryti...

– Privalau grįžti... pradeda jis.

Pažvelgiu į jo plačiai atmerktas, išsigandusias akis. – Tu ir aš, nusišypsau, – einame ieškoti kekšių. Priversi tą savo krušimo kuolą vėl veikti, parodau į jo tarpukojį. – Mes jas taip patvarkysime, kad jos dar ilgai prisimins čia apsilankiusį Brolį Klifordą Bleidsį. O kai grįši į savo namus Karstorfine, pirmas dalykas, kurį padarysi, gerai ją patvarkysi šituo, aš išsiviepęs atkišu bevardį pirštą, – šaunuoliu pisliuku. Ir štai ką aš tau pasakysiu, bičiuli, ji bus taip sudrėkusi,

kad jos lytinės lūpos prasivers prieš tave kaip Raudonoji jūra priešais Mozę. Tu greitai darbuosies su pisimo pagaliu, vėl parodau į jo tarpukojį, – Su šituo pisimo pagaliu.

– Ar tu tikrai manai, kad man iš to bus kokios nors naudos?

– Taisyklės visur vienodos, bičiuli, linkteliu lyg žinovas. Pasisuku į barmeną, – dar vieną mano draugui. Nepakęsiu daugiau jokių apgailėtino nevykėlio kalbų apie grįžimą namo.

VIS DAR KEROLĖ

Kai dažausi akis, visuomet jaučiu, kaip per mano kūną nuvilnija susijaudinimas. Manau, kad taip įvyksta dėl to, kad akys, kaip sakoma, yra sielos veidrodis. O mano siela yra labai seksuali. Negali neigti savo prigimties. Tai Briusas man taip sakė. Tokiomis akimirkomis man kyla pagunda liesti save... Man patinka jausti, kaip šilkinė palaidinukė glosto mano odą.

Man patinka.

Mano galva sukasi. Jaučiuosi taip, lyg šalia būtų Briusas.

Greitai.

Laikas išeiti iš namų. Aš paprasčiausiai išeinu, mama.

Pasakyk Steisei, kad greitai grįšiu.

Iki.

Baras yra didelis, tiesiog idealus stebėti žmones. Čia yra daug kampelių, kuriuose gali pasislėpti.

Sėdėdama čia viena, prisimenu, kaip susipažinau su Briuso tėvais. Jie buvo geri žmonės, gyveno mažame šachtininkų miestelyje Midlotiane. Tai buvo dar prieš tai, kai pasirodė tas gundytojas Skargilas. Jis sugriovė šeimas ir visus žmones nuteikė vienas prieš kitą. Su Briusu jie pasielgė labai žiauriai ir atstūmė jį, savo sūnų, tačiau jis nepyko ant jų. Štai ko siekia tie žmonės: jie nori sugriauti šeimas. Jiems tai nesvarbu, bet aš manau, kad jeigu tu neturi šeimos, neturi nieko. Ir Briusas taip mano. Baisu, kad Steisė pasakė tuos baisius žodžius, bet

mes nekaltiname mūsų mažosios mergytės, visi vaikai išgyvena tą stadiją, kai šneka visokius niekus ir kvailai meluoja. Dėl Steisės manau, kad viskas susiję su aplinka, į kurią ji pateko mokykloje.

Kad ir kaip ten būtų, atrodau pritrenkiamai, tą patį galvoja ir tas vaikinas už baro. Ką gi, gali pažiūrėti, bet tik neliesk manęs, mano drauge! Aš aviu aukštakulnius batelius, vilkiu *tą pačią* šilkinę palaidinukę ir klostuotą sijoną. Pastebiu savo atvaizdą veidrodyje. Neblogai, Kerole. Neblogai.

Žinau, ką jie mano; moteris geria viena. Jie mano, kad esu prostitutė arba kad mane galima lengvai pakabinti. Aš viso labo tik supriešinu juos su jų pačių geismu. Būtent šito jie negali pakęsti.

Jie geidžia manęs.

Visi šie vyrai, visi geidžia Kerolės Robertson.

Yra tik vienas vyras, kuris gali paimti mane, net ir tuomet, kai jis nori, kad atsiduočiau kitam vyrui, aš atsiduosiu, bet tik dėl jo. Jis nenorėtų, kad atsiduočiau kuriam nors šiame bare esančiam vyrui.

Pasakiau viską, ką manau, berniukai, ir dabar einu pasimatyti su savo dukra. Esu gera motina ir gera žmona.

Kai einu iš baro, visų žvilgsniai nukrypsta į mane. Pasakiau viską, ką norėjau. Gatvėje viskas pradeda raibuliuoti mano akyse. Parduotuvių pavadinimai ir reklaminiai užrašai, atrodo, parašyti kažkokia svetima kalba. Nesijaučiu čia saugi. Privalau eiti ten, kur jaučiuosi saugi.

NAKTINIS BUDĖJIMAS

Rytas sumautas – ne dėl beldimo į duris, o dėl verkšlenimo, kai Bleidsis bailiai pasibeldęs paklausė, ar nenorėčiau nusileisti žemyn papusryčiauti. Iš tikrųjų.

– Taaip, bet pasakysiu štai ką, Bleidsi: aš nesirengiu ryti to mėšlo, kuris vadinamas kontinentiniais pusryčiais. Kumpis su bandele ir sūriu? Pisau visa tai. Harlemervege yra britų kavinė. Eime.

Mes einame per Singelį jausdami, kaip gaivinantis vėjelis nupučia nuo veido rytinius voratinklius, ir pasiekiame Barnio pusryčių barą. Čia pilna supistų studentų ir kitokios nusmurgusios publikos, todėl, užsakęs kumpio, dešrelių, pomidorų, grybų, kraujinės dešros, skrebučių ir arbatos, su malonumu pamosuoju pluoštu banknotų.

– Tu vakar pasišalinai, Briusai, papriekaištavo Bleidsis. – Ar sutikai kokių įdomių moterų?

– Be abejo. Sutikau bare škotų mergaitę. Ji buvo labai miela.

– Ar ji buvo, ee... na, tu supranti... ne naktinis drugelis?

Susierzinęs žiūriu į tą apgailėtiną sutrauką, kuris kažkokiu būdu įsimetė į mano gyvenimą. Ne. Ji buvo ne naktinė plaštakė. Ar manai, kad sugebu pakabinti tik prostitutę? Tikrai taip manai?

– Ne... visiškai ne... atsiprašinėdamas murma Bleidsis.

Atsisėdu ant kėdės. Nusodinsiu šitą šiknių vieną kartą ir visiems laikams. – Ką gi, štai ką tau pasakysiu, bičiuli: aš dulkinau daugiau skylių nei tu suvalgei karštų pietų. Be to, kalbu tik apie

kokybiškas vaginas. Pirmarūšes. Negi tu manai, kad aš kartais patogumo dėlei dulkindamas kekšes už tai dar ir moku. Net negalvok apie tai, sakau tam akiplėšai.

– Atleisk, Briusai, atsiprašau... Aš tikrai nenorėjau tavęs įžeisti. Tu neteisingai mane supratai. Tik pamaniau, jeigu mes su tavimi esame Amsterdame...

– Ką gi, tu viską neteisingai supratai, atkertu užsidegdamas suktinukę žolės.

Mes valgome pusryčius tylėdami, ir aš palieku tą šikniuką muziejams ir galerijoms. Pats patraukiu ieškoti porno ir kvaišalų.

Nukreipiu savo slides į Raudonųjų žibintų kvartalą ir sustoju, kai kažkoks ištižęs mėšlius man sušnypščia: – Videošou. Tai būtų jums naudingas šviett-tėjyšš-kas patyrimas.

Jaučiu, kaip krūtinėje kyla įsiūtis. Kažkoks šaltyje stirksantis ir už saldainiuką dirbantis nuokruša mano, kad gali dalyvauti procese, kuris galėtų būti naudingas mano savišvietai. Sustoju ir lėtai vertindamas nužvelgiu jį nuo viršaus iki apačios ir tai sutrikdo jį.

– Videošou... dar labiau sunerimęs pakartoja nuopisa.

– Yra į ką pažiūrėti? klausiu policininko tonu.

– Geriau už viską.

Už jo nugaros ženklas – 25 guldenai. – Už dvidešimt penkis guldenus taip ir turėtų būti. Kitaip sugrįšiu labai supykęs. Aišku?

Jis pakelia rankas aukštyn. – Ei, atšalk, žmogau. Tai juk Amsterdamas. Tai yra pats geriausias videošou, kokį kada nors matei.

– Tikėkimės.

Įėjęs sumoku dvidešimt penkis guldenus išsiblaškiusiai, kramtomąją gumą žiaumojančiai kekšaitei. Tikriausiai ji pati pasikloja, o dabar galvoja, kad vakare ant nugaros užsidirbs gerokai daugiau. Ta vieta labiau primena senamadišką kino teatrą nei salę, kurioje rikuojasi eilės kabinų su aparatais, į kuriuos reikia įmesti monetų. Patalpa puspilnė, ir netrukus prasideda šou. Nėra jokių specialiai masturbacijai skirtų kampelių, bet tai nesustabdo šalia manęs sėdinčio seno šikniaus. Išsitraukęs savo stimburį, jis smauko į nosinę ir iššauna tuo metu, kai ekrane pasirodo į Viktoriją Prinsipal iš Dalaso panaši aktorė, kurią įstrigusiame lifte čiupinėja ir išdulkina du

vyrukai. Stengiuosi sutelkti dėmesį į filmą, bet vaizdo kokybė labai prasta, o seno krušliaus dejonės mane trikdo.

Paskui veiksmas vyksta vakarėlio metu kažkokiame biure – jame visi krušasi kaip pasiutę. Mąstau apie vaginą, kurią patvarkysiu mūsų kontoroje per Kalėdų vakarėlį: pirma tą naują jauną kanceliarinę paukštytę, paskui Fulton ir, be abejo, tą naują Didelių Gabaritų Mėgėją, blogiausiu atveju iš bėdos galima trukteléti ir Dramond. Jaučiu, kaip mano ranka tiesiasi prie tarpukojy stangrėjančio gumbo, bet po kelių nedrąsių brūkštelėjimų pasitelkiu valios jėgą, gryžteliu dantimis ir susilaikau. Jokios prasmės dabar stabdyti generatorių.

Pasišlaistęs po pornografijos prekių parduotuves, beviltiškai mėginu rasti kekšę, panašią į mano mergaitę. Kišenėje po vakarykščio pasimatymo vis dar guli jos kelnaitės. Nerandu nieko. Mane apima nusivylimas, ir nuo to tik blogiau. Nusprendžiu išgerti ir susirasti kokią nors visiškai į ją nepanašią. Nauja taktika pasiteisina, nes visos akmenimis grįstų gatvelių pakampės siūlo begales galimybių. Surandu tinkamą mergiotę. Jos plaukai rusvoki, o veidas raupuotas. Toliau viskas vyksta kaip ir vakar, tik be vakarykščio žavesio – ji pasako, kad su manimi nesibučiuos. Taip ir maga jai atkirsti, kad aš nenusiteikęs bučiuoti jos raupuoto snukio, be to, mano lūpos pašiurpusios nuo šalčio. Ji nusirengia ir mėgina smaukydama įkvėpti gyvybės mano nukarusiam pimpalui, bet jis sutvirtėja tik tuomet, kai aš pažvelgiu į jos raupuotą odą. Kaip ir daugelio čionykščių kekšių, jos netrikdo mano išbėrimai ir egzema, be to, turint galvoje jos odos trūkumus, galima būtų tikėtis šiokios tokios užuojautos.

Kol dulkinu, ji išstumia iš savęs visus tuos oooooch, brangusis, aš tokia sudrėkusi... ooch, tai yra puiku... ir panašų mėšlą. Malonu, kai mergytė turi profesinio išdidumo ir stengiasi. Amsterdamasyra pasaulio kekšių sostinė. Kai tik iššaunu į gumytę, jos kekšiškos akys mechaniškai užgęsta ir ji rengiasi susitikti su kitu klientu, o aš išeinu laukan ko nors užkąsti.

Nusigaunu į vieną tų neišvaizdžių, iš turistų pinigus plėšiančių picerijų, kurių Damrake yra pakankamai. Pavalgęs sugrįžtu į vieš-

bučio kambarį. Kišenėje vis dar nešiojuosi kelnaites. Nuo praėjusios nakties. Užsidedu jas ant veido ir traukiu į šnerves jų kvapą. Staiga kambaryje išgirstu garsias dejones ir spigų inkštimą.

Patraukiu kelnaites nuo veido, tačiau kambaryje, be manęs, nieko nėra.

BĖRIMAS

Kitą rytą pradedu šikdamas į padėklą primenantį klozetą viešbučio tualete. Žiūriu į krūvelę dvokiančių kaštonų be jokių svetimkūnės pabaisos požymių. Tačiau žinau, kad ji yra mano viduje, vartosi ir auga, laukia savo valandos lyg Artūras Skargilas sveikame devintojo dešimtmečio Britanijos politiko kūne. Priešas viduje.

Išeinu laukan ir aplankau dar porą kekšių – tailandietę ir juodukę. Juodukė žiūrėjo į mano kiaušus taip, lyg prieš tai niekada nebūtų mačiusi baltojo vyriškio. Gal dėl to kaltas mano bėrimas ir dėl jo reikalai vis prastesni.

Prastesni.

Popiet pakeičiu įprastus gėrimus – įmaukiu alaus „Heineken" ir džino, paskui suvartoju šiek tiek iš bernioko bare pirkto kokaino. Nusimyžu. Su kvaišalais visada taip: įgauni antžmogiškų galių išgerti. Nors man jų nereikia.

Kitame bare nusiperku butelaitį alaus „Grolch" ir pamatau, kad jie pardavinėja pyragaičius su narkotikais. Suvalgau vieną, paskui kitą. Vyrukas už prekystalio pataria man elgtis atsargiau, bet aš tik nusijuokiu ir suryju dar vieną. Galvoje gerai ūžia. Trinkteli tuomet, kai išeinu iš baro, tada pasijuntu blogai, mane netgi pykina.

Šie sumauti hipiai mėgino mane nunuodyti, mane, policininką. Užsiundysiu ant šitų šiknių olandų policiją, kad ši juos priplotų. Stoviu svyruodamas ir nesiryždamas pereiti gatvę, nes iš visų pusių važiuoja tramvajai bei pedalus minantys šikniai dviratininkai,

be to, taip prisisiurbęs pernelyg priartėjau prie kanalo... tie olandų šikniai...

...ES turėtų užraukti šią supistą vietą...

Išėjęs iš Demrako nusvirduliuoju siaura gatvele ir į kažką atsitrenkiu. Žmogus aprėkia mane, bet aš nužingsniuoju toliau. Tai primena supistą košmarišką sapną, kai negali žvilgtelėti per petį. Vos atgaudamas kvapą grįžtu į viešbutį. Bleidsis guli lovoje savo kambaryje ir žiūri televizorių. Nueinu į tualetą ir nusišikęs pastebiu, kad mano išmatose yra kažko. Neprisiverčiu į tai pažiūrėti. Pasėdžiu išvietėje ir prieš grįždamas į kambarį pas Bleidsį šiek tiek nusiraminu.

Bleidsis, nusisukęs veidu į sieną, murma taip neaiškiai, kad girdžiu tik jo supistą balsą, bet nesuvokiu žodžių. Nesuprantu, kodėl, bet Bleidsis mane suerzina. Atrodo, jis susitiko kažkokius pažįstamus iš Londono ir su jais prisiurbė. Pokalbis pakrypsta į muziką. Užsimenu, kad mėgstu „Motown“, Marviną, „Smokey“ ir į juos panašius, o gal man jie patiko dar prieš tai, kai gerokai apdujęs išmečiau visus tų spalvotųjų vyrukų įrašus pro langą.

Bleidsio balsas nepaliaujamai spiegia mano apgirtusiose smegenyse. – Nesuprantu, kaip tu gali būti rasistas ir tuo pat metu mėgti „Motown“? inkščia jis. Noriu pasakyti, kaip tu gali būti rasistas ir mėgti Marviną Gėjų?

– Marvinas Gėjus nebuvo juodukas.

– Iš kur žinai?

– Man jis neatrodė juodukas. Šiknius, kuris jį nušovė, buvo juodukas. Tas šiknius buvo supistas nigeris.

– Bet juk jis buvo jo tėvas!

– Taip. Juočkis.

Nieko nejaučiu. Nejaučiu, kaip pakylu ir prieinu prie jo, tačiau apglėbiu jo kaklą. Girdžiu, kaip jis šaukia: – Ką tu darai, Briusai? Juk čia aš! Čia aš!

Žinau, kad tai jis, ir noriu ištrėkšti šūdą iš jo kūno, užsukti jam dujas, nes šlykščiuosi šiuo šikniumi, jis yra vienas iš šį jausmą sužadinusių žmonių.

Negalima supistai išgelbėti jų

Vaikinas Bridžese

Gali atsitiktinai juos nužudyti

Kodėl gi negali atsitiktinai išgelbėti jų

Sustabdyk juos

Sienos dreba ir aš paleidžiu... jo kaklą...

Ką tu jautei?

Kai ėjau iš kambario, jis, trindamas savo liesą it paukščio kaklą ir gaudydamas orą, gulėjo lovoje.

Negaliu patikėti, kad užpuoliau Bleidsį. Savo bičiulį. Pakeleivį. Brolį Bleidsį. Ištikimą bendradarbį. Brolį.

Nusileidęs siaura laiptine, praeinu svirduliuodamas pro nepatenkintą šviesiaplaukį vaikiną už baro. Lauke prie gatvės stulpo man nusišypso nušiurusi narkomanė kekšė. Prastuomeniško Amsterdamo triušena, mažai ką bendro turinti su normaliu, protingai organizuotu gyvenimu. Įeinu į barą ir užsisakau alaus „Heineken". Mąstau apie Bleidsį, tą apgailėtiną triznių, kuriam iš gyvenimo reikia tiek nedaug ir kuris negali suprasti, kaip savo požiūriu ir manieromis siutina mus, kuriems gyvenime visko trūks.

Atsisėdus prie baro, mano krūtinė tvinksi. Rankos dreba, ausyse aidi balsai, kalbantys nesuprantama kalba. Žodžių nesuvokiu, bet neabejoju dėl žudančios jų prasmės.

Bleidsis. Privalau grįžti pas Bleidsį.

Bleidsis.

Kuo ilgiau tęsėsi mūsų draugystė, tuo didesnę pagundą sunaikinti ir pažeminti jį šis apgailėtinas padaras žadino manyje. Jis privalo žinoti, kas yra iš tikrųjų, turi pajusti, suvokti ir pripažinti savo, kaip žmogiškos padermės padaro, nevisavertiškumą, paskui

pasielgti garbingai ir atsisakyti savo narystės šioje bendruomenėje. Aš jam padėsiu tai padaryti.

Iš pradžių privalau išgerti tų supistų kvaišalų.

ĮVARČIAI

– Vakar tu buvai supistai geros būklės, Broli Bleidsi, per pusryčius sakau drebančiam, akis slepiančiam Bleidsiui. Jis atrodo baisiai, ant skruosto ir kaklo matyti įbrėžimai.

– Aš... aš... neprisimenu... dvejoja jis.

– Nieko tokio, užtat aš atsimenu, šaltai tariu. – Grįžau į viešbutį apsvaigęs nuo kvaišalų, o tu girtas kaip pėdas, visą dieną lakęs su kažkokiais pažįstamais iš Londono. Pareikalavai, kad mes išeitume kur nors į miestą...

Pažvelgiu į jo suglumusią fizionomiją.

– ...Ar atsimeni „Medžiotojų" barą? klausiu jo.

– Tiesą sakant... ne...

– Susikivirčijome su tais šikniais iš Vokietijos. Vėliau, kai grįžome į viešbutį, tu supistai puolei mane!

Viešpatie... aš neprisimenu... be galo gailiuosi, Briusai... buvau toks girtas, aš...

Kilsteliu antakius ir smerkiamai nusisuku. – Manau, kad supistai buvai girtas, sakau jam.

Žvilgtelėjęs į jo sutrikusį veidą, palieku tą šiknių atgailauti. Apsimesdamas įsižeidęs, išeinu nusipirkti laikraščio.

Vienas iš puikiausių dalykų Amsterdame tas, kad gali nusipirkti „Sun" tuo pat metu kaip ir Britanijoje, jei tik nusigausi iki Centrinės stoties. Nusipirkau „Sun" norėdamas peržvelgti futbolo naujienas. Futbolas yra įprotis. Mano manymu, daugeliui vyrukų

futbolas yra sekso pakaitalas, nes jis ne toks vulgarus kaip regbis, juo labiau kad visiems gerai žinoma, jog regbio klubuose vyrukai iš tikrųjų dulkina vienas kitą į subines. Bet tai labiau susiję su socialinėmis klasėmis, nes regbį žaidžia uždaras berniukų mokyklas baigę turtingi gaidžiai. Tiesa, futbolas nuo regbio šia prasme ne daug kuo skiriasi. Gerai pagalvojus, į futbolą daugelis berniukų ateina pernelyg jauni, kad dairytųsi į vienas kito subines. Nuėjęs į fūlės rungtynes gali atspėti, kurio iš tavo bičiulių seksualinis gyvenimas yra skurdus. Jie visuomet per daug įsijaučia į rungtynes. Tiesą sakant, dėl viso šito psichologinio mėšlo aš prisimenu Bleidsį. Šis apsitriedęs šiknius skaito „Independent“ arba „Guardian“, ar dar kokį komunistinį mėšlą. O aš pirmadieniais perku „Sun“, kad darbe galėčiau pasmaukyti žiūrėdamas trečiąjį puslapį ir dėl įvarčių stulpelio. Paprasti malonumai. Iš tikrųjų šiuo metu visa tai man ne taip ir rūpi. Aš pernelyg įsitraukęs į Rodžerio Muro vaidmenį, kad kvaršinčiau galvą dėl fūlės.

Užsuku į barą, kad galėčiau ramiai patyrinėti rungtynių rezultatus, ir apstulbęs perskaitau, kad Tomas Stronakas vis dėlto pasižymėjo rungtynėse Ist End parke. Jos baigėsi santykiu 2:1, ir mes šoktelėjome į trečią vietą lentelėje, aplenkę fenianiečių šutvę. Atsisveikinkite su Europa, Leito močkrušiai. Štai čia juodu ant balto parašyta: Stronakas (74). Prie gretimo stalelio kažkokie sumauti liverpuliečiai atsivertė „Mirror“. Niekada nemėgau liverpuliečių: nuo tų šiknių tvoskia kriminalu. Airių įtaka, be abejo. Tos pačios taisyklės.

– Nesuprantu, kaip jūs galite skaityti tą mėšlą, sako man vienas jų.

– Lengvai, nusišypsau.

– Mersisaide „Sun“ skaito tik prietrankos, pamokslaujamai tęsia kalbusis mėšlius. – Po Hilsboro tragedijos, po Suneso, po Baldžero nužudymo niekas neskaito šio mėšlo.

Jaučiu neįveikiamą norą nusikvatoti tiesiai jam į veidą. – Norite, šį bei tą papasakosiu apie sumautus liverpuliečius? Šį bei tą pasakysiu jums apie tuos mėšlius, prunkšteliu.

– Tau nėra reikalo pasakoti mums apie sumautus liverpuliečius, bičiuli, nes mes patys esame iš Liverpulio, sako jis išsitiesdamas visu ūgiu.

– Tai jau pastebėjau, pašaipiai šūkteliu ir bedu pirštu į jo pusę. – Liverpuliečiai yra būrelis apgailėtinų pederastėlių. Panašu, kad būtent į „Brookside" suteka visos pamazgų duobės išmatos. Nepaneigsi šito.

– Tau galvoje supistai negerai, bičiuli, šiurkščiai sako žaliūkas, žiūrėdamas man į akis.

– Baikit, bičiuliai, jo draugužis mėgina jį nuraminti.

– Šito nepaneigsi. Tos pačios taisyklės, pašaipiai gūžteliu.

– Nagi, Dermai, liaukis, nesivelk, sako jo draugužis. – Liaukis, bičiuli, tu esi škotiūkštis, mes iš Liverpulio, visi čia atvykome to paties supisto reikalo. Jis trukteli savo berankovius marškinėlius, ant kurių matyti Bilo Šenklio citata.

– Ne, mes čia ne to paties. Aš ne toks kaip jūs, papurtau galvą.

– Mes čia paišdykaujam su kokainu, pageriam... supista velniava... sako vyriokas. – Tu gali skaityti bet kurį laikraštį, kurį tik nori, bičiuli, mes tik supistai pajuokavom. Jis atrodo nuliūdęs, bet jis ir turi toks būti, nes ką tik išsikapstė iš mėšlo duobės. Vis dėlto šis onanistas neturėtų pykti ant manęs. Tas šiknius turėtų suvokti, kad negalima šauti į pasiuntinį, kuris, galimas daiktas, atnešė blogų žinių.

– Klausykite, man aišku, jog jums teko vogti ir sukčiauti, kad galėtumėte leisti sau atvykti čia. Tokie jau jūs esate. Taisyklės visur vienodos. Kalbu tai, ką galvoju, sakau. – Aš atnešiau blogų žinių.

– Mums nerūpi, ką tu galvoji!

Kalėdos ne už kalnų. Santa Robertsonas. Jo ho ho ho ho! Blogos naujienos!

– Tegul ans kalba.

– Tenoriu pasakyti, kad vos tik Liverpulyje atsitinka kas nors bloga, jūs, krušliai, tiesiog triedžiate į kelnes iš džiaugsmo. Jums tai viso labo pretekstas atsimėžti su plakatais į futbolo rungtynes... nesveikamiestis... apsimetėliai... pakriuksiu pro nosį. – Ar jūs negalėtumėte paprasčiausiai sėdėti savo supistuose namuose

ir tyliai gedėti? Kodėl jums būtina suplūsti į neskoningas sueigas „Brookside“, kad visiems parodytumėte, jog esate supistai nelaimingiausi dėl kokios nors tragedijos?

– Nes mes esame tam neabejingi. Nes mes laikomės vienas kito! rikteli šiknius su trumparankoviais marškinėliais.

– Laikotės vienas kito! Cha! Jūs šikniai tik tą ir veikiate, kad kiaurą dieną vagiate vienas iš kito. Tik suteik supistiems profesionaliems šlykštynėms progą dėl ko nors gedėti, ir kaip mat susirinks jų minios. Visas tas Vaikinų iš Blekstafo mėšlas... Jūs, kalės vaikai, esate laimingi, kad jūsų mieste nėra darbo, nes tai suteikia jums galimybę pavirkauti ir visiems pasiskųsti, kokie jūs nuskriausti vargšai! Jums, šikniai, pati didžiausia nelaimė – kad Lokerbio katastrofa įvyko kažkur kitur, o ne pas jus. Įsivaizduoju, kaip jūs džiūgautumėte, jei tas lėktuvas būtų nukritęs į kokį nors Liverpulio mėšlyną! Jūs ta proga žliumbtumėte ir dejuotumėte prieš kameras metų metus!

– Tu esi supistai sunkus atvejis... Išeinu iš čia. Jeigu mes nebūtume atvykę čia pailsėti, su tavimi supistai kitaip pašnekėčiau, išpyškina jis ir išlenkia taurelę.

– Aaaaaak, kaip baisu, vos neapsitriedžiau.

Blogos naujienos

Santa Robas

Jo ho ho ho

– Palik jį ramybėje, Dermai, jis sumautai to nevertas. Palik šitą nusmurgusį benkartą ramybėje, tą apgailėtiną, vienišą šiknių. Aš iškart tave perpratau. Pamaniau, ką gi, mes čia poilsiaujame, pakalbinkime tą vargšą vienišių, šiknius sarkastiškai nusišypso. – Ką gi, tuomet paliksime tave čia, su visais tavo draugais. Eime, vaikinai.

Šito tikrai nepakęsiu iš mėšlo gabalo, kažkokio raudonojo padugnės lūpų. – Keliaukite į savo viešbučio kambarius ir išdulkinkite vienas kitą, liverpulietiški pedikai!

Vienas vyrukas žengia į mano pusę, bet kiti atitraukia jį nuo staliuko ir visi pasišalina murmėdami prakeiksmus.

– Nevisaverčiai šikniai! šaukiu barmenui. – Žinau tokius. Jie tesugeba čiauškėti su kekšėmis ir belstis į jų vitrinas Raudonųjų žibintų kvartale. Paskui grįžta į viešbutį ir dursto vienas kitą į subines. Tai juk liverpuliečiokai, pedikų gauja! O kalti dėl visko bitlai, jie viską užvirė! Dėl jų visų kaltės mes priversti žiūrėti tą sumautą televizijos programą su troliu! Dėl tų šiknių ir dėl futbolo klubo „Liverpool" sėkmės Europoje – sėkmės, kurią jie pasiekė dėl škotų: Lidelo, Šenklio, Dalglišo, Sauneso ir kitų, – tie liverpuliečiokai mano, kad yra talentingi. Jie yra niekas! Niekas!

Barmenas šaltai nusisuka nuo manęs, lyg aš būčiau koks supistas išsigimėlis. Įžūlus kalės vaikas. Susipilu gerklėn gėrimo likučius ir išeinu į gatvę. Einu drebėdamas siaura gatvele ir staiga pajuntu kažką žingsniuojant šalia savęs. Pasisuku ir staiga gaunu tokį smūgį į veidą, kad net galva atšoka. Stengiuosi sureaguoti, bet tuomet kitas vyrukas spiria man į kiaušus, ir jaučiu, kaip mane pradeda šleikščiai pykinti. Atsiklaupęs ant kelio, pradedu vemti ant grindinio.

– Tu, supistas kekšiau! šaukia tas vyriokas.

Kur tas supistas pastiprinimas... Aš esu supistas policininkas! Kur ta sumauta policija! Kad jūs užsikruštumėte!

– Eime, Dermotai, dingstam velniop iš čia! girdžiu sakant vieną liverpulietį, ir visas jų būrys nugarma gatve.

Sėdžiu, galvoje dunksi, akys ašaroja. Pykinimas šiek tiek aprimo, bet tik tiek, kad iškart vėl nepradėčiau vemti. Galiausiai kažkoks dvokiantis supistas hipis padeda man atsistoti. – Jūs, anglai, visuomet keliate supistų rūpesčių. Apsiramink, žmogau, čia juk Amsterdamas, sako jis.

– Nesu supistas anglas, sakau jam ir nueinu šalin. Noriu dingti iš čia. – Bailūs kalės vaikai liverpuliūkščiai, jei dar kada sutiksiu tuos benkartus...

Pereinu gatvę ir vos prasilenkiu su tramvajumi. Nervai visai pairę. Gerai, dar grįšiu šių šiknių

Aš dar

Įėjęs į barą, parūkau hašišo ir išgeriu alaus. Pritemdyta užeiga turistams. Išgėręs ir parūkęs pasijuntu geriau. Pusė veido ištino.

– Čia liverpuliečiai mane taip sudorojo, sakau kaimynui airiui. – Atėmė iš manęs aštuonis šimtus guldenų. Jie buvo tryse.

Jis tik abejingai linkteli. Iš nusikaltėlio nieko kito ir nesitikiu. Visi airiai yra tokie, išskyrus mūsų brolius Šiaurės Airijos protestantus.

Nusiperku telefono kortelę ir paskambinu Bantei.

– Sveika, Bantia, meilia. Kaip ta sekasi?

– Atstokite nuo manęs! surinka ji ir nutrenkia telefono ragelį. Maniškis sustandrėjo, vadinasi, laikas šiaušti į Raudonųjų žibintų kvartalą.

Mėginu įstumti kažkokiai juodasnukei kekšei, bet kiaušai po smūgio taip skauda, kad nieko neišeina. Liverpulio šikniai sugadino vakarinę kekšių medžioklę; keletas viršvalandžių perniek. Nueinu ir parūkau dar šiek tiek hašišo, bet man nepatinka tas mėšlas. Man reikia miltelių. Prisikabinu prie kažkokių olandų vaikinų, kurie eina į vakarėlį baržoje. Kai mes atvykstame į vietą, ten jau pilna visokių atmatų, tokių pislių gali rasti „Saulėtekio" bendruomenėje Penikvike, bet kokainas, kurio ten gavau, geriausias kokį kada nors mėginau. Pasakau tai vienai lėlytei tokia švaria oda, kad kyla noras jos paragauti, o ji tik atsako: – Žinoma, čia juk Amsterdamas.

Galiausiai supistai prisisiurbiu. Prisimenu, kad manęs paprašė nešdintis iš ten. Kai grįžau į viešbutį, Bleidsis vis dar nemiegojo. Jis buvo išėjęs į miestą nupirkti butelio salyklinio viskio, nes norėjo atsiprašyti už savo vakarykštį elgesį. Mes pribaigėme tą butelį, paskui gerokai ištuštinome jo viešbučio kambario bariuką. Aš šiaip ne taip nusvirduliavau iki savo kambario ir nuvirtęs į lovą nugrimzdau į miegą.

„...be galo ištvirkusi padaro, už kurio ji ištekėjo, prigimtis...“

Pabudau nuo klaikaus spazmo; jaučiuosi taip, lyg būčiau prasmegęs pro savo paties kūną. Prakaituoju ir visas drebu. Šalia manęs nėra jokios kekšės, bet mano kiaušai paraudę. Tamsoje pamažu pradedu įžiūrėti daiktus. Tai viešbučio kambarys Amsterdame. Pagalvoju apie Kerolę, ir baisus skausmas vos nesudrasko manęs į gabalus. Vienintelė reakcija į netektį. Atrodo, lyg burnoje kažkas būtų padirbėjęs su lituokliu ir prilitavęs kapšelio odą prie gomurio. Nusigavęs iki baro kambaryje, atsigeriu sodos vandens ir mane pradeda pykinti. Kai nusvirduliuoju iki lovos, pradeda švisti. Šviesa. Aš vėl saugus. Lovoje nusnaudžiu.

Pabundu maždaug apie pietus. Mano laikrodžio kalendorius praneša, kad šiandien yra gruodžio penkiolikta. Artėja Kalėdos. Nusiprausiu po dušu, viena veido pusė vis dar ištinusi ir dirgli. Apsirengiu ir pasuku gretimų durų link. Bleidsis vis dar miega. Tas šiknius kietai miega. Be akinių jis beveik aklas. Štai, jie guli ant stalelio prie lovos.

Paimu juos.

Išėjęs iš viešbučio vaikštinėju gatvelėmis prie kanalo ir užtinku ant kampo jaukią kavinę, kaip tik tinkamą vėlyviems pusryčiams.

Eidamas išsitraukiu iš kišenės akinius. Kokie stori lęšiai. Užsidedu akinius ir atsirėmęs ant žalios baliustrados stebiu kanalu nuplaukiantį vilkiką. Kaip tie šikniai gali dėvėti tokius akinius?

Kad ir kokie stori jie būtų, kovoje su Briuso Robertsono bato kulnu gali būti tik vienas nugalėtojas. Klausydamas, kaip jie treška ant grindinio akmenų, patenkintas šypsausi. Paskui taip spiriu į juos, kad šio smūgio pavydėtų net Tomas Stronakas, jei tik pamatytų jį vaizdajuostėje. Sutraiškyti akiniai nuskrieja į Herengrachtą, ir tylūs vandenys juos pasiglemžia.

Grįžęs į viešbutį randu ant lovos sėdintį prislėgtą Bleidsį. – Briusai... tai tu... negaliu rasti savo akinių... neįsivaizduoju, ką su jais padariau... praėjusią naktį turėjau juos...

– Vakar tu buvai girtas kaip dūmas, sakau jam.

– Taip, bet akinius turėjau...

– Klausyk, Bleidsi, o štai aš neprisimenu, kad tu vakar vakare būtum turėjęs akinius...

– O, Viešpatie... Briusai, aš nieko nematau...

– Nesijaudink, Broli Bleidsi. Briusas Robertsonas bus tavo akys. Aš parinksiu tau kekšių, sūneli, nesirūpink. Pirmarūšę kalytę.

– Bet...

– Jokių „bet“, o tik subinės, kurias mes dulkinsime šiąnakt Raudonųjų žibintų kvartale. Vilkis paltą ir pasiauskime šiąnakt mieste. Tai paskutinė mūsų diena!

Vedu Bleidsį į Raudonųjų žibintų kvartalą. Kažkokia senovinė ryla gergždama skleidžia olandišką muziką. Rylos rankeną sukantis vyrutis laiko atkišęs skrybėlę monetoms, bet jis be reikalo gaišta laiką su manimi. Kiekvienas variokas skirtas konkrečiam tikslui: kekšėms ir narkotikams. Tokiais atvejais netgi išmalda yra neleistina prabanga. Nusisuku nuo ištiestos su skrybėle rankos ir atšoku į šoną, stengdamasis išvengti atriedančio dviračio, nes mes stovime ant dviračių tako, bet Bleidsis ne toks vikrus. Dviratis nestipriai atsitrenkia į jį. Šiknius dviratininkas pradeda ant Bleidsio rėkti: – Klootzak! Subingalvi!

Suimu Bleidsį tvirčiau. Vargšas šiknius dreba iš baimės ir noro nusišlapinti. Netrukus įgrūdu jį į riebios kekšės urvą ir palieku ten.

– Briusai, aš... aš... mikčioja jis.

– Prižiūrėk mano bičiulį, lėlyte, mirkteliu jai, – jis pametė akinius ir dabar blogai mato.

– Gerai juo pasirūpinsiu, sako kekšė su Karibų akcentu.

– Aš... aš... aš... dejuoja Bleidsis.

– Tavimi ypatingai pasirūpinsiu, didelis berniuk, sako kekšė vesdama Bleidsį į savo urvą.

Pasmerkęs vargšą šiknių patį susirasti kelią namo, einu ieškoti savo kekšių šiam vakarui. Nupėdinu pas mažąją studenčiukę. Taip įsijaučiu, kad visiškai pamirštu pusgalvį Brolį Bleidsį. Koks neapsižiūrėjimas.

Kai po kelių valandų grįžtu į viešbutį, Bleidis jau namuose ir gerokai prisisiurbęs. Atrodo baisiai.

– Sakiau tau likti vietoje, Bleidsi. Kur tu dingai? Aš vos iš proto neišsikrausčiau besijaudindamas!

– Aš... ee, tiesą sakant, ee, pasigavau taksi... tavęs nebuvo taip ilgai... ji neleido man pasilikti ir palaukti, kol tu pasirodysi... ta mergina kambaryje...

– Ką gi, tu daug praradai, sakau jam.

Pagunda palikti tą pusaklį šiknių Amsterdame buvo labai didelė, bet pagalvojęs nusprendžiau, kad jis dar gali praversti. Oro uosto bare palaukęs, kol Bleidsis nueis į tualetą, įdėjau į jo krepšį pornografinį filmą ir šiek tiek narkotikų.

Kai grįžę į Edinburgą einame pro muitinę, mano padėtis bet kuriuo atveju sėkminga. Arba aš patirsiu malonumą stebėdamas Bleidsio fizionomiją, kai jį pričiups, ir pats Bantei paaiškinsiu, jog norėjau vykti ne į Amsterdamą, o į Skarborą, bet pasidaviau Klifo įkalbinėjimams, arba atvirkščiai: jis sėkmingai pereis muitinę ir man atiteks pirmarūšio narkotiko dozė bei pornografinė vaizdajuostė. Bleidsis sėkmingai perėjo muitinės patikrą, taigi – antrasis scenarijus.

Dar mane džiugina tas faktas, kad muitininkai neatidarė mano krepšio: kelnės, marškiniai, kojinės, trumpikės – viskas sugrūsta į vieną jovalą. Kai Edinburgo oro uoste Brolis Bleidsis vėl nueina nusišlapinti, aš labai patenkintas susirankioju savo aukščiausios

rūšies mantą, bet šiek tiek gailiuosi, kad Bantė praleido galimybę pamatyti be galo ištvirkusią padaro, už kurio ji ištekėjo, prigimtį.

Na, tam dar bus laiko.

BLIUZAS PO ATOSTOGŲ

Pirmoji darbo diena grįžus iš atostogų, o tas šiknius Toulas jau kviečia mane į savo kabinetą. Tas pusgalvis kažkoks kitoks, kažkas jame pasikeitė, ir man prireikia visos sekundės suprasti, kas būtent. Ak, štai kas: tas prietranka atsisveikino su briliantinu, dabar džiovina plaukus džiovintuvu ir šukuoja juos į viršų. Naujasis Toulas! Draugiškas spaudai, švelnesnis, slidesnis, jaunatviškesnis – šiuolaikinis įstatymo saugotojas demokratijos sąlygomis. Atrodo jis kaip pamaiva pedikas, toks drovus ir išlepintas. Ak, Sesute Toulai! Iš karto ir nepriprasi. Tos pačios supistos taisyklės!

– Jums išvykus tyrimui vadovavo Amanda Dramond. Ilgai mąstęs apie susidariusią padėtį nusprendžiau, kad viskas turi likti taip, kaip yra.

Jaučiu, kaip mano atostogų euforija išgaruoja dėl Toulo numestos bombos karščio. Mano atsakymas padrikas ir neorus. – Ta kvaila... murmu aš.

– Tikiuosi, jūs padėsite jai kaip tik įmanoma. Briusai, kol jūsų nebuvo, žiniasklaida vėl susidomėjo šia byla. Panašu, kad jūs nepakankamai dėmesio skyrėte santykiams su visuomene. Būtent šioje srityje Amanda yra itin įgudusi. Kiekvienam sava sritis, Briusai, lyg atsiprašydamas sako Toulas. – Mes turime pakalbėti apie tai nedelsiant, staiga plyksteli jis, ir žodžiai „klausyk, Broli Toulai“ įstringa man gerklėje.

Stoviu lyg koks apsišlapinęs pedikas prie pedikų diskotekos išvietės durų, klausydamas paskutinių įsakymų, kuriuos Toulas duoda pakėlęs telefono ragelį. – Amanda, Briusas grįžo. Ar negalėtumėte ateiti pas mane ir trumpai supažindinti su pastaraisiais įvykiais?

Toulas padeda telefono ragelį.

– Klausykite, vietoj manęs liko Gasas Beinas... pradedu aš. Paprasčiausiai noriu išeiti lauk. Man reikia gerai apsidairyti prieš tai, kai pamatysiu tą piktdžiugiškos lesbietės Dramond snukį.

– Gasas nedalyvauja žaidime, Briusai, jis tam netinka, nekantriai sako Toulas.

Nuotaika šiek tiek pagerėja, nes aš vertinau Gasą kaip beveik rimtą konkurentą paaukštinimo byloje. Čia kažkas negerai, jeigu Toulas taip blogai kalba apie tą seną šiknių.

Vis dėlto ši naujiena yra gera. Kai į kabinetą įžengia Dramonsmilga, mano nuotaika šiek tiek pagerėja. Kai ji su neapykanta žvilgteli į mane, dar geriau pasijuntu nuo minties, kad ši procedūra jai yra tokia pat nemaloni, kaip ir man. – Sveika, Mende, nusišypsau.

– Ar gerai pailsėjai, Briusai? dirbtinai mandagiai teiraujasi ji. Dėl Toulo, žinoma.

– Neblogai.

– Olandijoje?

– Taip. Aš ten reguliariai lankausi. Labai civilizuota šalis.

– Kraštovaizdis šiek tiek plynas? įsiterpia Toulas.

– Man jis patinka, trukteliu pečiais, – malonus kontrastas su kalnuotu Škotijos reljefu.

– O ką ten galima veikti? atsargiai tiria Dramond. Ji nori, kad aš čia pat, priešais Toulą, leptelėčiau: „Kekšės ir narkotikai."

– Ten galima labai gerai pailsėti. Paprasčiausiai sėdi kavinėje siurbčiodamas kavą ir stebi, kaip tave supantis pasaulis plaukia pro šalį, aš lengva krūpteliu, prakeiktos pagirios primena apie save. Šie supisti šikniai akivaizdžiai mėgina mane suerzinti. Bet ką jie žino? Nieko, nulį, supistai ničnieko. Susumuojame: didelis supistas nulis.

– Esu girdėjęs, kad Amsterdame yra daug su narkotikais susijusių problemų, Toulas tiriamai žiūri į mane.

– Taip, tai išvirkščioji šio miesto pusė. Jis pernelyg liberalus, todėl pritraukia visokias padugnes. Bet gana taukšti apie atostogas, kas naujo bylos tyrime? šiurkščiai sakau, priversdamas Toulą ir Dramond pasijusti nereikšmingais lengvasvoriais. Toulas atrodo netgi šiek tiek įsižeidęs, kad perėmiau iš jo iniciatyvą. Geriau jis pradėtų prie to pratintis, nes kai tik mane paaukštins, taip bus nuolatos. Tegu mane užkruša, jei tuomet pakęsiu panašų mėšlą.

Dramond pradeda triesti kažkokį mėšlą, kuris reiškia, kad jokio šūdo iš esmės neįvyko. Kaip, po velnių, jie tikėjosi pasistūmėti tirdami tokią bylą, jei pagrindinis veikėjas buvo išvykęs? Tai yra pagrindinė mūsų mažytės komandos problema: per daug stronakų, per mažai dalglišų.

– ...drabužinėje dirbanti mergina Valerė Džonston paliudijo, kad Aleksas Seteringtonas ir Deividas Gormanas tikrai tą vakarą buvo klube.

Dramond vilki baltą palaidinę, pro ją prasišviečia marga liemenėlė. Pamaigyčiau jos papus. Tik nepagalvokite ko nors – tai būtų asmeninė paslauga. Tai bent suteiktų kekšytei progą pakutenti save! Ji pastebi mano žvilgsnį ir demonstratyviai pridengia savo liemenėlę. O, taaaip, *norėtum*, supistai kvaila karve.

– Taigi mums telieka į apklausą iškviesti Seteringtoną ir Gormaną, tęsia Dramond.

– Nemanau, kad derėtų veikti būtent taip, Mende, brangute, mandagiai pertraukiu Dramond. Ji užsiplieskia ir rengiasi užsipulti mane, bet aš pakėlęs balsą nutildau ją. – Seteringtonas ir Gormanas yra užkietėję nusikaltėliai. Jie yra tardymų veteranai. Per apklausą jie išduos nebent Škotijos futbolo federaciją, ne daugiau, be to, juos gina gudrašiknis advokatas Konradas Donaldsonas. Matau, kad nenoromis pripažindamas mano tiesą Toulas suraukia lūpas. – Jeigu šiedu sužinos, kad mes juos įtariame, sulįs atgal į kiautą. Žinau tuos kalės vaikus. Manau, kad mums reikia stebėti juos, suuosti, ką jie rengia. Vienas jų bičiulių yra skundikas, ir aš galiu jį prispausti.

Sutrikusi Dramond pražiopso akimirką, ir Toulas energingai linkteli. – Sutinku, Briusai, sako jis, – šiedu yra patyrę šunsnukiai.

Ko nors imantis prieš juos, mums reikia gauti rimtų liudijimų. Ar tas tavo informatorius gali pranešti ką nors verta?

– Tikriausiai, šypsausi.

– Gerai, sako Toulas. – Taigi, Amanda, toliau stebėkite. Briusai, gal pasiliktumėte minutėlei?

Dramond nervingai kosteli: – Žinoma, Bobai, ir išraudusi kaip mano tarpukojo vyšnios po naktinio pasidulkinimo išlekia iš kabineto, o Toulas, atrodo, pasirengęs pranešti, kad inspektoriaus vieta man garantuota.

– Turi problemų su Amanda? klausia jis.

– Ne, atsakau.

– Ji skundėsi man dėl tavo elgesio. Gal nederėtų kreiptis į ją taip globėjiškai? Ji vardu Amanda, būtų geriau, jei būtent taip kreiptumeisi į ją, o ne „Mende, meilute“.

Užsispyrusi supista lesbietė.

– Liaukis, viršininke, šypsodamasis kreipiuosi į Toulą lengvabūdišku, bet pagarbiu tonu, ir jis jį paperka, – ji pernelyg įsitempusi. Elgiausi tiesiog draugiškai, neformaliai. Tik tiek.

– Briusai, tu esi geras, patyręs pareigūnas, bet privalai atsakingiau elgtis su kitais, ypač jei ruošiesi tapti inspektoriumi. Tokie dalykai yra svarbūs šiuolaikinėse policijos pajėgose, paminėsi mano žodį, peikiamai sako Toulas, braukdamas ranka per savo vešlią šukuoseną, bet tas priekaištas švelnus ir jo balse gali išgirsti bendrininkavimo intonacijų.

– Suprantu, ką tu nori man pasakyti, Broli Toulai, bet tango šokamas dviese. Siūlau tau šia tema pakalbėti su mūsų pooonia Dramond.

Su kokiu malonumu užsukčiau duuujaaas tai mūsų pooniai Dramond, užsukčiau visų supistam labui.

Toulas išdidžiai atsisėda į savo krėslą, tai jis linkęs daryti visuomet, kai aš pradedu kalbėti apie profesinius klausimus. – Šnekėjau su Amanda ir perspėjau dėl ją užgulusios atsakomybės.

Supistai įsitikinęs, kad taip ir buvo. Ta kekšaitė mano, kad laižydama Toulo užpakalį greičiau pakils tarnyboje. Klaida!

Kiek vėliau, kai sėdėdamas valgykloje klausausi paskutinių gandų, ši telyčia pati prieina prie manęs. – Briusai, gal galėtume pasikalbėti? Ji linkteli į koridoriaus pusę. Uniformuotas vėpla iš personalo pakelia akis. Ši kekšaitė rengiasi pažeminti mane demonstruodama savo naują padėtį. Nepakęsiu jokio mėšlo iš tokios kaip Dramond.

– Nežinau, ar jūs girdėjote, Briusai, bet rytoj Gaso gimtadienis ir mes rengiame jam staigmeną. Sunkių nusikaltimų skyriaus patalpose.

Viso labo tik tiek. Joks šiknius neperspėjo manęs – nei Lenoksas, nei kiti. Kalės vaikai. – Man jau sakė apie tai, išdidžiai atsakau.

– Aš viso labo tik norėjau įsitikinti, nusišypso Dramond ir pasisukusi rengiasi pasišalinti. – Pasimatysime vėliau.

Ji mano, kad tuo savo meilumu gali mane apkvailinti. Klysta. Visur tos pačios taisyklės. Nusileidžiu laiptais, bet galvoje po atostogų skamba bliuzas ir šiame šūdnamyje jaučiuosi nemaloniai.

Sėdėdamas prie savo stalo peržiūriu su byla susijusius popierius ir akies krašteliu pamatau, kaip į patalpą įeina moteris, lydima Dramond ir tos Heizel iš kanceliarijos. Ji man kažką primena. Dramond rodo į mane.

Su moterimi yra mažas berniukas, ir jie abu, lydimi Dramond, atsargiai prisiartina prie mano stalo.

– Briusai, kreipiasi į mane kolegė, – kai kas nori pamatyti tave. Tai ponia Sim.

Kas ji, po velnių

– Buvau atėjusi praėjusią savaitę, droviai sako moteris, – bet man pasakė, kad jūs atostogaujate. Norėjau padėkoti jums už tai, ką jūs padarėte dėl Kolino. Ji pasisuka į berniuką. – Tai yra geras žmogus, Juenai, žmogus, kuris mėgino išgelbėti tavo tėtį... moteris sutramdo kūkčiojimą.

Mažasis berniukas stovi nulenkęs galvą, bet pakelia į mane akis ir išspaudžia šypseną. Jis maždaug Steisės amžiaus.

– Jo širdis buvo silpna... tai jų šeimos bruožas... paveldima. Stebiu, kaip juda jos lūpos. – Bet jis niekuomet dėl to nekvaršino

galvos. Jis buvo geras žmogus, moteris suinkščia, ir Dramond paima ją už rankos. Ši nusisukusi pažvelgia į berniuką, paskui į mane, – ...o štai taip pat geras žmogus. Šis žmogus mėgino padėti tavo tėčiui, sūneli, mėgino jam padėti tuo metu, kai visi kiti stovėjo ir žiopsojo... jis taip stengėsi tavo tėveliui...

Kaip jūs jautėtės

– ...aš tiesiog norėjau padėkoti jums, seržante Robertsonai... Briusai... tiesiog norėjau padėkoti jums, kad mėginote padėti jam...

– Man labai gaila, kad nesugebėjau padėti jūsų vyrui, sakau jai.

– Ačiū jums... jūs padarėte daugiau, nei kas nors būtų sugebėjęs. Dėkui jums. Tai geras žmogus, Juenai, ji sukūkčioja, o Amanda, vesdama ją šalin, pažvelgia į mane giliu, jautriu, žmogišku žvilgsniu.

Priėjęs Gasas stipriai sugriebia mano petį. – Vargšas vaikas. Nelinksmos Kalėdos laukia jos ir bernioko.

Ji, ši moteris, nežino: ji paprasčiausiai nežino.

Sėduosi spręsti kryžiažodį, bet susikaupti nepavyksta ir nusprendžiu išeiti iš darbo anksčiau. Tainkastle šiandien tos labdaringos Stronako rungtynės, bet aš nesirengiu tenai eiti ir pildyti tų idiotų pinigines. Nesirengiu žiūrėti, kaip jis maivysis prieš visus užrietęs nosį. Mano manymu, žmonių susirinks nedaug. Jeigu kas ir ateis, tai maždaug Gerio Makėjaus ar Kreigo Livaino lygio smulkmė.

Vakare esu ložėje, klausausi kažkokio šlykštūno sporto arbitro, apygardos tarybos statybos inspektoriaus. Jis vadovauja teismo posėdžiui, ir vadovauja neprastai. Bleidsis sutrikęs. Atėjo demonstruodamas savo naujus akinius, tačiau, kaip ir daugelis anglų šiknių, jis nė velnio nenuraukia apie fūlę. Rėjus Lenoksas pasirodo su pora uniformuotų pusgalvių ir šie, nors nedėvi uniformų, vis tiek yra uniformuoti vėplos ir visada tokie bus. Galvos mostu pakviečiu jį, ir jis prasibrovęs atsisėda šalia manęs. Anksčiau buvau jam užsiminęs, kad neverta trainiotis su tokiais menkystomis. Pasitrink su nevykėliais ir pats tapsi nevėkšla.

Tas sporto arbitras šiknius nepėsčias. – Štai atsidūriau Aibrokse, o tiems vaikinams tereikėjo trijų taškų, kad užsitikrintų pirmą vietą. Noriu pasakyti, jie ir taip atsiplėšę trisdešimčia taškų, tad viskas aišku, bet kuriuo atveju jie tiesiog matematiškai negali būti pričiupti. Diena puiki, žiūrovai atėjo su šeimomis, visoks mailius su išdažytais snukiais, visi laukia pergalės. Koistis įkala jiems įvartį, suktuką iš artimo nuotolio į galinį stulpą, 1:0. Cha cha cha. Vyrukas su smarve. Tiesa, kiti manė, kad buvo nuošalė, bet Osvaldas Bektonas nepakėlė vėliavėlės. Osvaldas, jūs pažįstate jį, 364-oji ložė, pasufleruoja arbitras.

Prie stalo keli klausytojai linkteli, kai kurie šypsosi. – Taigi visi sukyla ir pasirengę švęsti. Visi dainuoja „mes braidome iki kelių airių kraujyje", ir visuotinė nuotaika yra pakili bei šventiška. Bet, likus porai minučių, iš aikštės vidurio link „Rangers" vartų skrieja kamuolys – tolimas perdavimas. Tas jaunas snarglius praslysta tarp Gougio ir Maklareno, ir jie šiurkščiai patiesia jį čia pat, baudos aikštelėje. Akivaizdus baudinys, bet aš, savaime suprantama, nesirengiu jo skirti ir sugadinti vakarėlio. Po savaitės jie žais dar vienas rungtynes išvykoje, Firhile, ir turės penkiolika tūkstančių galimybių laimėti, tai kodėl neleisti vaikinams iškelti vėliavos ir namie? Jie vis tiek turėjo laimėti! Tikrai nebūsiu tuo žmogumi, kuris gadina kitiems šventę. Galite įsivaizduoti, ką pasakytų vaikinai iš Vitburno ložės! Po to man gyventi nebūtų prasmės. Sugadinti šventę! Todėl mosteliu vėliavėle – tęskite rungtynes.

– Teisingai pasielgei, tarė municipaliteto narys Bilas Armitidžas.

– Turėjau pašalinti tą pusgalvį iš aikštelės dėl ginčų su teisėju. Teisėjo sprendimas galutinis. Tas šiknaskylė niekaip negalėjo apsiraminti, net nubaustas. Tokių visuomet atsiranda?

– Sumautas airiūkštis, lepteli Bilas Armitidžas.

– Turiu pripažinti, tęsia teisėjas, – kitą dieną žiūrėti į visa tai per televizorių buvo šiek tiek nemalonu. Bet vaikinai šaunuoliai, sutrumpino tą epizodą iki minimumo ir neparodė pakartojimo. Po rungtynių Mėlynajame kambaryje pasikalbėjau su federacijos

atstovu ir jis puikiai suprato, kad situacija yra subtili. Pasirodo, jis priklauso tai pačiai ložei kaip ir Semis Kirkvudas. Pažįsti Semį? klausia jis manęs.

Linkteliu. Semis tiekdavo man gana gerus žurnalus, nors ir ne tokius kaip „Fermeris Hektoras“. Reikėtų paskambinti tam senam pisliui ir paklausti, ar neturi naujų leidinių.

– Kad ir kaip ten būtų, dėkui Dievui už atstovą. Jis pasakė, kad aš buvau tokioje vietoje, iš kurios niekaip negalėjau matyti to įvykio. Spaudos vaikinai taip pat šaunuoliai, nuslopino visą tą šurmulį, padarė taip, kad į komutatorių nedaug kas teprisiskambino. Praleido vieną ar du keistus skambučius kaip nuolaidą fanatikams, nes tokios nuomonės vis tiek būtų buvusios išsakytos.

– Tie šikniai yra paranojikai, nusijuokia Armitidžas.

– Kalbėjausi su vieno svarbiausių dienraščių sporto apžvalgininku, ir jis pasakė: paprastai mes pakeliame didesnį triukšmą, bet šiuo atveju tai būtų pakenkę Škotijos futbolui.

Vėliau mes išklausėme Armitidžo postringavimų apie Škotijos parlamentą. – Parlamentas būtų naudingas; žmonėms jis suteiktų daugiau galimybių. Žinoma, mums teks turėti reikalų su popiežininkais, bet tai nieko nauja. Škotijoje katalikų mafija ir masonai visuomet buvo varžovai. Leisčiau jiems rengti abortus draudžiančius įstatymus mainais už vadovavimą svarbiausiems komitetams... ypač licencijavimo klausimais, nusišypso jis. – Tai reikštų, kad kokiai nors įkliuvusiai kvaišai teks sėsti į autobusą ir važiuoti iki Karlaislo, kad ją ten išgramdytų. Manyčiau, tai ne mirtinas dalykas.

– Teisingai, linkteli Rėjus, paskui pasisukęs į mane pašnibždomis klausia: – Įkalsim šiek tiek kokaino šįvakar?

Dėl kokaino neprieštarauju, šiek tiek jo turiu. Ypač po Toulo pareiškimo, kad Dramond vadovaus tyrimo grupei. Toulas. Jis nenusiramins, kol nepavers manęs narkomanu.

Kad aš privalėčiau atsiskaityti kažkokiai kvailai snarglei?

Taip, gera ***00000 valgant ir valgant 00000*** las niekuomet
nesupras, kai ***00000 Valgant. Galimas daiktas,*** rai sumišęs ir
nemato galimy ***yra tokių pačių padarų kaip*** gėlė į jo supistą

beverte subinę.

Aš rengiuosi ės reikalai yra
vienintelis dalyk kiai ir visi kiti
policijos vaikin kai. Jie linkę
apgailestauti dė uacija. Todėl
tai aš, Lenoksai, e Meinas, Stivas
Andervudas, Ker o iš Aberdino.

Masonų ritual s seksualumas
tame vis dar atr ia kaip Rėjus
Lenoksas ir tas su ėti reikalų su
tokiais kaip jie y i prie masonų,
bet noriu pažiūr kai toliau, nei
bet kuris iš tų šik

Galiausiai su blykčiojančios
šviesos, kurios l drebantys, kai
Kulsonas įsiterpi giškai inkščia,
o Andervudo t savo vamzdelį
į įpjovą ir či po tą butelį ir
privertė sen apie moteris
karštai, o tai delė garbė, o
nuvytusi iš *faux pas* buvo
padaryta. senas vėpla.

aš. Galiu įsivaizduoti, kad aš ne vienas toks. Kodėl turėčiau būti vienintelis? Galimas daiktas, čia yra ir kitų į mane panašių, parazituojančių kaip aš. Man netgi atrodo, kad jaučiu juos besiraitančius ir šliaužiojančius šalia, mano Šeimininko viduriuose, bet gal tai tik mano melancholiškos vaizduotės padarinys. Turiu savo šeimininką, draugą, kuris suteikia man viską, ko reikia, kad išgyvenčiau. Bet man reikia gerokai daugiau. Man reikia, kad jausčiausi dalimi kažko didesnio už mane, kuris, galimas daiktas, yra dalis manęs. 0000 00000000000 Reikia pasakyti, kad šio vaikino dieta nėra labai kaloringa. Iš to galima spręsti, kad mano Šeimininko didžiosios gyvenimo kelionės pradžia tikriausiai prasidėjo ne pačioje palankiausioje aplinkoje. Jis valgo pigų ir bevertį šlamštą. Kita vertus, bendras suvartoto maisto kiekis liudija, kad jis užaugo nepriteklių pasaulyje, bet net ir sukaupęs šiokias tokias resursų atsargas, negalėjo atsikratyti savo proletariškų įpročių. 0000000000000000000 Šeimininko gyvenimiška filosofija, atrodo, skelbia: kiekybė yra geriau už kokybę. 0000000 0000000000000000000000000000000

Mes pas Filipas, kai
tamsus alus ausiai apie
kiekvieno ši su Rėjumi
atsikratome Bleidsio, bet tik po to, kai išsunkiu iš jo visą informaciją apie Bantės psichinę būklę. Paskui mes nusiplauname ir nuvykstame į jo butą. Butas apstatytas posttečerinės epochos pisliaus

vienišiaus būsto stiliumi. Kitaip tariant, nėra jokio stiliaus. Interjere vyrauja raudonos spalvos baldai: dvivietė aksomu aptraukta sofa meilės žaidimams ir krėslas. Kaip tos kekšės kambaryje Amsterdame! Manęs nepriversi atsisėsti ant tos sofos; kad jį kur, tą Lenoksą. O štai supistas Inglisas atsidurtų ant jos akimirksniu! Jis nepajustų nieko net ir tuomet, jei Lenoksas pradėtų prie jo kabinėtis!

Rėjus apžiūrinėja veidrodėlį, teptuką ir skustuvą iš rinkinio, kurį atvežiau jam iš Amsterdamo. Jo manymu, snukį tokiais įrankiais nusiskusti galima ypač gerai, todėl jis namie niekada nenaudoja paprastų, bukų lyg kreditinės kortelės skutimosi peiliukų. Suskaičiuoju, kad tas rinkinys, pavertus mūsų valiuta, kainavo dvidešimt svarų, ir pajuntu, kaip krūtinėje pakyla pykčio banga. Mintis atvežti Lenoksui lauktuvių buvo akimirkos silpnumas, be to, tikėjausi, kad mano poelgis paskatins tą šiknių sušelpti mane kvaišalais. Tingiai įbedu nuorūką į aksominę pagalvėlę ir pajuntu malonų adrenalino antplūdį, o gerklėje pakyla gumulas, kai, įbedęs pirmą, antrą, trečią, ketvirtą kartą, pamatau ruduojančias dėmes ir yrančią medžiagą. Trumpai pasimėgauju savo darbu ir greitai apverčiu pagalvėlę bandydamas paslėpti keturias naujas skylutes.

Grįžęs Lenoksas paruošia kelias dozes. Per budėjimą jis kažkur nukniaukė šiek tiek aukštos kokybės kvaišalų, laimingas kalės vaikas. Paskirstau dozėmis iš Amsterdamo atsivežtus miltelius. Nors man ir skaudu tai pripažinti, Lenokso prekė yra aukštesnės kokybės. Tarnybos pranašumai. Sekasi kai kam. O kaip gi aš? Kokių pranašumų turi tirdamas mirtinai užkapotų juodukų bylas? Trainiokis po įvairiausias bendruomenes ir ginčykis su juodukais, kurie tavęs nekenčia. O dar ta kvaišelė Dramond nusprendžia kištis ne į savo reikalus. Užsimanė supistai pažaisti kareivėlius. Užsidirba nemažai viršvalandžių, galite neabejoti, ypač turint galvoje apsitriedėlio Toulo mutaciją. Šiuo atveju galioja tos pačios taisyklės, nemaustau jūsų.

– Paskutinė iš tų kretinų konfiskuota dozė, pasakysiu tau, Robai, buvo tiesiog veltui sugaištas laikas. Joje buvo taip mažai kokaino, kad verčiau būčiau paleidęs juos su tuo mėšlu ir išvengęs supisto popierizmo. Su tuo mėšlu jie būtų pasijutę daug blogiau,

nei gavę kokią nors sumautą dviejų šimtų svarų baudą už pirmą nusikaltimą.

Lenoksas paleidžia liežuvį. – Supistai šlykštu. Du šimtai sumautų svarų! Kas teisėjavo?

– Arkjuhartas. Stebėkis, sako Lenoksas nepakeldamas galvos, nes susikaupęs dozuoja miltelius. Lenoksas turi ištvermės; žino, kad nekantraudamas laukiu tos dozės, bet šiknius terliojasi su milteliais tol, kol visko supistai idealiai nesutvarko.

– Ponas supistas kieta-kaktis-pini-gines-tušti-nantis šiknius, su pasišlykštėjimu papurtau galvą.

– Tuos šiknius gina supistas Konradas Donaldsonas, suniurzga Rėjus.

Nusišypsau išgirdęs tą vardą. Įdomu, kaip gyvuoja ta mergaičiukė. Galėtume jai iškrėsti dar kokį nors pokštą. Aš jūsų nemaustau.

Rėjus galvos linktelėjimu kviečia prisiartinti. Esu priešakinėje linijoje, mano dvidešimtinė jau susukta į šiaudelį. Užspaudęs šnervę sušnarpščiu taip, kad girdėti visoje Škotijoje. Per smegenis kerta stipriai. Gera prekė. Fūūū, kad tave kur, supistas šikniau. Burna nutirpsta ir aš pradedu pliaukšti visokius niekus. – Klausyk, Rėjau, tas šiknius Toulas aną dieną užsisėdo ant tavęs. Rėjus Lenoksas šį, Rėjus Lenoksas aną. Pasakiau tam šikniui, kad valdyboje ir už jos ribų yra daugybė dalykų, susijusių su Rėjumi Lenoksu. Manau, kad Rėjus Lenoksas buvo susijęs su kokiais nors reikalais, kuriuose jo vardas buvo paminėtas.

– Apie ką tu čia? tiriamai žiūri į mane Rėjus.

– Tarp mūsų kalbant, Rėjau, nenustebsiu, jei tave įtrauks į tą juoduko nužudymo bylos tyrimo grupę.

– Nė velnio! Aš daugybę mėnesių sekiau tuos „Saulėtekio“ bendruomenės hipius su hašišu!

– Sakau tau, ką manau, Rėjau. Juk tu pažįsti tuos šiknius, visur galioja tos pačios taisyklės. Dar vienas dalykas... griežtai tarp mūsų, pritildau balsą taip, lyg mes šnekučiuotumėmės valgykloje, o ne privačiame Lenokso name.

– Kas? sunerimęs, bet apsimesdamas ramus sako Rėjus.

– Saugokis Gaso.

– Gaso Beino?

– Būtent.

– Gasas yra geras vyras... jis visuomet man buvo geras...

– Žinoma, jis geras vyras. Jis bus tau geras tol, kol laikys tave jaunikliu, antruoju smuiku. Reikalas tas, Rėjau, kad tu nusipelnei pagarbos ir pripažinimo mūsų departamente, o tai pradeda erzinti mūsų senioką. Supranti, ką noriu pasakyti? žiūriu Lenoksui tiesiai į akis. Jis pradeda slinkti į tą pusę, kurion aš jį ir stumiu. – Tai jaunų viengungių baimės sindromas. Gasas savotiškai juo serga. Jis yra vienas iš senosios mokyklos atstovų ir prisibijo naujosios. Senas šiknius gali būti gana kerštingas, taip pat nesveikai domėtis vieno tokio Pono Reimondo Lenokso karjera ir laisvalaikiu.

– Nori pasakyti, kad Gasas skundikas?

– Pagarsėjo tuo. Kai jis yra kur nors netoliese, galvok, ką kalbi apie kvaišalus.

– Bet aš niekada nekalbu apie narkotikus.

– Taaip, bet turėk tai galvoje ir laikyk prikandęs liežuvį.

– Gerai... Lenoksas susimąstęs linkteli. Dėkoju už perspėjimą, Robai.

Visa tai, ką pripliauškiau, yra grynas mėšlas, bet gyvenimas – vienos didelės varžybos. Rėjus yra bičiulis, bet ir potencialus varžovas, o vienintelis būdas susitvarkyti su varžovais – nuolat palaikyti jų nepasitikėjimą savimi. Tai ir yra gyvenimas: skatinti jūsų varžovus nepasitikėti savimi. Mes nenorime, kad šis šiknius sutvirtėjęs išaugtų savo batus, manydamas esąs kažko vertas.

Įtraukdamas pro šnerves, Rėjus Lenoksas atrodo susirūpinęs. Kvaišalai akimirksniu grąžina jam arogantišką pasitikėjimą savimi, bet nerimo sėklos jau pasėtos ir nusivylimas pamatys prinokusį sąmyšio derlių, kurį surinksime mes.

LABDARAI SKIRTOS RUNGTYNĖS

Vakar atsiguliau anksti, bet užmigti negalėjau. Šį rytą atėjau į darbą, bet dėl to kokaino jaučiuosi visiškai užkruštas. Esu įsitempęs. Sinusai išdžiūvę, nosis teka. Nervai įtemti. Mes turėsime būti stipresni. Dėl to esu geresnis už tokius šunsnukius kaip šio pasaulio rėjai lenoksai. Galiu tyčiodamasis juoktis iš viso šio mėšlo. Bet privalau viską pradėti iš naujo. Suskamba telefonas, prieš pakeldamas ragelį pašoku ir pasipurtau. Kaip ir numaniau, skambina tas vėpla Toulas. Visa tai psichologinio karo su manimi dalis, bet tas silpnaprotis pernelyg ilgai prisiklijavęs prie stalo, kad apsuktų apie pirštą Briusą Robertsoną. Ką gi, prietranka, turiu tau naujienų: vis dar galioja tos pačios taisyklės.

Praneša, kad nori tuojau pat matyti mane savo kabinete. Tam savimylai šikniui nusispjauti ant mano asmeninės darbotvarkės. Galvoja tik kaip pridengti savo storą subinę. Nieko daugiau neveikia, tik rašo tą filmo scenarijų. Žinau, ko tas šiknius siekia. Atidedu popierius į šalį ir pakylu laiptais. Eidamas prie jo kabineto jaučiu, kad mane tuojau supykins. Liftai sugedę, o aš, užlipęs du laiptų maršus, vos gaudau orą. Tie supisti techninės priežiūros šikniai nė velnio nedaro.

– Briusai, mudviem reikia šnektelėti. Šiandien po pietų Nidris rengia pasitarimą valdyboje, sako man saldžioji Toulė. Jis sako nie-

kinamai „Nidris“, o ne draugiškai „Džimas“ ar pagarbiai „šefas“. Akivaizdu, kad Toului praplovė apmirusias smegenis ir jis ieško sąjungininkų. O gal ir ne. Galimas daiktas, kad tas šiknius paprasčiausiai supistai kruša man protą. Dramond prie manęs taip ir nepriėjo. Vėl vaizduoja kvailą vaginą.

– Kelintą valandą? klausiu. Man reikia šiek tiek paskaityti laikraščius. Šiandien ten Klaudijos Šifer nuotrauka. Štai su kuo būtų supistai smagu pasidulkinti. Pasakojama, kad ji ruošiasi atidaryti restoraną. Ką, po velnių, domina tas supistas restoranas? Parodyk mums savo užpakaliuką ir papus, lėlyte, štai ko mes norime!

– Trečią.

Trečiasis puslapis.

– Teks šiek tiek pasispausti. Žadėjau tuo metu susitikti su kai kuo forume.

– O, Viešpatie... Tuo turėtų užsiimti Amanda.

– Neprieštarauju, bet ji taip ir nesusisiekė su manimi ir neperspėjo, kad man nereikia ten eiti. Jūsų manymu, man nereikėtų ten eiti?

– Dieve... ne... Nidris dėl to ir nervinasi. Žmonės iš forumo davė interviu Malkolmui Sent Džonui iš Škotijos televizijos ir Endžiui Kreigui iš „News“. Atrodo, jie vėl kritikuoja tyrimo eigą, jis nepatenkintas pūkšteli, lyg kritika būtų nukreipta tiesiogiai prieš jį, Toulą. O juk taip ir turėtų būti, nes jis vadovauja tyrimui arba bent turėtų vadovauti.

Apačioje ant mano stalo guli laikraštis su vakarykščių rungtynių rezultatais. Atnešė jį ta mažytė iš kanceliarijos. Neradau jokių naujienų apie mūsų bylą. Perverčiau laikraštį, paskutinį puslapį ir vedamąjį straipsnį, bet radau tik Tomo Stronako labdaringoms rungtynėms skirtą žinutę:

> Edinburgo futbolo mėgėjų bendruomenei derėtų slėpti akis iš gėdos: vieno mylimiausių jos sūnų Tomo Stronako labdaringose varžybose dalyvavo tik du tūkstančiai žiūrovų. Pripažįstame, kad recesijos metu daugeliui sirgalių papildomos varžybos – neleistina prabanga, ypač likus savaitei iki Kalėdų,

ir Edinburgo orai stipriai pakenkė rungtynių sėkmei. Vis dėlto tokį ištikimo sostinės sporto arenų tarno paramos lygį galima vertinti tik kaip nepelnytą ignoravimą.

Taip pat perskaičiau, kad Tomo stabas Dalglišas negalėjo dalyvauti dėl kitų įsipareigojimų, bet atsiuntė Tomui sveikinimą. Tikriausiai tą vakarą Dalglišas trinko galvą ar veikė kažką panašaus. Teisingai nusprendė: nuo tokio mėšlo reikia laikytis atokiau.

Norėčiau, kad galima būtų laikytis atokiau nuo Toulo mėšlo.

– Šis tyrimas paprasčiausiai nejuda iš vietos, Robai. Mes patikrinome visas parduotuves, bet negalime rasti to prakeikto plaktuko, inkščia Toulas.

Lyg man tai rūpėtų.

– Suprantu. Nidris tikisi, kad Škotijos televizija ir „Evening News" ištirs šią bylą. Ar yra buvę, kad koks nors žioplys žurnalistėlis būtų atskleidęs supistą nusikaltimą? Ką apie tai manot?

– Esu susikrimtęs ne mažiau už tave, Robai, Toulas suraukia savo bobišką burną. Tai kvaila burna vagies, kuris nesugeba užsičiaupti ir visur triedžia apie savo nuotykius, paskui, kai jam prieš nosį užtrenkiamos kalėjimo kameros durys, kvailai nustemba. – Beje, ar turi kitokių naujienų? klausia Toulas.

– Ne, juk sakėte, kad aš dabar pavaldus Amandai.

Viskas tuoj išaiškės.

– Mmm. Taip... sako Toulas. Pajuntu jo nusivylimą ta kekšyte.

– Perkelsiu susitikimą forume ir trečią valandą ateisiu pas Nidrį.

– Ne... Aš eisiu pas Nidrį. Tu eik į susitikimą forume.

– Gerai, sakau Toului, o išėjęs iš jo kabineto pagalvoju: ką, po velnių, ta supista Amanda Dramond daro? Reikėtų grįžti ir to paklausti Toulo, bet kam man to reikia? Kurių galų turėčiau dėl to jaudintis? Neapsakomai niežti subinę. Kodėl visuomet aš turiu mėžti jų supistus šūdus? Jeigu šįryt numosiu į visa tai ranka, tie šikniai parodys, ko tėra verti. Pažiūrėsime, kaip jie su šia byla susitvarkys. Visa ši supista vieta paprasčiausiai nustos veikti, nes ji prigrūsta pačių didžiausių nevėkšlų, kokie tik kada nors yra vilkėję

policininkų uniformas. Naujajame Pietų Velse arba netgi Londone šitie pusgalviai neišsilaikytų nė dešimties minučių. Nė vienas iš tų šiknių nenutuokia, kas yra supistas policininko darbas.

Pisau juos. Nulipęs laiptais stabteliu išvietėje ir įnirtingai pasikasau šiknaskylę. Kelnės permirkusios prakaitu, įsikišu subinėn tualetinio popieriaus, kad ne taip trintų. Paskui vėl kimbu į darbą.

Studijuoju popierius ant savo stalo, paskui apsidairęs nužvelgiu neišmanėlius kolegas. Niekada nemačiau tokios margaspalvės niekam vertų bukagalvių bandos po vienu stogu.

– O, taaip, tai tikrai keista, sakau Piteriui Inglisui.

– Ką turi galvoje?

Norėčiau pasakyti: tai tu keistas, storasnuki šikniau, tu esi supistai keistas, bet toliau atidžiai studijuoju dokumentus ant savo stalo. – Kartais žiūriu į visa tai ir mąstau, kad problemų sprendimai yra tiesiai mums prieš akis, bet mes paprasčiausiai nesugebame supistai perkąsti šių riešutėlių.

– Tereikia užčiuopti vieną siūlelį, ir viskas savaime stos į vietas, trukteli pečiais Gasas.

– Visada šitaip, Robai, įsiterpia Piteris, – visuomet ta pati istorija. Devyniasdešimt procentų prakaito ir dešimt procentų įkvėpimo. Nieko čia nepadarysi.

– Tikra teisybė, Piteri, linkteliu pakeldamas laikraštį.

Horizontaliai

1 Greitis
7 Žemiausias iš žemiausių
8 Trečiojo dešimtmečio madinga šukuosena
9 Iš Prancūzijos
10 Tviskantis, blizgantis
11 Regos organas
12 Prasimanymas
14 Tamsusis alus
16 Garsiai sielvartauti

Vertikaliai

1 Laikinai pavaduoja monarchą
2 Rūgštus citrusinis vaisius
3 Darbo erdvė
4 Žaidėjų grupė
5 Svarstis
6 Dėmėta džiunglių katė
13 Sąsiauris
15 Nekompetentingas
16 Vadovas Himalajuose
17 Kilmingas, didžiūnas

18 Šmeižti
19 Plačiaragis elnias
20 Pėdos arba jardo dalis
21 Neapolio salos įlanka
22 Diena po šiandienos
23 Su oranžine odele
24 Kliento pirkiniai

– Nagi, imkimės supisto reikalo, vaikinai. Gasai, šūkteliu, – Dvidešimt pirmas vertikaliai. Neapolio salos įlanka. Penkios raidės. Nagi! Nusikaltimas: kartu mes jį atskleisime.

Gasas perkreipia veidą. – Mes su Edita buvome tose pasaulio vietose. Sorentas. Plaukėme į Neapolį laivu su oro pagalve. Nemačiau ten jokių salų, Briusai, nors vykdami į Sorentą perplaukėme visą Neapolio įlanką.

– Ką gi, sprendžiant iš šito supisto laikraščio, ten jų tikrai turėtų būti, Gasai. Šis laikraštpalaikis skirtas plebėjams, perku jį tik dėl papų, televizijos programos ir fūlės... dar vienas vertikaliai: laikinas monarcho pavaduotojas? Devynios raidės.

– Regentas.

– Šitas... vienas... du... aštuoni. Netinka.

– Džanet Čarlz.

– A?

– Tai Džanet Čarlz. Karalienės antrininkė. Jos dublerė. Apsimeta karaliene.

– Kažkaip šiandien neįsikertu į visa tai. Dar vienas: žemiausias iš žemiausių. Toulas. Gaila, bet pagal raides neatitinka. Parašysime: ŠUNSNUKIS. Susiduriame su tuo kiekvieną dieną. Tu, Toulai, nepamiršk: mes turime galvoje tave, nuopisą.

Kiek vėliau sutinku Lenoksą valgykloje. Jis vis dar seka tuos hipius. Šis kekšius vengia mūsų. Maunam į miestą. Važiuojame pro prabangias mergaičių mokyklas.

– Merė Erskin... Džeimsas Gilespis... Skamba lyg tvirtovių pavadinimai, Rėjau. Lyg trimitas tavyje sugaustų. Įsiklausyk. Ers. Skin. Lesbi. Šitaip tas mokyklas pavadino tikrai koks nors nesveikas šiknius. Koks nors supistas iškrypėlis.

Lenoksas kratydamas galvą juokiasi. – Robai, tu esi kietas šiknius.

– Žinai, ką tau pasakysiu, Rėjau, sakau, – tos mergaičiukės lyg angeliukės. Bet jos išauga, štai kur problema. Išaugusios jos virsta karvėmis ir supistomis kekšėmis. Karvės yra blogiau nei kekšės. Su kekše viskas daugmaž aišku. O karvė? Su karve niekada supistai nesi tikras.

Lenoksas atrodo sutrikęs. – Na... ką gi...

Nė velnio jis nesupranta, štai kur jo bėda. Jis galvoja, kad supistai daug išmano. O ką jis iš tiesų žino?

Nė velnio jis neišmano.

Beviltiškas nuopisa. Išaugo savo batus, šiknius.

Stabtelime pavalgyti Saut Bridže. Čia trinasi Edis Monkuras iš Pietinio skyriaus su kažkokiu uniformuotu vėpla. Linkteliu jiems. Mus aptarnauja kažkoks aptekęs tingus šiknius, galvojantis tiktai apie save. – Kas surijo visus šiuos pyragaičius... pradedu melodingai virkauti, bet Ponas Šaltakraujis Onanistas Lenoksas manęs nepalaiko. Vyrutis nusprendė, kad tai jam per žemas lygis? Nemanyčiau.

– Gal įmaukiam po pintą alaus, Rėjau? Nesiruošiu šiandien grįžti į darbovietę.

Rėjus žvelgia į mane kaip į kvailį. – Tu kažką pamiršai. Vakarėlis staigmena Gaso garbei.

Žinoma. Kaip galėjau tai pamiršti. O kodėl nepamąsčius apie staigmeną Ponui Skystakiaušiui Lenoksui.

VAKARĖLIS STAIGMENA

Kažkam stuktelėjo gera mintis surengti seniui Gasui, kuriam sukako penkiasdešimt penkeri, vakarėlį staigmeną. Kalėdos čia pat, kiekviena proga prisišniaukšti tinka kuo puikiausiai. Gasas taip pat geras: svajotų apie ankstyvą pensiją, o ne apie paaukštinimą tarnyboje. Sumautas senas šiknius trukdo kitiems kopti laiptais. O gal tik *bando*. Dar pasvajok, senioke.

Nuperkame kelias skardines ir butelius, priplaukia būrelis žmonių. Taip, netgi Dramond čionai atšliaužia: įmaukia stiklą vyno, paskui reikšmingai visiems šikniams pasako, kad būtinai privalo pasirodyti savo darbo vietoje. Niekas į ją nekreipia nė mažiausio dėmesio ir, jai pasišalinus velniop, bendra nuotaika žymiai pagerėja. Ją, kaip ir bet kurią kitą jos tipo mergą, reikėtų gerai padulkinti. Tačiau mane šiuo metu labiau sudomintų *tikra* vagina. Ta Didelių Gabaritų Mėgėja iš kanceliarijos taip pat čia trainiojasi. Gudruolis Lenoksas pamėgina prie jos prisigretinti, bet pasitraukia nieko nepešęs. Jis yra žavus, bet negalvoja, ką daro. Aš galvoju. Mudu susilažinome iš penkiasdešimties svarų, kuris iš mūsų pirmas įlįs į Didelių Gabaritų Mėgėjos kelnaites, ir aš tvirtai nusiteikęs įsidėti tuos pinigėlius į kišenę. Nemaustau jūsų. Geriu lėtai ir tempiu laiką, laukdamas, kada visi nusitašys. Sulaukęs tos akimirkos, pamažu pakeičiu pokalbio temą. Prakalbu apie vyriškų organų dydį, tačiau Lenoksas labai susierzina ir stengiasi nukreipti kalbą.

– Prisimenu, kai dirbau Naujojo Pietų Velso policijos departamente, mes žaisdavome vakarėlių žaidimą... mūsiškėje Koledž gatvės nuovadoje... tęsiu. Tie australiokai... kartais jie gali būti nusiteikę *rizikuoti*.

– Koks tai žaidimas? teiraujasi Karen Fulton. Ji yra tokių žaidimų mėgėja. Pagarsėjusi tuo. Pastaruoju metu šiek tiek užrietė nosį, bet alkoholis ir bendra šventinė nuotaika privertė kekšę prisiminti ankstesnius laikus. Tokios kaip ji tiesiog netveria savame kailyje.

– Gal nereikėtų man to pasakoti, Karen, brangute. Mūsų kolonijiniai pusbroliai... kartais gali būti šiek tiek vulgaroki.

– Nagi! Klok viską, nerimsta Karen.

– Skamba intriguojamai, sumurkia Didelių Gabaritų Mėgėja.

– Nagi, Briusai, nevertėjo pradėti pasakoti to, ko negali pabaigti, kilstelėjęs antakį pražioja plačius žiobtus Lenoksas, net neįtardamas, kad pasirašo mirties nuosprendį.

– Na... ką gi... žaidžiama štai kaip: vaikinai eina į kambarį, kuriame yra dauginimo aparatas, kiekvienas padaro savo vyriško komplekto kopiją, pasirašo ir įdeda į voką. Kai visi baigia, kas nors prisega kopijas ant skelbimų lentos.

– Liaukis, Briusai! pašaipiai prunkšteli Lenoksas, tačiau, nemažai jo nuostabai, visi atrodo susidomėję. Pažvelgiu į didžiąją kalę, Didelių Gabaritų Mėgėją – jos akys išsiplėtusios lyg lėkštės.

– Bet tai dar ne viskas, klausykitės toliau, tęsiu, – Tuomet į žaidimą įsitraukia merginos, jos turi atspėti, kuri kopija yra kurio iš vaikinų.

– Padarykime tai! suriaumoja Didelių Gabaritų Mėgėja. Matau, kad Lenoksas sukrėstas, bet nieko negali padaryti. Netgi senis Gasas pasirengęs sudalyvauti. Pirmas eina supistas galvijas Piteris Inglisas. Pedikai yra didžiausi didelių gabaritų konkursų mėgėjai, ir tas šiknius nekantrauja pasigrožėti visa šia kolekcija. O, taaip, Inglisai, išspirsiu tave, šikniau, gali būti tikras. Paaukštinimas? Tikrai? O, taip, kaip gi. Tikriausiai tas šiknius tikėjosi pasitelkęs lygių galimybių taisykles paversti policiją pederastijos bastionu, bet senos taisyklės šioje kontoroje miršta sunkiai. Ką gi, jis tai dar sužinos.

Inglisas įeina su voku rankoje ir perduoda jį Ralfui Konsaidinui – vieninteliam uniformuotam vėplai, kurio čia apskritai neturėtų būti. Bet jis, įsitraukdamas į žaidimą, išėjęs atlieka savo reikalus ir perduoda voką Gasui. Kai į žaidimą įsitraukia senis Gasas, visi, išskyrus sutrikusį Lenoksą, sutinka jį garsiais padrąsinimo šūksniais. Paskui nenoriai drąsindamas save išeina Lenoksas. Vėliau einu aš ir, prieš paklodamas savo komplektą ant stiklinės plokštės, kruopščiai ją nušluostau, nes ten anksčiau gulėjo tų šiknių kuolai, paskui pasuku vaizdo didinimo ratuką iki maksimumo ir, padaręs kopiją, vėl sumažinu iki pradinės pozicijos. Pasirašau ant kitos savo padidinto penio atvaizdo pusės. Laimė, dėl nespalvoto atvaizdo ir popieriaus kokybės bėrimas nelabai matyti.

Įeinu su voku rankoje. Lieka Klelas ir dar vienas vėpla, anksčiau dirbęs su Gasu.

Žaidimas įdomus. Viena įžūli karvė vos nepriskyrė man pimpaliuko, tikriausiai priklausiusio Lenoksui. Neabejoju, kad taip supistai ir yra. Galiausiai visi lapeliai apversti ir prismeigti mažėjančia tvarka.

BRIUSAS
GASAS
ALANAS
ENDIS
PITERIS
RALFAS
STIVAS
RĖJUS
FILIPAS

Pasirodo, senio Gaso instrumentas yra toks pat didelis, kaip ir manasis padidintas. Nenuostabu, kad senasis šiknius taip veržėsi dalyvauti žaidime! Vis dėlto didžiausią šoką sukėlė faktas, kad kažkieno pimpalas buvo mažesnis net už Lenokso. Tas uniformuotas vėpla vardu Filipas Vatsonas. Maniau, kad mažesnė už Lenokso pimpalą yra tiktai vagina!

Paskelbus rezultatus, atsiduriu dėmesio centre. Matau, kaip Didelių Gabaritų Mėgėja flirtuodama žvilgčioja į mane. Laikas ir alkoholis daro savo, ji nedrąsiai peršasi man, o Lenoksas, senas ūsuotas žiurkėkas, mėgina ją kabinti. Elgiuosi šaltai: kad palaikyčiau lengvą virimo temperatūrą, šiek tiek flirtuoju, verčiu tą karvę kankintis – tai pats geriausias būdas. Vaidinu Džeimsą Bondą, į kairę, į dešinę ir į priekį laidau mandagias dviprasmiškų užuominų strėles, viena ar dvi jų sminga į tokį Poną Reimondą Lenoksą. Galioja tos pačios taisyklės.

Nusprendžiau iškrušti protą tai šviesiaplaukei kekšei. Noriu išmesti Didelių Gabaritų Mėgėją iš balno, noriu, kad ji pati pasisiūlytų man. Dar šiek tiek išgėrusi, ji tai ir padaro. Ji prisigretina prie manęs ir šnypšdama lyg vampyras pareiškia: – Nugalėtojas nusipelno prizo. Eime tenai... ji nužingsniuoja, o aš, mirktelėjęs Lenoksui, per pagarbų atstumą nuseku paskui ją į dauginimo kambarį. Ji atsigula ant stalo, o aš net nepabučiuoju jos. Užplėšiu aukštyn jos sijoną ir nutraukiu žemyn kelnaites. – Įkišk jį į mane, sako ji, tiesiog įkišk jį į mane, jos akys užmerktos.

Įgrūdu ir stebiu, kaip Didelių Gabaritų Mėgėja purtosi ir kratosi, o veide pamažu atsiranda nuostaba. Ji pati daro visą darbą, ir man tai tinka. Netrukus iššaunu savo užtaisą ir palieku ją susirūpinusią, kas gi čia, tiesą sakant, ką tik įvyko.

Pasiimu iš Lenokso penkiasdešimt svarų ir išeinu namo skrajodamas dausose lyg koks supistas aitvaras. Važiuojant man ir vėl atsistoja. Kelių judėjimo ritmas, kaitra automobilyje, taip pat stereogrotuve skambantis „Motley Crüe“ albumas „Girls, Girls, Girls“ sukelia daugiau asociacijų su karšta vagina nei olandiškas laikraščiokas, rašantis apie plaukiajančio viešnamio padegimą Amsterdame.

Grįžęs namo randu du laiškus. Viename – sąskaita už dujas, ant kito pamatau Čelmsfordo pašto antspaudą. Nuo Tonio ir Dianos. Pajuntu, kaip sustangrėja mano kuolas, ir pagalvoju apie keturių šimtų mylių kelionę automobiliu iki Čelmsfordo. Su lengva doze per naktį nusigaučiau ten, porą valandų pasikruščiau iki apakimo ir grįžčiau atgal. Taip. Nusispjauti į dujų sąskaitą, nusispjauti į visa

tai. Visu tuo mėšlu rūpinasi Kerolė ir dėl tos pisliavos manęs laukia pernelyg daug popierizmo darbe. Nekantriai praplėšęs voką, skaitau laišką iš Čelmsfordo.

1997 m. gruodžio 14 d.

Brangusis Briusai,

Tikiuosi, kad tau viskas gerai. Mes rašome norėdami pranešti, kad sumanymas kitą mėnesį aplankyti mus, Lorensą ir Ivoną nėra pati geriausia idėja. Man labai gaila, kad tavo ir Kerolės santykiai šiuo metu yra komplikuoti, ir nemanau, kad norėtum pasimatyti su mumis be Kerolės.

Mes nuostabiai praleidome laiką visi kartu, ir manau, kad po bet kurio eksperimento reikia šiek tiek laiko jam apsvarstyti. Mes su Diana šiuo metu išgyvename tokį laikotarpį.

Tikiuosi, kad jūs su Kerole sugebėsite išspręsti dabartinius nesutarimus.

Su geriausiais linkėjimais

Tonis Krosbis

Toni, supistas šlykštyne. Pajuntu, kaip per kūną nusirita pykčio ir neapykantos banga ir mano pimpalas netenka jėgos. Supistas švelnus Tonis: Čelmerio instituto vaizduojamojo meno dėstytojas ar kažkas panašaus. Mes ten dulkinomės kaip pašėlę, o jis tik mėšlinėjo aplinkui, lyg koks vegetaras mėsinėje. Kerolė taip pat supistai susimovė, ranka jį smagiai pasmaukydama. Tiedu nelabai temperamentingi. O apie Dianą to nepasakysi. O, tu supista pekla, būčiau turėjęs dar kelis pisliavos raundus su ta papinga kekše.

Mąstau, ar nepaskambinti Džefui Nikolsonui iš Esekso policijos ir nepapasakoti apie tą mažą nešvankų iškrypėlių klubą. Džefas yra rimtas policininkas. Jau rengiuosi pakelti telefono ragelį, kai išgirstu kažką beldžiant į duris. Tai – pasišiaušęs, stirksančiais plaukais Tomas Stronakas, vilkintis pilku „Russell Athletic" sportiniu kostiumu. Jis atrodo niūrokai.

– Tomai... kaip sekasi? su apsimestine užuojauta klausiu aš.

– Supistai apsišikau, Briusai. Vienas tūkstantis, du šimtai ir trylika mokančių lankytojų. Tam klubui paskyriau dvylika ištikimos tarnystės metų.

– Suprantu. Maniau, kad buvo maždaug du tūkstančiai.

– Nee, tiesiog „Evening News" savo reportaže šiek tiek padidino lankytojų skaičių.

– Ką gi, aš ten buvau, sumelavau. Kokia supista galimybė. Rungtynės su Derbio dubleriais, sumyžtai drėgną antradienį, likus aštuonioms apsipirkimo dienoms iki didžiojo koncerto?

Tomas papurto galvą, paskui jo veidas šiek tiek prašviesėja, – Gavau malonų sveikinimą nuo Kenio Dalglišo.

– Esu įsitikinęs, jei būtų galėjęs, jis būtų dalyvavęs, gūžteliu pečiais. – Tokie vyrukai kaip jis gauna gausybę kvietimų. Netinkamas metų laikas.

– O, taaip, teisingai, sutinka Tomas. – Kad ir kaip ten būtų, Briusai, turiu tau porą bilietų į iškilmingą Sportininkų vakarienę, skirtą mano labdaros rungtynėms. Rengiamės surengti šį renginį tarp Kalėdų ir Naujųjų metų. Pats supranti, kad vakarėliui bet kuri proga gera!

– Tai puiki proga, Tomai, sakau stverdamas iš jo rankos du iškiliosios spaudos bilietus ir leidinio programėlę. Iškart suprantu padaręs klaidą, tas šunsnukis apmovė mane. Kvietimuose buvo parašyta:

JŪS ESATE PAKVIESTI KAIP VIP SVEČIAI Į
TOMO STRONAKO LABDARINGĄ SPORTININKŲ VAKARIENĘ
„Šeratono“ viešbutis, Lotiano kelias, Edinburgas
Pirmadienis, gruodžio 28 d., 1997 m.
Apranga neformali

Visų bilietų auka – 60 svarų sterlingų, šios pajamos skiriamos Tomo Stronako labdaros fondui

Aukojimas. Šešiasdešimt svarų. Tas kalės vaikas Stronakas mane apmovė! Nieko nesakau, bet tas šiknius aiškiai mane maustė. Galėjau pats susiprotėti. Jis visuomet taip elgiasi. Vos tik užsimenama apie jo kontrakto atnaujinimą, prasideda užkulisinės intrigos, dramatiškos peripetijos ir panašūs dalykėliai. „Evening News“ dažnai apie tai rašo. Kai tik pakvimpa pinigais, tas kalės vaikas sukasi mikliai. – Atleisk, Briusai, bet aš negaliu atiduoti bilietų už dyką, nes sužlugdyčiau visą sumanymą.

– Mmm, gerai, Tomai, atsikosėju aš, – tik pasiimsiu savo čekių knygelę.

Šiknius.

Kol pasirašinėju čekį, jis postringauja man į ausį, – Gali būti, kad vienas pranešėjų bus Gremas Saunesas. Tikiuosi, šįkart pasirodys ir Kenis. Tikrai atvyks Rodnis Dolakras. Jis puikus oratorius.

– Mmm. Rodnis Dolakras, Anglijos vicečempionas. Girdėjau, kad, važinėdamas ir sakydamas kalbas, jis užkala gražaus pinigėlio. Jis tuo užsiima kartu su Besčiu, Maršu ir Grivsu.

– O, taip, puiku, kad jis išreiškė susidomėjimą.

Nėra nė mažiausios vilties, kad Dalglišas, Sounesas ar Dolakras atvyktų į šito nevykėlio labdaros vakarienę.

Po kelių akimirkų Stronakas vėl pasipuošia didybės mantija, būdinga daugeliui futbolininkų. – Jeigu norėsi dar bilietų, Briusai, tik šūktelėk. Nežinau, ar jų turėsiu, bet dėl tavęs, pats supranti...

– Turėsiu tai galvoje, tarsteliu atkišdamas čekį, kurio sumos pakaktų dvylikai oralinio sekso seansų su Leito kekše. Benkartas.

Išsišiepęs iki ausų tas šiknius pasišalina. Jis yra supistai patenkintas savimi, nes mano apmovęs Briusą Robertsoną. Ką gi, tavęs dar laukia sukrėtimai, mano kvailas kamuolį gainiojantis drauge, nes tu dar sužinosi, kad taisyklės nepakito.

Tą vakarą atėjo Krisė. Stronako lango užuolaidos sujuda, bet jis šįvakar rungtyniauja, todėl aišku, kad šnipinėja ta auksaplaukė kekšaitė, kurią Stronakas vedė. Įleidžiu Krisę į vidų, ir mes be ilgų šnekų pradedame smaugimo žaidimus. Šita kekšė pradeda įgusti, nors dar visai neseniai neturėjo apie šiuos žaidimus jokio supratimo.

– Stipriau, Briusai... stipriau... dejuoja ji. Kai ji suveržia diržą, pajuntu, kaip mano ortakis susiaurėja dar keliais centimetrais.

Man vis sudėtingiau būti susijaudinusiam. Galvoju apie savo paaukštinimo varžovus:

GASAS BEINAS
PITERIS INGLISAS
DŽONAS ARNOTAS

Pisau jus visus, plebėjai...

– Dulkink mane smarkiau, Briusai! Pisk mane smarkiau! maldauja Krisė.

Pisau aš jus visus...

Ant komodos stovi įrėminta mokyklinė Steisės nuotrauka. Negaliu į ją žiūrėti, norėčiau nusukti arba įdėti į stalčių. Ji stebi mus...

Steisė stebi mane ir šią karvę...

...tai ne...

Aš esu geras žmogus... pasakė ta moteris... ta moteris, jo žmona... Mėginau įpumpuoti gyvenimą į tą bernioką...

Pumpuoti

Lygiai taip pat, kaip aš dabar pumpuoju šitą kalę...

Pumpuoti

O, Briusai... nagi... ach... ach... o, Dieve... ach... ach... aaachhh...

Aš vis dar pumpuoju, bet kad ir kiek dulkintum šitą kekšę, jai negana. Stengiuosi iš paskutiniųjų ir pajuntu palengvėjimą, kai orą sudrebina siaubingas klyksmas, reiškiantis, kad ji jau baigia. Pajuntu, kaip diržas ant mano kaklo šiek tiek atsipalaiduoja, padidinu tempą ir iššaunu savo krovinį.

– Dėl tos pisliavos, Krise... žiopčioju, jausdamas, kaip mano smūgiai retėja lyg mirštančio žmogaus pulsas, ir liaujuosi judėti.

Užgriūnu ant jos, nusiritu šalin, ir mes snūstelime. Atsikeliu pirmas ir ištiriu padarytą žalą.

Trūko antakio kraujagyslė, ir ant kaklo juoduoja tamsi mėlynė. Esu teisėsaugos pareigūnas. Privalau viešai turėti reikalų su žmonėmis. Negaliu šlaistytis šitaip atrodydamas dėl kažkokios savanaudiškos kekšės. Tik ne tuomet, kai laukiu paaukštinimo.

– Tai buvo puiku, tarią ji, paskui apatiškai pasirąžo, atsikelia ir pradeda rengtis. – Klausyk, Briusai... sako ji vilkdamasi aptinius drabužius, paskui įsliuogia į sijoną ir apsivelka palaidinę, – Manau, mums reikėtų pasikalbėti apie mūsų santykius ir abipusius įsipareigojimus, nors skubėti, žinoma, nėra jokio reikalo.

– Manau, tu teisi, atsakau. Atrodo ji gana dailiai. Šiek tiek priaugo svorio, pasidažė plaukus. Judesiai kupini pasitikėjimo ir grakštesni.

– Noriu pasakyti, kad staigus perėjimas iš vieno santykių lygio į kitą nėra labai protingas dalykas, nusišypso ji, atmesdama plaukus ir perbraukdama juos šukomis. Palikime viską taip, kaip yra, kol neįsitikinsime savo jausmų tikrumu.

– Neturiu ko pridurti. Prieš šuolį reikia gerai apsidairyti, sakau. Krisė tikrai verta išdulkinti. – Klausyk, o kodėl tau nepasilikus? Užkrimstume ko nors ir dar pasismagintume? Prieinu prie komodos ir įdedu Steisės nuotrauką į viršutinį stalčių.

– Norėčiau, Briusai, bet privalau su kai kuo pasimatyti.

– O, sakau.

– Pasimatysime vėliau, Briusai, branguti, ji užsideda krepšį ant peties. Krisė pasisuka į mane, pabučiuoja į kaktą, mirkteli ir sako amerikietišku akcentu, – Džiaugiosiu, kad autuomuobilį laikome toje pačioje aikštelyje brangūsis, ir išskrenda pro supistas laukujas duris.

– Teisingai...

Išėjo.

Supista

Mano, kad gali paprasčiausiai išeiti, nors vos nesušiko mano paaukštinimo. Kuo ji save supisčiausiai laiko? Ji niekada nepakeis Kerolės! Ji niekuomet jai neprilygs!

Pigi policininko kekšė, štai kas ji!

Ji pamiršo savo lūpdažį. Savo raudoną lūpdažį.

IR VĖL KEROLĖ

Turiu pripažinti, kad sprendimas išvykti iš Australijos buvo klaida. Mes su Briusu ten buvome laimės viršūnėje. Išvykome iš ten tik todėl, kad būtume kartu su mano mama, nes tėčiui mirus ji panoro grįžti namo. Atrodė, kad likti Australijoje nebuvo prasmės, nes Steisė buvo dar mažytė ir nelankė mokyklos. Žinau, kad pasielgiau egoistiškai nemąstydama apie Briuso karjerą. Jam taip gerai sekėsi Sidnėjaus policijoje. Manau, jog buvo velniškai neteisinga, kad grįžęs į Škotiją jis privalėjo eiti žemesnes pareigas nei Australijoje.

Tikiuosi vėl pamatyti Briusą, tada mes vėl būsime šeima – aš, Briusas ir mūsų mažoji mergytė Steisė. Ji turi pripažinti, kaip blogai pasielgė ir kiek skausmo suteikė visai šeimai savo kvailomis mažomis melagystėmis. Dažnai jaučiuosi kalta, privalėjau geriau ją auklėti, išaiškinti skirtumą tarp to, kas yra gerai, ir to, kas yra blogai. Iš tikrųjų ji yra gera mergaitė, todėl svarbu, kad ji suprastų, jog mes su Briusu jai atleidome.

Visos šeimos išgyvena tokias traumas, ir svarbu nepadaryti daugiau tokių klaidų. Šiais laikais pasaulis yra pernelyg sudėtinga vieta užaugti.

Vėl ateinu į tą barą. Du vyrai spokso į mane. Vienas pasako kažką, žodžių neišgirstu, bet tonas aiškiai priešiškas.

Kodėl moteris negali gerti viena?

Jūs geidžiate manęs, bet jūs negalite turėti manęs.

Mano pavardė Robertson.

Pasirinkau savo vyriškio pavardę.

Aš priklausau jam.

Jeigu jis būtų čia, užčiauptų jūsų pašaipius, įžūlius snukius. Jus niekada nesugebėsite pasipriešinti mano Briusui. Jūs ne vyrai.

PRIVAČIOS PAMOKOS

Kirmėlės. Nesu laimingas. Daugiau perskaičiau apie jas bibliotekoje. Čia dirba tvarkinga paukštytė. Kai man nusibosta spoksoti į knygas, žiūriu į ją. Prakiurksojau čia visą rytą, nors ir šią naktį nemiegojau. Greitai reikės eiti į valdybą, nes šeštadienis – viršvalandžių metas. Kaip ir reikėjo tikėtis, kontoroje minios žmonių. Lenoksas taip pat čia. Mes susitariame valandą padirbėti su dokumentais, paskui dingti iš čia.

Malonu važinėtis automobiliu. Šiltai apsirengiu, keliai geriau išvalyti. Apsivilkęs netinkamą zomšinę striukę, Lenoksas dreba ir jaučiasi prastai.

– Apsirengei pagal orą, Rėjau? šaipausi.

– Supisti šykštuoliai. Galėtų išskirti daugiau pinigų neuniformuotų policininkų drabužiams, niurna Lenoksas.

Verkšlenantis šiknius. Jei neišleistų visų pinigų drabužiams su įžymių dizainerių etiketėmis, galėtų apsirengti praktiškai. Mano, kad mokesčių mokėtojams niekas daugiau nerūpi, kaip tik finansuoti mados besivaikančius ir policininkus vaizduojančius pižonus.

Važiuojame toliau, ir aš vis aiškiau jaučiu, kad Lenoksas kažką nuo manęs slepia. Bėda ta, kad apie tai numanau. Lenoksas yra antrosios lygos žaidėjas. Jis to net pats nesupranta. Yra tam tikras taisyklių rinkinys, apie kurį tokie kaip Rėjus Lenoksas ne ką tenutuokia, o mes, šio pasaulio briusai robertsonai, judame kita kryptimi.

Mes jūsų nemaustome.

– Ar neužgriuvus mums į Žuvų gamyklą, Rėjau?

– Gerai, atsako Lenoksas.

Pasuku iš Džankšin gatvės į Feri Roudą. – Širlė, susimąstęs sakau, – mano svainė. Prisimeni, kaip mes abu ją jodėme?

– Taaip, nenoriai išstena Lenoksas.

Ponas Aukščiausios Rūšies Dulkintojas Lenoksas, cha! Šitas idiotiškas vyriokas nesugebėjo jos patenkinti. Pasirodė kaip visiškas nevykėlis. Ji čiulpė man, o Lenoksas tvarkė ją iš užpakalio. Ji judėdama stengėsi pritarti jam, bet paskui pareiškė: – Pasikeiskite vietomis... Briusai, išdulkink mane... Išdulkink... Išdulkink... Išdulkink... Išdulkin ... enoksas išsitraukia dantų krapštu ... alin, kai ji lūpomis mėgina erzin ... ą Lenokso pimpalą.

– Kekš ... aip ji juk dėl tavęs stengėsi iš vi ...

Lenoksas ... tu kietas, Robo. Bet tu *ne*, šikniau.

0000000 valgyk, Briusai
00 valgyk, suvalgyk visa tai
000 jie sakė, kad bus gerai 00
000000000 jie buvo teisūs 000
00 tu tuomet jais netikėjai 000
0000 bet jie buvo teisūs 00000
00000 todėl valgyk viską

Žuvų gamykla mes vadiname viešnamį, veikiantį prisidengus sauna, o gal tai Leito sauna, veikianti kaip viešnamis? Koks skirtumas. Jai vadovauja senoji Meizė, labiausiai patyrusi kekšė mieste.

Spaudžiame sultis iš Meizės įstaigos taip dažnai, kad vargu ar ji džiaugiasi mus matydama, bet gera kekšė (Meizė buvo viena iš geriausių) visuomet yra puiki aktorė ir mus sutinka lyg nutiesdama raudoną kilimą. Štai kur darbo policijoje žavesys: iš tikrųjų visai nesvarbu, ar tave mėgsta, ar tavęs nekenčia, jie visuomet tau pataikauja ir atvirai nerodo antipatijos. Gali gyventi tame pasaulyje, kurį pažįsti. Visa kita – tik geri norai arba paranoja. – Briusai, brangusis, pareiškia (korektiškai) Meizė ir pakšteli man į skruostą.

– Sveika, Meize. Kaip klojasi reikalai? klausiu krisdamas ant sofos ir sunerdamas rankas už pakaušio. Užuodžiu iš pažastų trenkiantį tokį dvoką, kad išsigandęs vos nenuleidžiu rankų. Pisau tai. Tegul kekšės užuodžia Briusą Robertsoną. Meizė nieko nepajunta. Kekšė privalo išmokti gyventi su nemaloniais kvapais. Meizė jau sensta, bet vis dar neblogai atrodo; tikra matrona tamsia suknele.

– Neblogai, Briusai, neblogai. Pas mus pradėjo dirbti nauja mergaitė iš Aberdino. Nori ją patikrinti?

– Gal vėliau, Meize, šypsodamasis mirkteliu.

Ji pažvelgia į Lenoksą, – Gal tavo jaunasis draugas pageidautų?

Lenoksas staiga parausta. Stoiškai šypsosi.

Pastebiu tai ir pasisuku į jį. – Štai ką tau pasakysiu, Rėjau. Meizė išmokys tave tokių dalykėlių, kokių tavo mamytė niekada neišmokys. Pamiršk didžiąją dalį to, ko esi kada nors išmokęs. Vis mėginu ją atkalbėti nuo atsistatydinimo, bet ji ir girdėti manęs nenori.

Meizė juokdamasi purto galvą, o Rėjus ir toliau atrodo sutrikęs. Pasilenkiu į priekį ir, iš viršutinės kišenės išsitraukęs rašiklį, pradedu barbenti juo per stiklinį stalo paviršių. – Netgi dėl tokios šviežienos kaip tarp mūsų esantis jaunasis detektyvas seržantas Reimondas Lenoksas, Meize?

Ji dirsteli į Rėjų, o šis raukosi lyg nuo skausmo. – Atleisk, širdele, tai darau tik iš meilės, o ne dėl pinigų. Palieku tą reikalą jauniklėms. Dabar aš esu vieno vyriškio moteris.

– Čia esantis Rėjus turi tvirtą policijos eržilo reputaciją, nusišypsojęs pakšteliu lūpomis ir tingiai žaidžiu rašikliu, tai paslėpdamas, tai iškišdamas jį iš sugniaužto kumščio.

– Tikrai? geidulingai pašnairuoja Meizė.

Šiais žodžiais Ponas Lenoksas pastatomas į vietą. Bet aš dar nebaigiau. – Oo, taaip, todėl, jei nuspręsi atidėti savo atsistatydinimą, tai šitas vyras kaip tik tau. Girdėjau kalbant, kad jis geriausias iš visų.

Meizė supranta, kad jai gali tekti turėti reikalų su policijos vaikinais, tokiais kaip Rėjus Lenoksas, todėl žeminti jį jai neapsimoka. Nuo bendrų dalykų ji pereina prie konkrečių, aiškiai mėgindama padėti sutrikusiam Lenoksui. – Pasakysiu tau štai ką, Briusai, konfidencialiu tonu sako ji, – Štai ką tau pasakysiu, Briusai. Jeigu sudėtum visus kuolų, kurie buvo tarp mano kojų, colius, galėtum pasiekti mėnulį ir grįžti atgal!

Aš, žinoma, gerai išmanau tokius žaidimus, bet tegu mane iškruša, jei paleisiu Lenoksą nuo kabliuko anksčiau, nei pats norėsiu. –

Ką gi, Meize, jeigu nori apžioti lūpomis patį saldžiausią škotišką mėsos gabalą, aš pabučiuoju pirštų galiukus ir užverčiu akis, paskui duriu pirštu į Rėjaus pusę, – tai seržantas detektyvas Lenoksas yra tavo vyriškis.

– Kaip jau sakiau, Briusai, tos dienos praeityje, bet jeigu taip nebūtų, ką gi, su tokiu žaviu vaikinu tai būtų verslas su malonumu. Ji lėtai aplaižo lūpas žiūrėdama į Lenoksą, o šis atrodo taip, lyg jo supista siela ką tik būtų prasmegusi pragaran.

O, taip, Lenoksai, tu dar sužinosi. Kad padėtų jam įveikti sumišimą, Meizė pradeda pasakoti vieno mūsų miesto tėvų istoriją. – Buvo pas mus vienas toks meras, tai buvo dar iki tavęs, sūneli, Meizė linkteli Rėjui, paskui pasisuka į mane. – Prisimeni jį, Briusai?

– O, taip... bet tik iš pasakojimų, Meize. Nesu toks senas!

– Ak, aš ne tai turėjau galvoje, tu esi vyrukas pačiame stiprume, ji šypsosi tomis savo suvytusiomis, panašiomis į katės subinę lūpomis, kurios nučiulpė milijonus tiek vietinių, tiek atvykėlių žioplių. – Dabar kalbu apie merą... na, būtų nekorektiška minėti vardus. Vis dėlto šis meras buvo gerai žinomas tarp mūsų merginų, nes mėgdavo santykiauti su jomis apsirengęs ceremonijų mantijomis ir pasikabinęs Edinburgo regalijas.

– Sklido gandai, įsiterpiu aš, – kad kitaip jis negalėdavo lytiškai susijaudinti.

– Tai tiesa, Briusai, sūneli, ir šios šnekos ne paprasti gandai iš kekšės lūpų. Jis pats man sakė: Meize, mano žmona manęs nesupranta. Jai nepatinka, kai vaikštau po namus apsivilkęs mantiją. Reikalas tas, Briusai, kad ji nesutiko užsiimti seksu, kol vyras dėvėjo tą mantiją. Juk tu žinai, kaip atrodė tas meras: smulkus, baisiai neįspūdingas vyriškis. Niekas nepastebėdavo jo be tos mantijos, visas jo tapatumas ir galios jausmas buvo susijęs su iškilminga apranga. Vieną dieną mero administracijos darbuotojai nusiuntė tą mantiją į valyklą. Merui teko vykdyti savo pareigas dėvint eilutę su kaklaraiščiu. Kiekvieną ketvirtadienį vargšelis lankydavosi pas mus, užsisakydavo porą mergaičių ir praleisdavo su jomis laiką. Jis baiminosi, kad be ceremonijų aprangos jam nieko nepavyks, todėl gerokai mauktelėjo dėl drąsos.

– Įprastas dalykas, nusišaipau.

– Ką gi, tęsia Meizė ir, pastebėjusi mano ženklą, pripildo taurę, – tas meras gerokai įkaušo. Atėjęs į mūsų įstaigą nusivilko visus savo drabužius ir pareiškė neišeisiąs iš čia tol, kol neatgausiąs savo mantijos. Jis šūkavo: aš esu Edinburgo miesto meras ir uždarysiu šiuos ištvirkavimo namus! Jį galima buvo išgirsti visame Leite! Vienintelis dalykas, galėjęs nuraminti mūsų merą, – grąžinti jam tą jo mantiją. Tuo metu ji buvo valykloje Perto rajone, kuri teikė paslaugas merijai. Mes turėjome mero draugo ir politinio sąjungininko, Gyvenamųjų namų statybos departamento valdybos pirmininko, telefono numerį. Jis susisiekė su vyriausiuoju konstebliu, o tas – su Aleku Konoliu, kurį tada sulaikė policija už girtavimą ir viešosios tvarkos pažeidimą.

– Pažįstu Aleką, šypsausi. – Jis vis dar gyvas. Buvo aukščiausios klasės įsilaužėlis, kol neprasigėrė. Vėliau ilgus metus dirbo pašte, bet taip užpylė, kad jį ir iš ten išspyrė!

– Taaip, baisus žmogus tas Alekas, sako Meizė švelnesniu balsu. – Ką gi, tęsia ji, – Alekui pažadėjo atšaukti visus kaltinimus, jeigu jis įsmuks į valyklą ir nukniauks mero drabužius. Taigi Alekas ir sako, taaip, būkite ramūs, jokių problemų. Reikalas tas, o tu pažįsti Aleką, Briusai, aš linkteliu jai šypsodamasis, – jis žinojo, kad tu mane globoji. Taigi jis įsilaužė į drabužių valyklą, o meras toliau čia siautėjo šūkalodamas: Noriu atgauti savo mantiją! Jeigu jūs nesugrąžinsite man mantijos, įsakysiu uždaryti šią vietą! Paskui jis nuėjo į virtuvę ir susirado peilį. Merginos persigando, o jis pasičiupo savo drabužius ir pradėjo pjaustyti juos į skutelius. Aš esu lordas meras! Dėviu aprangą, atitinkančią mano pareigas! Nesirengiu vilktis šio supisto šlamšto! Jis visą laiką šūkavo. Ką gi, Alekas iš tikrųjų įsilaužė į drabužių valyklą, bet viskas toliau vyko ne taip, kaip buvo planuota. Galbūt jis pačiupo ne tą ryšulį, gal jis buvo neryškiai pažymėtas, tačiau Alekas paėmė paketą, kuriame, jo nuomone, buvo mero drabužiai. Tuo tarpu meras taip nusitašė, kad išvirto iš klumpių. Kai Alekas atvyko pas mus su tuo ryšuliu, pamatėme, kad jame tik moteriški kailiniai. Vėliau paaiškėjo, kad mero aprangą jie išsiuntė į savo pagrindinę valyklą Perte, todėl mes

aprengėme vargšą tais kailiniais, įgrūdome į taksi ir išsiuntėme namo, Meizė mirkteli.

Niukteliu Lenoksą alkūne, – Palauk, kol viską išgirsi.

– Ką gi, pasirodo, taksistas, ko mes, savaime suprantama, nežinojome, prieš tai nukentėjo nuo grupelės Nidrio vyrukų, nes šie nesumokėjo už kelionę. Jo nuotaika dar labiau subjuro, kai atvykęs prie mero namų pamatė, kad jam į automobilį įsodintas nusitašęs iki sąmonės netekimo, nuogas, be skatiko kišenėje vyriškis su moteriškais kailiniais.

– Ir ką gi jis padarė? klausia Rėjus.

Meizė gurkšteli viskio. – Vairuotojas mąsto: pamokysiu šitą įžūlią kiaulę. Jis važiuoja atgal į miestą iki Kalton Hilo. Ištraukia nukaušusį merą iš automobilio ir paguldo ant nebaigto statyti postamento su kolonomis, ant to paties, kurį vadina Edinburgo gėda. Vėliau privažiuoja policijos patrulio automobilis ir randa ten grupelę jaunuolių, išsirikiavusių eilėje prie mero.

Rėjus išpučia akis.

– Meras... ką gi, pavadinkime jį meru X, buvo plačiai pagarsėjęs nusistatymu prieš gėjus, paaiškinu. – Uždraudė gėjų bendruomenei atidaryti savo centrą, aiškindamas, kad šis taps sodomijos šiltnamiu. Kad ir kaip ten būtų, kai patrulis rado merą, jau buvo prabėgę šiek tiek laiko. Jauni pederastėliai išsilakstė į visas puses. Į laikraščius ši istorija nepateko, bet gandai plačiai pasklido. Kaip tu sakei, Meize, tas paminklas seniai buvo vadinamas Edinburgo gėda, bet po tų įvykių jo taip nebevadino. Dėl to incidento monumentas vėl tapo populiarus!

– Sklido gandai, kad meras po visų šitų nuotykių metė gerti, sukikeno Meizė, – matyt, nuo viskio jam pradeda subinė niežėti!

Mes visi nusijuokiame, staiga liovęsis kvatoti, šaltokai pasižiūriu į Meizę. – Ta naujoji mergiokė, Meize. Esu pasirengęs patikrinti ją tuojau pat. Nueik pas ją ir susitark dėl pasimatymo šią naktį.

– Žinoma, Briusai, sako Meizė, pasikelia iš savo krėslo ir išeina iš kambario.

– Ta Meizė įdomi moteriškė, šypsosi Rėjus, – įdomus charakteris.

– O, taip. Tik su moterimis reikia elgtis kitaip, Rėjau, išmintinga mina postringauju aš. – Moterys yra kaip tetrapakas: nesvarbu, kas viduje, svarbu, kaip jas atverti. Niekada to nepamiršk, sakau.

Prie mūsų prisijungė nauji veikėjai. – Tai Kler, Meizė pristato mums dailią lėlytę.

Nauja Meizės kekšytė – klasiška pupytė. Ji pabėgo nuo savo žiauraus kalės vaiko sąvadautojo iš Aberdino ir yra pasirengusi įsiteikti policininkams, tikėdamasi iš jų šiokios tokios apsaugos. Žvilgtelėjęs į mergaičiukę, nusprendžiu jai padėti. Žinoma, yra savų „bet“, kekšaitė šiaip sau, viso labo atlieka savo kekšišką darbą. Iškart permatau ją kiaurai ir susitariu, kad ji šį vakarą man paskambintų. Tai šiek tiek rizikinga, bet jeigu sutinkame laukti, kol Kerolė vėl ***00000000 valgyti 000000000*** s su kai kuriomis moterimis: visc ***00 valgyti Savo labui 00000*** daiktas.

Aš išgirda ***000000 vartoti dėl laisvės 0000*** sako, kad metas eiti į Kroufordo ***000 valgyti 0000 valgyti 0000*** kių nors škotiškų pyragų su bulvėmis, tokių tik Kroufordas iškepa – visko prikrauta ir riebu. Iš tikro ten daugiau supistos tešlos, bet padaryta gardžiai.

Laukiu vakaro, kad galėčiau patikrinti Kler iš Aberdino, bet dabar pats laikas su Rėjumi vykti atgal į valdybą. Iš pradžių, kaip įprasta, užeiname į valgyklą. Žmonių nemažai, bet bendra nuotaika nyki. Apsidairęs pamatau Dramond, ji neša didžiulį atviruką. Sprendžiant iš neįprastos tylos, kažkas atsitiko. Ji atrodo priblokšta, lyg jai ką tik būtų pranešę baisią naujieną. Nuotaika pagerėja. Nueinu tiesiai prie Dougio Gilmano. – Nežinau, ar tu girdėjai, sako jis man, – bet šįryt Klelas mėgino nusižudyti. Nušoko nuo Din Bridžo.

Išgirdęs šią naujieną netveriu iš džiaugsmo. Labiausiai jaudina ne tai, kad Klelas taip kentėjo, jog net ryžosi savižudybei, bet tas faktas, kad, taip ir neįgyvendinęs iki galo savo ketinimo, jis tik save pažemino ir neatsikratė skausmo.

Na, kaip tu jautiesi?

Stengiuosi suimti save į rankas, suvaidinti, kad esu sukrėstas, bet iš tikrųjų negaliu nuslėpti džiaugsmingo blizgesio akyse, juo labiau kad Gilmanas jaučia tą patį.

– Kas atsitiko? kostelėjęs pasiteirauju.

– Medis sušvelnino smūgį, bet klubas vis tiek sutrupėjo. Jis guli Princesės Margaret Rouz ligoninėje. Šį rytą jį operavo. Klelui keis klubą.

– Ir tai viskas? klausiu.

Prie manęs prisiartina Amanda Dramond su milžinišku atviruku, jį jau visi pasirašė. – Manyčiau, to pakanka, šaltai sako ji.

– Be abejo... visai ne tai norėjau pasakyti, protestuoju taip įtikinamai, kad ji pajunta gėdą dėl savo negarbingų įtarimų. – Leiskite, aš pasirašysiu ant šio atviruko... visai tai taip netikėta... gal dėl to, kad Klelas svajojo pereiti į Kelių policijos skyrių... negaliu su tuo susitaikyti...

– Žinoma... atleisk, sako Dramond, – nenorėjau pasakyti...

– Ar kas nors renka pinigus?

– Karen ir aš, atsako Dramond.

Taip ir maniau. Pamiršusios tiesiogines pareigas, slaugys nevisprotį luošį. Lengvabūdiškas etatų eikvojimas, ką gi, mes čia viso labo tiriame žmogžudystę.

Panaršęs po kišenes, ištraukiu suglamžytą dešimtinę ir paduodu Dramond. Pažįstu vieną mergaičiokę, kuri iščiulptų iš tavęs paskutinį lašą už šiuos pinigus.

– Briusai... ar tu kalbėjai su Bobu?

– Su Toulu, pataisau ją. – Šiandien dar nekalbėjau, o ką?

– Jis sakė, kad susisiektum su juo, kai tik pasirodysi. Ant skelbimų lentos yra raštelis.

– Einu pas jį tuojau pat, sakau išeidamas.

Toulas aiškiai užsiėmęs savo supistu filmo scenarijumi, nes man įeinant į kabinetą skubiai perjungia programą. Jis stengiasi laikytis šaltakraujiškai, bet atrodo kaip Begbis, pričiuptas juvelyrinių dirbinių sandėlyje. Jis atsiprašo minutėlei, atseit gamta šaukia. Kai jis išeina, prieinu prie stalo. Ekrane nieko nėra, pasistengė gudruolis. Viršutinėje jo stalo stalčiaus spynoje stirkso raktų ryšulys. Vienas raktas nuo namo, kitas nuo automobilio, o trečias, įkištas į spyną, reikia manyti, Toului ne mažiau svarbus už tuodu. Trukteliu švarko rankogalį ir pasuku raktą.

Stalčiuje guli storas aplankas, atrodo, ataskaita, bet tai ne ataskaita, o scenarijaus juodraštis. Tituliniame puslapyje parašyta:

TAMSOS MIESTAS: ŽMOGŽUDYSTĖS PASLAPTIS
Scenarijaus autorius Robertas S. Toulas

Kas, po velnių, jis toks? Gal jis mano, kad sugebės ištrūkti iš šios vietos, kad Holivudas pasakys: o, ar tai tu tas storas škotų policininkas, kuris nesugeba net triperio pasigauti ir nemoka parašyti savo vardo, gal norėtum milijono už supistą scenarijų? Štai tau supisti Tomas Supistas Kruzas ir Nikolas Supistas Keidžas kaip aktoriai, štai tau Martinas Supistas Skorsezė kaip režisierius... o taaip, be abejo. Noriu paprasčiausiai suplėšyti visą šitą to šikniaus mėšliną rašliavą, suglamžyti ją ir supistai sudeginti. Pasišildyti per Kalėdas – tik tam supistai ji ir tinka...

Čia pat guli dar vienas raktas. Jis panašus į tą, kuris stirkso spynoje. Pasiėmęs jį, uždarau stalčių. Rengiuosi prigriebti Toulo scenarijų ir diskus. Galima būtų sunaikinti juos čia pat, ir tegu pamėgina tas supistas šiknius ką nors pasakyti. Tai būtų nuostabu! Bet tas paaukštinimas ir atestacinė komisija... ne, neverta gadinti su jais santykių. Jis neturi įtarti, kad būtent aš sušikau jam visą reikalą. Reikia veikti laikantis principo: sunaikink, bet negadink santykių. Korporatyvus būdas.

Kai Toulas grįžta, aš jau sėdžiu savo kėdėje. Jis santūriai praneša, kad ponia Dramond nebevadovauja bylos tyrimui. Mulkis vėl imasi vadovavimo. Net nežinau, ką apie tai galvoti. Ji visiškai apsikvailino, nes iš tikrųjų yra supista mulkė, bet, kita vertus, tai reiškia, kad mane užgrius gerokai daugiau supisto darbo, o aš esu per daug supistai užsiėmęs, kad vaikyčiausi supistus nusikaltėlių pasaulio vėplas. Toulas pageidauja dienos gale matyti ant stalo ataskaitą apie tyrimo eigą, nes nori žinoti, kas kuo užsiima.

Galės susikišti tas ataskaitas į savo prilaižytą subinę. Nusileidžiu laiptais žemyn ir trumpai supažindinu su reikalais Dramond ir Gilmaną. Ypatingą malonumą juntu sakydamas Dramond, kad jai teks pasirūpinti biurokratinėmis procedūromis ieškant plaktuko. –

Noriu, kad tinklas būtų užmestas plačiau, patikrinkite visas „B&Q“ ir „Texas“ parduotuves Škotijoje, nusišypsau jai.

Ji rengiasi kažką pasakyti, bet susitvardo, o aš, mėgaudamasis jos sutrikimu, teiraujuosi: – Tai viskas? mirkteliu Dougiui Gilmanui, kai ponia Dramond skubiai pasišalina.

Mes buvome skaitę, kaip kažkoks triznius teigė, kad geriau keliauti su viltimi nei atvykti, ir ši mintis kelia mums pagundą policininko lazda trinktelėti per makaulę tam kalės vaikui. Jeigu situacija yra tokia, kaip mes manome, tai mes galutinai iškrušti. Sėduosi ir mėginu užpildyti tris supistus Toulo A4 formos ataskaitos skyrius.

Po dviejų skyrių ir vieno paragrafo nusprendžiu vykti į namus ir šiek tiek apsikuopti. Ištrauksiu iš po kriauklės šiukšlių maišą ir sukišiu į jį visą bute susikaupusį mėšlą. Vieno maišo tam reikalui nepakanka. Niekada šitaip nesistengčiau dėl kekšės, bet bute man reikalinga tvarka, kad jausčiausi kaip teatre. Iš garažo atsinešu stalą ir kėdę, paskui Steisės žaislinę mokyklinę lentą ir kreidą iš jos miegamojo. Aš pasirengęs. Norėdamas pasiekti reikiamą nuotaiką, kol nepasirodė Rodžeris Muras, įkišu į grotuvą vieną iš „Fermerio Hektoro“ vaizdajuosčių.

Ta mažoji Kler tikrai nebloga. Šaunuolė Meizė. Daugybė metų prabėgo, kol radau tą, kuri idealiai tiktų šiems žaidimams. Dirbdamas šioje srityje, pažįstu beveik visas merginas. Daun Doko gatvės merginas. Aš rūpinuosi jomis, o jos rūpinasi manimi. Esu geriausias sąvadautojas, kokį šios kekšaitės supistai turėjo. Kler ypatinga. Viską padarė taip, kaip nurodžiau: trumpaplaukis garbanotas perukas, tvido sijonas, žalia palaidinukė su sage. Sagė supistai būtina. Tobula. Visai kaip ponios Hanter.

– Briusai Robertsonai, ateikite čionai, įsako ji.

Šios kekšaitės tinkama veido išraiška, balso aukštis ir tonas. Meizė puikiai ją paruošė. Mes privalome paklusti. Mes? Aš. – Taip, ponia, tyliai atsakau.

– Tu esi gėdingas padaras, Robertsonai, sako ji mums. – Niekšiškiausias, nedoriausias ir šlykščiausias žmogiškų ekskrementų gabalas, koks tik kada nors yra vaikščiojęs po šią žemę…

– Manau, kad taip, sutinkame mes. Esame niekingi. Mes visi.

Apsišlapinu. Karštas šlapimas teka šlaunimi žemyn suerzindamas egzemą.

...kad ir kaip paradoksalu, aš niekada nepažinojau berniuko, kuris mane taip stipriai seksualiai jaudintų... mano vaginos lūpos virpa ir prasiveria, vos tik tu, Robertsonai, įeini į kambarį... žiopčioja ji. Supistas pragaras. – Ar žinai tai, Robertsonai? Ar tu tai žinai?

– Numanau, sakome mes. Maniškis sutvirtėja. Labai sutvirtėja.

– Aš noriu tavęs, Briusai Robertsonai. Dėl tavęs mano vagina sudrėksta. Rengiuosi paimti tave, Briusai Robertsonai... ji užvirsta ant manęs ir parverčia ant neseniai nupirkto stalo, paskui atsega diržą ir nutraukia šlapias kelnes. Pakelia sijoną, po kuriuo nieko nėra, lėtai atsisėda ant manęs ir pradeda dulkinti, porindama, koks blogas berniukas esu, nes priverčiau ją tai daryti. Aš suspaudžiu jos sėdmenis, vadinu ją frigidiška sena kekše ir visais kitais įmanomais žodžiais, kokie tik šauna man į galvą. Tai paprasčiausia terapija, ir rūkas pakyla, o ratilai mirga prieš akis, mano galva sukasi, ir šios dienos pamokos tema yra: BRIUSAS ROBERTSONAS.

Atsisėdęs užsirūkau cigaretę ir susitvardau. – Jūs esate supistai nuostabi, ponia Ha... ee, Kler.

– Ar reikia dar ko nors? Meiliai nusišypsojusi klausia ji.

– Ne, ne dabar, ačiū, aš nutylu galvodamas apie tai, ar ji tiks tai rolei nedideliame vaidinime, kurį mes su fermeriu Hektoru kartą aptarėme. Reikia pagalvoti.

Ji išeina, o aš palendu po dušu ir persirengiu. Susikaupė visa krūva nešvarių drabužių. Švarių liko ne tiek jau daug. Netrukus reikės išskalbti.

Atsigaivinęs nusprendžiu išeiti į miestą išgerti ložėje. Ten sėdi liūdnas vienišas kinologas Džordžas Makis su kažkokiu uniformuotu vėpla, kurio vardo negaliu prisiminti. Vargšas Dodas atrodo gerokai prisitašęs. Užsisakęs trigubą viskio ir pintą „Guinness" prisijungiu prie jo ir to bevardžio vėplos.

Dodas nesiliauja gedėti to supisto šunėko, žuvusio dėl Lenokso nekompetentingumo. Laikas bėga, ir jis darosi nuobodus. Netgi

uniformuotas vėpla neišlaikęs atsipisa velniop. Galiausiai Žaviojo Džordžo akyse sublizga ašaros.

– Tokius dalykus nelengva išgyventi, Robai...

– Taip, Džordžai, geriausias žmogaus draugas ir panašiai, sakau susipildamas dar vieną dvigubą viskio porciją.

– ...tas šunėks buvo mano partneris. Tas šunėks... jis apsidairo drumzlinomis akimis, – ...tas šunėks turėjo širdį. Tas šunėks buvo geresnis policininkas už bet kurį žmogų šiame bare!

– Žinoma, Džordžai, sakau.

Kalbėk apie save, kvailas senas šikniau.

– Jis buvo tikras policininkas. Policininkas iki pat panagių. Mylėjau tą šunėką, o jis mylėjo mane.

– Tai jau santykiai, mąsliai sakau. – Visaverčiai intymūs žmogaus ir gyvulio santykiai.

Džordžas suglumęs įsispokso į mane. – Tai buvo ne... mes nebuvome...

– Ne ne ne... Ne tai norėjau pasakyti... sakau jam, – norėjau pasakyti... įsivaizduokime, kad į Žemę atvyko ateiviai iš kosmoso. Iš kitų galaktikų, mėginu paaiškinti. Jie pamatys Žemėje tik dvi biologines rūšis... noriu pasakyti, kad jie nežiūrės į tas rūšis kaip į *homo sapiens* ir šunų rūšį. Jie pamatys tik dvi Žemės gyventojų rūšis... tai santykiai... pakeliu beveik tuščią stiklinę, tikėdamasis, kad tas liūdnas šiknius pro savo egoistišką gedulą įžvelgs mano užuominą ir nueis prie baro gėrimų. – Už Žemės gyventojus! išrėžiu tostą.

Kilstelėjęs stiklinę, jis sumurma nerišlią nesamonę, kurios aš nesuprantu.

Šiek tiek pamąstęs nusprendžiu palikti tą niekingą seną kvailį. Pasigaunu taksi ir jau ruošiuosi pasakyti „Kolintonas“, bet kišenėje kartu su smulkiais pinigais užčiuopiu raktą nuo Toulo stalo stalčiaus, mane užlieja susijaudinimas ir pagautas impulso nusprendžiu vykti į Stokbridžą. Vykti reikia netoli, todėl išsiropščiu iš automobilio ir nueinu tamsiomis gatvėmis valdybos link.

Čia vis dar dega kelios šviesos, bet beveik nematyti žmonių. Viduje valytojai darbuojasi mūsų aukšte. Jie turi raktus nuo visų

durų, ir aš prieš kelerius metus pasidariau jų kopijas. Kadaise po darbo dulkindavau paukštytę iš kanceliarijos ant stalo. Morin. Ištekėjo ir išvyko. Neblogas buvo pasijodinėjimas, žaismingas.

Įeinu į pastatą pro galinį įėjimą, užlipu laiptais į reikalingo aukšto koridorių. Įeinu į vidų, atrakinu stalčių, paimu rankraštį ir įsikišu į savo dokumentų dėklą. Paskui atsidarau kietąjį diską ir, įsitikinęs, kad tai yra mano ieškomas dokumentas, ištrinu failą „TAMSA/svg". Norėdamas būti tikras, kad sunaikinau visus, patikrinu diskelius. Toulas įrašęs du ir pavadinęs juos skirtingai – „BOBAS/svg" ir „MIESTAS/svg". Juos ištinka tas pat likimas.

Palieku atsarginį raktą stalčiuje ir išeinu. Girdžiu gaudžiančius dulkių siurblius. Lipdamas laiptais žemyn, žvilgteliu pro stiklines duris ir išsigandęs pamatau Inglisą su Dramond. Tie šikniai sumanė naktinę pamainą. Jie akivaizdžiai mėgina išsiaiškinti, iš kur atsirado tas plaktukas. Šie vargšai kalės vaikai niekada nesužinos, iš kur jis atsirado. Man netgi atrodo, kad girdžiu Gilmano balsą.

Tada mano širdis akimirkai stabteli. Išgirstu kažką lipant galiniais laiptais aukštyn.

Griūnu ant grindų ir, remdamasis rankomis bei kojomis, pradedu ropoti po stiklinėmis pertvarų dalimis. Būtų įdomu slapta pasiklausyti, apie ką šnekučiuojasi ta porelė. Kai šliaužiu lango link, man pasirodo, kad kažkuris pasakė „Robertsonas". Jeigu nesijudinsiu iš čia, kažkas, lipantis galiniais laiptais, aptiks mane tupinėjantį koridoriuje. Drebu nuo susijaudinimo, esu gerokai įkaušęs ir man reikia dingti iš čia nepastebėtam.

Stiklines pertvaras pakeičia siena, todėl atsistoju ir nužingsniuoju koridoriumi.

Pisliava!

Priekyje girdžiu balsus, iš paskos lipa valytojas su šluota ir kibiru. Šoktelėjęs į šešėlį, pasuku prie paradinės laiptinės. Vogčiomis nusileidžiu žemiau, paskui neriu į tualetą laiptinės aikštelėje, kad suimčiau save į rankas. Kelias minutes, mėgindamas nuslopinti drebulį, sėdžiu tualeto kabinoje, paskui iškišu nosį laukan. Pakrantė rami. Išlendu iš tualeto. Ačiū Dievui, nėra jokios apsaugos.

Vis dar netikėdamas savo sėkme, palikęs už nugaros pastatą, skrieju Stokbridžo link, o iš jo – į miesto centrą. Mano kojos beveik neliečia sunkaus, susigulėjusio sniego. Kartą nukrintu ir gulėdamas ant nugaros nusikvatoju, o ant manęs leidžiasi nuostabios baltos snaigės. Atsikeliu ir toliau einu dainuodamas, supamas snaigių.

...nors mes kartais parkrintam, mes galime atsikelti...

Stingdantis vėjas stiprėja, ir aš nebeįstengiu su juo kovoti, todėl susistabdau taksi ir važiuoju į Kolintoną. Negaliu liautis juoktis automobilyje. Vairuotojas pasisuka į mane ir sako, – Praleidai linksmą naktelę, bičiuli!

– Tikrai linksmą, sutinku.

Mes paplepame apie fūlę, „Hearts“ ir Stronaką, kuriam derėtų padžiauti savo sportbačius. Vos nesusigundau duoti arbatpinigių, bet laiku apsigalvoju ir, mėgaudamasis jo stoišku nusivylimu, atskaičiuoju lygiai tiek, kiek rodo skaitiklis.

NAKTIS SU DAMOMIS

Sekmadienio rytas, uždegu ugnį, perskaitau „News Of The Screws“ ir greitai peržiūriu šeštadienį į vaizdajuostę įrašytas televizijos laidas. Bent jau anglis priverčiau man tiekti reguliariai. Vienas dalykas, kurį esu įgudęs daryti namie – gerai įkurti židinį. Kerolei niekada nepavykdavo to gerai padaryti, ir ji palikdavo šį rūpestį man. Pamėginau kriauklėje su kažkokiu skalbimo skysčiu rankomis išskalbti porą kelnių, ir padžioviau jas ant suklypusios džiovyklos priešais židinį.

Televizijos programos kaip visuomet rodo kažkokį mėšlą, bet aš jau įpratau dirbti naktimis. Vyrukas dėžėje plepa su trimis nuopisomis, kurioms aiškiai būtina pasidulkinti. Viena jų taip primena Analizę, tą paukštytę, kurią išdulkinau apleistoje stotelėje prieš atostogas, jog būčiau nenustebęs, jei ši būtų prabilusi su škotišku akcentu. Pasirodo, ji yra Leslė iš Londono. Supisti klausimai išveda mane iš kantrybės. Žinočiau, ko paklausti apie „Aklą pasimatymą“:

Nr. 1: Jeigu pasiūlyčiau jums pasidulkinti, ar sutiktumėte?
Nr. 2: Ar sutiktumėte tai padaryti per subinę?
Nr. 3: Ar jums yra tekę nulaižyti nuo neuniformuoto policininko subinės kirminų išmatas, kai jis tvarko jus su vibratoriumi?

Tai tikri klausimai, kuriuos supistai norėtų išgirsti tauta. Taip nuobodu, kad pradedu skaitinėti Toulo scenarijų.

NIUJORKO GATVĖ. KETVIRTADIENIS.
TREČIA VALANDA NAKTIES

Vienišas žmogus nervingai eina tamsia, šalta, tuščia gatve. Jis keistai dirsčioja per petį, lyg rūpintųsi, ar jo niekas neseka. Jis traukia krantinės link, priekyje žiba Bruklino tilto ugnys. Kažkas šūkteli, ir jis atsisuka. Mes matome sulėtintais kadrais nufilmuotą atbėgantį vyruką su geležiniu laužtuvu rankoje...

Atsipisk, Toulai! Kokia čia mėšlo krūva! Šitas šiknius paprasčiausiai aprašo mūsų tiriamą žmogžudystę, tik veiksmą perkelia į Niujorką. Tai jis vadina supistu scenarijumi!

Išplėšiu titulinį bei pirmus du puslapius ir sugrūdu juos į židinį. Tai paskutinė Toulo supisto šedevro kopija. Nusprendęs paskaityti ką nors vertesnio, atsiverčiu laikraščio puslapį su kryžiažodžiu.

Tie kryžiažodžiai su kiekviena supista diena tampa vis sudėtingesni. Saturno žiedai... Urano žiedai...

Skamba supistas telefonas.

Palaukiu, kol tas daiktas nutils.

Atsiliepti į telefono skambutį namie yra klaida. Tai – silpnumas, policininko silpnumas: smalsumas. Man prireikė sužinoti, kas skambina. Supistas Toulas. Vadinasi, man teks peržiūrėti tai, ką įrašiau į ataskaitą. Toulas sielvartauja. Jam nepadarė įspūdžio du su puse ataskaitos puslapio, noriu pasakyti, kaip gali toks nuostabus rašytojas kaip Toulas būti tuo patenkintas. Jis kažką vapalioja apie nužudytą juoduką Efaną Vurį, kaip nužudyto juodasnukio seniokas pasiskundė laiške vidaus reikalų ministrui, o šis savo ruožtu iškrušo vyriausiojo konsteblio Nidrio smegenis, pastarasis iškrušo smegenis Toului, o šis dabar kruša smegenis man. Dėl to jis nušalino Dramond nuo vadovavimo tyrimo grupei: per daug sunkiųjų pabūklų kanonadų dėl tokio menko taikinio. Man knieti paklausti, o kas

kalbėjo apie detektyvę seržantę Dramond ir jos lemiamą vaidmenį šio tyrimo metu? Jeigu ji įrodė esanti pakankamai gabi vadovauti tyrimo grupei, gal vidaus reikalų ministrui derėtų išsakyti savo susirūpinimą tiesiogiai jai? Cha!

Bet aš negaliu kalbėti. Toulas. Jis bara mane, nes jam pačiam davė pylos.

Šiuo metu galiu mąstyti tik apie praskeltą to bernioko kaukolę – jo galva buvo įlaužta ir greičiau priminė kvailą sulaužytos lėlės veidą, apie tai, kad, kažką naikindamas, žvėriškai žiauriai su juo susidoroji, tas kažkas atrodo sumaitotas, iškreiptas ir šiek tiek nerealus, nežmoniškas, dėl to tau lengviau toliau maitoti jį, krušti ir žeisti, sutrinti į košę, kol visiškai jį sunaikini, ir kartu įrodai, kad žmogaus prigimčiai būdinga destrukcija, kad gamta turi įrankių, su kuriais mes sugebame lengviau naikinti; gamta sugalvojo, kaip priversti dorus veiklius žmones daryti tokius dalykus nesibaiminant padarinių, kaip paversti mus kažkuo mažiau nei žmogus, kai mes pažeidžiame įstatymus...

...bet ji neteisi. Beprasmiška tai daryti; nėra prasmės mėginti ką nors man įrodinėti. Arba stengtis priversti mane įrodyti jai savo jausmus. Niekada tam nepasiduosiu. Niekada. Ji buvo neteisi, jai nereikėjo supistai to daryti.

Toulas liaujasi postringauti. Jis laukia mūsų atsakymo. Mes pasakome jam, ką parašėme ataskaitoje: pasiuntėme Dougį Gilmaną užmegzti ryšių į Bendruomenių tarpusavio santykių forumą, o saldžiajai Mendei Dramond liepėme užsiimti plaktuko paieškomis.

Mes, tai yra aš, įdėmiai stebime priešininką.

– Prispausk tuos pislius, tuos kvailus šiknius fašistėlius, sako mums Toulas. Man įdomu, ar jis pastebėjo, kad dingo jo rankraštis? Vargšas Touliukas.

Be abejo, Toulas yra priešas. Tai akivaizdu. Mes priversti bendradarbiauti su juo, nes atviras priešiškumas sukeltų jo įtarimą, o mūsiškė slapto silpnybių atskleidimo ir kasimosi po pamatais strategija jau atnešė dividendų. Siekdami savo tikslo, mes privalome ir toliau slėpti pasišlykštėjimą Toulu.

Pasitaikydavo, kad mes aplaidžiai žiūrėdavome į savo pareigas. Pernelyg daug laiko atimdavo kiti rūpesčiai. Aistringas domėjimasis kekšėmis. Lakstymas paskui gražuoles. Susilaikymas. Savikontrolė. Mes privalo išsilaisvinti. Mes privalome susitvardyti. Mes *privalome* ai plebėjai. Gasas
padėjo bylą ant n tengiasi parodyti
šiokį tokį susidon no, kurią savaitės
dieną. Tas supistas altakraujiškumas.
Galų gale Toulas s durininkas buvo
pastebėtas su Es reitai pasidulkino
per vieną minutę s pavyko susitarti
ta kekšyte, kuri tu audingiausia, kol
jos subinė yra lais

Aš turėčiau iš urėti šunį ir loti
pačiam? Paskambi šios seilės teka iš
nasrų, kurstydamos ką Lenoksas žino,
ir Gilmanas, tas š šiu kitą kartą.Tik
kompiuteris gali s jame, arba tiktai
informacija jame s ai turi valdininkų
personalo duomeni prasčiausiai įveda
ką nors, bet tai niek į dokumentaciją.

Aš tik dar vie ratas...

0000000000000000000 00000 Valgyti valgyti valgyti. Aplinka yra priešiška. Joje nėra maisto. Čia, viduje, aplink mane yra viskas. Valgyti valgyti valgyti. Auk didesnis, stiprėk, pilnėk, būk aukštesnis. 000000000000000 Šeimininkas žino apie mane. Valgyti valgyti valgyti. Jeigu čia esu aš, turi būti ir dar kažkas. Kažkas dar, be manęs. 00000000000 Šis jo pasisavinimas tam tikrą laiką stiprėjo. Dabar aš juntu kažką daugiau nei mane supančios Šeimininko žarnos. Juntu tą, kurį vadinsiu Kitu. Aš ne vienas. Čia yra mano dvasinis draugas. 0000000000000000 Mes bendraujame kur kas malonesniu ir intymesniu sueities būdu, tada mudu apsikeičiame cheminiais junginiais per savo kūnus, tikėdamiesi susilieti savo sielomis... Susilieti... Tapti viena esybe. Daug geresne už tą niūrų vienišą gyvavimą, kuris anksčiau man buvo skirtas. Šis susiliejimas, čia, šiame

dideliame mano Šeimininko žarnų tunelyje, mudviejų organizmai pernelyg skiriasi nuo jo kūno, kad jis laikytų mus lygiais. Ne, šis šaunus vyrukas mano, kad mes esame viso labo infestacija: parazitai, kurie maitinasi jo vidurių turiniu. Mus puola. Kartu su maistu mus bombarduoja ėdrūs chemikalai. Bet mes mylime savo Šeimininką. Taip, mylime. Todėl, kad privalome mylėti. Mes mylime jį labiau nei save, Nelaimėlius. Mano niekinga gyvastis negali padaryti šiam vyrukui jokios žalos, ir, Dievas mato, aš nenoriu, kad dėl mano gyvybės nukentėtų kitas gyvas padaras. *0000 00000000000000000000000000000000 0000000000000000000000000000000*

Štai Kitas yra ne toks, jis mane supranta. Mes maitiname vienas kitą kvėpuodami, rydami, tuštindamiesi ir keliaudami mūsų nuostabiausiojo Šeimininko kūnu. *0000000000000000000 00000000000000000000000000000000 00000000000000000000000000000000 00000000000000000000000000000000 0000000000000000000000000000000 00000000000000000000000000000000 000000000000000* ***Valgyti, valgyti.*** *00000 0000000000000000000000000000000 000* ***Valgyti.*** *0000000000000000000*

Tiesa yr ... taip į mane
žiūrėtų n ... ytų tamsą ir
įžengiau ... , o prieš tai
maniau, ... ingas vyras,
bet kai t ... po to turėtų
mirti. K ... au po laiko,
supistai la ...

Įėjęs į Toulo kabinetą, pamatau jį visai sugniužusį. Keista, bet dėl to nepajuntu pasitenkinimo. Kažkas negerai. Kažkas negerai su manimi. Jaučiuosi neįprastai. Reikėtų raukti su tuo girtavimu. Jis supistai žudo mane.

Man buvo kilusi mintis, kad turiu stiprų kozirį Toului šantažuoti ir taip galiu užsitikrinti jo paramą paaukštinimo byloje, nes

mano rankose yra paskutinė jo scenarijaus kopija, nors ir be trijų pirmų puslapių. Iš pradžių tuščiai plepame apie beviltiškai įstrigusį Vurio bylos tyrimą, Toulas sako, – Išgyvenu sunkius laikus, Broli Robertsonai.

Ar tik jis neįtaria manęs pavogus tą scenarijų? O gal rezga kokią gudrią klastą? – Kas atsitiko, Broli Toulai? išdidžiai klausiu.

– Praradau kelis failus, duria pirštu į monitorių ant stalo.

– Kompiuterio failus?

– Taip.

– Nesu didelis naujųjų technologijų mėgėjas. Tie kompiuteriai ne man. Jie man šiek tiek primena brolius masonus: nesvarbu, kiek mėšlo į juos įkrauta, tu vis tiek privalai neužmiršti jų paremti.

Toulas skausmingai nusišypso, paskui jo veidas surimtėja. Tuomet pasako kai ką tokio, kas mane sutrikdo, bet ir padrąsina. – Sunku patikėti, kad brolijos nariai taip palaiko vienas kitą. Paskui pavargusiu balsu priduria: – Jeigu ką nors apie tai išgirsi, Briusai, pranešk man. Būsiu labai dėkingas.

– Turi galvoje failus?.. klausiu aš apsimesdamas kvaileliu.

– Bet ką, purkšteli Toulas.

Pokalbis su Toulu verčia mane jaustis nejaukiai. Nors turėjau supistai triumfuoti, bet jaučiu nemalonų kartėlį ir tuštumą. Negaliu suprasti, kodėl. Kad ir kaip ten būtų, atrodo, kad ši diena man bus sumauta, nes nebevaldau padėties. Vis mąstau... apie visokias nesąmones.

Steisė. Kalėdos. Kerolė.

Pisau visą šitą mėšlą. Ji yra supistai nuodinga. Kelia pavojų sau ir kitiems. Ką gi, jai, Ponui Toului ir Ponui Nidriui turiu naujienų: jūs neiškrušite Briuso Robertsono. Galioja tos pačios taisyklės. Mano metodai yra mano metodai yra mano metodai.

Jūs tikriausiai manote, kad tokią dieną reikalai negali pakrypti dar blogesne linkme. Klystate! Aplinkybės gali dar labiau pablogėti, ir tuomet atrodys, kad jos niekada supistai nepagerės. Visuomeninis reketas – štai kas yra mano gyvenimas. Kas yra reketas? Šiek tiek reikšmingesnis dalykas už pelės šūdą.

Bet bėda, Briusai, mano mielas drauge, jau artėja, nes ji yra čia, ji laukia mūsų *čia*, prie išėjimo iš supistos kontoros. – Briusai, sako ji man, kai aš, apsimesdamas, kad jos nepastebiu, mėginu prasmukti į automobilį. Tas gyvatiškai šnypščiantis jos balsas. Brriuussssaiii...

Brriiiuussssssaii

Užsukime dujų čiaaupussss, Brriussssaii... ne, tai Krissssséė. Taaii yyrrr Krissssséė. O taii yyyrr Šššširrlėė. Prisimenu Sssteissės vaizdajuostę „Džiunglių knyga". Ten gyvvatėė dainavo, passsitikėėėkitte mmannimmii... kuo ji ten vardu? Šerchanas? Nėė, Šerchanas buvo sssupisstas tigras. Taip, taip, taip, taip... Tigro Letenos.

– Sveika, Širle. Mes negalime čia kalbėtis. Po dešimties minučių susitikime alinėje už kampo.

– Bet, Briusai... sako ji, nutaisydama maldaujamai graudžią grimasą, jokių nuolaidžiavimų negali būti, yra tik įstatymas, kuriam būtina paklusti. Tas pat pasakytina ir apie visuomenės taisykles, kurias mes kuriame kasdien bendraudami. Ji mėgina pakeisti ankstesnius mūsų tarpusavio susitarimus. Toje sutartyje aiškiai pasakyta, kad mudviejų tarpusavio santykiuose jokių asmeninio gyvenimo pobūdžio kvailysčių nebus, ir dabar ta supista sutartis atšaukiama. Ne, ne ir dar kartą ne!

Brriiiussssaiii

– Kartoju, mes negalime kalbėtis čia. Klausyk, nesirengiu šito kartoti dar kartą, kalbu rimtai. Susitiksime alinėje po dešimties minučių. Į akis plieskia saulės šviesa, ji beviltiškai mėgina kovoti su Škotijos žiemos šalčiu ir trukdo man įsižiūrėti į tą kalę. Staiga nusisukęs, einu į automobilių aikštelę ir iš jos paslapčia išsliūkinu į gatvę.

Mano subinės tau, o ne dešimt minučių, girdžiu, kaip ji sėlina man iš paskos. Tikiuosi, niekas mūsų nemato. Ši kalė nesupranta, kad tiems šikniams – Toului, Lenoksui, Gilmanui, Dramond ir į juos panašiems – duoda ginklą mane sunaikinti. Jei kas nors pamatys mus bendraujant, šis faktas blogose rankose gali tapti mirtinu ginklu.

Kietas škotų faras Briusas Robertsonas girdėjo, kaip už nugaros į grindinį kaukši iš paskos sekančios kalės kulniukai. Jis mąstė apie tais bateliais apautas kojas ir apie Meką, į kurią jos vedė. Nesvarbu, kiek kelionių lyg koks piligrimas ten sukoriau, faras Robertsonas tikisi apsilankyti ten dar kartą. Jis girdi ją sunkiai kvėpuojant, įsivaizduoja, kaip kilnojasi jos stambios krūtys, tos šiltos ir viliojančios pieno liaukos, kurias Robertsonas taip gerai pažinojo... štai taip, Toulai, trizniau tu! Tas tavo supistas scenarijus! Šitokį mėšlą sukurpti gali bet koks supistas šiknius!

Bet Toulo idėja nebloga. Įsikišk į savo smegeninę kaip galima daugiau balsų ir pasislėpk minioje. Mes turime daug tų balsų. Galimas daiktas, tiek pat, kiek kaspinuočių ryja mus iš vidaus. Lauko reklamos skydai ragina mus išgerti alaus „Tennents Lager“: mes pajėgūs tai padaryti! Kiti reklaminiai plakatai siūlo išmėginti naująjį fiatą „Uno“. Ir tai mes galime; netgi tuo pačiu metu maukdami alų „Tennents“!

Cha!

Pričiupau jus!

Klaida!

Nagi, mažyte, paragauk mano kumpio, paskanauk šito pislaus kumpio!

Įėję į barą „Skudurinė lėlytė“, užsisakome išgerti. Mes pamanome, kad privalėtume labiau pykti ant šios kvailos karvės. Tiesą sakant.

Tiesą sakant!

Širlė yra smagi kekšė; dulkinasi kaip reikiant. Ji yra apsimetėlė iki kaulų smegenų, ji visa netikra, bet pasidažiusi sugeba pateikti save taip, kaip atrodė kažkada anksčiau, arba jos makiažas taip paveikia mūsų hormonus, kad ji atrodo mums tokia kaip anksčiau. Tik iššovę mes pamatome ją tokią, kokia ji yra iš tikrųjų, – savo praeities karikatūrą.

Prisiekiu gausinga pisliava – tokia ji iš tikrųjų ir yra. Dabar ši kekšė tesvajoja apie tą skanų kumpio gabalą.

Mes prisimename kartu praleistą laiką, aš dulkinau ją metų metus. Daugybę daugybę daugybę daugybę daugybę kartų. – Mes

turėtume padaryti kažką ir dėl savęs, dėl mūsų, sakau jai. – Vaikai dabar mokykloje, taip pat ir mažoji Steisė. Tu pavalgei, aš taip pat. Kodėl gi mums šiek tiek nepasilinksminus? Juk gyvename tik vieną kartą.

Visi tie melo metai. Mes apsisukame ir pasižiūrime į ją. Dabar, senstelėjusi, ji dar labiau primena Kerolę. Ji visuomet buvo stambesnė už Kerolę.

Ateik, paragauk šio kumpio, mažyte...

Ji praveria burną ir mūsų galvose suskamba garsas, o mes, aš, mes matome jos ovališką burną ir maldavimą ir galvoje išgirstame šauksmą: Brriiiuuusssaiii.

Ji gaus tai. Jos visos supistai puikiai gauna tai.

Kol sėdime alinėje, ji prie stalo kažką mums pasakoja. Baras beveik tuščias. Ant linoleumo sruvena saulės šviesos atspindžiai. Mes pamatome paskutiniame laikraščio „Evening News" puslapyje straipsnį apie futbolo rungtynes. Man rūpi, ar žaidė Tomas Stronakas. Mes pasisveikindami linktelime ką tik įėjusiam ir baro savininką užkalbinusiam uniformuotam prietrankai. Tas triznius per daug plepa darbovietės valgykloje, ir ten visuomet atsiras ausų, pavyzdžiui, tokių, kaip pediko Ingliso, pasirengusių pasiklausyti bet kokio mėšlo, išsprūdusio iš neatsargių lūpų. Laikas nešdintis iš čia.

Negalime čia kalbėtis, sakau, ir mes išsikviečiame taksi. Laimei, taksi pasirodo akimirksniu ir mes įsėdame. Variklio gausmas, šiluma ir jos kvepalų aromatas priverčia mano kelnes išsipūsti. Aš burna užčiaupiu jos tarškėjimą, įkišu liežuvį į jos burną iki pat galo, kaišioju jį į visas ertmes. Automobilis stodamas kresteli, ir mes atsiduriame namuose.

Pričiupau tave!

Aš, mes... nutempiu ją į nepaklotą, dvokiančią lovą, nusėtą trupiniais ir geltonomis išdžiūvusios spermos dėmėmis. Šliurpdamas ir laižydamas iškart burna imuosi jos vaginos. Ji kvepia žemuogėmis. Muilas. Jai tai patinka, bet ji nesutinka imti į burną mano sukietėjusio kuolo, mano šerpetuoto, purvino, dvokiančio penio. Ji atstumia jį nuo savo veido ir stumia žemyn, mes abu pasirengę

pabaigti, todėl aš apsisuku ir įkišu mūsų penį į ją iš užpakalio, ji nepatenkinta, nes nenori priimti to apkartusio penio, – gydytojas Rosis jo taip ir nesugebėjo išgydyti, – bet ji nori pasiekti aukščiausią tašką ir mes smarkiai krušamės ir aš pabaigiu, ji taip pat, ir vis dar galioja tos pačios taisyklės.

Tos pačios taisyklės. Ji guli patenkinta ir apsnūdusi, gavusi savąją penio porciją. Jos sesers vyriškis. Ji ir vėl pasiekė savo – privertė mane pasiduoti. Mes ištuštinti.

Brriiuuuuuussssaaii

Mes sėdime lovoje, aš užsidegu cigaretę ir sakau: – Prisimeni pirmą kartą, kai aš tave dulkinau?

– Kaip šlykščiai tu kalbi! ji nepatenkinta susiraukia.

– O ko gi tu iš manęs tikiesi? Ar atsimeni, kaip mes pirmą kartą mylėjomės, brangioji? Cha cha cha. Aštuoniasdešimt penktaisiais? Aštuoniasdešimt šeštaisiais? Maždaug prieš dešimt metų. Kerolė... mes buvome ne taip seniai vedę. Tu atėjai pas mus, ir jūs abi gerokai prisisiurbėte. Parvežiau tave į namus. Prisimeni?

– Prisimenu, jos veidas persikreipia prisiminus tą mūsų bendrą, bet nepripažįstamą istoriją.

– Išdulkinau tave ant galinės automobilio sėdynės, mes šypsomės. – Prisimeni, ką tada kalbėjai? Ne? Niekada nepasakyk Kerolei. Tai tu pasakei. Dešimt metų su pertraukomis tave krušo sesers vyras. Prisimeni, kai buvai atvykusi į Australiją? Atsimeni, kaip mes dulkinomės tryse – tu, aš ir ta vietinė mergina. Madlena. Darėme tai trise. Ji nulaižė tave visą. Tu negalėjai sulaukti, kada tave išdulkins. Vos tik Kerolė nusisukdavo. Prisimeni?

– Tu negali būti toks žiaurus, ji papurto galvą – Ką tau duoda šitoks elgesys?

– Tiesiog konstatuoju faktus. Visa tai tęsėsi dešimt metų. Vos tik mes grįžome iš Australijos, [illegible] iškart prisistatei. Dar nespėjome iškraustyti lagaminų, o aš jau dulkinau tave, velniai rautų! Tu esi karvė, purtydamas galvą stebiu, kaip ji pradeda siusti. – Vieną kartą, du, nebūtų tiesiog nekuklu, bet dešimt metų? Tai paraidžiui reiškia „karvė“. K-A-R-V-Ė. Karvė. Sakau jai.

– Tikrai? Ar nepagalvoji kartais, kas tu toks, sūneli? išspjauna kalė.

Mes, aš, mes nekreipiame dėmesio į jos klausimą. – Prisimeni tuos laikus, kai buvai su Deniu? Kai jis buvo išplaukęs, pirmą kartą pasikvietei mane į savo namus. Juokinga, prisimeni, kaip atsivedžiau savo bičiulį Rėjų? Prisimeni Rėjų? Jis tuomet buvo detektyvas konsteblis. Dabar detektyvas seržantas. Mes abu dulkinome tave. Toks *ménage à trois* derinys.

– Tai buvo... mes buvo girti... tu...

– Vargšas Denis. Dvi savaites namie, dvi savaites išvykęs. O kaip vaginai jaustis!

Ji įsitempusi žiūri į mane įdėmiu žvilgsniu. – Nesuprantu, kodėl gaištu savo supistą laiką su tavimi! Tu nesi supistai geras krušlius, pašaipiai taria ji.

– Dėl trijų priežasčių: pirma – Denis tarnauja laivyne, antra – aš turiu penį, trečia – esu diskretiškas, šypsausi jai.

– Nesistebiu, kad Kerolė tave paliko! Teisingai padarė atsikračiusi tavęs! Ji atsikelia ir pradeda skubiai rengtis. Niekas taip nejaudina ligotos vaizduotės, kaip skubiai besirengianti senstanti kekšė, kurią ką tik išdulkinai.

Vis dėlto mus įskaudina jos žodžiai ir mes norime šaukti, kad ji dar sugrįš pas mane. – Eik lauk, įsakau.

– Gali supistai dėl to nesijaudinti, išspjauna ji ir išeina.

Paskui mes, aš, mes pajuntame, kad mums vėl stojasi. Mes, aš, mes galėtume pakartoti, bet jos nėra. Nieko, ji dar sugrįš. Nė mažiausios abejonės. Klausydamasis Frenko Saidbotomo muzikos, žiūriu vaizdajuostę, kurioje šviesiaplaukė kekšė patvarko du medkirčius Aliaskos miškuose. Dabar mes tikrai susijaudiname ir nusprendžiame paskambinti Bantei.

– Sveika, Baaante!

– Frenkas. Jeigu tai jūsų tikrasis vardas...

– Žynoma, kad ta yr mano tykrasis vardis! Tū nežynai, ką kalbi, supystai kvaila stambipape kekše.

Stoja trumpa tyla. Bantė jau ne tokia atžagari. Man pavyko užkabinti šią supistą karvę. Mano kvėpavimas padažnėja.

– Iš kur jūs žinote, kokio dydžio mano krūtys? atsargiai klausia Bantė.

Dabar ji elgiasi taip, kaip patarė detektyvas seržantas Brriiuuuussass Robertsonas, netrukus tapsiantis detektyvu inspektoriumi. Mes pajuntame, kad kuolas sukietėja, ir mums reikia atsisagstyti kelnes.

– Žynau viską. Daba papasakoki man apy sava seksualinis fantasijas, Būnti.

– Užsičiauk! Tu, šlykštus iškrypėli! Kada tu paliksi mane ramybėje? Ji nutrenkia telefono ragelį. Ši kekšė susierzino.

Atsuku vaizdajuostę iki tos vietos, kur išvargęs prakaituotas eržilas dulkina per subinę vištą su nutįsusiais papais. Prekė sena, bet yra keletas gerų stambių kadrų. Kad būtų pasiektas toks ritmas, kuolą tikriausiai gerai sutepė taukais. Mes nuleidžiame ant Aksminsterio kilimo.

Kiek vėliau mes nusprendžiame paskambinti Broliui Klifordui Bleidsiui.

Jis šiek tiek sutrikęs. – Atleisk, Briusai, negaliu šiandien eiti į klubą. Tiesą sakant, Bantė jaučiasi baisiai. Tas iškrypėlis vėl skambino.

– O Dieve, Bleidsi. Nesiliauja? Klausyk, tu nuramink ją, o aš tuoj atvažiuosiu.

– Dėkoju, Briusai. Ji pametusi galvą.

Mes nueiname į išvietę ir įnirtingai išsikasome subinę, šlaunis ir genitalijas, paskui paruošiame porciją kokso. Kad pašalintume narkotikų skonį, burną nuplauname viskiu „Glenmorangie“.

Tik tuomet prisimename, kad automobilis liko valdybos stovėjimo aikštelėje. Dėl visko kalta ta kekšė Širlė, nes visada galvoja tik apie save. Išsikviečiame taksi iki Karstorfino ir, kol ten nuvykstame, pritiksi tiek, kad tos sumos pakaktų padoresnei gatvės kekšei. Ir visa tai tik dėl to, kad pabūčiau su savo draugais Klifu ir Bante Bleidsiais.

KEROLĖ PRISIMENA AUSTRALIJĄ

Tai, ką Briusas buvo matęs, kas teikė jam skausmo. Jie nežino. Jie niekada nesužinos. Bet jis dalijosi tuo su manimi. Visada.

Jis paaiškino man, kodėl tada Australijoje nuėjo su ta prostitute. Jam reikėjo pabūti su kuo nors. Aš kalta, kad tuomet nebuvau kartu su juo. Buvau su savo mama.

Briusas nepaprastai daug dirbo. Jis dirbo slaptu agentu Kings Kroso rajone ir sekė gangsterių gaują.

Jis papasakojo man apie tą siaubingą dieną. Stovėjo priešais garažą mėgindamas atverti didžiules duris. Briusas neįstengė jų plačiai atidaryti, tik tiek, kad galėtų prasisprausti į vidų. Jis įsižiūrėjo į tamsą, tiesiai į jos juodą širdį. Pažvelgęs atgal, pamatė iš kiemo pusės sklindantį šviesos ruoželį. Pravažiavo mašina, kaukšėdama aukštakulniais praėjo iš darbo grįžtanti mergina trumpu sijonėliu.

Viduje iš tamsiojo garažo galo sklido garsios dejonės. Jis pasakojo man, kad tai buvo klaikiausi garsai, kokius jis kada nors girdėjo. Jie mažai tepriminė žmogaus dejones. Ten, garažo gale esančioje kontorėlėje, kažkas buvo. Jis nužingsniavo į tą pusę.

Briusas atvėrė duris ir įžiebė šviesą.

Ten buvo jis. Kostas. Arba tai, kas iš jo liko.

Jį kankino sistemingai. Jis gulėjo skersai stalo ant pilvo veidu žemyn. Smakru rėmėsi į stalą, pakelta galva atsukta į Briusą. Kosto žandikaulis buvo sulaužytas, visi dantys išrauti. Jie gulėjo šalia amputuotų pirštų. Kostas galėjo juos matyti. Kankintojai nupjovė akių vokus ir kruopščiai išlupo akių obuolius, nepažeisdami regėjimo nervų. Akių obuoliai su nepažeistais nervais ištraukti lyg animacinių filmų herojų ir padėti ant dviejų knygų taip, kad galėtų matyti pirštus ir dantis, vokus ir ausis, kurie chirurginėmis žirklėmis taip pat buvo nupjauti. Žirklės gulėjo čia pat kartu su replėmis ir pneumatiniu vinių pistoletu. Su juo Kosto rankos ir drabužiai buvo prikalti prie stalviršio. Liežuvis buvo nupjautas.

Jie paliko jį gyvą kaip įspėjimą jo bendrininkams.

Briusas stovėjo žiūrėdamas į Kostą ir mąstė, kaip galima padaryti tokį dalyką kitam žmogiškam padarui. Kostui jis tepasakė: tu susidėjai su bloga kompanija, bičiuli.

Jis įkišo pistoletą į aukos burną ir iššovė. Negalėjo daugiau į tai žiūrėti, ir dejonės liovėsi. Briusas nusipurtęs išėjo iš kontorėlės, perėjo garažą ir pro plyšį išlindo į saulėtą Sidnėjaus gatvę. Jis drebėjo apimtas panikos. Briusas mėgino man prisiskambinti, bet aš buvau pas mamą. Jeigu tuomet būčiau buvusi namie dėl jo...

Kurį laiką Briusas ėjo, kol susidūrė su prostitute, mulate aborigene mergina vardu Madlena. Jis nusivedė ją į viešbutį ir sumokėjo penkis šimtus dolerių, kad galėtų su ja pasikalbėti.

Paprasčiausiai pasikalbėti. Ji sėdėjo ir susirūpinusi klausėsi, kaip Briusas pasakoja apie Kostą ir apie karą, kuris vyksta tarp jo ir kitų, taip pat apie to karo padarinius.

Aš turėjau ten būti, o ne ta kekšė.

Manau, kad tas Kosto vaizdas Briusui tapo nepaprastų blogio galimybių simboliu. Štai kodėl Briusas yra toks.

KASPINUOČIAI IR PAAUKŠTINIMAI

Važiuoju susitikti su Rosiu, bet mąstau apie Kerolę. Kiek jai pripasakojau visokio mėšlo, kai susitikinėjau su Madlena, ta pusiau aborigene, kurią dulkinau. Prikūriau visokio mėšlo, kad dirbu slaptuoju agentu Kings Krose persekiodamas piktadarį vardu Kostas i e kiti vaikinai medžiojo Kostą, a priedangoje, kai jie atėjo pas jo ır Steisė buvo įtrauktos. Tiesą ikėlėm kartu su Madlena.

0000000000000000000000
Valgyk, Briusai, valgyk! Gaila, kad negaliu priversti tavęs valgyti daugiau. Tu esi baisus žmogus. Kadaise kažkas sugebėjo priversti tave valgyti. Aš tai jaučiu. Net judėdamas tavo viduje galiu pajusti visus tavo vaiduoklius. Tu pasisavinai juos, Briusai. 0000000000000000000
00000000000000000000000000000
Jaučiu vieną ypač didelį. 00000000
00000000000000000000000000000
Vardu Ajanas Robertsonas. 000

Tu umas negalėjo būti ga turėjo išvykti, nes buv ame Pietų Velse policija Kostas, taip, tas šiknius iš t ta mišrūnė karvė Madlena įkalbinėjo mane palikti Kerolę. Ji buvo labai užsispyrusi ir ne taip lengvai kaip Kerolė pasidavė kontroliuojama.

Kerolė tikėjo kiekvienu mano žodžiu. Ji buvo laiminga su vaiku savo asmeniniame pasaulyje. Tokios, kaip senutė Kerolė, vadinamos

naminėmis. Tačiau lovoje buvo pasiutusi karvė. Duok jai maisto ir pinigų – ji sutiks su viskuo. Tai mulkiai politikai iškrušo jai smegenis. Kai ji peržengė ribą, skėliau jai antausį. Ji pasiuto ir pabėgo. Atsiprašiau, bet ji nenorėjo manęs nė klausyti. Nieko, greitai ji ateis į protą.

Taip paskendau savo mintyse, kad pražiopsojau posūkį pas Rosį. Sustoju prie spaudos kiosko ir nusiperku žurnalus „Playboy“, „Penthouse“ ir „Mayfair“, paskui vykstu pas Rosį.

Tas šiknius gydytojas Rosis didelis pamaiva. Tamsiaakis kalės vaikas. Drabužiai puošia Rosį. Geras ir kostiumas, ir marškiniai, ir batai. Galiu lažintis, kad privačiomis konsultacijomis jis nemažai užkala.

– Taip, mes gavome mėginių rezultatus. Kaip ir maniau, jūs turite kirmėlių. Mes turėsime tęsti gydymą.

– Ech!

Negaliu tuo patikėti. Tai kaina, kurią tenka mokėti už terliones su narkomanais ir nusikaltėliais.

– Tai tik kaspinuočiai, neverta dėl to jaudintis. Jie gana paplitę, bet nepavojingi.

– Kažkas auga mano viduje, o jūs sakote, kad tai nepavojinga?

– Taip, nepavojinga. Jums tereikia gerti šį tirpalą, ir jis padės dažniau ištuštinti žarnyną.

– Tai nesusiję k(***00000 daugiau chemikalų 00000 dar rafinuotesnis kariavimo būdas***)niežuliu, ar ne?

– Panašu, kad tai susiję su nuolatine nervine įtampa. Gal yra kažkas, apie ką jūs nuolatos galvojate, bet nesakote man?

Rosis tėra išnaudotojiškas šundaktaris, bet visi apylinkės gydytojai tokie. Įsivaizduoja esą kažkas kitas. Vieni jų nori būti chirurgais, Rosis akivaizdžiai geidžia būti psichologu. Mes pažįstame tave, Rosi.

– Nieko panašaus mano mintyse nėra, santūriai atsakau.

Dirbk savo supistą darbą, šikniau.

Džiaugiuosi galėdamas palikti Rosį ir grįžti į nuovadą.

Atvažiavau kaip tik per priešpiečius, todėl maunu tiesiai į

valgyklą. Šios dienos patiekalas – hagis. Lenoksas ir slaptas pederastas Piteris Inglisas sėdi prie vieno staliuko. Prisijungiu prie jų. Dramond ir Fulton, stovėjusios eilėje už manęs, taip pat prisėda šalia.

Fulton dabar yra geriausia Dramond bičiulė. Sėdžiu priešais jas žiūrėdamas į savo hagį ir vos susituriu neriktelėjęs Fulton: prisimeni, kaip tave dulkinau, Karen? Po princesės Dianos laidotuvių? Niekuomet nebuvau matęs tokių didelių, tankių, juodų gaurų. Nagi, prieikite visi, pasižiūrėkime į buvusios policininkės Fulton gauruotą pyragaitį! Juk tai supistos džiunglės: gaurai tęsiasi iki pat subinės skylės ir aplink ją.

Dramond užtraukia savo mėgstamą sušiktą dainelę: apie politiką ir įstatymų pakeitimus ir kaip tai veikia policijos darbą. Ji atrodo šiek tiek nuvargusi. Per daug bemiegių naktų nuovadoje besistengiant atsekti, iš kur atkeliavo plaktukas. Šito niekas neišsiaiškins. Girdėjau tą vaginą kalbant apie mane, ją ir pediką Inglisą.

– Vargšas senasis Klelas. Kai perėjo į Kelių policiją, jis akivaizdžiai sutriko, sako Rėjus. – Šiomis dienomis buvau nuėjęs jo aplankyti. Jis pasižiūri į mane ir Dramond. – Jis sakė, kad mes dirbome Alkoholio pardavimo komisijai. Jam galva pasimaišė dėl to vyriausybės paskirto Narkotikų Fiurerio.

– Ne, mes saugome įstatymus. Dabartinė demokratiškai išrinkta vyriausybė leidžia įstatymus parlamente. Mes saugome tuos įstatymus, spygauja Dramond.

– Chmm, pašaipiai įsiterpiu. – Gal Klelas ir neklysta. Tas naujas Narkotikų Fiureris nori kovoti ne tiek su pasiūla, kiek su paklausa. Vadinasi, kalėjimuose atsidurs daugiau vaikų. Jeigu tai suveiks ir vaikai bijos vartoti nelegalius narkotikus, jie imsis legalių, pavyzdžiui, tokių pakaitalų kaip alkoholis.

– Dėl to kils dar daugiau smurto! Rėjus pakelia aukštyn nykščius.

– Griežtesnes bausmes! sakau.

– Daugiau policijos pajėgų! juokiasi Rėjus.

– Ir daugiau paaukštinimų! patrinu rankas. – Vadinasi, bus daugiau kalėjimo prižiūrėtojų, kalėjimų, saugos darbuotojų. Ekono-

mikos stimuliavimas pagal Keinsio schemą! Po dešimtmečio mes grąžinsime Megę Tečer į valdžią ir ji pareikš, kad pernelyg daug išlaidaujame!

– Bet mes galime sutaupyti apribojęę švietimo, socialines, sveikatos apsaugos ir kitokio mėšlo išlaidas, linkteli Lenoksas.

Dramond žiūri į mus pasibaisėjusi. – Mes esame tik šalies įstatymų saugotojai. Noriu pasakyti, jeigu į valdžią atėjo teisėtai išrinkta kairiųjų vyriausybė ir turi radikalių pakeitimų planą, kuris tapo įstatymu, o to įstatymo nesilaikoma arba jam priešinamasi, tuomet tą įstatymą mes privalome priverstinai primesti. Būtent šitaip viskas vyksta demokratijos sąlygomis, pasipučia ji.

– Nesąmonės, atkertu. – Jeigu tu tuo tiki, esi bukesnė nei maniau.

Rėjus pakelia antakį, o Dramond nepatenkinta susiraukia.

– Aš noriu pasakyti... sugrįškime prie šachtininkų streiko. Tada mes turėjome sutri ... vome apdovanoti už tai, ką padarėme. Į ... o galia. Mūsų galia slypi mūsų mon...

– Per dau ... te išvadinti mane supistu raudo ... s pradeda kalbėti apie visą s ... ai labai panašu į komunizm

000000000000000
Ajanas Robertsonas. Jis
priversdavo tave valgyti,
Briusai. Jis turėjo savo meto-
dus. Ar tu išmokai jo metodų?
Jis versdavo tave ryti anglis. Juo-
das, blizgančias, purvinas anglis.

Nežinau, kas prašė šito pediko atverti savo suglebusią burną. Šitas triznius turėtų svajoti apie jaunų vyrukų penius arba kokius nors iškrypimus, apie kuriuos kliedi jo mėšlina makaulė, ir palikti politikos klausimus žinovams.

– Mes laikėmės įstatymų, spygauja Dramond. Fulton pritardama linkteli.

– Jeigu profesinės sąjungos nebūtų pažeidusios įstatymų, neturėtume jokios demokratijos... sakau susirūpinęs, kokio velnio mane užnešė į visą šitą mėšlą.

– Bet tai jau istorija. Dabar viskas ne taip, sako Dramond.

– Taip, tu teisi, Amanda, pasitaisau aš, – Bet ir dabar profesinėse sąjungose yra žmonių, kuriems nusišikti ant demokratijos.

Megė Tečer gerai juos papurtė, bet jų dar liko ir jie laukia, kada tas pusgalvis Tonis Bleiras parodys silpnumą ir leis jiems grįžti. Būtent todėl pastarosios leiboristų vyriausybės reikalai buvo tokie sumauti. Tie kalės vaikai vyravo. Skargilas ir į jį panašūs. Tad dabar mums teks užsiimti jais.

– Tas Skargilas yra rakštis subinėje, purkšteli Inglisas, – bet Tonis Bleiras, reikia pripažinti, vis dėlto atsikratė profesinių sąjungų ir socialistinių nesąmonių Leiboristų partijoje.

Kaip paprastai Lenoksas pasako paskutinį žodį. Manau, taip geriausia. – Teisingai, galioja tos pačios taisyklės. Gana kalbėti apie tą nuobodžią politiką! Kalėdos! Kaip reikalai su Kalėdų šventimu? Jūs tai organizavote, Amanda.

Vos susituriu neleptelėjęs: tai yra viskas, kam tu supistai tinki.

– Mes jau užsakėme vietas „Degančiojo rubino kepsninėje“ Kokburn gatvėje, nepatenkinta sako ji. Ji ir Fulton norėjo eiti į „Pjero ir Viktorijos“ restoraną, bet vaikinai jokiu būdu su tuo nesutiko. Eiti švęsti pas tuos nesveikus varlių rijikus, švepluojančius aplink mane, kai mėginu valgyti. Nustembu, kad Inglisas, įsivaizduokite, taip pat to nenori.

– Žinai, yra viena problema, Briusai, sako Rėjus.

– Taaip?

– Ką gi, su mumis kartu dirbo Ralfis Konsadainas, todėl jis tikriausiai laiko save mūsiškiu. Mums vis dar reikia apsispręsti – ar kviesti jį į tą vakarienę.

Uniformuotas vėpla nėra mūsiškis, ir žinau, kad Dramond nepritartų, jei Konsadainas prisijungtų prie mūsų švęsti Kalėdų.

– Be abejo, reikia pakviesti Ralfį Konsadainą, sakau jiems. – Man šiek tiek bloga nuo to skirstymo į uniformuotus ir neuniformuotus pareigūnus. Mes visi esame toje pačioje komandoje ir turėtume naudotis vienodomis privilegijomis.

Mąstau apie tuos Liverpulio prietrankas, kurie atkalė mane Amsterdame. Vienas jų vilkėjo berankovius marškinėlius. Raudonus. Atrodo, su Šenklio citata.

– Pagirtini jausmai, Briusai, sako Dramond, – manau, kad visi čia jiems pritaria, bet yra aplinkybių, kurias reikia apsvarstyti.

Aš tik kilsteliu antakius leisdamas Dramond pasakyti kalbą, kad, nepaisant mūsų jausmų, privalome pripažinti – policija yra hierarchinė organizacija ir, jeigu nesilaikysime susiklosčiusių tradicijų, sukursime opoziciją, sukelsime skilimą ir nusivylimą, o to šiais atsakingais reorganizacijų laikais reikėtų vengti.

– Įdomus požiūris, Amanda. Prieš savo norą esu priverstas sutikti su tavo nuomone. Gal iš tikro neatsakinga pataikauti liberalizmui ir daryti asmeninius pareiškimus, kai oraganizacijai taip reikia tęstinumo.

Prie stalo sėdintieji pradeda linksėti galvomis, išskyrus Inglisą, kuris atrodo nuliūdęs. Į jį galima nekreipti dėmesio. Šiame padalinyje pedikai neturi balso teisės. Taigi Dramond laimėjo, ir visi nusprendžia uniformuoto mulkio į Kalėdų vakarėlį nekviesti.

Rezultatas!

Jeigu būčiau pasakęs, kad uniformuotiems pusgalviams nėra kas veikti mūsų kompanijoje, Dramond pirmoji būtų suspirginusi mane ant laužo. Mažiau už viską pageidavau sėdėti užeigoje su rudu (kadaise jis buvo juodas) odiniu švarku, languotais marškiniais ir šokoladinės spalvos kelnėmis šalia baltais marškiniais vilkinčio, juodomis policininko kelnėmis mūvinčio ir juodais policininko batais avinčio Konsadaino.

Po šio nedidelio susirinkimo nenustygstu vietoje. Su laikraščiu rankoje nusileidžiu laiptais žemyn.

Išvietėje parašalioju ant sienos:

PITERIS INGAS YRA
SUPISTAS ŽIV PLATINTOJAS

ir:

INGAS = LIGOTAS,
UŽSIKRĖTE,S PEDIKAS

Pasėdžiu žiūrėdamas į užrašus. Pradedu taip kikenti, kad suskauda šonus. Linksmumą pakeičia depresija, paskui – ramus pasipiktinimas. Negražu šitaip elgtis su broliu pareigūnu. Policijoje tokie dalykai nepriimtini. Juk aš, dėl tos pisliavos, esu federalinis atstovas. Šitaip apibūdinti savo brolį pareigūną... Įsijausdamas į šį vaidmenį vis labiau jaudinuosi.

Trukteliu grandinę ir nuplaunu savo šūdus. Pamatau kažkokias kirmėlių liekanas, bet galvos nematyti. Nieko, aš vis tiek pričiupsiu tą kalės vaiką, supistai aišku, kad prigriebsiu.

Tikrai jį prigriebsiu.

Užlipęs laiptais aukštyn, ryžtingai prieinu prie Piterio, trukteliu jį už rankogalio ir nusivedu į kampą.

– Piteri, ar matei grafitį tualete? tyliai, su nerimo atspalviu balse teiraujuosi jo.

– A, tu apie tai. Ten visuomet ko nors prikeverzota. Niekada nekreipiu į tai dėmesio, jis trukteli pečiais.

– Gal turėtum, sakau jam nesitverdamas pykčiu. – Asmeniškai aš sotus iki kaklo visu tuo mėšlu. Kaip federalinis atstovas neleisiu, kad kas nors šitaip dergtų žmones. Einu tuojau pat susitikti su Toulu. Pakėlęs balsą, nužvelgiu kambarį. – Kažkoks šiknius žaidžia supistai kvailus žaidimus. Tegu meldžiasi, kad nesuosčiau, kas jis toks!

Įnirtingai išeinu iš kambario, jausdamas į save įsmeigtus apstulbusius žvilgsnius. Užlipęs laiptais pasuku Toulo kabineto link ir įeinu nepasibeldęs. – Viršininke, pora žodžių.

– Briusai, aš šiek tiek užsiėmęs, sako Toulas, naršydamas kažkokius popierius. Jis atrodo kažkoks susmegęs.

– Noriu, kad eitumėte su manimi pasižiūrėti į grafitį tualete.

– Neturiu laiko tokiems...

– Kaip federalinis atstovas neturiu laiko žiūrėti, kaip mano brolį pareigūną žemina kiti mūsų tarnybos darbuotojai!

– Kas ten?

Paaiškinu Toului, kas parašyta ant sienos, ir jis nuseka mane į išvietę. Su mumis eina ir kiti, jų veidų išraiškos primena vampyrus, stebinčius, kaip miršta Kolinas Simas. Visi sužiūra į Inglisą, lauk-

dami jo reakcijos. Šis atrodo sumišęs. – Tai sumauta nesąmonė, kartoja vargšelis, nežinodamas, ką daryti: ar pasiaiškinti, ar išnykti iš akių.

Kaip jautiesi?

Pakylu su Toulu į jo kabinetą, jis mostu pakviečia mane užeiti ir uždaro duris. – Klausyk, Robai, sako jis. – Inglisas juk nėra, na, pats žinai?

– Ką? klausiu. Man visa tai pradeda patikti.

– Tai, kas ten parašyta, Broli Robertsonai, išpyškina Toulas.

Toului nemalonu taip atvirai žaisti masonų brolijos korta. – Ar jis yra toks – tikrai nesvarbu, sakau pasėdamas sėklą. – Piterio seksualumas – jo reikalas. Jį žemina, o mūsų antidiskriminacinė politika neleidžia to daryti.

– Bet jis negali būti persekiojamas dėl seksualinės orientacijos, jeigu jis ne... na, jeigu jis nėra gėjus ar kaip tai dabar madinga vadinti.

– Jūs galite tai vadinti seksualiniu persekiojimu arba paprasčiausiu pažeminimu, Bobai, bet man atrodo, kad susidūrėme su nepriimtinai žemos kultūros apraiška...

– Taip, Briusai, aš tave palaikau... su tokiais reiškiniais būtina kovoti. Paprasčiausiai dėl viso to esu sutrikęs... noriu pasakyti, Piteris yra ištikimas brolijos narys...

– Piteris yra vienišas vyrukas, Bobai. Kuo jis ten užsiima, jo asmeninis reikalas, bet aš nepakęsiu, kad mano brolį pareigūną taip žemintų.

– Būtent. Pasirūpinsiu, kad būtų išsiaiškinta.

Išeinu iš kabineto nejausdamas žemės po kojomis. Sąvokos „Inglisas“ ir „homoseksualumas“ dabar glaudžiai viena su kita susijusios. Sąvokos „Inglisas“ ir „paaukštinimas“ toli gražu ne. Ak, tie žaidimai.

Kai esi ant bangos, reikia judėti į priekį, ir aš nusprendžiu paskambinti Estelai iš gėlių parduotuvės. Norėčiau šią mergiotę išdulkinti. Ji tikriausiai bijo Gormano ir Seteringtono. Jai reikalinga apsauga nuo šių monstrų. Jai reikalingas žmogus, kuriuo ji galėtų

pasitikėti. Vyresnis, brandesnis vyriškis, kuris galėtų patenkinti jos poreikius. Ir jeigu yra sielvartaujančių panelių, kurias būtina išgelbėti, tuomet negaliu įsivaizduoti geresnio riterio spindinčiais šarvais už būsimąjį detektyvą seržantą Briusą Robertsoną.

Kai pagalvoju apie Estelą ir visas pozų kombinacijas bei seksualius mergaitiškus jos skleidžiamus garsus, tas seniai pažįstamas gumbas kelnėse vėl pradeda augti. Grupinis tryse su ja ir Kler, Meizės kekšaite. Būtent tai, ką rekomenduoja gydytojai. Štai kuo reikia gydytis nuo egzemos, o ne supisto Rosio vaistais!

Atėjęs į parduotuvę, randu nepatenkintą seną klumpę ir ji praneša man, kad Estela persišaldė ir serga.

– Dabar daugelis serga, linksmai sakau.

– Taaip, tikrai, murma sena karvė. Estela jai nepatinka, tai aišku, kaip ir tai, jog fūlėje mūsų laukia nesėkmingas sezonas.

– Ar jai daug kas skambino?

– Pernelyg daug, kad juos kur, suraukia nosį seniokė ir staiga pasišiaušia: – O kas jums rūpi?

Atrodo, senoji skylė tik dabar pąbudo ir užuodė kumpį. Škotijos darbininkų klasė ir pagarba policijai dera kaip Motina Teresė ir vidiniai „Playboy“ puslapiai.

Nusprendžiu atsitraukti. – Noriu įsitikinti, kad neturiu varžovų, nusišypsojęs einu prie išėjimo.

– Niekada nemaniau, kad ji puls taip žemai, tėškia įžūli sena klumpė.

Staiga sustoju, apsidairau ir pauostau porą gėlių. – Netinkamas metų laikas gėlėms, sakau ir priduriu: – Ar jūsų įstaigoje yra tualetas?

– Taip, sako ji. – Dar kas nors?

– Kol kas nieko.

Ši įžūli sena kaliausė sulauks, esu tuo supistai įsitikinęs, aplinkos apsaugos tarnybos vizito. Atrodo, kad popietės valandas verta pratęsti ir kartu užsidirbti viršvalandžių. Vadinkite tai susidorojimu su stresu, pone Toulai. Vadinkite tai susidorojimu su stresu, pone Nidri. Tai Briuso Robertsono susidorojimas su stresu.

Vis tik pats laik... yti išvietę. Praryju paleidžiamųjų vai... as pasireiškia tuoj pat ir aš einu į... ruda tyrė iš mano šiknaskylės, ... čiau jokios galvos nesimato.

00000 valgyti, tai yra
00 valgyti 000 valgyti dėl
savęs ir dėl 000000 kas yra
tai 0000 stipriai laikykis 00000
000 laikykis 0000 cheminė ataka
0000 privalome atsispirti audrai

Išėjęs iš Hanterso skvero išviečių, užsuku į pyragaičių parduotuvę. Beveik atsikračiau tų sumautų kirminų. Tikriausiai nedaug jų teliko. Įsėdęs į automobilį, išvykstu į Kolintoną. Kirminai bėga. Kirminas, vardu Inglisas, išplautas iš sistemos; išvarytas ir sutriuškintas iki kito užkrėtimo.

Namie sušniokščiu didelę, šventinę miltelių dozę. Be galo norisi ką nors išdulkinti. Kad ir kiek mąstau, galvoje tiktai Širlė. Ją arba kekšę, bet Širlė pigiau.

Širliukė.

Nusileidžiu libido galiai ir paskambinu, bet kai ji atvyksta, suprantu padaręs didelę klaidą, verčiau būčiau pats vienumoje pasmaukęs. Ji kaip ledo luitas – spokso į mane atsilošusi krėsle, rūko cigaretę ir atrodo klaikiai.

– Nesuprantu, kodėl esu čia, niūriai sako ji ir aš vos neišrėžiu savo įprastinio „todėl, kad esi kekšė, kuri nori, kad ją išdulkintų“, bet prikandu liežuvį. – Skambino Kerolė, lyg staiga prisiminusi sako ji, matyt, tikėdamasi man įgelti. – Sakė, kad nenori su tavimi turėti nieko bendra. Jeigu mėginsi pamatyti mergaitę...

– Cha! Ką ji išmano? Nieko ji nežino, štai kas! Tai ir viskas, plyksteliu, jausdamas, kaip kyla pyktis. Stengiuosi tvardytis. – Noriu pasakyti, kad ji save apgaudinėja, Širle... tai liūdna. Daugiau gailiuosi nei piktinuosi tuo. Ji nenuspėjama: manau, kad jai pakrikę nervai. Esu susirūpinęs dėl jos.

– Man ji atrodo sveika... sukryžiavusi rankas ant krūtinės abejodama sako Širlė ir įsispitrija į mane. Jos tamsios akys. Seksuali karvė.

– Patikėk, Širle, dėl tų žaidimų, kuriuose dalyvauju, šiek tiek pradedi pažinti žmogaus prigimtį. Akivaizdu, kad Kerolė patyrė

psichologinį sukrėtimą. Ji nuolat meluoja; meluoja, kad nuteiktų tave prieš mane.

– Meluoja, kad nuteiktų mane prieš tave! Cha! Tu ir pats tai puikiausiai sugebi, nusišaipo ji; jos veidas persikreipia, dėl to kosmetikos, kurią ji naudoja, kad paslėptų inkštirų žymes, sluoksnis beveik sueižėja. Man patinka, kaip ji paryškina akis.

Laikas judintis. Pasirengiu savo ėjimui.

– Klausyk... suprantu, kad praeityje buvau su tavimi žiaurus. Juk tu žinai, kodėl, dėl Dievo, juk tu žinai kodėl, sakau maldaujamai.

– Norėčiau tai žinoti, Briusai, tikrai norėčiau, purtydama galvą sako ji.

– Neužknisk manęs, Širle, ir neįžeidinėk mūsų abiejų... atsistoju ir nueinu prie durų. Be abejonės, ši kekšė negali būti tokia kvaila, kad pakibtų ant šito kabliuko.

– Atleisk, Briusai, nesuprantu tavęs... sako ji. Jos vyzdžiai išsiplečia. Supista pusgalvė. Netikiu tuo. Ji abejoja net pati savimi. Pirmas žingsnis: pasėk abejonę. Antras žingsnis: taranuok tą jos supistą abejonę.

– Širle, tu kuo puikiausiai žinai, kad mėginau pavyti tave šalin... todėl, kad... mėšlas... per daug kalbu... papurtau galvą.

– Ką? Ką nori pasakyti?

– Norėjau pavaryti tave šalin, nes negalėjau viso to ištverti!

– Ko? Ko tu negalėjai ištverti?

– Denis! Kerolė! Kad tu buvai su juo! Kad buvau su Kerole! Mylėjausi su ja, įsivaizduodamas, kad tai esi tu! Negalėjau taikstytis, kad mudviem teko tenkintis trumpomis sekso akimirkomis ant galinių automobilio sėdynių tuomet, kai geidžiau pasiguldyti tave į lovą ir laikyti apkabinęs, mylėtis visą naktį ir garsiai šaukti visam supistam pasauliui: tai ji! Tai ta mergina, kurią aš myliu!

Ji žiūri į mane neatitraukdama akių ir jose pradeda tvenktis ašaros, o aš mąstau apie visas neteisybes, kurias pastaruoju metu patyriau, tikėdamasis, kad ir mano akys sudrėks, ir ta kvaila karvė klaidingai nuspręs, kad parodžiau dalį savo sielos. Negaliu ištverti jos žvilgsnio, nes jaučiu, kad tuoj prunkštelėsiu. Prisitraukęs stip-

riai apkabinu Širlę ir išgirstu ją kūkčiojant: – Brriiuussssaii Briiussssaiii, gal mudu galėtume rasti kokią nors išeitį, Briiuussssaii, aš tave myliu... už jos nugaros kabančiame veidrodyje matau savo akis, primenančias to pusgalvio iš torių partijos rinkimų plakato, Tonio Bleiro, akis.

Dulkinu ir gailiuosi, kad tai darau, dar prieš įšaudamas krovinį į ją gailiuosi prikalbėjęs šitų nesąmonių. Vėliau esu priverstas klausytis Širlės tauškalų apie planus dėl mudviejų ateities. Seksas su ja anaiptol ne toks, kokio tikėjausi. Jaučiuosi patekęs į savo geidulingumo spąstus, viskas atrodo lėkšta ir beprasmiška. Širlė vis tarška, ir aš papasakoju jai apie Inglisą ir jo nelaimes.

– Briusai, juokiasi Širlė, – kodėl tu mėgaujiesi kitų žmonių nelaimėmis?

Kokią sekundę ar dvi aš galvoju apie jos žodžius. – Tikriausiai todėl, kad manau, jog pasaulyje per bet kurį laiko tarpą gali įvykti tik tam tikras nelaimių skaičius. Vadinasi, jeigu tie nemalonumai ištinka kažką kitą, jie neištiks manęs. Tam tikra prasme tai yra *joie de vivre.*

Ji nori pasilikti nakčiai, bet aš pasakau, kad dirbsiu naktinėje pamainoje. Širlė nenoriai išeina, o aš sušnioju dar kelias dozes ir užpilu jas buteliuku „Grouse“. Nuo jo man paleidžia vidurius, ir aš nuskubu į išvietę.

Nusimaunu keln … s, pūkšiu ir perdžiu lyg myžčiau pro subinę … ol visas šūdas iššauna. Štai ir jis! Aš mata … benkartą. Galvą ir visa kita krūvoje paskan … me rudame vandenyje.

000 ne ne ne 0000
o ne, tu kalės vaike
0000000000000000
000000000000000
000000000000
00000000

Yra!

MASONIŠKOS IŠVYKOS

Na štai! Pabundu ryte iš beprotiško sumauto miego ir pamatau tą supistą padarą. Jis išlindo iš mano subinės ir guli ant šlaunies. Paliečiu jį. Jo akys juodos. Burna kreiva, primena čiuptuvą. Primena juostinį makaroną su galva. Noriu sugriebti jį, bet jis įsliuogia atgal į subinę, lyg įsiurbiamas į burną makaronas...

...ir mes pabudome. Aš pabudau. Ant sofos. Įjungiu vaizdo grotuvą: žiūriu vieną iš juostų, gautų iš fermerio Hektoro. „Vibratorių skerdynės“: lesbietės giriose patvarko jaunas mergiotes.

Supistai sunku kvėpuoti... tiesiog pradedu irti per siūles... mes byrame į dalis...

Tie šikniai, žinodami, kad niekas iš mūsų neištvers supisto naktinio budėjimo, stengiasi taupydami nužudyti mus sumažindami viršvalandžius. Jie žino, kad mums būtina šiek tiek pamiegoti ir kad tamsoje mums nieko kito nelieka, kaip tik galvoti, galvoti, galvoti. Kad liautumėmės galvoti, privalome dulkintis, ir tuomet mūsų laukia problemos: finansinės dėl prostitučių, socialinės – dėl kekšių.

Sėdžiu ir laukiu šviesos. Leidžiu laiką skaitydamas „Tam O'Shanter“. Galimas daiktas, kad manęs paprašys valgant hagį per vakarienę Bernso garbei ložėje paskelbti pirmą tostą, turint galvoje, kaip praėjusį kartą susimovė senis Vilis Makfis. Žinau, kad jis sakė kalbas pastaruosius penkiasdešimt metų ir kad tai jo gyvenimo prasmė, bet, kalbant rimtai, laikas senam šikniui užleisti šią

vietą kitiems ir leistis į paskutinę kelionę. Galiausiai prašvinta, ir man pavyksta kelias valandas pamiegoti.

Atsikeliu ir susiruošiu į darbą. Šį vakarą mūsų laukia Kalėdų vakarėlis. Praryju šiek tiek Rosio laisvinamųjų. Mes išplausime tuos šlykščius padarus iš Briuso Robertsono, mažiausią jų pėdsaką. Mes tikrai tai padarysime, galite supistai tuo neabejoti. Suprantama, šiandien reikia pradėti anksčiau; noriu pirmuosius gurkšnius nuryti dar iki pusiaudienio ir nelinkęs girdėti supistų nesąmonių apie kažkokius mirusius juodašiknius ar panašaus mėšlo.

Valdyboje visi nusiteikę vakarėliui. Inglisas įmaukė kelias taureles, matyt, liūdnai gėrė vienas, kaip ir dera užsislaptinusiam homoseksualui. Ir tai inspektorius? Tikrai taip supistai nemanau. Nebent subinių reikalų inspektorius. Jis dar ne to supistai sulauks, jūsų nemaustau. Grafitis tualete tik pradžia. Greitai visi sužinos, koks pedikas sėdėjo su jais prie vieno stalo valgykloje.

Karen Fulton ir Amanda Dramond yra vienintelės bobos kompanijoje, tad perspektyvos nekokios. Stambiapapę kekšę Didelių Gabaritų Mėgėją neseniai pervedė į Pietų skyrių. Karen kažką pasakoja apie Klelo koją, o Lenoksas pasiteirauja: – Kokių albumų jis turi? Kokiuose klubuose lankosi? Tos vėplos, žinoma, nieko nesupranta.

Dramond šaltai praneša, kad Klelandą nuvežė į Edinburgo karališkąją ligoninę, į Arturo Douvo kliniką. Kol buvo ligoninėje, tikriausiai vėl mėgino nusižudyti! Tai degtinės ir piliulių darbas!

Nuo šių minčių mano nuotaika labai pagerėja.

Išėję iš valdybos, vykstame į restoraną švęsti Kalėdų. – Tai viena iš tų Azijos virtuvės įstaigų, kurios mane domina! pakeldamas pintą alaus, sako Gilmanas. Į sveikatą!

– Su Šventomis Kalėdomis! perrėkdamas Dramond, kuri jau rengiasi išreikšti nepasitenkinimą Dougio pareiškimu, pakėlęs taurę garsiai paskelbiu tostą.

Po vakarienės išeiname pasišlaistyti po alines. Iš Kokburn gatvės alinės išvirsta triukšminga gauja kostiumuotų penių ir atitinkamai išsičiustijusių kekšių, slidinėdamos ant apledėjusio šaligatvio

jos vos pastovi ant kojų. Vienas storasnukis onanistas su Artūro Skargilo stiliaus šukuosena išsivemia į kanalizacijos nuotekį, ištaškydamas aplink pupeles. Kažkokia arkliasnukė pupytė su nerimu žvelgia į mus, o kita stora bobikė bara tą pirdžių spigiu balsu: – Nagi, Henkai! Per daug Kalėdų dvasios!

Tai bent pusgalvių sueiga. Manau, kad man nepasisekė su kompanija, bet gali sutikti ir dar prastesnę vėplų bandą. Matau, kaip Dramond parodo smerkiantį gestą, aiškiai nukopijuotą iš Toulo, ir šis faktas akimirksniu priverčia mane pajusti geranoriškumą tiems girtuokliams mėgėjams, kurių instinktyviai nekenčiau. Iš palto kišenės išsitraukiu servetėlių „Kleenex". Visuomet turiu jų po ranka, jei staiga prireiktų pasismaukyti, nes pasitikėti tais šykštuoliais iš valdybos tiekimo negalima – amžinai jiems ko nors trūksta. Ištiesiu jas tai porelei. – Štai, paimk, bičiuli.

– Ačiū, jo vardu dėkoja spygiabalsė.

– Iš kur jūs? klausiu.

– Iš kompanijos „Standard Life".

A, „Standard Life". Svarbiausia Edinburgo atsarginių vaginų bazė. Šiame mieste niekas tavęs nelaikys visaverčiu vyru, jeigu, sulaukęs dvidešimt penkerių, dar neišdulkinai bent dviejų paukštyčių iš „Standard Life". Beje, tos dvi vaginos, kurias mes čia matome, toli gražu nesukelia gero įspūdžio, tikriausiai jau senokai tarnauja. Pamirškite visą tą mėšlą apie prašmatniai vilkinčius modelius iš moterų žurnalų. Apskritai kuo aukščiau užkopsi karjeros laiptais, tuo bjauresnių paukštyčių aptiksi. Ne todėl, kad daili vagina turi mažiau smegenų už baidyklę, o todėl, kad turinti smegenų daili skylė visuomet ras trumpesnį kelią – ištekėjusi įsikurs geriau nei kopdama karjeros laiptais. Nusprendžiu, kad turime reikalą maždaug su direktorių taryba.

Įeiname į alinę, kurią ką tik paliko „Standard Life" šutvė. Įvedęs saviškius į vidų, užsisakau degtinės ir toniko. Užsivedęs užsimanau vėliau išpyškinti į ką nors savo krovinį. Tikimiausia kandidatė šiam reikalui – Fulton, bet ji nedaug geria. Ne taip, kaip per praėjusias Kalėdas ar po princesės Dianos laidotuvių, kai nugirdęs patvarkiau ją jos pačios bute Niuvingtone.

– Vis dar negali atsipalaiduoti, Karen? klausiu, pastebėjęs, kaip pamažu ji gurkšnoja gėrimą.

– Šiek tiek sumažinau gėrimų kiekį, sako ji. Dramond pritardama linkteli.

– Prisimeni princesės Dianos laidotuves? Mudu tada tiesiog nusitašėme!

Matydamas, kaip Fulton krūpteli, išgeriu, negalėdamas atsispirti pasimėgavimui.

– Mes pabaigėme tavo...

– O, taip, nusijuokia Inglisas, – papasakokite man daugiau...

Fulton vėl krūpteli, bet čia įsiterpia Dramond, – Tai buvo labai liūdna ir emocionali diena.

– O, taip, įsiterpia Gasas. – Kitą dieną žiūrėjau Motinos Teresės laidotuves. Peržiūrėjau senas vaizdajuostes. Motinos Teresės laidotuvės buvo ne tokios prašmatnios kaip princesės Di.

– Popiežininkai, ko gi dar iš jų tikiesi, sako Gilmanas.

– Reikia pripažinti, kad popiežininkai puikiai moka rengti prašmatnias laidotuves, taria Gasas.

– Bet juk tai Kalkuta, supisti azijiečiai, suzirzia Gilmanas, – ko jūs tikitės. Be mūsų pagalbos jie šalies valdyti nesugeba, o jūs norite, kad surengtų supistai padorias laidotuves.

– Nemanau... pradeda Dramond.

Gilmanas nutaiso niekinamą grimasą ir užčiaupia ją. – Per penkiasdešimt supistų metų jie galėjo sutvarkyti savo reikalus. Jeigu jie būtų tinkamai tvarkęsi, nebūtų lūšnynų ir skurdo ir jiems nebūtų reikėję jokių motinų teresių.

– Ką gi, linksmai taria Inglisas, – štai turime savo parlamentą. Tikėkimės, kad susitvarkysime su reikalais geriau!

– Visiškas mėšlas – štai kas iš viso to išeis, suniurzgu aš. – Kas čia ką tik supistai pyptelėjo? Mes nesugebame kartu nueiti į alinę, tai kaip sugebėsime tvarkytis su savo reikalais?

Inglisas supranta užuominą ir įveda mūsų grupelę į vidų.

Po kelių taurelių pasigendame Dramond. Velniai jos nematė, bet išnyksta ir Fulton, o tai jau sušika visus mano pasidulkinimo planus. Dėl to labai nesijaudinu: ne tokia jau smagi skylė, kad

kvaršinčiau dėl jos galvą. Šlaistydamiesi po miestą nusigauname į „Austrės“ barą Sent Džeimse. Viskas baigiasi tuo, kad pakabinu kažkokią kekšytę ir ji taip uoliai graibo mano subinę, kad prarandu bet kokį norą vežtis ją pas save. Lenokso manymu, ta mergšė yra supistai sumauta kekšė. Iškiūtinu pro duris lauk, ir mes patraukiame gatve tolyn.

Inglisas pradeda šnekėti apie lengvo elgesio moteris, ir aš nusprendžiu, kad šis pedikas per daug sau leidžia, todėl prašosi nemalonumų. Pasiūlau išgerti viename kazino, kuris, kiek žinau, uždarytas remontui. Lauke pašalo, ir mes sliūkiname per sniego pūgą.

– Še tau kad nori. Šūdas! sudejuoju pamatęs lentomis užkaltas duris. – Čia yra viena vietelė, kurioje renkasi pederastai, sakau rodydamas į Tako galą.

– Neisiu ten, prunkšteli Inglisas. – Eikime į ložę Šrabhile...

– Ką tu nori nuslėpti? juokiasi Rėjus. Jis išsinešė iš baro bokalą alaus ir dabar jį gurkšnoja.

Inglisas pažvelgia į Lenoksą, aiškiai įtardamas, kad šis yra grafičio autorius. – Nori pasakyti, kad aš turiu ką slėpti?

– Ne, trukteli pečiais Lenoksas ir sriūbteli iš bokalo, – aš nieko nesakau.

Ši situacija sukelia man šypseną.

– Nagi, užeikime supistai išgerti, įsiterpia Dougis Gilmanas.

Ištuštinęs bokalą, Rėjus sviedžia jį į kelių tarnybos sunkvežimį.

Pasukame į alinę. Sargas prie įėjimo žiūri į mus įtariai, bet praleidžia, sužinojęs, kad mes iš policijos. Tai klubas, kuriame geria visokio plauko pedikai. Yra čia ir manieringų, ir daug mačiusių scenos žvaigždžių, ir buvusių nusikaltėlių, įjunkusių į šį reikalą Sautono kalėjime. Yra čia ir atsitiktinai užklydusių pedikų, kurie patys nežino, ką, po velnių, čia veikia. Nusileidęs žemyn, randu Sinkį, savo svajonių vyruką iš Kalton Hilo. Trumpai paaiškinu, ką jis privalo daryti, ir grįžtu pas berniokus.

Linksmai leidžiame laiką. Gilmanas davė vienam pedikui į snukį, nes šis keistai tualete į jį pasižiūrėjo. Po poros bokalų pasirodo Sinkis ir pasuka prie Ingliso. – PYYY-TIRI! O, PYY-TIRI,

kaip tikras pedikas šaukia jis. – SENIAI NESIMATĖME! Matau, kad atsivedei kelis draugus!

– Nepažįstu tavęs! šaukia Inglisas.

– O, atsiprašau... nesupratau, kad čia sava kompanija... tokia išskirtinė... kilstelėjęs antakius, Sinkis pasitraukia. – Jis kartais būna toks drovus, sako jis keliems šią sceną stebėjusiems lankytojams. Gilmanas žiūri į Inglisą neslepiamai pasišlykštėjęs, o Lenoksas šiek tiek pasitraukia nuo jo.

– AŠ SUPISTAI NEPAŽĮSTU JO! užriaumoja Inglisas ir nori šokti prie Sinkio. Sugriebiu jį už peties. – Dėl tos pisliavos, Piteri, mes juk policininkai! Nekelk čia supistų riaušių!

– Bet aš jo nepažįstu! gailiai dejuoja Inglisas.

– Atrodo, kad jis tave pažįsta, prisimerkęs, su neapykanta žiūrėdamas į Inglisą taria Dougis Gilmanas.

– Tu parašei tą mėšlą... apkaltina jį Inglisas, iš susijaudinimo jo balsas plonas kaip pediko.

– Nieko apie tave nerašiau, tai tikriausiai padarė vienas iš tavo draugelių... Gilmanas šypteli, ir jo žandikaulis atsikiša į priekį.

– Tu, šikniau... Inglisas užsimoja prieš Gilmaną, tačiau šis žengia žingsnį atgal ir smogia jam į žandą. Aš sugriebiu Inglisą ir laikau, tikėdamasis, kad Gilmaną pagaus šišas ir jis sudoros tą pederastėlį kaip šiltą vilną, bet šį čiumpa Rėjus ir Gasas. Gilmanas yra kietas riešutėlis, ir Inglisas tai žino, todėl jo veržimasis į kovą yra gryna vaidyba ir jis atrodo dar kvailiau.

– Klausykite, eime iš čia. Visi šiek tiek padauginom. Važiuojam pas masonus, sakau.

Išeiname laukan į pūgą, ir Inglisas palieka mus, jo vieniša figūra tolsta Leito taku. – Nagi, Piteri! šaukia Gasas.

– Palik ramybėje tą pediką, sako Gilmanas.

– Supistas pederastas! šaukia jam Rėjus.

– SUPISTAS SODOMITAS! sudėjęs rankas prie burnos, suriaumoja Rėjus. Kiti vyrukai rytoj gal ir pamirš šį įvykį, apsimes, kad tai buvo viso labo girtas kvailiojimas, bet Gilmanas jau paragavo pederasto kraujo ir taip paprastai neatsisakys malonumo. Mes

palydime susigūžusią tolstančio sodomito Ingliso figūrą trokštančios linčo minios riaumojimu.

Rėjus laiko rankoje bokalą ir sviedžia jį į Ingliso pusę, bet šis sudūžta nepasiekęs jo per kelis jardus.

– Kas galėtų pati *00000000000000* tei tu, a? Susimąstęs
sakau aš, kai nuspre *0000000000000000* mi pakeliui į klubą.
Didelis supistas *0000000000000000000* ės Kalėdų naktis
su daugybe bl *0000000000000000000000* ir darbuotojų.

000000000000000000000000
0000000000000000000000000
000000000000000000000000000
0000000000000000 Tu privalai būti darbe. Tau reikia to darbo; tu nekenti jo, bet tuo pačiu metu mėgaujiesi juo, tomis smulkmeniškomis problemomis. Šitos problemos atitraukia tave nuo savęs paties ir tu lieki vienas tiktai naktį, tai laiko tarpas tarp tos akimirkos, kai išjungi televizorių, ir akimirkos, kai nugrimzti į neramų miegą. Kaip galėčiau tave pamiršti, Briusai, kai tu taip negailestingai išvijai tokį brangų ir taip daug man reiškiantį Kitą? Tą tobuliausio grožio kūrinį, tą tyriausią sielą, tvarinį, kuris visiškai pasitikėjo tavimi, mūsų Šeimininke, tą, kuris nenorėjo kabintis į gyvenimą šiuose nuodingų garų pripildytuose viduriuose. Tą sielą, kuri tikėjo, kad dėl Kito Tu turi tik pačių geriausių ketinimų, kaip ir Kitas dėl visų pasaulio būtybių.

Mano skausmas.

Mano skausmas.

Prakeikiu bet kokį dievą, kuris taip stipriai kankina, baudžia tokią tyrą sielą. Tebūnie prakeikta kiekviena neteisinga ir pikta sielų bendrija, kuri baudžia šį gerumą kaip silpnumą, pripildydama šį gyvenimą cinizmo ir piktavališkumo, suteikdama jiems pirmenybę prieš žinojimą ir dar didesnį gerumą. Kaip galiu tau

atleisti? Bet atleisti privalau. Žinau tavo istoriją. Kad ir kaip sunku būtų tau atleisti, bet atleisti privalau. Privalau? Kaip galiu tau atleisti? Atleisti tau privalau. Privalau? 000000 Tavo istorija. Ji prasidėjo mažame angliakasių miestelyje Nitine, netoli puikaus Edinos miesto. Tu buvai pirmas Ajano Robertsono ir Molės Hanlon sūnus, gimęs komplikuotomis aplinkybėmis. Jie buvo kilę iš kalnakasių šeimų. Tu buvai jų pirmagimis, bet kažkas buvo ne taip. Jie buvo pripratę prie kovos kupino gyvenimo. Tačiau niekas negalėjo parengti jų asmeniniams sukrėtimams, kuriuos jiems teko patirti. Kalnakasių bendruomenės nariai visada žinojo savo vietą. Jie suvokė, kad per visą istoriją valdančiosios klasės paisė tik savo interesų: aristokratai, valdę kalnakasių rausiamą žemę, ir kapitalistai, kurių gamykloms buvo reikalingos darbininkų kasamos anglys. Labai retai, o gal ir niekada, vyriausybė palaikydavo tose gamyklose dirbusius darbininkus ir kalnakasius. Vis dėlto, kai stodavo petys į petį, kai būdavo vieningi, stiprūs ir tvirti, jie nugalėdavo. Bet kartą jie pralaimėjo. Kartą tavo šeima, Briusai, pralaimėjo viską. Tu kilęs iš kalnakasių miestelio ir kalnakasių šeimos. Baigęs mokyklą, netgi buvai nusileidęs į šachtą. Tačiau kai policija griebėsi jėgos prieš kalnakasius, norėdama priversti juos paklusti naujam vyriausybės įstatymui, nukreiptam prieš profesines sąjungas, ir palaužti piketuotojų pasipriešinimą, tu atsidūrei kitoje barikadų pusėje. Tu atsidūrei kitoje pusėje. Jėga buvo viskas. Tu tai supratai. Jėga buvo reikalinga ne kažką pasiekti, o tam, kad būtų išsaugota esama padėtis. Buvo svarbu atsidurti nugalėtojų pusėje; jeigu negali jų sutriuškinti, prisijunk prie jų. Tik nugalėtojai arba jų apmokami pakalikai visais laikais rašė istoriją. Istorija mus moko, kad tik nugalėtojai gali papasakoti ką nors verta dėmesio. Pati liūdniausia lemtis – atsidurti pralaimėjusiųjų pusėje.

Tu privalai priimti jėgos kalbą kaip valiutą, bet tau teks sumokėti kainą. Tavo desperatiškas maivymasis ir pašaipos liudija, kokia aukšta ta kaina. Ta kaina – tavo siela. Tu praradai savo sielą. Tu netekai savo jausmų. Tavo gyvenimas, aplinkybės ir darbas privertė tave sumokėti tą kainą. Išgąsdintas minties, kad saulėkaitoje nepamatysi savo šešėlio, tu nustojai žiūrėti į saulę. Tu gyveni nuleidęs galvą ir pakeli ją tik tuomet, kai tarnauji savo naujiems šeimininkams. Tai atsitiko ne per streiką. Tai atsitiko daug anksčiau. Galėčiau pasakyti, kad tu leidaisi į kelionę tamson, bet iš tikrųjų niekada iš jos neištrūkai. 000000000000000000000000000000

kaip pis *00000000000000000000000000000000* sakė nė žodžio api *000000000000000000000000000000* susergant. Gilmanas s *000000000000000000000000000000* neprivalėjo skambinti, nes mes ir taip žinojome, kad tas šiknius serga.

Taigi Gilmanas buvo idealiausias kandidatas vizitui į forumą. Šitas slaptas nacistas paaiškins tiems supistiems benkartams, kas vyksta. Savaime suprantama, Toulas niurzga. Subinėn susikišt tokią Kalėdų dvasią. Stebiu pro langą, kaip krinta snaigės. Kalėdų išvakarės, o aš dėl tos nužudyto juodasnukio bylos neturėjau laiko apsipirkti. Snaigės krinta, o Toulo kabineto kampe stovi eglutė. Šilta ir jauku, o jo balsas keistai užliūliuojantis. Vis dėlto pasigirsta griežtesnės intonacijos. – Kodėl Dougis Gilmanas? Kodėl būtent jis?

Įsmeigiu žvilgsnį į purią Toulo šukuoseną. Toulas. Dedasi intelektualu. Kai jį pasiuntė į verslo magistratūros kursus, įsivaizdavo esąs vadybininkas. Tai buvo gana liūdna. Bet dar supistai kvailiau, kad jis įsivaizduoja esąs scenaristas. Šie du paklydimai nublanksta prieš jo didžiausią ir pavojingiausią kvailystę – jis mano esąs supistas policininkas. Jaučiu, kad tuoj nusikvatosiu jam į veidą. Tačiau, skatindamas jį toliau gražbyliauti, įmetu malkų į laužą. – Kaip atsakingas pareigūnas, privalau rūpintis, kad man pavaldūs policininkai keltų savo kvalifikaciją. Dougis Gilmanas nelabai

patyręs ryšių su bendruomenėmis srityje. Todėl jam pavedžiau užmegzti ryšius su forumu.

– Nežinau, kokių nurodymų jis gavo, bet forumo atstovai ką tik paliko dėl jo skundą. Rimtą skundą. Dar blogiau – jį parašė ta moterėlė San Jung, kuri su Amanda Dramond vedė seminarą apie rasinius santykius. Nidris reikalauja nuobaudos dėl disciplinos. Privalau informuoti Gilmaną.

Nesu tam nusiteikęs. Taip ir maga pasakyti Toului, kad su tomis lesbietėmis turėsime bėdos, bet laiku prikandu liežuvį. – Ką gi, mes turime interesų konfliktą. Kaip federalinis ats...

– Net negalvokite ginti Gilmano interesų! surinka Toulas.

– Pažiūrėsim, užsispiriu.

Toulas užverčia akis. – Klausyk, Briusai, reikalai klostosi velniškai prastai. Arnotas ilgam susirgo, viršvalandžius sumažino, dar kaltinimas rasizmu. Visa tai vainikuoja faktas, kad vienas iš kandidatų į inspektoriaus vietą pasirodo esąs homoseksualas!

– Jūs kalbate apie Brolį Piterį Inglisą?

– Taip, apie jį, Broli Robertsonai, spiegia Toulas, net neįtardamas, kad žengia į mano paspęstus spąstus. – Klausykitę, Briusai, aš esu toks pat liberalas, kaip ir kiekvienas šios įstaigos darbuotojas, bet suprantu, kaip mąsto paprasti policininkai. Žinau, kas kalbama valgykloje užkandžiaujant. Kaip galima leisti, kad tokios orientacijos žmogus vadovautų kitiems broliams policininkams?

– Ką norite pasakyti? klausiu.

– Kiek pareigūnų vykdys tokio žmogaus įsakymus? Tai juk tiesus kelias į katastrofą. Jokiu būdu. Man reikės pasikalbėti su Inglisu, reikės įkalbėt jį atsiimti pareiškimą. Nenoriu girdėti jokių federalinių ar profesinių sąjungos atstovų prieštaravimų.

Nieko nesakau.

– Tai yra profesinio suinteresuotumo, o ne asmeninio požiūrio reikalas, košia pro dantis Toulas, lyg kiekvienas žodis teiktų jam kančią, – ...neapsimetinėdamas galiu pasakyti, jog vien pagalvojus, kad koks nors vyras gali daryti tai su kitu vyru, man darosi šleikštu... bet čia tarp kitko.

Nukreipiu į Toulą žvilgsnį, kuris, tikiuosi, sako, kad bet koks normalus vyras mano taip pat, o bet koks nukrypimas nuo šio požiūrio reiškia slaptą homoseksualumą.

Atrodo, jis mane suprato, nes nervingai atsikosėja. – Vis dėlto mane labiau jaudina profesinės implikacijos...

– Vis dar nesuprantu, kur link jūs sukate, sakau jam.

– Nagi, Briusai! Jeigu jis gautų paaukštinimą, kaip tai atsilieptų moralei? Kaip jūs galėtumėte gerbti tokį... tai yra noriu pasakyti – kaip pasitikėti žmogumi, kuris nurenginėja tave akimis, masturbuojasi įsivaizduodamas tave! Taip galima bet ką sukompromituoti!

– Tai šiek tiek primena urvinio žmogaus išvedžiojimus, Bobai. Tam tikrose šalies vietose gėjų spaudoje raginama stoti į policijos gretas. Iš mūsų tikimasi, kad privalome kovoti su seksualine diskriminacija.

– Čia ne tam tikros šalies vietos! Čia Škotija! Toulas trinkteli kumščiu į stalą ir sutrikęs žvilgteli į mane.

Trukteliu pečiais. – Jis yra mūsų brolis policijos pareigūnas ir ložės narys.

Papurtęs galvą, jis susitvardo. – Klausyk, Briusai, žinau, ką jauti, nes jis pretenduoja į tą pačią vietą kaip ir tu. Nenori, kad kas nors pagalvotų, jog tu naudojiesi situacija ir kiši jam koją. Vertinu tavo poziciją šiuo klausimu. Vis dėlto sakau tiesiai: Inglisas to paaukštinimo nesulauks.

Toulas nurijo jauką, bet aš vis dar raukausi. Tegu mano, kad manęs šis sprendimas nedžiugina. Inglisas gali būti paskutinis pedikas, bet aš nesutiksiu su jo nuostata. Kad ir kaip ten būtų, išeinu.

Kontoroje susitinku su Gilmanu, ir mes nueiname į „Skudurinę lėlytę“ pažaisti biliardo. Jam reikalingas draugas darbe. Arba jis *mano*, kad turi draugą darbe. Nesijaudink dėl tos nuobaudos. Niekas nieko supistai nenubaus. Užtikrinu tave, sakome jam.

– Tikiuosi, kad taip ir bus, Gilmanas gūžteli. Šitas šiknius elgiasi taip, lyg jam viskas būtų nė motais. – Dėl kelių juodasnukių? Bėda ta, kad tu negali juodžio pavadinti juodžiu arba supistu spalvotuoju, linksmai sako jis.

– Jokiu būdu. Neprisimenu, kad koks nors pislius iš policijos pajėgų būtų gavęs rimtą papeikimą, nes dėl jo pasiskundė visuomenės atstovas.

Gilmanas yra geras berniokas. Numanau, kad jis instinktyviai nujaučia, jog pati geriausia vieta linkusiam į smurtą žmogui yra policija, kur, reikalams pakrypus ne taip, valstybė tave visuomet pridengs. Dauguma policininkų yra paprasčiausi vyrukai, dirbantys neįprastą darbą, todėl labai malonu sutikti tikrą psichopatą, kaip Dougis. Man padarė įspūdį, kaip jis susitvarkė su Inglisu. Jis ne toks žmogus, kurį kitų agresyvumas galėtų išmušti iš vėžių. Vadinasi, man teks susidoroti su Gilmanu. Tai bus vertingas skalpas. Jis jau mano taikinyje. Manau, kad jis nėra ramus. – Prisimenu, sako jis. – Artis Hatonas – už tai, kad sudaužė to bernioko galvą kameroje. Berniokas vos nemirė. Jį išgelbėjo atlikę skubią operaciją.

– Bet tai buvo dėl narkotikų, Artis tiesiog neturėjo kitos išeities, sakau.

– Nori pasakyti, kad tas berniokas buvo apsvaigęs nuo narkotikų ir pavojingas? klausia Gilmanas.

– Nee... turiu galvoje Artį. Jis prieš savaitę buvo grįžęs iš narkologinės gydyklos, kur gydėsi nuo kokaino priklausomybės. Jį pradėjo smarkiai laužyti, o čia tas spygiabalsis vėpla pradėjo vypauti, kad jam reikia supisto advokato ir supistai paskambinti, nors Artis tenorėjo užduoti jam keletą paprastų klausimų.

Gilmanas nusišypso šalta žudiko šypsena. Labai panašu į atspindį veidrodyje. Vis dėlto jis ne Briusas Robertsonas ir niekada juo nebus. Jis mano, kad esu jo vienintelis draugas policijoje; tas, kuris užsuko jį lyg mechaninį žaisliuką ir pasiuntė į juodukų urvą. Pagalvok dar kartą, mano prasčiokėli drauge. – Nesirūpink, Dougi, sakau jam, – mes susitvarkysime su šitomis nesąmonėmis.

Grįžęs randu Toulą vėl pasiutusį. Jis ir vėl trydalioja apie bylos eigą ir rezultatų stoką. Vadinasi, jį išdulkino Nidris, o šį savo ruožtu per subinę išdulkino dar kažkas. Dėl to galima neabejoti. Tai ne mano problema, sūneli! Aš užsiėmęs, užsiėmęs, užsiėmęs!

Nešinas laikraščiu su kažkokios Džilės iš Bato nuotrauka, nueinu į išvietę pasismaukyti. Ant sienos virš manojo grafičio

stebuklinguoju spalvikliu parašytas puikuojasi naujas užrašas. Perskaičius jį, kraujas mano gyslose akimirkai sustingsta:

PUSŽMOGI
PUSGALVI
NEVISAVERTI FARE
ROBOTE FARE
PAAUKŠTINIMAS-
PABUČIUOK MAN Į SUBINĘ

Dabar jau negaliu sutelkti dėmesio į Džilę iš Bato. Savo rankose tematau suglebusį, apšerpetojusį, niežtintį penį. Kasau ir draskau savo kiaušus. Supistai juokingas pokštas. Cha cha, šikniai. Prisiverčiu negalvoti, kas galėjo tai parašyti... Toulas, Lenoksas, Inglisas... ne, jo nebuvo visą dieną... Gilmanas... Beinas... šiems trūksta vaizduotės... o gal tas uniformuotas vėpla, juk jis žino, kaip niekinu tuos nevykėlius... ne... prisiverčiu negalvoti, kas galėtų būti šio užrašo autorius, nes tai reikštų, kad jie laimėjo. Apgailestauju, mano brangus drauge, bet Briusas Robertsonas sudrėbtas iš kietesnio molio.

Puikus mėginimas, kvaili padarai!

Cha. Su manimi Džilė... Džilė iš Bato, tu maža supista kekšyte... Lenoksas skleidžia gandus... ne, nagi, Džile... tavo papai tiesiog nuostabūs... ar nenorėtum, kad aš pačiulpčiau ir palaižyčiau juos... Toulas... teigia, kad yra aukščiau už tos *valgyklos kultūrą*, kaip jis tai vadina... pisau aš juos visus, nagi, Džile, Robas yra tas vyrukas, kuris gali padaryti tau visa tai, mažyte... galiu lažintis, kad

tu nuskutai savo mažą... jei tik dėl Robo išsliuogtum iš savo kelnaičių... įstatymų gynimo ateitis ĮŽŪLUS KALĖS VAIKAS GILMANAS, pristatau jums jį, *aš*?! bet nee, tik Džilė ir aš, Džilė ir aš, jokio kito šikniaus, tik šis kūnas, tas kūnas, kurį ji parodė laikraštyje tik vienam Robui, pisau visus kitus „Sun" skaitančius vėplas, jie nieko nesupranta, tai yra mūsų maža paslaptis, Džile, mūsų mažas meilės laiškelis... mūsų mažas pasidulkinimas... supistai galiu lažintis... priimk tai, mažyte... priimk į save Briusą...

...aš jau baigiu... iššaunu savo krovinį ir jokie toulai ir lenoksai ir klelandai ir inglisai ir lenoksai dabar manęs nesustabdys, pisau jus visus, kalės vaikai, pisau jus visus... Briusas Robertsonas, INSPEKTORIUS BRIUSAS ROBERTSONAS, JŪS PAVYDUOLIAI NEVISAVERČIAI ŠIKNIAI!

Tai buvo geras.

Po įstaigos valgykloje surengto Kalėdų vakarėlio, kuris nusisekė visai neblogai (Aina tikrai pasistengė – patiekė kalakutą su priedais), Lenoksas ir aš nusprendžiame išeiti laukan pasiausti. Ramiai ir civilizuotai ložėje išgeriame kelis bokalus alaus, paskui važiuojame pas Rėjų ir patenkame į pūgą, bet ta pūga siaučia jo bute. Tai ne sniego, o kokaino pūga. Jaučiamės nusilpę ir kokainas suteikia mums galios. Pasakojame Lenoksui apie pokalbį su Toulu ir, nors jaučiame, kad tauškiame per daug, negalime liautis, nes jeigu liautumėmės, atsirastų tarpai, o pro tuos tarpus įslinktų nepageidaujamos mintys. Neturime kitos išeities, tik taukšti toliau. Vis dėlto ne Lenoksas paliko tą užrašą. Mes žinome, jeigu kaltininkas būtų jis, nesugebėtų žiūrėti mums į akis.

– Žinai, ką jis pasakė? mes klausiame Rėjaus Lenokso.

– Nee, atsako Rėjus, ruošdamas dar vieną dozę.

– Jis sako: tarnyba pasikeitė. Aš klausiu: kaip?

– Supistas pusgalvis.

– Jis atsisuko ir žinai, ką pasakė?

Rėjus papurto galvą.

– Jis sako: jeigu patekai į duobę, kurią pats sau iškasei, nesitikėk, kad ryšiai policijoje padės tau išsikapstyti.

– Ką tas šiknius nori tuo pasakyti? lėtai įkvėpdamas klausia Lenoksas, o jo akys tampa didelės ir pašėlusios. Prie tokių akių gerai dera jo ūsai. Banditas Lenoksas.

– Aš ir klausiu: ką jūs norite tuo pasakyti? Jis atsako: tik tai, ką pasakiau. Nesitikėk pagalbos iš savo draugų, kad jie ištrauks tave iš duobės.

– Įžūlus šiknius, prunkšteli Lenoksas.

– Matai, jis bijo, Rėjau. Jis bijo mūsų profesinių ryšių. Mūsų įtakos profesinėje srityje. Tas šiknius stengiasi visiems įsiteikti. Žinai, ką jis pasakė, kai ėjau pro duris lauk?

– Nee.

– Jis sako: profesiniai ryšiai galėjo tau padėti tik ligi šiol.

– Ką? Kokio supisto...

– Palauk, tada jis sako, tik palauk, kol išgirsi tai, jis man sako: be kita ko, tu esi ne vienintelis žmogus su profesiniais ryšiais!

– Cha cha cha! Koks supistas onanistas! Tai... tai... turiu galvoje – tas šiknius nenusipelno, kad į jį žiūrėtume rimtai.

– Būtent, Rėjau. Tai norėjau tada jam pasakyti: niekas į tave rimtai nežiūri. Vos nenusijuokiau jam į veidą. Tik pasakiau: dėkui tau, Broli Toulai.

Rėjus nusišypso ir kambaryje trumpam pakimba tyla. Jaučiu, kad tas šiknius kažką sumanė. – Klausyk, Robai, turiu tau kai ką pasakyti, prislopintu balsu sako jis. – Nenoriu, kad darytum neteisingas išvadas – štai kodėl tau pirmam tai pasakoju. Aš taip pat noriu padaryti karjerą mūsų departamene, bet per artimiausius kelerius metus neturiu jokių realių šansų būti paaukštintas. Nesu pakankamai patyręs.

Tu tik vakar buvai paskirtas detektyvu seržantu, įžūlus šikniau. Suprantama, kad pakankamai patirties tu neturi. – Nežinau, Rėjau. Viską lemia, koks darbuotojas esi.

– Netgi susimąsčiau, gal pateikti pareiškimą dėl paaukštinimo per šią reorganizaciją. Žinau, kad neturiu jokių šansų, bet toks žingsnis suteiktų man patirties siekiant tokio darbo, įsigudrinčiau įveikti tas paaukštinimo procedūras. Būtų apmaudu, jei po poros ar

daugiau metų susimaučiau tik dėl to, kad nieko neišmanau apie tas apklausas. Ką apie tai manai?

Manau, kad esi šlykštus pataikaujantis šiknius. – Kodėl gi ne, Rėjau, tai tikrai nepakenks, linkteliu.

Taigi į mūsų vietą taiko dar ir Rėjus Lenoksas. Rėjus kekšiakiaušis Lenoksas. Didelis Penis Lenoksas iš valgyklos ir klubo šutvės. Subinlaižys Lenoksas iš Touliuko kontoros. Mėšlinas bepimpaliūkštis, kai reikia išdulkinti mano kekšaitę brolienę.

Išdavikas Rėjus Lenoksas.

– Nebloga mintis, Rėjau, linksmai pakartojame mes, – tikrai nepakenks... pravers ateityje.

– Ačiū, Robai. Paprasčiausiai paleisiu į dangų aitvarą, kuris primintų jiems, kas yra Rėjus Lenoksas, šypsodamasis sako tas šiknius ir paruošia dar vieną dozę kokaino.

Nusikaltėlis Lenoksas.

Kai jis nueina į tualetą, su malonumu stebiu, kaip nuo mano cigaretės karščio raukšlėjasi raudonas jo sofos pagalvėlės užvalkalas. Padarau dar kelias skylutes ir apverčiu ją.

Linksmų Kalėdų, Pone Lenoksai.

KALĖDŲ PIRKINIAI

Maža to, kad gudrašiknis Lenoksas paskleidė sensacingą naujieną, jog rengiasi pasiglemžti mano supistą vietą, jis dar turėjo įžūlumo išvyti mane, teisindamasis, kad privalo vykti švęsti Kalėdų į savo tėvų namus. Pisau aš jį: man ir šiaip reikia apsipirkti Kalėdoms. Parduotuvės šiąnakt dirba iki vėlumos. Įmaukiu pintą senoje Alano Andersono alinėje, nueinu į išvietę ir įšniaukščiu ant klozeto bakelio paruoštą didelę dozę. Man jos reikia, kad galėčiau ištverti tą apsipirkimo pragarą. Nueinu į Sent Džeimso centrą. Kad galėčiau apsipirkti, man būtina pasinaudoti kokaino galia. Supistos Kalėdų išvakarės. Reikia kažką nupirkti vaikui...

Į akis krinta parduotuvės „C&A“ iškaba, ji man primena, kad reikia nusipirkti kelnes. Visos mano kelnės šiek tiek dvokia, o džinsų tikrai nemūvėsiu – nenoriu panėšėti į narkomaną. Pasičiumpu porą rudų kelnių maždaug savo dydžio, dvidešimt aštuntas per juosmenį, vidutinis kojų ilgis, ir drebančia ranka paduodu kreditinę kortelę. „Visa“ kortelės limitas viršytas, ir, kai atsisakoma priimti mano kortelę, išgyvenu pažeminimą. Susimoku „Switch“ kredito kortele ir išsimėšlindamas iš ten garsiai pareiškiu: – Grynųjų pinigų srautai, tik tiek. Tai dėl mano profesijos. Aš ne narkomanas. Esu gana pasiturintis žmogus! Gana pasiturintis žmogus!

Bet grifai jau suka ratus virš galvos. Negaliu rasti to supisto žaislų skyriaus. Kur gi dabar... kur gi...

Supistas Džonas Liuisas.

DŽONO LIUISO PARDUOTUVĖS NUORODA: MOTERIŠKI DRABUŽIAI

Gal nupirksiu ką nors Kerolei. Ką nors gražaus. Kalėdų Kerolei.

Negaliu ištverti viso šito, šitos mane supančios minios ir viso šio mėšlo. Nueinu į parduotuvės išvietę ir įšniaukščiu dar vieną didelę dozę.

Esu vis dar sutrikęs, nes stoviu lauke vienas (kaip kitaip mes galėtume stovėti), o Džono Liuiso parduotuvės pirkėjai plūsta visomis kryptimis pro šalį žiūrėdami bet kur tik ne į mane prašau pažvelkite į mane ir viena kekšė su odinėmis kelnėmis pažvelgia bet po to nukreipia žvilgsnį į skyrių KITOS PREKĖS paskui pasuka į GALANTERIJA MEZGINIAI DRABUŽIŲ KOLEKCIJOS AUDINIAI MODELIAI... paklausykite, ponia, pakilkite vienu aukštu suraskite KORTELES ir PRARASTAS SIELAS

Tuomet pamatau: 35 svarai už juodą popierinį dovanų krepšelį smulkioms dovanoms... dovanos... dovanos dovanoms... geriau dovanoti, nei gauti dovanas... jos vis dar... storas, prakaituojantis neūžauga nusispjauna į savo nosinę... abejingų avių virtinė, kylanti eskalatoriumi aukštyn... didelė karvė, į kurią žiūrint norisi sustaugti EIME SUPISTAI PASIDULKINTI arba paprasčiausiai pasižiūrėk į mane prašau policija prašau prašau pažvelk į mane

Pajuntu, kaip kažkas paliečia mano ranką ir klausia, ar jūs gerai jaučiatės, pone, aš atsitraukiu, išsitraukiu savo pažymėjimą ir surinku: – Policija! Būkime mandagūs... paskui einu tuo dideliu mūsų krikščioniškojo Viešpaties namu, jo didžiąja šventykla, pilna jo garbintojų pirkėjų, iš kurių jis reikalauja leisti pinigus vartoti daiktus konkuruoti versle išlaidauti ir išeiti lauk į gatvę kur neįleisti į šventovę jų laukia mulkiai ir prašo menkos išmaldos...

praėjusį vakarą šiuos žodžius sakiau vargšui Rėjui
Mūsų Širlė laiko tave apgailėtinu neišmanėliu
atsipisk, atsipisk, atsipisk, prašau policija mane o taaaip
mėgstu aš policiją tu

Aš užsikrušęs esu savo namuose be jokių supistų dovanų, išskyrus „C&A“ vyriškas kelnes sau.

Jokių dovanų.

Beje, nėra kam jų dovanoti.

Nepavyks užmigti. Jokiu būdu. Pasiruošiu dozę ir žiūriu kažkokią pornografinę vaizdajuostę. Netgi pasmaukyti nepavyksta, ir tai mane galutinai pribaigia. Paslepiu savo suglebusį kuolą ir pasižiūriu kelias šeštadienines laidas, kurias anksčiau buvau įsirašęs. *Džimo Deividsono kartos žaidimą*. Deividsonas yra geras komikas. Parodo tiems šiukšlėms jų vietą, bet tie pliuškiai iš BBC neleidžia jam iki galo pasireikšti. Šitaip praleidžiu laiką, kol pradeda švisti ir galiu saugiai užmigti.

NEMIEGANT

Negaliu užmigti.

Štai jos, Kalėdos, visi linksminasi...

Gal kai kas ir linksminasi, bet mes privalome dirbti. Tos viršvalandžių OTA 1–7 anketos pačios neužsipildys. Mudu su Gasu ankstyvą skaidrų rytą patruliuojame gatvėse, dairydamiesi kokių nors įvykių. Sumauti nusikaltėliai niekada neaprims dėl tokių trivialių niekų kaip Kalėdos, mes – taip pat.

Šiame mieste tų sumautų vyrukų užtikti nesudėtinga. Čia yra Leito, Gordžio, Saut Saido ir Tolkroso berniokų, nors pastarųjų dviejų rajonų gaujos dėl miesto centro plėtros gerokai sumažėjo. Saut Saidą kolonizavo teatralai ir studentai, o Tolkrosą – verslininkai.

Į narkomanus galima nekreipti dėmesio: tie šikniai gyvena pagal savo įstatymus. Kol jie laikosi atokiau miesto centro, gali žudyti vienas kitą pigiu alkoholiu, rūkalais, narkotikais ir riebiu maistu. Visiškai netoleruojame nusikalstamumo miesto centre, o priemiesčiuose valstybė nesikiša į verslą. Tokia yra dvidešimt pirmojo amžiaus politika. Tonis Bleiras teisingai supranta problemą: visus valkatas reikia vyti lauk iš miestų centrų. Vargdieniai, traukitės šalin... mes nenorime jūsų matyti mūsų vakarėly-juose...

Mudu su Gasu esame ankstyvi paukščiai. Aš ankstyvas todėl, kad taip ir nesugebėjau užsnūsti. Jei tik galėčiau miegoti, bet naktį galvoje girdžiu balsus ir pradedu mąstyti apie tą manyje esantį

daiktą, kuris ryja mano vidurius. Per daug nerimastingų minčių puola mane naktį. Norėčiau, kad visas dvidešimt keturias valandas per parą būtų šviesu kaip dieną. Gasas taip pat prastai miega, ypač dabar, kai sprendžiamas klausimas dėl paaukštinimo. Mes abu stengiamės pasirodyti darbe anksčiau. Kartais palieku savo automobilį aikštelėje, kad visi manytų, jog esu darbe. Anaiptol neprivalai darbe supistai nertis iš kailio, jeigu visi mato tave ateinantį į darbą anksti, o išeinantį vėlai. Tokia taktika gera, ji pravertė Toului, kuris buvo laikomas nekompetentingu pareigūnu. Pasižiūrėkite į tą šiknių dabar. Nieko, jis dar supistai atsiims savo.

Vos pamatęs mane šį niūrų šaltą rytą, Gasas tarė: – Linksmų Kalėdų, Briusai.

– Ir tau, Gasai.

Kalėdos. Gasas nori anksti pradėti darbą ir anksčiau baigti, kad suspėtų į šeimos vakarienę. Aš noriu pradėti anksti ir niekada supistai nebaigti.

– Kokie šios dienos planai, Briusai? klausia Gasas.

– Kaip paprastai, Gasai, pabūti su šeima. O tavo?

– Ai, tas pat. Edita kepa didžiulį kalakutą. Pasikvietė Malkomo žmoną Sarą į pagalbą. Su jomis du mažyliai. Vėliau atvyks Angusas su Fiona. Jie neseniai pasigimdė vaikį. Edita paruoš karšto vyno. Visi šią popietę būsime šiek tiek įkaušę. Štai aš ir pamaniau, kad geriausia būtų nesipainioti kitiems po kojų ir pasirodyti tik tuomet, kai viskas jau bus paruošta.

Aš supratingai linkteliu.

Prisimenu Editą, Gaso žmoną. Mačiau ją kelis kartus. Linksma siela. Įsivaizduoju ją ir seksualinį gigantą Gasą švenčiant Kalėdas kartu su šeima. Dabar aišku, kodėl tos senos raganos veide visuomet tokia apdujusi šypsena. Kiekviena kekšė būtų patenkinta, kad ją dulkina su tokiu dideliu kuolu. Bet pamatytumėt jūs tą Editą: dvokianti stipena, apsirengusi kaip avelė. Man beveik gaila senio Gaso. Kokia nauda iš paties didžiausio šaukšto virtuvėje, jei esi priverstas semti juo srėbalą iš seniai ataušusio puodo. Taip sako Briusas Robertsonas.

Kad ir kaip ten būtų, mes užsukame į jau dirbantį barą Leite. Viena užeigos pusė užtvindyta policijos pareigūnų iš Leito skyriaus. Anksti atidaromose užeigose galioja tos pačios taisyklės, nesvarbu, ar supistos Kalėdos, ar ne. Daugelis jų yra ką tik budėjimą baigę uniformuoti vėplos, todėl neverta su jais net kalbėtis, bet smagu trikdyti juos rimtu, bauginančiu linktelėjimu; kai kurie labiausiai korumpuoti šikniai, matyt, nusprendžia, kad vyksta vidaus tyrimas, todėl greitai baigia gerti ir mikliai pasišalina. Paleidžiame juos. Atpažįstu porą veidų iš ložės; nežinojau, kad vienas jų dirba policijoje.

Kitą baro pusę užėmę nusikaltėlių atstovai. Iškart atpažįstu veidą prie biliardo stalo. Begbis, tikrai. Nesu tikras, kuris iš trijų – Džozefas, Frensis ar Šynas ar dar koks sumautas popiežiškas vardas. Visi jie atrodo vienodai. Manau, kad tai Frensis, pats blogiausias iš jų. Pats bjauriausias padaras. Tas kalės vaikas pažvelgia į mane ir nusisuka į stalą. Šitas benkartas yra toks paranojiškas, kad jeigu atsitiktinai paklaustumėte jo, kur jis buvo tuo metu, kai buvo nušautas Džonas Lenonas, jis jums atsakytų, jog tuo metu žaidė biliardą Volyje ir turi daugybę liudininkų, kurie gali tai patvirtinti.

Bet čia nematyti mano bičiulio Okio. Pss, pss, pss, kaip rašoma komiksuose. – Gal padarykime nedidelę pertraukėlę, Gasai? Vėliau aplankykime to pusgalvio gūžtą. Patikrinkime, ar kartais jis nedulkina mažametės.

– Gerai, Briusai, nusišypso Gasas.

Taip, senasis Gasas yra geras vyriokas. Savo anūkus mylintis senelis ir vienas baisiausių tardytojų krikščioniškajame pasaulyje. Tokiems šikniams kaip Gasas tai ne vien paprastas darbas. Jis pamaldus žmogus ir nuoširdžiai nekenčia nusikalstamumo ir įstatymų pažeidėjų. Jo bėda ta, kad kartais parodo per daug krikščioniškos užuojautos.

Nuvykstame į dar vieną suskretusią užeigą uoste. Ji taip pat visuomet dirba, nesvarbu, Kalėdos ar ne. Velniai griebtų, laimė, kad yra tokių vietų. – Ką manai apie Rėjaus Lenokso pareiškimą dėl paaukštinimo? klausiu.

– Ką gi, suprantu jaunąjį Rėjų: jis mąsto apie ateitį.

– Mano akimis žiūrint, tai liudija pagarbos tokiems kaip mudu trūkumą, Gasai. Tai viso labo būdas pareikšti, kad jis nevertina mūsų.

– Taip manai?

– Manau, kad tave tai turėtų supistai labiau siutinti nei bet ką kitą: klasikinė kadrų atrankos taktika – sumažinti pretendentų ratą. Pasirinkti iš trijų sudėtingiau, nei rinktis iš dviejų. Taigi buvome aš, tu arba Arnotas. Pamiršk Inglisą. Jie tikrai nepaskirs pediko.

Gasas mąsliai linkteli, jo akyse pasirodo susirūpinimas.

– Dabar pasirodo Lenoksas ir meta pirštinę. Ką apie tai mano šikniai iš tarybos? Jie mano: rinktis iš trijų buvo ne pats geriausias sumanymas, o dabar mes turime keturis kandidatus. Standartinė taktika yra tokia: atmeskite jauniausią ir seniausią, tiesiog nekreipkite į juos dėmesio, tuomet galėsite pasirinkti iš dviejų. Turėčiau padėkoti tam šikniui, nes jis ką tik pašalino favoritą, tai yra tave, grėsmingai pakėlęs antakius duriu pirštu į Gasą.

Gasas atrodo apstulbęs. – Kokio velnio...

– Tai senas triukas, Gasai; kaip sakiau, standartinė Personalo skyriaus praktika. Visur galioja tos pačios taisyklės. Tikriausiai jam patarė ta mergaičiokė Dramond. Taip ji pati įgijo laipsnį, nes gerai perprato Personalo skyriaus tvarką. Nagi, Gasai, juk matai, kaip artimai jie susičiulbėjo. Tikriausiai gulėdami ant vienos pagalvės. Tai nauja masoniška sąjunga, Gasai, vyno baro masoniškumas. Naujieji leiboristai, naujieji masonai. Kažkas panašaus. Jaunimas suka sau lizdus.

Gasas atrodo sukrėstas, nes pradėjo suvokti mano žodžių prasmę. Jis lėtai purto galvą, lyg stebėdamas, kaip trisdešimties metų tarnyba nuburbuliuoja į kanalizaciją.

– Jie čia ištarnavo penkias minutes, Gasai, primenu jam su pasibjaurėjimu purtydamas galvą, – penkias supistas minutes.

Mums atneša kiaušinių, pupų, kumpio, dešrelių, pomidorų, kraujinių dešrelių ir bandelių. Atrodo, Gasas prarado apetitą. – Tikrai žinai, kad jis žaidžia tokius žaidimus? Šie žodžiai atitrūksta nuo jo lūpų lyg nuo žaizdos plėšiamas pleistras.

– Įsitikinęs, linkteliu. – Paduok kečupą, Gasai.

Važiuojant į Leito taką Gasas tyli. Taip, gaila seno šikniaus, bet vis tiek jį reikia laikyti už pavadėlio. Privesk jį iki krašto, pakurstyk jo nerimą, griauk jo pasitikėjimą savimi, ir kvailas senas šikšnius, net nesulaukęs pokalbio dėl paaukštinimo, susierzinęs išsitaškys smegenis. Tai yra taip pat tikra, kaip ir tai, kad po nakties išaušta diena.

Išsukame iš kelio prie naudotų baldų parduotuvės Take. Kadaise ji priklausė seniui Rebui Vensui, bet vieną gražią dieną čia užsuko Frenkas Begbis su Aleksu Seteringtonu ir pašalino tą šiknių. Paprasčiausiai pasakė, kad perima viską savo žinion – tuo viskas ir baigėsi. Rebas buvo pusiau kriminalinis subjektas (po to įvykio tapo tikru nusikaltėliu), bet iš esmės nekenksmingas, nors ir priminė supistą užsimaskavusį Supermeną. Dabar čia prekiaujama narkotikais, tai akivaizdu jau vien iš to, kokios padugnės čia lankosi: Kisbas Helkrouvas, Nelė Makintoš, Spadas Merfis, Džonis Svanas, Saimonas Viljamsonas, Reimis Eirlis, Džiusas Teris ir panašios atmatos iš tos kompanijos. Neatrodo, kad tuos šiknius domintų seni kostiumai arba naudoti šaldytuvai. Begbis ir Seteringtonas mano, kad veikia labai subtiliai, jeigu susitinka su savo klientais bare už kampo arba kavinėje kitoje gatvės pusėje. Klaida! Pričiupsiu jų dvokiančias subines! Mes nesirengiame prigriebti trivialiai su kokia nors smulkme, mes rengiamės užraukti juos galutinai.

Ypač Seteringtoną. Tai, ką jie tada padarė tai mergaičiukei, buvo neįsivaizduojama. Juos gynė Konradas Donaldsonas. Ką gi, pričiupau tą šiknių, tą patį padarysiu ir su Lekso Seteringtonu. Galite supistai nesijaudinti.

Mes pakilome į Okio butą, bet jo nebuvo namie. Dėl to neverta stebėtis, tas sąvadautojas tikriausiai švenčia Kalėdas su šeima.

– Klausyk, Gasai, norėčiau pasekti Leksą. Per daug nesijaudink dėl Frenko; tas šiknius yra nuspėjamas. Jis mano, kad, norint nuvykti į Pilrigą, reikia gauti pasą. Stebėk Leksą. Pasidairyk, kada pasirodys Okis.

– Padarysime, Briusai. Jeigu tas Seteringtonas mėgins prasukti kokį reikaliuką, aš apie tai sužinosiu.

Valdyboje šiandien tikriausiai nieko nebus, vadinasi, visi skambučiai bus peradresuoti man. Aš, žinoma, nesirengiu nudirbti uniformuotų vėplų darbo, lėkti pas kokią nors Kalėdų proga įsisiautėjusią pusgalvių šeimynėlę ir užkirsti kelią kraujo praliejimui. Toulas privalėjo sudaryti grafiką Sunkių nusikaltimų skyriui. Toulas. Malonus gyvenimėlis to šikniaus. Scenaristas. Kad ir kaip norėčiau patupdyti tokius kaip Gormanas, Seteringtonas ar Begbis iki gyvos galvos, daug mieliau pamatyčiau jų vietoje Toulą ir Nidrį.

Atidirbę viršvalandžius, mes su Gasu išvykstame į namus. Kalėdų dieną darbo valandos apmokamos dvigubai. Visuotinė šventė.

Namuose kalėdiniams pietums suvalgau pupelių su skrebučiais. Atsakiklyje palikta žinutė. Plonas, pavargęs vaikiškas balselis. – Linksmų Kalėdų, tėveli.

Tikiuosi, kad Kalėdų Senelis buvo jai geras, nes aš tai tikrai supistai nebuvau.

Sėdžiu priešais židinį įsijungęs televizorių. Rodo milijonus kartų matytą filmą apie Džeimsą Bondą. Bondą vaidina Koneris. Jis pasielgė teisingai: išsimėšlino iš Škotijos velniop ir negrįžo. Pasirodė dešimčiai minučių, pareiškė tiems pusgalviams šikniams, kad jiems reikalingas parlamentas, bet nepasiliko čia, kad galėtų balsuoti rinkimuose! Vis tiek tie pusgalviai su malonumu tai suvalgė!

Pasišildau pupelių ir įgrūdu į židinį dar porą Toulo scenarijaus puslapių. Taip malonu matyti juos degant. Mano dėmesį patraukia vienas puslapis.

BILO TILO BIURAS. DIENA

Griežtas, funkcionalus policininko kabinetas. Ant stalo stovi šeimyninės nuotraukos. BILAS TILAS yra malonus, mandagus vidutinio amžiaus vyras. TILAS nepanašus į tipišką farą: jį supa miestietiška, intelektuali aura. Į kabinetą nešdama ataskaitą įeina liekna, patraukli moteris, ANABELĖ DRAPER.

(BILAS)
Anabele...

(ANABELĖ)
Bilai, dėl praėjusios nakties...

(BILAS)
Anabele... praėjusią naktį... noriu pasakyti, visa tai tampa nebevaldoma. Aš niekada nemaniau, kad mes...

(ANABELĖ)
Pasakyk tai, Bilai. Paprasčiausiai pasakyk tai. Praėjusią naktį tu pasakei pakankamai. Bet tai buvo dar prieš tai, kai tu gavai, ko norėjai!

(BILAS)
Jėzau, Ana, aš...

(ANABELĖ)
Tu niekada nemanei, kad mes pamilsime vienas kitą, Bilai.

(BILAS)
Po galais, Ana, juk mes esame suaugę žmonės. Aš esu vedęs vyras. Tau į tėvus tinku. Mes su tavimi esame profesionalūs policijos pareigūnai. Praėjusią naktį buvo...

Jų pokalbį nutraukia iš vidinio ryšio įrenginio pasigirdęs duslus, nykus, monotoniškas balsas. Tai seržanto Breto Deividsono balsas.

(BRETAS)
Šefe, tai Bretas. Mes atpažinome įtariamąjį. Manau, jums reikėtų ateiti ir tai pamatyti.

(BILAS)
Gerai, Bretai. Tuojau ateisiu.

Jis išjungia vidinį ryšį.

(BILAS)
Su šituo teks palaukti, jaunoji panele.

(ANABELĖ)
Ak, labai patogu. Manau, kad tu...

(BILAS)
Sakau – viskas, seržante Draper!

ANABELĖ pasisuka ir įsiutusi išeina.

Kokia čia supista velniava! Mums derėtų suprasti, kad Toulas dulkina Dramond, ar tai tik gašlios seno šikniaus fantazijos? Staiga susidomiu pradedančio scenaristo Pono Toulo karjera!

Rankraštis nukrinta ant grindų, bet aš nusprendžiu jo kol kas nedeginti. Supistas Bretas Deividsonas... duslus, nykus, monotoniškas balsas... įžūlus krušlius! Pakeliu rankraštį ir pradedu versti puslapius ieškodamas, kur dar paminėtas Bretas Deividsonas, bet nusprendžiu, kad, pasiduodamas savo smalsumui, leidžiu Toului nugalėti. Nušvilpiau šį rankraštį norėdamas išdurti Toulą, o ne kad Toulas išdurtų mane.

Privalau būti stiprus. Silpnas žmogus pažiūrėtų į rankraštį. Privalau būti stiprus.

Sviedžiu popierius į ugnį ir vis labiau panikuodamas stebiu, kaip lapų kraštai pradeda juoduoti ir raitytis. Rankomis įsitveriu kėdės ranktūrių ir ban ištraukti iš ugnies, bet laimei, visas ra perliejo karštis, ir aš vienu metu p tas pojūtis sukėlė šleikštulį.

000 pamėtėk daugiau
kuro, Briusai 000 daugiau
anglių 00000 daugiau juodų,
purvinų anglių 00000000 valgyk

Negaliu ištverti vienatvės. Važiuoju į ištuštėjusį miestą, pats nežinodamas ko. Vėliau mane aplanko įkvėpimo pliūpsnis ir pasuku

į pietinių priemiesčių pusę. Pusiaukelėje galiausiai susivokiu, kad Klelą perkėlė į kitą vietą, todėl pakeičiu kursą ir pasuku į Edinburgo karališkąją ligoninę Moningsaide, prie spalvingo Artūro Douvo klinikos flygelio.

Ten trinasi keli supisti klounai. Vargšas senis Klelas yra vienas jų. Keista, bet maniau, jog Klelas, pervestas iš Sunkių nusikaltimų skyriaus į Kelių eismo policiją, įgaus dvasinę ramybę, bet jis pasirodė besąs nervų kamuolys. Nusispjauti, tiesą sakant. Atvykau čia tik liguisto smalsumo vedamas, juolab kad vis tiek neturiu kuo supistai užsiimti.

– Šaunu, kad užsukai Kalėdų dieną, Briusai, niūriai sako jis. – Tikrai dėkingas. Man parūpo, ar jis sako tai dėl to, kad yra pripumpuotas vaistų, ar iš tikro supranta, kodėl esu čia. Tiesą sakant, į tai man nusispjauti.

Jis pradeda tuščiai postringauti, matyt, tikėdamasis, kad klausysiuosi jo lyg koks supistas kunigas. – Sunkių nusikaltimų skyrius... matydamas visą tą mėšlą, diena iš dienos susidurdamas su tuo... visa tai gali iškrušti tau protą... maniau, kad visa tai padarys mane kietesnį, ciniškesnį... maniau, galėsiu priprasti... ištverti visa tai...

Pamatau seksualiai atrodančią paukštytę su medicinos seselės uniforma. Pcha. – Kokia lėlytė, Klelai! Gerai tu čia įsitaisei!

– ...nesupratau, kokią didelę žalą galiu dėl to patirti... noriu pasakyti, per septynerius metus sužlugo dvi santuokos... gėriau kaip žuvis... nereikėjo man viso to matyti...

– Ir tokia meilutė tave slaugo? Nenuostabu, kad nori praleisti čia Kalėdas!

– ...tik tuomet, kai pradėjau svajoti apie perkėlimą į Kelių eismo skyrių... trečią dieną, kai prie stalo skrebenau plunksnakočiu ataskaitų blankus... taip sunku ištverti normalų gyvenimą, Briusai...

– Gal žinai, ar ji turi draugą? Tikriausiai tokia daili skylutė turi.

– ...aš mokėjau kainą, Briusai... mokėjau kainą.

Taip, ji tikrai daili. Uaaaūūūū! – Atleisk, Klelai, ką sakei? O taip, kažkas privalo tramdyti tuos parazitus. Dėl tų pautų, verčiau

darysiu tai nei virsiu prie stalo prisegtu pusgalviu. Tos pačios taisyklės.

– Ne, Briusai... problema susijusi ne su Kelių eismo skyriumi... bėda Sunkių nusikaltimų skyriuje. Bėda ta, kad atsiranda laiko apie viską pamąstyti. Atsiverti. Jie visi sugrįžta, Briusai. Visi lavonai, visi sužaloti vaikai... visi sumaitoti ir sulaužyti žmonės... o aš vis mąstau – kodėl? Taip neturėtų būti... neturėtų... kodėl?

Sugriebęs už riešo, jis žiūri į mane, bet aš žvelgiu pro šalį į medicinos seselę. Įsivaizduoju, kad ji dėvi kojines, nors tikriausiai pėdkelnes, bet vis tiek fantazuoju, kad ji dėvi kojines su siūlėmis, kildamos kojomis aukštyn jos pabrėžia nuostabius išlinkimus, šlaunis ir achhhhhh... bet negaliu nieko pasakyti Klelui, o jis vis dar šnabžda man į veidą: „kodėl?“ Pasakyčiau jam, kodėl. Du paprasti žodžiai: natūralioji atranka, bičiuli, natūralioji atranka. Sumaitoti, sulaužyti žmonės stoja prie sienos, ir tu esi vienas iš jų, mano drauge. Tos pačios taisyklės. Klelas visada buvo silpnas, jautrus, nepaisant klouniškos išorės. Jam visada trūko tikro temperamento. Silpnos kinkos. Galima tai pavadinti „Ingliso faktoriumi“. Aš pats mieliau rausčiausi krūvose kūnų nei kiekvieną savaitės dieną vartyčiau popierius.

Staiga man topteli, kad pats nesuprantu, ką čia veikiu. Jaučiuosi kaip tas krušlius Rolfas Harisas, kuris Kalėdų dieną lanko vaikus ligoninėse. Skirtumas tik tas, kad prieš mane yra didelis vaikas, nesugebantis dirbti vyriško darbo.

– Privalau eiti, Klelai, sakau jėga išlaisvindamas savo riešą. – Kerolė tikriausiai jau patiekė keptą kalakutą. Gali išvadinti mane tradicionistu, bet tose kalėdinėse šeimos vakarienėse kažkas yra.

– O štai mano Džekė niekada neateina... ji paskambino, bet... sako jis.

– Kalbama, kad per Kalėdas tokiose vietose kaip ši nuoširdžiai rūpinamasi žmonėmis. Tu esi gerose rankose, Klelai, sakau. Vėl pamatau tą dailią slaugę. – Ypač jei aplink sukiojasi ši! Mielai pasivartaliočiau su ja lovoje... ką ten pasivartaliočiau, netgi sutikčiau, kad ji pastatytų man klizmą! Ir jai atsidėkodamas sugrūsčiau! Pcha! Na, pasimatysime vėliau, Klelai! Laimingų Kalėdų! Aukš-

čiau snapą, išeidamas mirkteliu jam. – Maniškis tokioje vietoje bet kuriuo atveju stovėtų! Tikrų tikriausiai!

Palikęs vapaliojantį mulkį pamatau, kad slaugės pradėjo nešioti bejėgiams pusgalviams po palatas Kalėdų vaišes. Dauguma šios įstaigos pacientų yra kvaili jauni šikniai: anoreksija sergantys mulkiai, narkomanai ir, kaip patys suprantate, su gyvenimo bėdomis negalintys susidoroti nevisaverčiai nevykėliai. Visų jų reikėtų supistai atsikratyti, išmesti į gatvę, į sniego pusnis, o ne eikvoti mokesčių mokėtojų pinigus kemšant į juos kalakutieną su priedais, ir slaugo juos tokios saldžios paukštytės su kojinėmis. Supistai šlykštu. Visi norėtų šitaip pagyventi!

Svarstau, ar nenukniaukti prisitaikius vieno padėklo, bet aplink per daug personalo.

Parvažiuoju namo ir vėl užkuriu ugnį židinyje. Iš Toulo rankraščio teliko pelenų krūva. Pasišildau dar pupų, pagardinu jas kariu ir pasikepu skrebučių. Klausausi tos kvailos, dvokiančios, turtingos senos skylės, trečią valandą kaip paprastai triedžiančios savo įprastą mėšlą. Taip, esu masonas, prisiekiau ištikimybę karūnai kaip institucijai, bet kaip žmonės karališkosios šeimos atstovai yra labiausiai apgailėtini pusgalviai, kokie tik kada nors vaikščiojo trečiosios Saulės sistemos planetos paviršiumi.

Laimei, Kalėdų naktį klubas Šrabhile atidarytas, todėl vykstu į jį. Žmonių nedaug – vis dėlto Kalėdų naktis. Gerai, kad ten yra Brolis Bleidsis ir mes su juo padoriai nusitašome. Jam tenka pakelti mane, kai užgieda „Dieve, saugok karalienę“. Jis kažką vapa apie Bantę, kaip jie susiginčijo, pasakoja kažką apie jos motiną, bet aš nesuprantu iš jo vapaliojimo nė žodžio. Palikęs jį, išeinu į šaltį. Šaltis šiek tiek atgaivina mane, vyrukas iš ložės pagauna man taksi ir aš išvykstu. Įėjęs į namus, įšniaukščiu šiek tiek kvaišalų ir gurkšnoju butelioką „Grouse“. Visu garsu paleidžiu Van Heileno „Women and Children First“, groju įsivaizduojama gitara ir mėginu pakartoti Džimio Peidžo viščiukų šokį. Per pauzę tarp kūrinių išgirstu kažką beldžiant į duris.

Prie slenksčio stovi Stronakas su žmonele. Atrodo, rytoj jo laukia rungtynės. Antrosios Kalėdų dienos proga. Nieko negirdžiu,

nes prasidėjo kitas kūrinys ir griaudėja tikrai stipriai. Matau tik dvi žiopčiojančias lyg žuvų burnas. Abu apsivilkę šiltais sportiniais kostiumais. Pakeliu ranką prašydamas juos užsičiaupti, nueinu ir išjungęs muziką grįžtu.

– Linksmų Kalėdų, Tomai! Džulija! surinku.

– Dieve, Briusai! Sumažink apsukas! Mes mėginame nors šiek tiek pamiegoti! mykia Stronakas, jo kvailame karingame veide įstatytos akutės ieško užuojautos dėl sunkios šeimininko dalios.

– Kurių galų tu pažeidi mano supistai privačių valdų ribas, Stronakai! Jeigu tau nepatinka triukšmas, pasiskųsk policijai! Tai supistos Kalėdos!

Pastumiu jį į krūtinę, ir jis nuo laiptelių žengteli atgal. Užtrenkiu duris jam prieš nosį.

Tas šiknius galėjo miegoti visus supistus metus. Aš dirbau visus supistus metus.

Stengiuosi viena akimi žiūrėti televizorių. Per ketvirtą kanalą rodo kažkokį prancūzišką filmą, trumpai šmėkšteli prancūzų kekšaitės genitalijos, papai, subinaitė. Vėl pagalvoju apie tą dailią slaugę ir nusprendžiu reguliariai lankyti Klelą. Nebesugebu perskaityti televizijos laidų programos, nesugebu perskaityti ir „Radio Times“.

Viskas, užsikrušau.

AUTOMOBILIO MAGNETOLA SUŽIAUMOJO MAIKLO BOLTONO JUOSTĄ

Skamba Big Beno varpai, „Radio Times". Turėtų būti Kalėdos, o per teliką nieko gero, vien kartojimai. Teisingai pasielgė Stronakas, pasistatęs tą lėkštę. Mane siutas ima, kad esu priverstas mokėti tiems šikniams iš BBC, o jie šeria mane šitokiu mėšlu. Šįryt jaučiuosi šlykščiai, įsiutęs šokinėju iš vieno kanalo į kitą, skauda galvą. Mėginu uždegti ugnį ir palaikyti liepsną. Beveik atsisakau minties pričiupti Bleidsį. Tas kvailys pats nulėmė savo likimą, paskambinęs man ir priminęs, kad rengiamės pažaisti boulingą, kaip susitarėme nusitašę ložėje vakar. Jis primena, kad Ajanas Makleodas davė man raktus nuo boulingo. O aš galvojau, kas gi ten žvanga mano kišenėje.

Žaidimas kėgliais antrą Kalėdų dieną. Su Bleidsiu. Kas gali būti liūdniau? Nykuma ir liūdesys, kur pažvelgsi. Pastatas primena tualetą, visur šiukšlės, dvokas, išmėtyti seni drabužiai. Įeidamas į pastatą, net aš pajuntu dvoką. Visi tie neatsakingi silpnavaliai savižudžiai, visi tie pienburniai narkomanai ir sumauti gatvės padugnės smagiau švenčia Kalėdas už mane. Kerolė norėjo viską išsiaiškinti. Jeigu tik ji galėtų pamatyti visus tuos nepatogumus, kuriuos patiriu dėl jos kaltės...

Mane krečia drebulys, pykina, nervai įtempti. Šiandien nevairuosiu automobilio. Automobilio magnetola sužiaumojo Maiklo Boltono juostą. Reikėtų automobilyje įsirengti supistą CD grotuvą. Bėda ta, kad užsikruši vos pagalvojęs, kur laikyti tas sumautas plokšteles. Gudrus šiknius Bleidsis įsigijo tokį grotuvą, kalės vaikas. Kaip ir susitarėm, jis anksti ryte atvažiavo manęs pasiimti.

Su neapykanta pažvelgiu į jo CD grotuvą. – Svarsčiau, ar neįsirengus man automobilyje CD grotuvo, bet neišmanau, kur tas plokšteles laikyti. Visur galioja tos pačios taisyklės, sakau.

– Tiesą sakant, supratau, kad jos užima ne daugiau vietos nei vaizdajuostės.

– Neskiesk. O kur laikyti, plyksteliu.

Tas pusgalvis šypsosi kaip nevisaprotis ir ištraukia po grotuvu įrengtą stalčiuką, pilną supistų plokštelių. – Šitas stalčiukas įtaisomas po grotuvu. Telpa iki penkiasdešimties plokštelių, šypsosi jis. Šunsnukis.

– Teisingai, sakau; balsas skamba šiurkščiai ir dusliai, lyg policininko. Mes einame į vidų ir aš lyg netyčia pasiimu stalčiuką. Bjaurybė su pasišlykštėjimu nužvelgia visą tą netvarką, bet nutyli.

Apdairiai kertu išankstinį smūgį, jei tas pusgalvis nuspręstų paklausti apie Kerolę ir vaiką. – Kaip sekasi Bantei... tu kažką man pasakojai praėjusią naktį, bet aš buvau apspangęs.

– Nelabai gerai, Briusai, liūdnai žiūri jis. – Tiesą sakant, šį vakarą važiuoju pas motiną į Niumarketą. Tik kelioms dienoms. Pasimatyti su šeima. Bantė nusprendė pasilikti. Tokį surengė koncertą. Aš ir taip su jais retai matausi.

– Chmmm, ką gi, teisinga, linkteliu. – Atrodo, kad to jau šiek tiek per daug.

Vadinasi, Skylutė Bantė kelias dienas bus viena. Na jau ne – mes šito nepakęsim!

– Taip... tai tikra problema.

– Labai rimta problema, Broli Bleidsi. Vadinasi, tas iškrypėlis ir toliau ją kamuoja. Kas jis toks, sprendžiant iš balso? klausiu.

– Žinai, jis kalba šiek tiek nosiniu balsu, Šiaurės Anglijos akcentu, greičiausiai jis iš Mančesterio... sako Bleidsis.

– Iš Man-čes-te-rio, – pakartoju. – Nelabai tenutuokiu apie akcentus. Galiu atskirti tik koknių, londonietišką, nes kurį laiką ten gyvenau. – Tvarrka? Kad tave kūrr, sena verle ir rrupūže...

Kaip tik tuo metu, kaip ir buvo planuota, ekrane pasirodo didelė Frenko Saidbotomo galva, o diktorius pristato kitą pasirodymą. Vis dėlto pravertė „Radio Times".

– Dieve mano... tas vyrukas televizoriuje... būtent taip Bantė mėgdžiojo jo tartį. Ta televizijos marionetė.

– A? sakau padidindamas garsą. Frenkas pasakoja, kad mama neleidžia jam iki vėlumos sėdėti prie televizoriaus, todėl jis negali pažiūrėti pačių geriausių laidų...

– Vyrukas su kauke...

– Teisingai. Kažkas akivaizdžiai pamėgdžioja šitą televizijos personažą.

Palaukiame, kol pasirodo titrai. – Dieve, sako Bleidsis, – jo vardas Frenkas. Frenkas Saidbotomas.

– Teisingai, sakau atsistodamas ir eidamas prie telefono. Apsimetu, kad surenku telefono numerį, paskui, kad klausiu studijos „Granada" telefono numerio. – Man reikia pasikalbėti su kuo nors iš Ryšių su visuomene skyriaus... Taip, sveiki... noriu paklausti apie Frenką Saidbotomą, jis buvo rodomas jūsų laidoje... Stovėdamas kalbuosi su neegzistuojančiu pašnekovu. Mmmhhmmm, rašau kažką į užrašų knygelę, retkarčiais mirkteliu akis išpūtusiam Bleidsiui. Dėl storų akinių stiklų jos atrodo didesnės netgi už Frenko Saidbotomo. Susipažinkite su naujais Bleidsio akiniais. Tokie patys kaip ir senieji stiklai.

Nutrenkiame ragelį ir parodome Broliui Klifordui Bleidsiui aukštyn pakeltus nykščius. – Tvarka. Reikia nuvažiuoti į įrašų parduotuvę ir įsigyti Frenko Saidbotomo albumų ir juostų. Būtent ten tas apsimetėlis semiasi idėjų savo išgalvotam pasauliui. Mergaitė, kalbėjusi su manimi telefonu, sakė, kad pamėgdžioti jo balsą visai nesudėtinga. Reikia tik suspausti pirštais nosį. Mahn-čistiris, sniaukroju aš stengdamasis, kad būtų nelabai panašu į originalą.

Bleidsis užkimba ant kabliuko. – Ne, ne taip, paklausyk, aš viską supratau. Man-čyys-tyris! Jis patenkintas prunkšteli.

– Tai bent Brolis Bleidsis! Šaunuolis! Mane pradeda kamuoti dusulys, atsiliepia vakarykštės išgertuvės. Po šitiek metų inkstai nesusitvarko su šlapimu, kartais atrodo, kad jau išsikapstei, bet pagirios būna vis sunkesnės ir trunka ilgiau nei anksčiau, o kai važiuojame į miestą, mano nervai jau supistai pakrikę. Pisau aš tą boulingą, reikia vykti į Rouz gatvę. Tave pribaigs tos pagirios. Bleidsis vyksta į pietus, gerindamas sveikatą apelsinų sultimis. Nemėginu jo atkalbėti, nes noriu, kad jis paliktų Bantę vieną.

Nors šiandien antra Kalėdų diena, mieste dirba daugybė parduotuvių. Kai kuriose šiandien prasidėjo sausio išpardavimo akcijos. Bleidsis nusiperka porą juostų parduotuvėse „Virgin“ ir „HMV“ ir klausosi Frenko Saidbotomo įrašų. Įgriūname į kelias Rouz gatvės alines, ir aš gerai įkauštu. Pamatau porą kriminalinių šiknių, ypač tą šiknių iš Oksgango, Bilį pravarde Pirštai, vilkintį įprastu baltu apdaru.

Bilis Pirštai paprastai įžygiuoja į parduotuvę apsimetęs medicinos tarnybos darbuotoju, užsako prekes, liepia pakrauti jas į savo baltą autobusiuką, paprašo personalo pasirašyti ir dingsta su visomis prekėmis. – Sveikas, Bili, linkteliu.

– Pone Robertsonai. Kaip reikalai? klausia tas vikruolis šiknius.

– Labai gerai. O kaip tau sekasi?

– Gerai, pone Robertsonai. Jūs, ee, šiandien dirbate?

– Nejaugi manai, kad pasakyčiau tau, jei tikrai dirbčiau? O tu? Apsirengęs, matau, kaip tik darbui.

– Pone Robertsonai... Bilis Pirštai nusišypso, parodo delnus ir pasišalina.

– Tavo draugas? klausia Bleidsis.

– Tam tikra prasme, šypsomės mes.

Grįžtame į mano namus su vaizdajuostėmis ir pusdienį praleidžiame eksperimentuodami su įrašyta medžiaga. Aš susimaunu, bet Bleidsis iš tikrųjų įgunda. Tam šikniui, atrodo, tai pradeda patikti. Pasakyčiau, kad tai liūdna, bet iš tikrųjų viskas dar blogiau. – Taaip, tu įsigudrinai, Bleidsi. Tikriausiai todėl, kad esi anglas.

– Ar tai turėtų reikšti, kad iškrypėlis taip pat anglas? nekantriai teiraujasi Bleidsis.

Mes nusprendžiame pritarti pusgalviui. – Puiki mintis, Broli Bleidsi, puiki mintis. Bet mes nesame tuo įsitikinę. Galimas daiktas, kad jam sekasi geriau mėgdžioti balsus nei tokiems kaip aš. Vis dėlto, vertinant tikimybes, tavo prielaidą verta priimti kaip darbinę versiją. Laikysimės principo, kad taisyklės visur vienodos.

Bleidsis patetiškai, nutaisęs žinovo miną linkteli ir išsiviepia. – Ką gi, man jau laikas. Į pietus, į Niumarketą.

Mano draugas Brolis Klifordas Bleidsis išvyksta į savo kvailos angliškos šeimos glėbį, o aš paskambinu Hektorui pasakyti, jog mūsų susitarimas dėl pirmadienio ryto vis dar galioja. Vėliau tą patį primenu Kler. Visų sistemų patikrinimas.

Mintis apie pirmadienio pasilinksminimą nuteikia mane entuziastingai. Mąstau, ar nepaskambinus Bantei, nes ji dabar viena, bet nusprendžiu palaukti iki ryto. Tegu iš pradžių Bleidsis dingsta man kuo toliau iš akių ir iš galvos.

Pamatau, kad pirktus parduotuvėje įrašus jis paliko ant mano kavos stalelio. Išmetu juos kartu su šiukšlėmis, gailėdamasis, kad dalyvavau spektaklyje, kuris suteikė tam pusgalviui tikrą, nors ir trumpalaikį, pasitenkinimą. Bulvių traškučius pabarstau prieskoniais ir pasišildau pupų, pagardinęs jas kariu.

Mano didžiam pasitenkinimui Brolis Bleidsis taip pat prisimena palikęs pas mane savo įrašus. Nemaniau, kad jis atsimins taip greitai, tačiau tas pusgalvis elgiasi taip, lyg būtų pasirengęs perpjauti sau gerklę mano malonumui. Jis skambina tą vakarą, bet aš nekeliu ragelio, leisdamas jam priplepėti į atsakiklį. Likimas gali būti žiaurus kalės vaikas, ypač tokiems kaip Bleidsis.

– Sveiki, ar tai Briūsas Robirtsonas. O čia Frenkis. Turėčia būti laimings, laimings, laimings, laimings, turėčia būt laimings mėilėje... vykstu pas sava mamytę... bet pamiršau prakeiktus įrašus. Prižiūrėk juoz, kad jy neprapūltų, girai!

Visa tai jis išpyškina puikiai mėgdžiodamas nepriekaištingą Frenko Saidbotomo balsą. Patrinu rankas ir paspaudžiu mygtuką „Išsaugoti“.

Pričiupau tave!

SKUNDAS LOŽEI

Sekmadienis. Kai kam tai depresijos diena, o man – laimingiausia savaitės diena: vadinasi, bus daug viršvalandžių. Negaliu rasti savo šlepečių. Einu per svetainę, ir mano širdis akimirkai sustoja. Nuo komodos dingo jos nuotrauka. Žinoma. Viršutinis stalčius.

Ištraukęs stalčių, padedu ją į vietą. Kalėdos praėjo, o aš jai nieko taip ir nepadovanojau.

Tai buvo

Žiūriu į nuotrauką, paskui įdedu ją į stalčių ir vėl uždarau. Vargšė mažytė, koks sumautas palikimas tau teko. Geriau jau laikysiuos atokiau nuo jos. Geriau jau laikysiuos atokiau nuo jų visų. Tai slypintis virusas pradeda veikti.

Prabėgo Kalėdos, o aš jai taip nieko ir nepadovanojau.

Tai dėl Kerolės, nes aš... paprastai ji nuperka jai ką nors... ji privalėjo, be abejo, ji privalėjo nupirkti jai ką nors nuo mūsų abiejų.

Be abejo.

Gal taip dirba jos smegenys: stengiasi nuteikti mus vienas prieš kitą, mane prieš vaiką. Ji gyvena kvailių rojuje. Tos pačios taisyklės. Nusišikt!

Apsivelku senus dvokiančius drabužius ir įjungiu automobilio variklį. Padidinus variklio apsukas, aidint muzikai ir lekiant miesto gatvėmis, šiek tiek pagerėja nuotaika. Džimas Steinmanas

tikriausiai yra genialiausias visų laikų roko kompozitorius. Tas šiknius – romantikas.

Nuvykęs į valdybą, pamatau, kad dauguma darbuotojų jau ten; prisirijo to Kalėdų mėšlo iki kaklo. Kad ir kiek triestum apie šeimą, artimus draugus ir šventes, seniai pastebėjau, kad didžioji dalis žmonių laukia nesulaukia, kada baigsis visos šitos nesąmonės ir jie galės grįžti prie įprasto gyvenimo. Man jau seniai aišku, kad policininkas negali ilgai funkcionuoti nepolicininkų draugijoje.

– Kas šiandien trečiajame puslapyje? klausiu skaitančio laikraštį Ingliso.

– Nikė iš Somerseto. Neblogi papai. Tokie pilnučiai. Gašlioji kekšaitė tikriausiai žnaibė savo spenelius prieš fotosesiją. Speneliai stirkso kaip iškelti naikintuvo piloto nykščiai, sako jis pabrėžtinai šiukščiai, kaip užsislaptinęs homoseksualas, kuris nenori būti demaskuotas. Ponas Inglisas atsiėmė savo pareiškimą dėl paaukštinimo. Galima neabejoti, kad jis tai padarė patartas pono Toulo. Laiko atverstą tą puslapį, kad aš jį pamatyčiau. Tikriausiai mano, jeigu neišsiskirs iš kitų ir nešvankiai kalbės apie paukštytes, sugebės apdumti akis. Toks akivaizdus mėginimas pasirodyti, jog yra toks pat, kaip ir kiti vyrukai, dar labiau erzina ir veikia atstumiamai.

– Patvarkyčiau ją, pritariu aš.

Nieko jūs neapmulkinsite, pone Inglisai.

Atsivertęs segtuvą, ištraukiu savo laikraštį, norėdamas atidžiau patyrinėti nuotrauką. Nebloga, verta keturiasdešimties pasmaukymų. Velniškai niežti genitalijos. Nusileidžiu žemyn į išvietę ir nusišluostau prakaitą. Paskui tualetiniu popieriumi apdėlioju subinę ir tarpukojį. Tikiuosi, kad popierius sugers išsiskiriančią drėgmę. Apsimaunu neseniai išskalbtas kelnes ir užuodžiu nuo jų sklindantį skalbimo miltelių kvapą. Jos atrodo nublukusios.

Nuotaika bi(*00000* ***Valgyti, valgyti, valgyti,***)gi pasismaukyti
nenoriu, todėl ***štai ką reikia daryti.*** *00000* ***Galiu*** fūlės lentelės
visai ne tai, ko ***suprasti, kaip tu jauteisi. Kai jis,*** lin tą šlamštą.
Laimei, čia buvo ***visas juodas nuo anglių dulkių,*** mybė galiausiai

prilygo nuliui, ne purvinas puodelis
su „Hearts“ emb tum negalavimas,
sukeltas kažk vai, bet jis gali
nuplauti pis kbetas, kuris
mėgino nu gliso atveju,
kraują nuo

grįždavo į namus. Tu nervingai knebinėjai maistą, kurį jis patiekdavo ant stalo kaip savo darbo ir pralieto prakaito vaisių. Stengeisi nesusitikti su jo žvilgsniu, tu nevalgei. – Valgyk! riaumojo jis. Kai Ajanas Robertsonas nusitempė tave prie židinio ir parodė pirštu į kibirėlį su anglimis, tavo motina žiūrėjo pro šalį. – Dėl tavęs visą dieną supistai kasiau šias anglis! Valgyk! Bet tu vis tiek negalėjai valgyti to maisto. Tuomet jis pagriebė anglies gabaliuką ir, sugrūdęs tau į burną, privertė valgyti.

Baisia ndien visai
jokios pažan s tas šlykštus
reikalas lieka neišspręstas kaip ir anksčiau. Taip, raktų yra, bet reikia dar išsiaiškinti, ką jie reiškia...

Horizontaliai

1 Miesto gyventojas
5 Geliantis vabzdys
8 Duoti pinigų
9 Sujungimas naudojant karštą lituoklį
10 Išorinis
12 Įžūlus
13 Šventa vieta
15 Rankinis ginklas
17 Stažuotojas
18 Nuskausminamieji
22 Draugiškas
23 Niūrus
24 Ložė
25 Po šiandienos

Vertikaliai

1 Viršutinis drabužis
2 Siaura vieta
3 Apgalvotas
4 Afrikos upė
6 Vaisius
7 Patrikas sutrumpintai
11 Upės salelė
12 Sausas, trapus
14 Vynas arba pyragaitis
16 Lankininko ginklas
17 Kategorija
19 Vandens garai
20 Retas
21 Pagalba nusikalstant

– Gasai, šaukiu, – Miesto gyventojas... bet ne pilietis, neatitinka pagal raidžių skaičių.

– Eee... aš būčiau įrašęs pilietį. Ką įrašei devintame horizontaliai?

– Sulitavimas. Sujungimas naudojant karštą lituoklį, atsakau. Štai dar vienas geras klausimas tau. Dvyliktas horizontaliai. Įžūlus. TOULAS! Gaila, pagal raidžių skaičių netinka.

Gaso juokas rikošetu atšoka nuo sienų atviroje erdvėje. Lyg kas pradėtų dirbti su elektriniu grąžtu.

Atsiverčiu futbolo naujienas. Į akis krinta antraštė KATASTROFA ŠVENTINĘ DIENĄ.

> paprastai tokio energingo varžovų aikštėje Tomo Stronako blankus pasirodymas lėmė, kad antrą kėlinį jis buvo pakeistas.

Dougis Gilmanas skaito laikraštį man per petį. – Pamojuoju prieš jį laikraščiu. – Buvai rungtynėse, Dougi?

– Sumautas košmaras. Tas Stronakas yra supistas apsišaukėlis, niurzga Gilmanas.

– Žinau, kodėl jis vakar buvo toks vangus, žinovo tonu sakau aš, – tas šiknius Kalėdų naktį beveik nemiegojo... ne dėl alkoholio, o dėl kitų priežasčių.

– Taaip, jie ten visi uosto supistą kokainą... tie fūlės žaidėjai, purto galvą Gilmanas.

– Reikalas tas, kad jie mus, sirgalius, laiko mulkiais, Dougi. O mes mokame jiems algas.

Gilmanas pritardamas niūriai linkteli, į kambarį įeina Lenoksas. Jis taip pat nešasi laikraštį. Pamato prie kryžiažodžio palinkusį Gasą. – Septintas vertikaliai, sako jis. – Patrikas sutrumpintai. Tai paprasta: purvinas, supistas, storas airiūkščių teroristas.

Lenoksas puikuojasi vešliais Sapatos stiliaus ūsais: tikriausiai jie suvešėjo nuo kokaino. Man netgi atrodo, kad matau jo likučius, prilipusius prie viršutinės lūpos.

– Neblogai, Rėjau, tikrai daugiau nei penkios raidės, nusišypsau.

Įdomu, dėl kokios priežasties Rėjus staiga tapo toks lipšniai draugiškas ir vaidina savą vyruką?

– Ką pasakysi apie dvidešimt penktą horizontaliai: ložė? įžūliai klausia Gasas ir demonstratyviai nusisuka nuo Lenokso.

– Skundas, sako Rėjus.

– A? įžūliai tarsteli Gasas.

– Skundas. Oficialiai pateikti skundą, įsiterpia Lenoksas žinovo tonu. – Kertu lažybų, kad tu pirmiausia pagalvojai apie masonų ložę arba oranžistus! juokiasi jis.

– O tu savo ruožtu apie tai pagalvojai paskiausiai! Gasas beveik pameta galvą.

– Ką? iš nuostabos loštelėjęs atgal, sutrikęs teiraujasi Rėjus.

Pasislėpęs už laikraščio, purtausi iš juoko. Taip jį, Gasai, taip jį! Pirmyn, seni, pričiupk jį, pamokyk tą pienburnį išsišokėlį. Pirmyn, senuk! Tu gali tai padaryti! Kirsk!

– Nemanyk, kad tave elgesys liko nepastebėtas, sūneli, sako Gasas rodydamas į Rėjų pirštu.

– Apie ką tu kalbi, Gasai? Lenoksas pasisuka iš pradžių į mane, paskui į Piterį. – Ką tai reiškia? Mes neatsakome, todėl jis vėl pažvelgia į Gasą.

– Tik tai, ką sakiau. Nelabai išmintinga, sūneli, sušnypščia Gasas, stuksendamas į savo klounišką galvą, – neišmintinga. Paskui pasisukęs išeina. Inglisas, kaip pasyvus pedikas, nuseka jam iš paskos. Taip, tie pederastėliai gamtos apdovanoti didžiausiais gabaritais.

– Ką visa tai supistai reiškia? teiraujasi Rėjus.

– Klausyk, Rėjau, būtent apie tai aš tau pasakojau, pašnibždu jam, kai Gilmanas išeina į dauginimo kambarį. – Jauno patino sindromas.

Rėjų užlieja raudonis. Jis juk nieko nežino apie kvaišalus? nekantriai sušnabžda jis.

– Abejoju, nusišypsau.

Skaitau savo horoskopą ir girdžiu, kaip šnypšdamas ir burbuliuodamas tyliai savo supistose sultyse verda onanistas Rėjus Lenoksas. Mano zodiako ženklas – Jautis, kitaip sakant, bulius. Supistas ženklas puikiai paaiškina tas mano bėdas, dėl kurių dažniau-

siai kaltas tas liūdnas vėpla Toulas. Ai, ne. Netiesa! Jis nėra liūdnas vėpla, jis ne toks supistai įdomus!

Jautis (balandžio 21–gegužės 21 d.): veikia Marsas ir Plutonas, dvi gana permainingos planetos. Jos ir jūsų valdovė Venera lėmė, kad į jūsų gyvenimą atėjo slapta rusenančios aistros metas. Tačiau nepasiduokite jai, nes viskas gali baigtis ašaromis. Atkreipkite dėmesį į tuos, kurie šiomis dienomis įgauna jėgų. Jums reikia pasidomėti jų motyvais.

Paskui laikraštis „News of The Screws" pradeda mane erzinti. Seksas, narkotikai ir nusikaltimai sudaro trikampį, kuriame viskas sukasi. Reikės vėl pradėti pirkti „Mail On Sunday". Kadaise tą laikraštį skaitydavau dėl straipsnių apie politiką, bet lioviausi po princesės Dianos laidotuvių. Visi už rūmų ribų apklausti žmonės, duodami interviu, sakė esą nuliūdę, vieniši Bleidsio tipo šikniai. Vėliau perskaičiau, kad daugelis apklaustųjų buvo „Mail" skaitytojai. Tai mane taip išgąsdino, kad aš lioviausi skaityti tą laikraštį.

Nusprendžiau nueiti pasimatyti su Bante. – Rėjau, einu pasišlaistyti. Jeigu tas mutantas Toulas teirautųsi manęs, pasakyk, kad išvykau į forumą.

– Gerai, Briusai. Kada grįši?

– Po dviejų valandų. Ar tau atnešti ko nors iš Kroufordo?

– Taaip... kornietiško pyrago ir bulvių traškučių, susimąstęs taria Rėjus taip, lyg galvotų apie ką nors dar gardžiau.

Į patalpą grįžta Piteris. – Piteri? Valgysi ko nors?

Ką gi užsisakys tas pedikas? Žinoma – džiovintų pomidorų, alyvuogių ir ožkos sūrio.

– Ar eisi pro Bratisanio užeigą?

– Galiu užsukti.

– Tuomet balto pudingo, sako jis. Tikriausiai jam baltas pudingas primena penį. Galėčiau supistai susilažinti, kad tas šiknius apie tai svajoja!

– Ką gi, jei eini į Bratisanio užeigą, aš užsisakyčiau žuvies sriubos, nusprendžia Rėjus.

– Rodžer… …sinešti maisto
mikrobangei… …tos sumautos
picos yra ti…
– Ta…
– T… …ar mes
mėgin…
Č… …antė,
kurią… …paties
supist… …nkinti.

000 valgyti 000 valgyti 0000000 ar
negalėtum paragauti šito, Briusai?
Ar negalėtum paragauti šito purvo,
šitų nešvarumų, tos iškasto kuro aliejingos
juodumos savo burnoje, tu dusdamas ir žiauk-
čiodamas jį rijai, o paskui išspjovei? Ar tu vis
dar girdi galvoje jo balsą, verčiantį tave ryti? Valgy-
ti, valgyti, valgyti. Tavo motinos raudos. Ar tu gir-
di jas? Turėtum girdėti, Briusai. Juk aš žinau,
kad tu negali išmesti jų iš galvos. Dabar tu gali val-
gyti ką tik nori. Dėl manęs, dėl savęs, dėl visų kitų.
Dabar tu gali vartoti, norėdamas patenkinti širdį
arba sunaikinti sielą, beje, ypač pastarąją. Valgyk.

PASLAPČIŲ BENDRIJA

Gyvatvorė prie Bleidsio namo apkirpta daug kruopščiau nei bet kuri kita toje gatvėje. Jis yra tvarkinguolis, štai kas jis toks, tas Brolis Bleidsis. Tikriausiai kilęs iš turtingos šeimos, bet kvailokas ir todėl tinka tik kanceliariniam darbui. O gal atvirkščiai – iš darbininkų šeimos, kuri visomis jėgomis stengėsi pasiekti kažko daugiau, iš darbininkų namų, kuriuose tvarkingumas ir pareigingumas buvo laikomi dorybe. Taip tikriausiai ir yra. Tarnauju jiems visą gyvenimą. Vadinasi, taikomos tos pačios taisyklės.

Kaip visada skiedžiu, kad užsukau atsitiktinai, nes važiavau pro šalį, lankiausi greta ir panašų mėšlą. Rytas niūrus. Ore tvyro šaltukas, bet vargu ar pradės snigti. Mano lūpos šiek tiek suskeldėjusios, ir aš ištepu jas kremu.

Atrodo, Bantei malonu mane matyti. Pakviečia užeiti ir užkaičia virdulį. Ji dėvi angoros vilnos megztinį, bet jis vis dėlto nepaslepia jūs krūtų – jos tiesiog rėkte reikalauja dėmesio. Kai pradedu triesti, koks šaunus vaikinas, mano manymu, yra Bleidsis, ji susiraukia.

– Taip, žinoma, sako ji su lengva paniekos gaidele balse. Tau tokia moteris yra per gera, Broli Bleidsi. Man labai gaila, bet galioja tos pačios taisyklės. Ji pastato arbatinuką ant pilko padėklo, ant jo jau stovi du puodeliai, ąsotėlis su pienu ir cukrinė. Seniai niekas man šitaip netiekė arbatos ne biure. Kiekvieną kartą, kai namie susirengiu užplikyti arbatos, arbatinuke ir kriauklėje randu

panaudotų arbatos pakelių, o išvalyti visa tai – per daug rūpesčių. Be to, visuomet pamirštu nusipirkti pieno, todėl šaldytuve paprastai stovi alus.

Gurkšteliu ir kilsteliu antakius.

– Jis yra silpnas. Skystablauzdis, štai kas jis. Neturi stuburo, karčiai prisipažįsta Bantė.

Ką gi, Brolis Bleidsis tikrai įklimpęs į šūdą iki ausų. Bet privalau palaikyti jį, nes jei kritikuočiau savo bičiulį, atrodyčiau jos akyse be charakterio. Tačiau privalau apsimesti Bleidsio atžvilgiu lojalus, o ne nuoširdus, nes kitaip tai reikštų, kad man trūksta sveiko proto. – Klifas yra vienas geriausių mano draugų, sakau ir pažvelgiu į ją. Tikiuosi, kad tas iškankintas žvilgsnis parodys jai mano nerimą ir sutrikimą.

– Jis yra jūsų draugas, jūs esate jam ištikimas ir tai gerai, sako ji nurydama jauką. Kartais apgailestauju neturinti draugo, kuris būtų toks ištikimas. Ar ta ištikimybė susijusi su jūsų masonų brolija, apie kurią tiek daug girdėjau? Ji pritildo balsą ir žvelgia į mane šiek tiek vylingai.

– Tikiuosi, jūs negirdėjote apie tai per daug, nusišypsau atsakydamas į jos šypseną.

– Ne tiek jau daug. Vis dėlto pavadinimas intriguojantis – slapta bendrija.

– Ne slapta bendrija, o paslapčių bendrija, švelniai pagrūmoju jai pirštu.

– Ak, supratau. Argi yra koks nors skirtumas?

– Na, nežinau. Tiesą sakant, masonų brolija yra pagarsėjęs girtuoklių klubas ir jame lankosi kvailoki vyrukai.

– Jūs nepanašus į kvailoką vyruką, pataikaudama nusišypso ji.

Prasideda svarbiausias etapas. – Iš tikrųjų tai yra kažkas tokio, prie ko pripranti policijoje. Tai yra galimybė susitikti su žmonėmisne iš policijos, na, nebūtinai iš policijos. Kartais reikia pailsėti nuo kolegų policininkų. Mes glaudžiai bendraujame, tie budėjimai ir visa kita. Be to, mūsų darbas gali būti gana įtemptas.

– Taip... įsivaizduoju, kad jūs prisižiūrite gana nemalonių dalykų.

– Taip, bet mes susitvarkome su tuo. Toks mūsų likimas, ir mes privalome parodyti, kad esame stipresni už juos, neleižiame sau sugniužti ir viską ištveriame. Kaip jūs. Esate labai narsi ponia. Jūs susiduriate su tuo iškrypėliu. Parodote, kad esate geresnė už jį.

– Kartais nesijaučiu tokia stipri... norėčiau, kad Klifas daugiau padėtų. Jis tikrai ne iš tvirtųjų, plyksteli Bantė. Nepaisant kietų kalbų, ši kekšė neatsispiria karščiui. Briuso Robertsono karščiui.

Žengiu porą žingsnių ir suimu jos rankas. – Esate verta, kad kas nors jumis pasirūpintų, paglobotų tokią moterį kaip jūs.

– Ačiū, jūs toks geras... taip sunku, kai nesijauti gyvenanti savo nuosavą gyvenimą... Kreigo toks sudėtingas amžius... atrodo, kad aš beveik neturiu savo gyvenimo... Viešpatie, man gaila savęs ir taip nekenčiu to...

Įdėmiai pažvelgiu jai į akis. – Jūs dar sušvisite iš vidaus. Jūs turite tam viską, ko reikia.

– Tikrai taip manote? piktai teiraujasi Bantė. Mėgstu, kai moterys dvejoja. Abejonė yra tokia pat seksuali kaip ir ryžtas.

– Klausykite. Noriu kai ką pasakyti. Kai ką, ko nederėtų minėti. Ko neturėčiau sakyti. Ne. Nesakysiu, sakau jai lėtai purtydamas galvą.

– Ką? ji išsitiesia.

– Ne. Tai gali sukelti nemalonių jausmų ir pasunkinti padėtį... nė vienam iš mūsų šito nereikia...

– Prašau. Kalbėkite. Ji suspaudžia mano pirštus.

Prašau. Policija. Aš.

Staigiai įkvepiu oro ir lėtai iškvepiu. – Gerai. Pasakysiu. Mane tiesiog žudo, kaip tas išgama elgiasi su jumis, nes jaučiu jums nuoširdžius jausmus. Na štai, pasakiau, atleiskite, trukteliu pečiais. Skėsteliu rankomis. Atsistoju ir pakeliu rankas aukštyn lyg pasiduočiau. Nusisuku į šalį. Pakimba ilga tyla. Nuėjęs prie lango, atitraukiu tiulio užuolaidas. Ant supistos geltonos dvigubos linijos stovi baltas nisanas „Micra“. Įdomu, kur žiūri debilai iš eismo kontrolės tarnybų?

– Briusai... viskas gerai... girdžiu už nugaros ploną balselį.

Nuėjęs atsisėdu ant sofos. Suėmęs galvą, pasiremiu alkūnėmis į kelius. Nutaisau žemą, kančios kupiną balsą, – Nieko negaliu padaryti ar pasakyti... tik dar labiau viską sujaukiau.

– Ne...

Girdžiu, kaip ji pakilusi artėja prie manęs. Jaučiu jos švelnų prisilietimą prie sprando. Ji masažuoja mano rudą sprandą ir gailiai kūkčioja. – Nežinau, ką pasakyti, mekena Bantė.

Pakėlęs į ją akis, prabylu drebančiu balsu. – Paprasčiausiai pasakykite, kad nieko man nejaučiate, išvadinkite mane bjaurybe, kuris nė kiek ne geresnis už jums skambinėjantį išgamą...

– ...Ne... Ne...

– ... nes toks ir esu, purvinas, apskretęs, ligotas išsigimėlis, kuris kalba tokius dalykus savo draugo žmonai, kai ji ir taip emociškai sukrėsta ir sunkiai besusivokia savo mintyse...

– Ne! Ne! Aš susivokiu! Susivokiu savo pačios mintyse, Briusai! Noriu būti su tavimi!

Prisitraukęs ją prie savęs, pasisodinu ant kelių. Velnias, šita kekšė priaugo supisto svorio. Pasuku jos paraudusį, išpurtusį veidą į save. Laikydamas jos veidą už kelių colių nuo savojo, pirštu nušluostau skruostais riedančias ašaras. Primena mano volvo stiklo valytuvus. – Nubraũksiu ašaras nuo tavo veido, brangute, gali manimi patikėti, nubrauksiu tas ašaras. Galioja tos pačios taisyklės, švelniai šnabždu.

Ir šią netinkamą akimirką mano kišenėje pasigirsta radijo ryšio signalas. Nusivylęs pažvelgiu į Bantę.

– Fokstrotas kviečia Z Viktorą BR, atvykite BR, baigiau.

– Supratau, Fokstrotai, baigiau, sudejuoju nuvargusiu balsu.

– Praneškite savo buvimo vietą, baigiau.

– Karik Gleno dvylika, Kastorfainas, baigiau.

– Prašau atvykti į valdybą, baigiau.

– Supratau, Fokstrotai, aš jau vykstu, viskas.

Išvykau, bet prieš tai išdulkinau Bantę miegamajame. Dulkinau neskubėdamas, visada taip elgiuosi su nauja vagina. Paprastai su nauja paukštyte praleidžiu visą savaitgalį, neskubėdamas lepinu jas įvairiausiais gundymais, žaidimais, šampanu, išsineštiniais

patiekalais ir pabrėžtinu dėmesiu visoms toms jų nesąmonėms. Dažniausiai triukas suveikia, ir keliems mėnesiams užsimezga lengvi, niekuo neįpareigojantys santykiai. Geriausia – suteikti naujokei kuo didesnį pasitenkinimą, tuomet ji žinos, kad tu pajėgus tai padaryti, ir kaltins save, kad nesugeba vėl įžiebti tavo ankstesnės aistros. Geri meilužiai žino, kad su kiekviena paukštyte geru meilužiu reikia pasirodyti tik kartą. Padaryk tai tinkamai pirmą kartą ir vėliau galėsi daryti ką nori. Galiausiai po kelerių metų bevaisių savianalizės pastangų jos suvokia, kad tu esi tik savanaudis šiknius, tačiau tu jau gavai, ko norėjai, pasisotinai ir dulkini kokią nors kitą mergiotę.

Bantė yra galinga moteriškė, o Bleidsis, kaip galima spręsti, su namų darbais nesusitvarko. Maniau, kad teks gerokai pavargti, kol ją patenkinsiu, bet stora karvė sudegė kaip petarda. Numanau, kad po Bleidsio čia bet koks pasirodymas būtų labiau nei priimtinas. Rengiantis man sukėlė nerimą iš kelnių sklindantis kvapelis. Tikiuosi, Bantė nieko nepastebėjo. Būčiau protingai pasielgęs, jei būčiau apsimovęs pirktąsias parduotuvėje „C&A"... supistai kvailas kalės vaikas... kokia prasmė pirkti kelnes, jeigu jų nemūvi...

Laimei, ji nieko nepastebėjo, mes atsisveikinome kaip meilužiai ir aš išsinešdinau.

Grįžęs į nuovadą, radau Gasą, jis norėjo sužinoti paskutines fūlės naujienas.

Po Širerio įvarčių praėjusią savaitę Totenheme atsidūriau įdomioje pozicijoje – Piteriui Inglisui ir kažkokiam uniformuotam vėplai iš užpakalio. Pasirengiau atšokti. Piteriui Inglisui iš užpakalio. Nesinori, kad tas šiknius atsidurtų tau už nugaros!

Pamaniau, kad ištverčiau dar vieną salvę į Bantę. Skambinu jai, norėdamas pasikviesti rytoj pas save, bet pasigailiu ir padedu ragelį – tai silpnumo ženklas. Problemos su bobomis kyla ne dėl to, kaip įlįsti į jų kelnaites, o kaip vėliau tas mergas išlaikyti per ištiestos rankos atstumą. Gyvenimas gali susikomplikuoti, o tai yra neblogai, nes gyvenimas be problemų patinka tiktai visiškiems neišmanėliams, nors mano gyvenime jų pakanka jau dabar.

Kai pabai… …utį pasmaukiau
su žurnalu T… …nusprendžiau
Garis Gl… …reikia tik
distanci… …daugybė
Makk… …daili ir,
žinon… …žiagos
iš Hek…

00000000000000 ***Pasiilgau Kito. Taip pasiilgau tos sielos. Kaip gali šitaip gyventi, Briusai, kaip gali versti mus taip gyventi, vienus šiame pasaulyje? Mes turime būti kartu, Briusai, kartu mūsų pačių visuomenėse ir bendruomenėse. Kaip gali tai daryti mums?*** *00000000000000000000000000 0000000000000000000000000000000000 00000000000000000000000000000000*

SPORTININKO PIETŪS

Šiandien Karen Fulton atrodo labai seksualiai. Ji priaugo šiek tiek svorio, kas daugeliui moterų netinka, bet ji atrodo gerai. Tikriausiai atsiliepė šventinis apsirijimas, o gal ji atsisakė klasikinio sekso. Pati geriausia dieta – piskit jas reguliariai! Tuomet nebus laiko žiaumoti supistus biskvitus! Per daug laiko praleidžia ant kilimo su Dramond – štai kokia problema. Galioja tos pačios taisyklės. – Tavo išvaizda verčia iš koto, Karen, sakau jai.

Ji nusišypso, bet šypsena dvelkia lesbietišku šaltuku, tai, kaip suprantu, yra Dramond darbo rezultatas. Toms kosminėms lesbietėms tereikėjo padirbėti liežuviu, kad išvestų juslias mergytes iš teisingo kelio. O grąžinti į doros kelią gali tik pirmarūšis škotiškas mėsos kuolas, nejuokauju. Panašu, kad Fulton gylio seniai niekas nematavo.

Na štai, į kambarį kartu su Inglisu ir Gasu Beinu įeina Superlesbietė Dramond. Kai paaiškėjo, kad Inglisas yra pedikas, Dramond pradėjo su juo elgtis švelniau. Jeigu draugystė su ta supista lesbiete ragana nėra rimtas įrodymas, kad berniokas žydras, vieni dievai žino, kas dar labiau galėtų tai patvirtinti. Inglisas tai žino ir stengiasi išvengti jos įkyraus sukinėjimosi aplink jį.

Šiandien surinkau grupę, tačiau ne visi buvo tuo patenkinti. Lyg man tai rūpėtų: šiandien esu labai užsiėmęs. Vėliau pasimatysiu su Bante, bet iš pradžių turiu nuvykti pas fermerį Hektorą į Penikviką. Atidėlioti negalima, nes mums reikalinga šviesa. Trumpai

pranešu, kad Vurio nužudymo byloje nėra jokių poslinkių. Vėliau pradedu atvirą diskusiją. – Gerai, žmonės, ką naujo jūs iškrapštėte? Gasai? klausiu.

– Vis dar seku Seteringtoną ir Gormaną. Jie trainiojasi aplink tą prakeiktą naudotų baldų parduotuvę, sako Gasas. Vyriokas atrodo paniuręs, prarado dalį įprasto žvalumo! Tikriausiai dėl kokių nors supistų kvaišalų! Pasiruošk kokaino dozę, tu senas rauktasnuki šikniau!

– Rėjus Lenoksas ir kai kurie vaikinai įsitikinę, kad Seteringtonas ir Frenkas Begbis ten prekiauja stipriais narkotikais. Pastebėjau, kad, man paminėjus Rėjaus Lenokso vardą, Gasas nutaisė paniekinamą veido išraišką. – Nenuleisk nuo jų akių, Gasai. Piteri?

– Jokių tos paslaptingos moters pėdsakų. Parodžiau jos nuotraukas beveik visiems „Džemio Džo" darbuotojams, daugumai lankytojų, bet nieko kol kas neišsiaiškinu.

Tu *tikrini* kaip nesveikas išsigimėlis kitų vyrų subines. – Ta mistiška moteris vis dar yra mūsų gyvenime... kaip nuostabu... pasisuku į Amandą Dramond: – Mende, saldžioji mano, kokių naujienų praneša mūsų draugai iš etninių bendruomenių?

– Man atrodo, jums nederėtų šitaip kreiptis į moteriškos lyties pareigūnes, atkerta Dramond.

– Taip! uždainuoju. – Prašau man atleisti, brangute, jeigu kuo nors užgavau, tiesiog iš įpročio. Blogas įprotis, tikrai. Štai kodėl pasikliauju žmonėmis, kurie rūpinasi tokiais dalykais ir visada patars man tokioje svarbioje srityje...

– Aš jums nesu ir brangutė, sako ji. Karen Fulton pritardama linkteli. Dramond sekundę spokso į mane, paskui tęsia: – Klausykite, Briusai, jūs tikriausiai manote, kad esu pedantė, bet pakankamai sunku iškęsti visus įmanomus užgauliojimus ir visuomenės pašaipas, todėl nepakenčiama klausytis patyčių dar ir iš savo kolegų. Tenoriu, kad su manimi būtų elgiamasi kaip su lygia.

Tuomet dirbk kaip visi, skylute, ir liaukis koketuoti su spalvotaisiais.

– Mintis aiški. Na, o dabar – kas naujo iš forumo?

Ji mekena apie Lotiano spalvotųjų viltis ir baimes, susijusias su šia byla. Po susirinkimo prie manęs prisigretina Piteris Inglisas. – Reikia gerai stebėti tą bobą, piktai sako, bergždžiai mėgindamas vaizduoti heteroseksualą.

O taip, Inglisai, tu teisus. Ką gi rengiesi daryti? Ištraukti supistą guminį organą ir išdulkintį ją į subinę? – Teisingai, sakau jam. – Ji nori lygių teisių – tegu dirba tokį patį darbą. Norėčiau pamatyti ją Leite suimančią Leksą Seteringtoną ar Gormaną, ar Frenką Begbį. Kas turės tai padaryti? Tu arba aš, Piteri. Ji tuo metu tvarkys popierius arba konsultuos kokią nors kvailą kekšę, kuriai jos mėšlinas draugužis trinktelėjo į žiaunas.

Man naudinga, kad Inglisas manytų, jog aš – vienintelis likęs jo draugas policijoje. Jis stovi, su neapykanta žiūrėdamas į Dramond, o ši vėl plepa su Fulton. Inglisas yra homoseksualas iš esmės. Nesakau, kad jis vienas iš tų vyrukų, kurie graibo tave už subinės išvietėje, bet jo *mąstymas* homoseksualus. Vertėtų jį demaskuoti. Galioja tos pačios taisyklės.

– Kas eina pas Kroufordą? klausia Gasas.

– Atleisk, Gasai, turiu dingti, sakau, vilkdamasis paltą. Jis gaižiai dvokia šlapimu, bet nors nepamiršau apsimauti naujų kelnių. Kelnių medžiaga erzina mano vidinę šlaunų pusę. – Gavau žinių apie savo bičiulį Okį. Gali būti tiesa, gali būti ir šnipštas. Privalau patikrinti. Pasimatysime vėliau.

Nuskubu laiptais aukštyn į garso ir vaizdo laboratoriją pasiimti trikojo ir vaizdo kameros, juos technikas Pitas Loburnas man paskolino kelioms dienoms. Geras vyrukas, vienas iš nedaugelio policijoje. Nuskubėjęs žemyn, sudedu tuos daiktus ant galinės automobilio sėdynės. Prieš vykdamas į Penikviką filmuoti, Žuvų gamykloje turiu pasiimti Kler. Paskui privalau užsukti namo ir apsitvarkyti prieš atvykstant Bantei. Tam tikra prasme aš dulkinu patį Bleidsį. Taip jam ir reikia, tam supistam kalės vaikui. Pirmyn!

Laimei, gatvėse eismas nelabai intensyvus. Skrieju Taku ir įžūliai pastatau automobilį prie Žuvų gamyklos. Paprastai palieku

savo volvą už kelių gatvių, bet dabar turiu mažai laiko. Meizė su Kler jau laukia ir, laimei, viską paruošė.

– Išgersi puodelį arbatos arba ko nors stipriau, Briusai, meiluti? klausia Meizė.

– Norėčiau, Meize, bet negaliu. Laikas labai brangus. Kler, mano saldžioji, ar tu pasiruošusi?

– Taip, atsako ji. Ji vilki iki kelių siekiančius kailinius, o po jais, tikiuosi, tai, ką nurodžiau. Sprendžiant iš aukštakulnių – taip.

– Tuomet parodyk, įsakau.

Ji praskleidžia kailinius ir pademonstruoja juodą liemenėlę, siauras kelnaites ir kojines su korsetu. Pcha!

– Stebuklinga.

Kler rengiasi apsivilkti sportinį kostiumą ir apsiauti sportinius batelius, bet aš liepiu jai pasiimti viską su savimi ir vykti apsirengusiai taip, kaip stovi. – Automobilyje šilta, variklis veikia, raginu.

– Prižiūrėk ją, Briusai, mus išlydėdama nedrąsiai įspėja Meizė, – ji yra gera mergaitė.

Supistai gera. Patvarkyčiau kekšytę čia pat.

– Pažįsti mane, Meize, nusišypsau. – Gali vadinti mane senamadišku, bet manau, kad su damomis reikia elgtis kuo pagarbiau.

Skriejame aplinkkeliais. Automobilyje griaudėja „Deep Purple“ kūrinys „Highway Star“. Vairuoju automobilį, šalia sėdi karšta vištytė, ir man trūksta tik kokaino dozės! Gerai, kad keliai apytuščiai, nes sunkiai galiu stebėti kelią – mergiotė sėdi šalia manęs, kailiniai prasiskleidžia, matau po jais slypinčias grožybes. Akimirką pagalvoju – velniop viską, tuoj išsuksiu iš greitkelio į kokį kaimo keliuką ir išleisiu šiek tiek per viršvalandžius uždirbtų pinigų.

Keista, bet mane priverčia persigalvoti jos inkštimas. Ji pradeda abejoti dėl mano projekto. – Nesu tikra dėl viso šito, – sako ji užsidegdama cigaretę.

– Liaukis, Kler, tu gerai uždirbsi. Be to, pažvelk į visa tai kaip į galimybę praplėsti savo akiratį, naują patirtį, kuri gali padėti tavo karjerai, įtikinėju. Šneku visai kaip Toulas, kalbantis su visai žaliu uniformuotu kvaileliu, prieš pasiųsdamas jį kovoti su nusikalstamumu. – Tai geras šunelis. Aviganis. Kolis, velniai griebtų. Koliai

yra švelnūs, paklusnūs šuniukai, visi tai žino. Garantuoju, kad vaizdo įrašas bus tik asmeniniam naudojimui. Matys tik Hektoras ir aš. Du tūkstančiai, Kler. Tai geri pinigai.

– Taaip... gerai.

Gerai, kad Hektoras turi pinigėlio. Ūkininkai visuomet skundžiasi sunkia dalia, bet ar jūs kada nors matėte iš tiesų nuskurdusį ūkininką? Jie visuomet stengiasi palaikyti gerus santykius su policija. Turi nuosavybės, o mes saugome ją. Todėl jie instinktyviai linkę palaikyti su mumis geresnius santykius nei kiti. Kaip ir mes, jie linkę į depresiją, jų savižudybių procentas taip pat aukštas. Tik depresija jie suserga tam tikru metų laiku.

Išsukame iš plento ir žvyrkeliu važiuojame prie ūkio. Išgirdęs artėjančio automobilio ūžesį, Hektoras išeina į lauką ir svetingai bei nuoširdžiai pasisveikina. Jis primena tipišką kaimietį: kresnas, raudonveidis, žilais plaukais ir barzda, vilki tvido švarką, plisuotas kelnes ir avi aulinius batus.

– Sveikas, Briusai.

– Sveikas, Hektorai.

Jo akys primena lėkštes. – Kaip gi man vadinti šią gražią jaunąją ponią?

– Kler, prisistato ji.

Jo veidas dar labiau nušvinta. – Man tai begalinis malonumas ir garbė, brangioji, sako jis, imdamas ją už rankos ir vesdamas prie visureigio. Nešinas vaizdo kamera ir trikoju seku jiems iš paskos. Kieme purvina, visur supistai pažliugęs purvas, ir aš stengiuosi neišsitepti savo naujų kelnių.

– Tai jūsų ūkis? klausia Kler.

– Taip, brangioji, šis ūkis mano.

Hektoro ūkis.

– Nuo šio į miestą vedančio plento už mūsų nugaros, jis stabteli ir laisva ranka mosteli į bjaurias, apleistas, virš mūsų iškilusias kalvas, – iki tų kalnų.

Kler išspaudžia nustebusią, vertinančią šypseną. Ta mergiotė pasieks savo profesijos aukštumas. Jai būdingas tas pirmarūšėm kekšėms būdingas instinktyvus vertės supratimas.

Hektoras švilpteli, ir mūsų link lyg raketa atskuodžia kolis. Tą akimirką, kai pamanome, kad šunėkas įsirėš į mus, jis sulėtina greitį ir viauksėdamas iš susijaudinimo ima aplink mus sukti ratus.

– Tai yra Angusas, glostydamas šnopuojančią, susijaudinusią pabaisą, išdidžiai sako Hektoras.

Mes įlipame į džipą reindžroverį.

– Šalta, skundžiasi Kler, prisidegdama dar vieną cigaretę.

– Angusas tave sušildys, sakau sėsdamasis šalia jos ant galinės sėdynės. Šuo atsitupia šalia vairuotojo ant priekinės sėdynės.

Kler abejodama žiūri į savo partnerį.

– Sidabro medalis Karališkojoje Škotijos aukštumos parodoje devyniasdešimt penktaisiais, berniuk? švelniai sako Hektoras ir užveda visureigį.

Šunėkas pasilenkia ir ima laižyti mane šiurkščiu lyg švitrinis popierius liežuviu. – O tu jam patikai, Briusai, šildydamas variklį taria Hektoras.

Važiuojame vingiuotu keliu įšalusioje žemėje pro apšarmojusius medžius, įvažiuojame į proskyną, paskui nuo kalvos nusileidžiame prie daržinės. Kelias baigiasi molio klampyne, kuriai nepavyko iki galo sustingti šaltyje.

Pasisuku į Kler. – Juk tu kilusi iš Aberdino, Kler, todėl turėjai priprasti prie tokių vaizdų. Tavo profesijos atstovių konkurentės ten yra avys? Viskas su tavimi bus gerai. Supratai?

Niekas nereaguoja, o supistas visureigis įklimpęs purve sustoja. Pažvelgiu į laikrodį, variklis riaumoja be jokios naudos, ratai sukasi tuščiai.

Hektoras pasisuka sėdynėje. – Atleisk, Briusai, bet mums prireiks šiek tiek tavo raumenų jėgos. Privalau likti prie vairo, sako jis, nekreipdamas dėmesio į mano šaltą protestuojantį žvilgsnį.

Išsiropštus iš visureigio, mano apavas nugrimzta į purvą. Naujos kelnės... tas niekam tikęs supistas šiknius Hektoras...

Įsiutęs stumiu ir žiūriu į laikrodį, automobilis riaumodamas taško purvą man ant šlaunų, bet nejuda iš vietos.

Kai įlipu atgal į visureigį, Hektoras ir Kler išsiviepia. – Atleisk,

Briusai, bet tu ne visai tinkamai apsirengęs. Juk čia ūkis! Atsargiai, nesutepk Kler!

Kol privažiuojame pašiūrę, tyliu. Tai gana nuošalus, didelis, šlykštus, šaltas pastatas. Mikliai paruošiu kamerą, tačiau Kler atrodo, kad krapštausi pernelyg lėtai.

– Briusai, šalta, paskubėk!

Šviesos vis dar pakanka, bet šalta. Aplink daržinę siautėja vėjas, skleisdamas arktinį ozono kvapą.

– Čionai, Kler, sukomanduoju, – nusivilk kailinius ir iššok iš savo kelnaičių... ar negalėtum atsiremti į tą skersinį ir išskėsti kojas...

– Kaip atrodo, Briusai?.. pro sučiauptas lūpas klausia Hektoras.

– Užgesink tą prakeiktą cigaretę, Kler! Šiek tiek kairiau... štai taip. Hektorai, dabar tavo eilė.

Hektoras prie Kler priveda šunį ir leidžia jam gerai apuostyti ją. Tuomet pradeda dirbti su šunėko kuolu, nepamiršdamas ir savojo. Spokso į Kler ir smauko pro kelnes. Šunėko liežuvis nukaręs žemyn, jo rausvas pimpalas iššoka lyg mechaninio žaislo priedas.

Hektoras paleidžia muziką. Tai jo idėja. Laikydamas įtemptą pavadį, parodo inkščiančiam šuniui į Kler. Tuomet paleidžia šunį.

Gyvulys ją visiškai ignoruoja, staiga šokteli prie manęs, priekinėmis letenomis apglėbia mano koją ir pradeda kaip pasiutęs trintis į ją. – Patrauk nuo manęs tą supistą daiktą, šaukiu, mėgindamas jį atstumti, bet Angusas įsijautė ne juokais: šnervės išplėstos, nasrai iššiepti, iš jų sklinda grėsmingas urzgimas. Atšokęs nuverčiu trikojį su kamera. Sugriebęs pavadį, Hektoras atitraukia nuo manęs šunį, bet mano naujos kelnės jau išteptos šuns sperma.

– Ją, o ne mane! rėkiu kvailai, šnopuojančiai pabaisai.

Vėl viską sutvarkome antram bandymui. Ir vėl tas kvailas supistas daiktas šoka ant manęs. – Visi supisti šventieji!

Plonas rausvas pimpaliukas vėl išspjauna ir sutepa mano kelnes. – Mano supistos naujos kelnės!

– Atleisk, Briusai, truktelėjęs pečiais, Hektoras sugriebia bepročio šunėko antkaklį. Kler pradeda kvatoti, garsiai, kaip kumelė – hyy-ha-ha.

– Tas tavo šuo yra supistas pederastas, keikiuosi, rodydamas į tą pislių.

Hektorui pakanka įžūlumo suvaidinti užsigavusį. – Šis šuo apvaisino tiek kalių medalininkių, kiek tu suvalgei karštų pietų, sūnau, niurzga jis. – Paprasčiausiai tu jam patinki.

– Tu man taip pat patinki, Hektorai, bet aš supistai nenoriu tavęs išdulkinti. Šis šunėkas yra supistas pedikas, ir viskas!

Hektoras pradeda guosti šuniuką, lyg aš būčiau įžeidęs jo geriausius jausmus. – Paprasčiausiai jam visa tai yra nauja, ir tiek.

– Ne aš turėčiau jam patikti, o ji! Parodau į vėl kailiniais vilkinčią Kler. – Privalome kažką sugalvoti... kažką padėti ant jos... šunų ėdalo ar panašiai.

– To dar trūko, jokiu supistu būdu, suniurzga Kler. – Nenoriu, kad šitas daiktas suėstų mane gyvą!

– Aš tik garsiai mąstau, sakau. Mėginu išvalyti savo kelnes nosine, bet nuo tik dar blogiau, nes, be šuns spermos, ištepu jas snargliais ir kvaišalų likučiais. Kokia supistai sumauta diena.

Pamėginame viską dar kartą, bet ir vėl šunėkas šoka ant manęs. Mano naujos supistos kelnės suniokotos. Visa tai beviltiška, bergždžias laiko gaišimas. Pradeda temti, ir mes prarandame savo progą. Aš tyčia atsitiktinai užminu ant aviganio uodegos, ir tas šiknius, garsiai sulojęs, ima gailiai smerkiamai inkšti.

– Žiūrėk po kojomis! Ar viskas gerai, berniuk? burkuoja Hektoras. Kler smerkiamai žiūri į mane.

Ji bus išdulkinta, jokios abejonės. Kaip tik užteks laiko greitukui mano automobilyje ant galinės sėdynės. Pasiūlau jai, bet ji praneša liekanti pas Hektorą užsidirbti šiek tiek grynųjų. Jie susikabina rankomis ir meiliai apsikeičia šypsenomis. Šikniai. Išvykstu namo, sustoju prie Kroufordo nusipirkti maisto.

Norėjau tas kelnes apsimauti Bantės vizito proga. Esu priverstas padėti jas ant skalbti paruoštų drabužių kalno ir iš purvinos dvokiančios krūvos išsitraukti ne tokias suteptas kelnes. Ši vieta – kažkoks mėšlanamis. Dvokas stipresnis nei Hektoro daržinėje. Ką galėjau, sugrūdau į šiukšių maišus, nušluostęs drėgnu skuduru,

pablizginau paviršius ir su dulkių siurbliu išsiurbiau grindis. Kai suskambo durų skambutis, mane buvo išpylęs prakaitas. Išjungiu dulkių siurblį ir giliai atsikvepiu.

Įeina Bantė, ir aš vedu ją tiesiai į miegamąjį, kur jau buvau pakeitęs paklodę, užklojęs lovą antklode, ir paguldau ją tiesiai ant jos. Bantė gerai paruošta, iš jos pilasi kaip iš Niagaros krioklio ir jos vagina plati kaip miesto aplinkkelis. Panaršęs tarp savo įrašų, paleidžiu „Bachman Turner Overdrive“ gabalą „You Ain't Seen Nothing Yet's“. Pro gretimas duris sklinda keisti krušimosi garsai. Stronakas kažką dulkina, tikriausiai tą kekšytę, kuri dirba viešbučio bare; manau, kad tai jos automobiliukas stovi prie namo. Žinoma, juk Džulė išvažiavo į kažkokius idiotiškus kursus, jis pats man sakė. Negaišdamas laiko įeinu į Bantę. Ji tam tinka, stiprus, tylus tipažas. Stronako lovos galvūgalis daužosi į sieną, tą patį darome ir mes – prasideda šiokios tokios varžybos. Parodysime tam šikniui. Laimei, Bantė niekaip negali pasitenkinti. Šis žaidimas užsitęsia, ir Stronako jau negirdėti. Prireikia daugybės laiko, kol Bantė pasitenkina, viskas užsitęsia, netgi nepatogu, bet laikausi sukandęs dantis. Ji užbaigia ir man atrodo, kad mes pralaušime sieną ir įvažiuosime į Tomo Stronako miegamąjį. Tai bent spektaklis būtų! Tos pačios taisyklės!

Mes grimztame į pokopuliacinį snaudulį, dar spėju patenkintas pastebėti, kad Stronako pusėje tyla. Štai ko jam supistai trūksta – ištvermės futbolo aikštėje ir lovoje.

Kai mes pabundame, paruošiu lengvus priešpiečius iš Kroufordo patiekalų, nusipirktų pakeliui į namus. Paskui išsiblaškęs išklausau atsakiklio įrašus, tarp jų ir lengvabūdiškai paliktą kvailio Bleidsio.

Jo kalba girdėti iškart po mano dukters kalėdinių sveikinimų. Akies krašteliu stebiu, kaip Bantė sustingsta. Tada vėl prasideda jos isterijos priepuolis. Tai panašu į pakartotinį orgazmą, bet šį kartą kekšę purto įsiutimas, o ne seksas.

– Tai jis! Tavo atsakiklyje! klykia ji.

– Bante, juk čia Klifas, sakau. Jis paprasčiausiai kvailioja.

– Bet tai jis! Tikrai primena jį!

– Kiekvienas gali šitaip kalbėti! Mančysteris! atvirai sakau.

– Tai jis! Tai jis! Skambinu į policiją! Tas apgailėtinas kalės vaikas! Turėjau suprasti! Gyventi kartu su iškrypėliu! Ko tik jis neprisigalvodavo! Turėjau susiprotėti! Kokia buvau kvailė!

Ji apsipila ašaromis, tušas plaukia per veidą. – Priversiu jį kentėti!

Vėl tas žodis.

– Bante... mes negalime griebtis kraštutinumų... tikriausiai yra koks nors tobulai protingas paaiškinimas, kodėl Klifas...

– Ne! Negink jo! klykia ji.

– Neginu, tik sakau, kad mums reikia nusiraminti, tariu. – Jeigu Klifas iš tikrųjų tyčiojosi iš mūsų, tai, patikėk manim, jokia supista žemės jėga nesustabdys manęs – aš jį plikomis rankomis sudraskysiu į gabalus. Patikėk manim, sakau, tvirtai žiūrėdamas jai į akis, ir, kai pamatau, kokia neapykanta sublizga jos akyse, pradedu gailėtis to pusgalvio. – Bet mes privalome įsitikinti.

– Aš įsitikinusi! Esu supistai įsitikinusi... Ak, Briusai... dejuoja Bantė, jos veidas perkreiptas kančios. Staiga ji pasižiūri į mane. – Ką jis minėjo apie juostas? Jis kažką sakė apie įrašus! Kas tai?

Apsimetu, kad man trūksta oro. – Klausyk, Bante... tai yra... viešpatie, tai taip sunku.

– Pasakyk man!

– Klifas buvo... Klifas ir dar keli vyrukai iš ložės... jie...

Ji lyg maniakė žiūri į mane.

– Jie gaudavo vaizdo įrašų iš vieno vyruko ložėje. Ūkininko. Tai ne mano skonio įrašai. Žinoma, aš žinojau, kokie tai vaizdo įrašai, bet maniau, kad kiekvienas turi pats nuspręsti, ką žiūrėti. Klifas užsimanė jas peržiūrėti čia ir nenorėjo, kad tu ką nors žinotum. Akivaizdu, kad jis manė, jog tu prieštarausi.

– Kokios tai juostos...

Nuėjęs prie spintelės už teliko, ištraukiu porą fermerio Hektoro rinkinių. – Tai pornografiniai įrašai. Pats jų niekuomet nežiūrėjau, bet galiu įsivaizduoti, kas ten įrašyta.

– Žinojau tai! Noriu pamatyti. Paleisk vieną!

– Bante, nemanau, kad tai būtų išmintinga.

– Noriu žinoti viską! Noriu viską žinoti apie jį. Tikrąjį! sukūkčioja Bantė.

Apsimetu, kad dvejoju, tačiau Bantė užsispira. Mes truputį pasižiūrime „Vibratorių skerdynes“, Bantę supykina ir ji nulekia į tualetą išsivemti kaip tik tada, kai aš pradedu įsijausti. Ji pamatė pakankamai.

Šiek tiek ją apraminęs, iškviečiu taksi. Buvau įsitikinęs, kad ji paskambins į policiją ir pateiks oficialų skundą prieš Bleidsį. Neryžtingai mėginu ją atkalbėti, švelniai raginu paskambinti Klifo motinai, suteikti jam šansą viską paaiškinti ir kitą veidmainišką mėšlą, bet žinau, kad ji jau apsisprendė. Vakarop man į ložę paskambina Gasas ir pasako, kad jie rengiasi sulaikyti ir apklausti Bleidsį. Geros žinios sklinda greitai. Vėliau gaunu žinutę nuo Bantės, ji praneša kartu su Kreigu vykstanti pas savo motiną. Ji nenori būti namie, kai jis grįš iš Niumarketo.

Aplinkybės klostosi man palankiai, todėl galima pamiršti tą nesąmonę su kvailu šunimi. Atidaviau Rėjui Lenoksui atliekamą bilietą, ir po pintos alaus „Antikvariato“ alinėje mes patraukiame į „Šeratono“ viešbutį, kur rengiami pietūs Stronako garbei. Esu šiek tiek susirūpinęs, nes po mūsų mažo kaimyniško susidūrimo Kalėdų dieną su juo dar nesikalbėjome.

Žinoma, aš pasigersiu, bet sėdu į savo automobilį; jei per daug nusitašysiu, pasiimsiu jį vėliau. Įjungiu radiją. Selin Dion dainuoja tą klaikią dainą, kurią ji buvo tiesiog priversta sudainuoti. Lenoksas kažką tauškia apie departamento mėšlą, o Dion užsičiaupia, ją pakeičia „Eurythmics“. Dabar Lenoksas trydalioja, kaip jį užkniso Gasas.

Vairuodamas girdžiu, kaip dainininkė Enė Lenoks stena man kažką į vieną ausį, o Skylė Lenoksas tą patį daro į kitą.

Mano nuostabai, Stronakas nuoširdžiai mane pasveikina. Galimas daiktas, jis nori praeitį palikti praeičiai, o gal nujaučia, kad jeigu kas nors bus ne taip, galiu sumauti jo didįjį vakarėlį. Mes su Lenoksu be ceremonijų prisėdame prie jo stalelio; jis nelabai patenkintas, nes ten jau sėdi buvęs Anglijos rinktinės puolėjas Rodnis

Dolakras. Stebuklų stebuklas: Dolakras atvyko. Dalglišas ir Saunesas atvykti negalėjo; abu pradėjau geriau vertinti. Aš apstulbęs, kad Dolakras vis dėlto atvyko, bet greitai išaiškėja, jog tikroji Dolakro ir jo agento apsilankymo Škotijoje priežastis – jo paties parodomųjų varžybų su „Celtics" organizavimas.

Įprastiniai nesiliaujantys pokštai, kad fūlę žaidžiantys vyrukai yra šios žemės druska, moterys tinka tik skalbti, maistui virti ir pasidulkinti. Džiūgauju, kad Stronakas, atsidūręs Dolakro šešėlyje, jaučiasi nejaukiai, nors malonumą supistai gadina subinlaižys Lenoksas, triedžiantis kažkokias nesąmones iškilmių kaltininko garbei. Kada paskutinį kartą Lenoksas buvo stadione ne tarnybos reikalais?

Maistas gana geras. Pradedu nuo krevečių salotų, paskui imuosi kepsnio, grybų su svogūnų griežinėliais, vėliau – torto „Juodasis miškas". Stronakas su Dolakru pasirenka makaronus, o Lenoksas – Kijevo kotletus. Aplink stalą trinasi keli prielipos, daugybė vietinės reikšmės fūlės įžymybių. Jie stengiasi įlįsti Dolakrui į akis, kol jis garsus. Stronakas, pritardamas Lenokso subinlaižiavimui, liovėsi varžytis su Dolakru ir dabar šildosi jo šlovės spinduliuose.

Privalau pripažinti, kad tas anglų šiknius Dolakras gerai perprato mus, idiotus. – Šitas šiknaskyles visada galima nupirkti penkiais ar dešimčia tūkstančių pigiau, o sudėjus tai gali reikšti apie ketvirtį milijono papildomų svarų banko sąskaitoje. Man tereikia sužaisti ta sena airiška korta. Manau, kad reikėtų parodyti kokį triuką, sako jis ir mirkteli savo agentui. – Matot, pora bičiulių anglų kurį laiką žaidė už Airijos Respubliką. Jie išmokė mane tų idiotiškų airiūkščių dainų.

Kažkas pakiša laikraštį „Evening Post". Jame išspausdintas pokalbis su Rodniu:

> Išaugau didelėje airių šeimoje šiaurės Londone, ir visi mūsų artimieji senojoje tėvynėje buvo pamišę dėl keltų. Beprotiškai norėjau apsivilkti žalius futbolininko marškinėlius.

– Iš pradžių paminėjau dryžuotus futbolininko marškinėlius, juokiasi jis. – Negalėjau pamiršti, su kokia apranga jie rungtyniavo!

Ačiū Dievui, žurnalistas buvo supratingas! Man tos airiūkščių komandos visos panašios. Tas pats šūdas, ar ne? Vis dėlto aš paimsiu jų pinigus! Dešimt tūkstančių pradžiai: ant jų nenusičiurkši, ar ne?

Pamačiau, kad tai išgirdęs Stronakas nuraudo.

Dolakras pasakė sąmojingą kalbą, taip pat ir Škotijos pirmojo padalinio valdytojas, bet kiti pirdžiai čiulbėjo tik tam, kad girdėtų patys save. Dolakras išvyko anksti, nes prasidėjo aukcionas. Marškinėliai, su kuriais jis prieš kelerius metus žaidė Anglijos rinktinėje savo paskutinėse varžybose su Čekija, buvo parduoti už pusantro šimto svarų ir nukeliavo į Tomo labdaros fondą. Juos nupirko Alanas Bičas, prekeivis santechnika ir labdaros komiteto narys.

Pasibaigus vakarėliui Lenoksas išvažiavo, o aš nusprendžiu, jog esu per daug užsikrušęs, kad galėčiau vairuoti, todėl kartu su Stronaku vykstu namo taksi. – Tas Rodnis Dolakras – linksmas pasakotojas, šypsausi, – išgirdau įdomių istorijų apie fūlę.

– Arogantiškas angliškas šiknius, išspjauna Stronakas.

Įėjus į namus, paskambina Širlė. Nekeliu ragelio, tegu kalba atsakikliui. – Brriiuuusssaaiii... man reikia pasikalbėti su tavimi, Brriiiusssaaaiiii, inkščia aparato iškreiptas jos sielvartingas balsas.

– Tai labai svarbu... paskambink man, Brriiiiuuusssaaiiiii... prašau...

Įjungęs privatų televizijos kanalą, žiūriu vieną iš Hektoro įrašų, jame yra keletas gerų stambių subinės dulkinimo kadrų. Tokie vaizdai niekada nesiliauja manęs stulbinę, neišmanau, kur jie nusamdo aktorių, sugebančių šitaip dulkinti senas subines. Jų kuolai turėtų būti gerai sutepti. Kita vertus, šitų kekšių šiknaskylės tikriausiai ištampytos kaip kalių, pagimdžiusių dešimt vaikų.

Širlė. Tik nepainiok manęs su tuo, kam tai galėtų rūpėti, brangioji.

Einu nusišikti. Prarijau šiek tiek Rosio laisvinamųjų, bet kirminų nematyti. Nebus naudos, jei atsikratysite tik jų kūnų dalimis, reikia pašalinti galvą, nes kitaip jie vis augs. Pamėginu atsijungti, bet jaučiuosi sumautai ir užmingu su įžiebta šviesa. Tie šikniai, apribodami viršvalandžius, žudo mane.

Man re

00000 Vaikystėje supratai, kad šalia yra tavo motina, o tėvas visada buvo šešėlyje. Niekada nejusdavai iš jo šilumos ar švelnumo. Kai pamėginai priartėti prie jo, jis atstūmė tave. Kartkartėmis matydavai, kaip jis žiūri į tave, žaidžiantį ant kilimo. Žiūrintį į tave, žiūrintį už tavęs. Tu atsisukdavai į jį ir nusišypsodavai, nes buvai geras berniukas ir norėjai suteikti džiaugsmo tėtčiui, norėjai, kad jis mylėtų tave, bet tėvas tik sumirksėdavo ir nusigręždavo. Tu lioveisi bandęs artėti prie jo. Užteko vien žvilgsnio. Tuomet jis pradėjo kankinti tave. Su anglimis. Vertė tave ragauti anglių, ragauti purvo. Tu nieko negalėjai suprasti. Ką gi tu padarei? Kodėl jis taip elgėsi? Ką turėjai daryti, kad išvengtum šito? Kai verkdavai naktimis, tavo motina prieidavo. Tu esi geras berniukas, Briusai, tu esi mažasis mamytės berniukas, sakydavo ji. Vis dėlto jos meilėje atsispindėjo liūdesys. Iš pat pradžių žinojai, kad su tavimi kažkas negerai. Vėliau atsirado kūdikis. Brolis. Jis menkai tave tedomino, bet visi mylėjo tą kūdikį, tavo mažylį brolį Stiveną. Tavo tėtis, tetos ir dėdės mylėjo tą kūdikį. Manei, jeigu taip pat mylėsi jį, visi pamatys, kad esi geras berniukas, galbūt pamils tave. Pažvelgęs į vaikišką lovytę, palietei mažą kūdikio rankytę. Tavo tėvas šiukščiai atstūmė tave. Jis vos neišnarino tau peties. Nesiartink prie jo! Niekada net pirštu neprisiliesk prie jo! Plykstelėjo jis. Tu neverkei. Tiesiog nuleidai galvą. Tavo mamytė priėjo ir nusivedė tave šalin. Jos žvilgsnis, gailestis akyse, kurio pradėjai nekęsti beveik taip pat, kaip ir savo tėvo tyčiojimosi. 000000000000 000000000000000000 nedaryk 0000000000000 0000000000000 ne 00000000 ne 0000000000000 00000000 nedaryk to 0000000000000000000 0000000 palauk 000000000000 palauk 000 00000000000000 tas skausmas 0000000

Ma ... usi
da ... liai
juo ... , po to
laisvi ... lauk iš
supis ... daiktas
viduje ... iau savo
subinę, ... kabo kaip
makaron ... ia sugriebti
to daikto supistą galvą, bet negaliu ištraukti to kalės vaiko lauk.

Nusprendžiu, kad šiandien darbo jau nebus, todėl pildau OTA–17 viršvalandžių formas ir žiūriu vaizdo įrašus, kol akys pačios užsimerkia. Atsibudęs pamatau, kad jau vakaras. Tik tuomet sugrįžtu atgal į gyvenimą. Gerai nusnūdau. Dabar galiu toliau veikti.

Ką turėjau, viską sušniaukščiau, betgi daba aš labay nooriūū. Mygiu Rėjaus Lenokso buveinės durų skambutį. Tai geriausias būdas iki ko nors prisiskambinti. Policijos būdas. Vienas lengvas stuktelėjimas į duris, ir iškart išgirsti būdingus buto gyventojų, lyg išgąsdintų žiurkių, šmižinėjimo garsus, akivaizdu, kad jų apgailėtini gyvenimai skendi nusikalstamumo liūne. Lenoksas daro kažką, ko neturėtų daryti. Durys atsiveria. Pas jį yra paukštytė, ji kaip tik susiruošė išeiti.

– A, čia tu, Briusai, sako Lenoksas, – tai Trudė.

– Malonu susipažinti su tavimi, brangute, pakeliu jos plaštaką iki savo burnos ir pabučiuoju – ekstravagantiškas gestas. Tikrai, verta keturiasdešimties pasismaukymų. Mmm hmm. – Malonu su tavimi susipažinti, Trude. Rėjus man nepasakojo apie tave. Tai jo aplaidumas, nusišypsau. Pasisuku į Lenoksą, šis atrodo perbalęs. – Dabar suprantu, kodėl slėpei tokį lobį nuo tokio ieškotojo kaip Briusas Robertsonas!

Ji nusišypso ir pasišalina, Rėjus tuojau pat atgauna savitvardą.

– Skanus kąsnelis, Pone Lenoksai, sakau pritardamas.

– Daili mergytė, apsimestinai pompastiškai sako Lenoksas. Jis jau išsitraukė savo atsargas ir pradėjo ruošti kokaino dozes. Kad ir ką sakytum apie šį vyruką, jis išmano vieną dalyką: kai yra po ranka svaigalų, jis išraus kanopomis dirvą. Pisom šiandien darbą, net ir vakarinę pamainą.

Aš įšniaukščiu vieną kokso dozę. – Tikiu įstatymu ir tvarka. Tai veikla, vertimas paklusti... Jėzau... geras mėšlas... apie ką čia aš, o taip, vertimas paklusti įstatymui ir tvarkai. Noriu pasakyti, kad mes suprantame, jog tie įstatymai – tikras mėšlas, todėl nėra prasmės patiems jų laikytis, nors mūsų darbas – priversti kitus jų laikytis. Problema ta, kad dauguma žmonių yra silpni, todėl jeigu neturėsime tų sušiktų įstatymų, nebus jokios tvarkos, bičiuli. Tos pačios taisyklės.

– Sutinku, Rėjus parodo į mane ir pasilenkęs prie veidrodžio išsivalo pilną miltelių nosį. – Pcha... Kartais pagalvoju, kad geriausias būdas sutvarkyti visą šitą jovalą – leisti mums bet kuriuo metu šaudyti į visus šiknius, kuriuos, mūsų manymu, būtina nušauti. Atsižvelgę į savo patirtį ir profesionalumą, mes atrinktume tinkamus kandidatus. Įsivaizduok, kiek supistų šunsnukių žiūrėtų į tave lyg atsiprašinėdami...

– Nigeriai čia, Londone, ir aborigenai Sidnėjuje šypsosi ir sako „taip, šefe“, kaip jie darydavo senais gerais laikais tose supistose plantacijose...

– ...Paukštytės ateina ir orališkai tave patenkina, kad neištaškytum jų supistų makaulių...

– ...bet svarbiausia – supistai iššaudyti tuos pusgalvius, šypsausi ir šaunu pirštu sau į galvą, imituodamas šūvio garsą, staigiai trūkteliu galvą ir įsivaizduojamą pistoletą į priešingas puses.

– Geras koksas, Briusai?

– Per geras pusgalviams, Rėjau. Per daug geras pusgalviams. Nemulkinu tavęs, mano brangus drauge.

– Rėjus Lenoksas. Tvirtas vyrukas ir geras policininkas. Man nerūpi, ką kiti sako.

Sušniaukštę dar po dozę, aplankome kelis barus, paskui vėl grįžtame pas Rėjų jau su maistu ir nauja porcija kvaišalų. Tas šiknius verčia mane visą naktį klausytis savo sumautų muzikos įrašų. Mėgina įtikinti mane, kad – „The Vevrve“, ar kaip juos ten vadina, yra geresni už „U2“ ir „Simply Red“! Koks mulkis tas Lenoksas! Man nusibosta, išėjęs patraukiu į miestą. Tegu mane kas iškruša, jei aš mokėsiu už taksi. Manau, kad pavėlavau į paskutinį autobusą. Supistai šalta. Pasuku į Sent Endriu Skver stotį pasižiūrėti, ar yra reisų į sumautas užmiesčio gyvenvietes, kad galėčiau nuvykti į Kolintoną.

Atrodo, man pasisekė – stotyje trypinėja dar du žmonės. Akies krašteliu pastebiu pasieniu kiūtinantį kažkokį prietranką. Jis eina pailsėti po stoties stogu. To pusgalvio akyse matau kažką panašaus į baimę, nes jam tik dabar toptelėjo į galvą, kad nesvarbu, kiek tu išgersi, vis tiek bus per mažai, kad užmirštum šį niekingą ir apgailėtiną gyvenimą.

Pažįstu jį.

Alanas. Alanas Loutonas. Kadaise buvo Streiko komiteto narys. Kaip sekasi, Alai, bičiuli? Kuo vertiesi dabar, praėjus dešimčiai metų, kai buvo uždaryta paskutinė šachta? Kaip gyveni dabar, kai gimtajame miestelyje tavęs niekas nelaiko didvyriu socialistu, o tik nuobodžiu senu latru.

Reikalas ... ena ten kaime ir sėdi pasipūtęs, t ... s jau praeity. Kaip sekasi? Mes n ... aip sekasi.

00 streikas 0000 dalyvavai
dviejuose streikuose, Briusai
0000000000 kada pirmą kartą
pamatei purvą 0000000 Trys
streikai, ir tave atleido 000
sename žaidime su įstatymais

Bet nesijaudin...

– Sveikas! Alanas, ar ne? Kas tai? linkteliu į auksinę „Carlsberg Special“ skardinę, kurią jis laiko rankoje. – Iš violetinių jau negeri? Įgavai buržuazinių įpročių? O gal susitvarkei?

Jis žiūri į mane mėgindamas sufokusuoti žvilgsnį.

– Briusas! Briusas Robertsonas, sakau jam. – Prisimeni mane? Įstojau į policiją prieš pat streiką! Visuomet sakiau: jeigu negali sumušti jų – prisidėk prie jų. Kaip tau sekasi? Ką veiki? Politikuoji, žinoma. Visuomet mėgai viešas kalbas!

Loutonas kažką neaiškiai suniurna, tikriausiai pažino.

– Atrodo, praradai įgūdžius? Praradai savo oratoriaus gebėjimus? Tiek to, turiu lėkti, pasimatysime, apsisuku ir einu per stoties aikštę. Už nugaros girdžiu piktą riaumojimą.

Aš, mes, aš, mes supratome tik porą žodžių.

Purvas.

Kitas žodis – kekš

Jokiu supistu būdu kažkoks pusgalvis, prasigėręs latras nekruš man smegenų. Tai aš, Briusas. Kitų čia nėra. Ne jam mane koneveikti. Loutonai. Menkysta. Niekas. Supistų bergždžių socialinių problemų, kurias reikia iškuopti, rinkinys. Iš tikrųjų jis yra purvas, tikra šiukšlė.

Kitame autobusų stoties gale du uniformuoti vėplos kalbasi su Rytų Škotijos transporto kompanijos inspektoriumi. Prieinu prie jų.

– Sveiki, pareigūnai, parodau savo pažymėjimą.

– Sveiki, nervingai atsako vienas jų.

– Kiek metų jūsų senelei? klausiu.

– Trys šimtai šešiasdešimt du, atsako jis.

– Gera ložė. Dougis Milaras vis dar didysis magistras?

– Taaip...

– Ką gi, pareigūne...

– Kameronas, pone.

– Ką gi, pareigūne Kameronai, siūlau jums ir jūsų kolegai ištraukti pirštus iš savo subinės. Ar jūs įspėti, kad policijos pareigūnai privalo netoleruoti nusikaltimų ir nepadoraus elgesio viešose vietose?

– Taip... mes... mikčioja tas pienburnis.

– Jei teisingai supratau, jūs čia budite?

– Taip, pone.

– Džiaugiuosi tai girdėdamas. Ten, kitoje aikštės pusėje, yra supistas valkata, parodau į Loutono pusę. – Įžeidinėja keleivius, taip pat ir mane. Suimkite tą šiknių arba man teks užsiimti jumis dviem būdais. Tiek policijoje, tiek ložėje. Aišku?

– Taip, nervingai sako vienas jų ir pasisuka į porininką. – Eime.

Jie abu nubėga per aikštę ir griebia nieko nesuvokiantį Loutoną.

Man visuomet patiko Loutonas, tačiau nuo tų šlovingų streikų dienų jis taip nieko ir nepasiekė. Viskas, ką galiu dėl jo padaryti, – šiek tiek atgaivinti jo atmintį. Žiūrėdamas, kaip vargšą krušlių tempia ir grūda į policijos mašiną du mėlynomis uniformomis vilkintys vyrukai, jaučiuosi lyg grįžęs į praeitį.

ČARLIO PASIRODYMAS

Naujasis Saut Saido biuras iš pirmo žvilgsnio atrodo nekaip: ant stiklinių durų riebūs pirštų atspaudai, ant skelbimų lentos žymės nuo užgesintų cigarečių ir prastai išspausdinti išblukę atvirukai. Ore tvyro dezinfekanto, naudojamo visose nuovadose, kvapas, kad užgožtų šlapimo dvoką, net ir tuomet, kai jo ten nėra. Kažkokia sena karvė prie stalo kvaršina seržantui galvą. Tai Samis Braisas, o jis per daug geras profesionalas, kad leistųsi išvedamas iš pusiausvyros. – ...suprantu, sako jis, – bet kol nėra pareiškimo, mes nieko negalime padaryti.

– Kaip man pateikti pareiškimą? klausia ji.

– Jūs turite kreiptis į artimiausią nuo nusikaltimo vietos policijos skyrių.

– Bet man sakė, kad bet kuris policijos skyrius... ji vos neverkia iš nevilties.

– Į bet kurį policijos skyrių, jeigu pateiktas pareiškimas.

Mirkteliu Samiui, neblogas vyrukas, nors ir uniformuotas vėpla, paskui užlipu į viršų pasimatyti su Deiviu Maklaflinu.

Detektyvas seržantas Maklaflinas iš Saut Saido tiria Bleidsio bylą. Šis, grįžęs iš gimtojo Niumarketo, ne tik nerado savo žmonos, bet ir uždarytas į kalėjimą atsako į mūsų tardytojų klausimus. Maklaflinas tam tinka: suskretęs rudaplaukis kalės vaikas supistai šlykščiu popiežišku vardu, šlykštus rasinių vėmalų gabalas. Pats tas, ko reikia Brolio Bleidso bylos tyrimui. Iškrypėlio Brolio Bleidsio. – Tu gerai pažįsti Klifą ir Bantę Bleidsius? teiraujasi jis.

Žinoma, mums kalbėtis su šituo strazdanotu pusgalviu šlykštu, bet tai padeda mūsų tikslams. Nutaisau susirūpinusį veidą. – Taip, Deivi, draugavau su abiem. Pažinojau Bleidsį, ee, Klifą Bleidsį, porą metų, bet su Bante susipažinau neseniai. Ji išgyveno gana sunkius laikus, nes ją terorizavo tas ligotas iškrypėlis, todėl Bleidsis paprašė manęs pagalbos.

– Ar tau nebuvo atėjusi į galvą mintis, kad tie skambučiai būtent jo darbas?

Aš lėtai, apgalvotai nuryju seilę. – Deivi, dirbau policijoje ilgiau, nei galiu prisiminti, esu tyręs daugybę tokių bylų. Turiu pripažinti, kad jàu ko, bet tokių minčių tikrai neturėjau, papurtau galvą. Dabar suprantu, kad šiame žaidime jam svarbiausia – rizika. Jis onanizavosi ant manęs! trenkiu kumščiu į stalą.

– Nesigraušk taip dėl to, bičiuli, sako susirūpinęs Maklaflinas. Kaip popiežininkas, atrodo neblogas vyrukas. – Mums visiems tenka atsijungti ir gyventi savo gyvenimus. Kartais mes paprasčiausiai klystame dėl žmonių.

– Bet jaučiuosi supistu idiotu, Deivi...

– Briusai, juk negali savo asmeniniame gyvenime įtarinėti, kad kiekvienas tavo bičiulis yra Džekė Trent. Tiesą sakant, išėję iš darbo, mes tuoj pat pamirštame jį ir tampame paprastais žmonėmis.

Gal tu taip ir darai, bet esi popiežininkas. Kadangi visi tavo šeimos nariai tikriausiai yra nusikaltėliai, *privalai* užmiršti darbą.

– Noriu pamatyti jį...

– Nemanau, kad tai gera mintis, Briusai...

– Duok man dvi minutes. Aš to išgamos nė pirštu nepaliesiu, prisiekiu.

– Gerai, sako jis, kilstelėdamas rudus antakius. Maklaflinas gali būti sumautas katalikas, šiknius abortų priešininkas, bet jis yra policininkas iki kaulų smegenų.

Nueinu į sulaikymo kamerą, kurioje sėdi sulaikytasis Bleidsis. Prie jo stovi uniformuotas vėpla, bet man įėjus pasišalina.

Bleidsis nieko nesako, bet jo akys dega ir nekantriai laksto. Jis džiaugiasi mane pamatęs. Šitas patetiškas kalės vaikas iš tikrųjų džiaugiasi mane matydamas!

Jis mano, kad aš draugausiu su apgailėtinu iškrypėliu. Geriau iškart jį nusodinsiu. – Tu supistas mažas šikniau! plyksteliu. – Supistas apsitriedėli... tu supistai maustei mane nuo pat pradžių! Sugalvojai visą tą supistą mėšlą apie Frenką Saidbotomą! Tu masturbavaisi man tiesiai prieš veidą, tu supistas šikniau!

Bleidsis atrodo sugniuždytas. – Ne... protestuoja jis. Jis atrodo taip liūdnai, kad man sunku ištverti jo žvilgsnį. Trumpam nusisuku, bet viršų paima sportinis smalsumas ir aš vėl pažvelgiu į jį.

– Briusai, tu privalai manimi patikėti – tai ne aš!

– Nevesk manęs iš kantrybės, nes sugrūsiu tavo galvą į tavo supistą subinę, tu supistas šikniau! Aš žengiu jo pusėn, ir jis užsidengia rankomis. Sustoju ir nusisuku, paskui atsigręžiu į jį. Mąstau apie visas tas savo iškęstas neteisybes ir pažeminimus, ko šis apgailėtinas šiknius niekada nepatirs. Išskėtęs rankas, sudejuoju, – Kodėl, bičiuli? Kodėl, po galais, Klifai, tu tai padarei? Kodėl tu įtraukei mane į visa tai? Maniau, kad mudu esame draugai!

– Aš nieko nedariau, mes esame draugai! gailiai dejuoja Bleidsis ir jėgos jį apleidžia. – Aš to ned-ddad-dariau... nedd-da-ddariauu... jis dūsta, norėdamas sutramdyti raudą, sukanda savo languoto švarko rankovę.

Nemalonu matyti šitaip raudantį suaugusį vyrą. Jokios supistos savitvardos. Ar jūs kada matėte, kad taip supistai sugniužčiau, ar jūs žinote, kiek mėšlo esu patyręs? Užsikruškit! Mes ištveriame. Jis nusipelno mirties, nusipelno, kad jį privestų iki savižudybės ir mirties. Kaip Klelas. O, taip, jeigu būtų mano valia, visi tokie užsikrušėliai baigtų taip pat: savotiška natūrali psichinė selekcija. Sėdėčiau prie pasitikėjimo telefono ir daryčiau paslaugą žmonijai – visiems paskambinusiems sakyčiau: manau, kad jūs visiškai teisus, jausdamas tokią neviltį. Leiskite pasauliui atsikvėpti ir pats užbaikite savo apgailėtiną gyvenimą. Jeigu jums tam reikia pagalbos, atvyksiu per penkias minutes. Bleidsis. Jis yra supista nesąmonė. Kodėl turėčiau terliotis su visu tuo mėšlu? Cha, dar ko! Tikrai nemanau. Žiūrėdamas į jį pradedu dažniau kvėpuoti. – Norėčiau patikėti tavimi... norėčiau supistai patikėti tavimi... Aš supistai

dingstu iš čia! raunuosi lauk iš to kambario, pakeliui nuverčiu kėdę ir girdžiu Bleidsį dejuojant: – Briiiiuuussaaiii... einu lauk.

Išėjęs iš kambario susitvardau. Grįžtu į tardymo kambarį. – Jam protas pasimaišęs. Visai kvaištelėjo. Neduokite tam pusgalviui jokios supistos kavos, sušnypščiu šiek tiek sutrikusiam vargšui uniformuotam vėplai.

– Klausau, viršininke, nuolankiai sako jis.

Man patinka šis pareigūnas. Man patinka, kai mane vadina „viršininku". Gavęs paaukštinimą, pasistengsiu, kad visi pusgalviai valdyboje mane taip vadintų! Nemaustau jūsų! Padėkojęs už pagalbą, atsisveikinu su nusmurgėliu kataliku Maklaflinu ir patvirtinu, kad jau anksčiau turėjau suprasti, jog turime reikalų su sugedusia preke – Broliu Bleidsiu. Važiuoju atgal į valdybą. Mikliai atsiduriu prie savo stalo ir pradedu studijuoti pilnus Monikos iš Šefildo papus, ant kiekvieno papo aiškiai matyti stirksantys speneliai. Iškart aišku, kad fotografas išmano savo darbą. Gabus žaidimo mokinys.

Suskamba telefonas. Skambina iš miesto. Širdis šokteli, ir pajuntu, kaip suspaudžia krūtinę. Pakeliu ragelį.

– Alio?

Tai Bantė.

– Bante, sakau.

– Jį suėmė?

– Taip. Aš ką tik mačiausi su juo.

– Lažinuosi, kad vis dar viską neigia.

– Taaip... ko ir galima buvo tikėtis. Visi jie taip elgiasi. Nelabai maloni patirtis.

– Taip... tai turėjo būti... Briusai, kada galėsiu tave pamatyti?

– Apie tai nemažai galvojau, Bante, ir manau, kad būtų geriausia, jei mes neatkreiptume dėmesio į mudviejų santykius, bent kol nesibaigs šita nemaloni istorija.

– Kas...

– Bante, visa tai gali man brangiai kainuoti. Aš detektyvas. Privalėjau susiprotėti, kad reikia įtarti Klifą. Žinojau, koks jis žmogus, žinojau apie vaizdo įrašus. Mes... aš tapsiu pajuokos objektu darbe! Artėja paaukštinimas. Supratai mano užuominą?

– Briusai, būsiu labai diskretiška, kol neateis reikiamas laikas. Pažadu niekam nieko nesakyti. Bet tu privalai ateiti pasimatyti su manimi, Briusai...

– Žinoma, ateisiu, švelniai pasakau į ragelį. – Juk mūsų santykiai ypatingi?

Aš tave dulkinsiu, tu didele stora kekše.

– Aš taip manau, trūkinėjančiu balsu sako ji, – bet niekada nepakenksiu tavo karjerai, nepadarysiu nieko tokio, kas galėtų tau pakenkti.

– Bante, tu nesupranti, kiek daug man reiškia tai, ką tu dabar pasakei. Visą gyvenimą jaučiau, kad esu sukurtas kažkokiai svarbesnei misijai, bet visuomet kas nors man sutrukdydavo, pritrūkdavo kažkokios detalės, dėl kurios būdavau nublokštas atgal. Dabar suprantu, kad ta detalė – mane suprantančios nuostabios moters meilė. Jūs ir esate ta detalė, Bante, – nuostabi moteris. Jūs tiek daug kentėjote... noriu tai ištaisyti...

– Ak, Briusai...

– Tiesiog kol kas laikyk liežuvį už dantų, mano brangioji, ir aš netrukus atvyksiu pasimatyti su tavimi. Pažadu.

– Gerai, Briusai.

– Greitai pasimatysime.

– Briusai... aš myliu tave...

Atsipisk, rubuile. Tą pačią akimirką, kai Bleidsis palūžo, mudviejų santykiai patyrė agoniją. Žinoma, galėčiau dar kurį laiką pavedžioti už nosies šitą karvę, vengdamas nepatogių klausimų ir palaikydamas išorinį padorumą. – Aš taip pat tave myliu, Bante.

Pakimba tyla.

– Privalau eiti, sakau jai. Man vėl skambina. Skambina Širlė. Supista velniava. Iš ragelio pasipila tos kekšės vypavimai. Pamatau kampe prie kriauklės stovintį Gilmaną su mano „Hearts“ puodeliu rankoje. Laisva ranka Gilmanas mosteli į virdulį.

– Širle, tarsteliu. Patikrinu stalčių, ar jame dar liko „Kit Kat“. Keli dar liko.

– Briusai... man reikia tave pamatyti. Mums reikia pasikalbėti. Parodau Gilmanui aukštyn pakeltą nykštį.

– Apie ką?

– Man reikia pamatyti tave. Prraššššaauuu...

Šita kekšė supistai išves mus iš proto. – Gerai! „Dženės Dins" alinėje po pusvalandžio!

– Būk ten, Briusai, prašau, nenuvilk manęs...

– Gerai, nenuvilsiu, sakau jai. Kas „gerai"? Ką reiškia „nenuvilsiu"? paskui, galvodamas apie Bantę, ne apie jausmus, bet apie tai, ką mes jai pasakėme, lepteliu: – Aš myliu tave.

– Tikrai?

Pariteto principas. Ką duodi vienai, duok ir kitai! – sakau tau. Turiu eiti. Greitai pasimatysime.

– Iki pasimatymo.

Padedu ragelį. Ko šita išprotėjusi karvė nori iš manęs? Ir be jos mes turime pakankamai problemų. Nueinu prie virdulio. Čia šnekučiuojasi Gilmanas ir Rėjus Lenoksas. – Tas girtuoklis futbolininkas Gaskoinas buvo teisus, o Bestas kalbėjo dar atviriau. Tas ne vyras, bent jau ne tikras vyras, kuris neprilupo savo moteriškės. Visas tas liberalių plepalų mėšlas. Peržengė liniją – kaukšt į dantis. Štai šitaip.

Lenoksas pasišlykštėjęs lėtai purto galvą. – Mes tiriame prievartos šeimose bylas. Tai yra užpuolimas, ir prieštarauja šios šalies įstatymams.

– Pcha, vaiposi Gilmanas. Niekas nesišaipo taip, kaip Gilmanas. Jeigu kas nors pasakytų man, kad aš išsiviepiau kaip Gilmanas, garbės žodis, nueičiau į kapus kaip laimingas žmogus. Tarp Gilmano ir Lenokso penkių pėdų atstumas, bet Rėjaus veidas pabąla. – Ant manęs pakankamai rėkia darbe, todėl nesirengiu klausytis kažkokios supistos skylės burnojimų namie. Jis pasižiūri į mane.

– Nukreipk šitą šiknių į teisingą kelią, Briusai.

– Man reikia eiti. Turiu problemų su moterimis, išsiviepiu.

– Vis dėlto šiuo klausimu būtina vėliau pasikalbėti.

(*00000 Dabar mes tik dviese, Briusai, – tik tu ir aš 00*
0000000000000000000000 tik mes 0000000000000)

Jie pritardami linkteli, Lenoksas dvejodamas, ir aš, mes, aš, mes... visi mes... įšoku į automobilį ir skrieju į „Dženės Dins" alinę Saut Saide. Mes nusprendžiame važiuoti pro Kvins parką ir grožimės įspūdinga virš mūsų stūksančia Solsberio Kreigo statula. Mūsų miestas iš tikrųjų nuostabus, ir mums patinka ši jo dalis, kur nepamatysi jokių valkatų. Kodėl mums neleidžiama išvežti visų tų atmatų kur nors į pasaulio kraštą, pavyzdžiui, į Glazgą, kur jie puikiai pritaptų? Gerai pagalvojus, tai mes ir darome pasitelkę savo intrigas. Išsiunčiame juos kur nors toliau, bet ne per toliausiai.

Mums dar liko kokaino, maždaug pusė gramo, ir mes sušniaukščiame jį į save. Veidas iškart akmenėja. Mums šito reikia dėl Širlės, nes žinome, kad ta kekšė rengiasi pateikti kažkokių reikalavimų. Bet mes nesirengiame nusileisti silpnųjų reikalavimams. Ne toks mūsų charakteris.

Širlė sėdi viena prie staliuko tuščio alinės kampe. Ji panaši į kekšę, kurios laukia darbo pamaina. Priėję arčiau, jos raudoname, išpurtusiame veide pamatome sielvarto pėdsakus. Akivaizdu, kad mūsų svainė anksčiau verkė.

– Briusai... iš manęs ėmė tepinėlį... tepinėlį iš gimdos kaklelio... ten kažką aptiko... turėsiu padaryti dar keletą tyrimų...

– Man labai gaila, sakome mes, – bet tokių dalykų atsitinka. Nėra prasmės jaudintis, kol nėra kitų tyrimų rezultatų.

– Bet aš negaliu su tuo susitvarkyti... kai Denis išvyko, nieko neturiu... tu reikalingas man, Briusai. Man reikia ko nors šalia... man reikia paramos, Briusai...

Tik žvilgtelėję į ją, į jos kančią, tik sekundę, mes pasigailime, kad nesame pakankamai stiprūs ir negalime jai padėti. Norėčiau būti kuo nors kitu, tokiu asmeniu, kokiu ji mane klaidingai laiko, kokiu ji nori klaidingai mane laikyti. Asmeniu, kuriam ne nusišikt. – Nežinau, kuo galėčiau tau padėti. Teks pačiai susitvarkyti su šiomis bėdomis.

Juk aš laižiau jos užkrėstą šakumą. O, Dieve.

Tada aš, mes pradedame galvoti: šį sezoną Stronakui tikrai neleis išeiti į aikštę, kai ant atsarginių žaidėjų suolelio sėdi tas jaunas

vyrukas, kuo jis ten vardu, tas, kuris žaidė sezono pabaigoje. Vyrutis yra geros formos, todėl toks varganas pasirinkimas būtų tikrai nepateisinamas.

– Briusai, prašau, sako ji ir sugriebia mūsų ranką. Mes patraukiame jos ranką šalin. Atleisk, Širle, stodamiesi sakome mes, kai ji pradeda trykšti upeliais. – Mes nieko negalime padaryti. Laukia skubūs reikalai. Išsiaiškink viską ir pranešk man rezultatus. Aukščiau nosį! Čiao!

Šokio žingsniu nuplaukiame per alinę, vikriai aplenkiame dvi pasipainiojusias kelyje kėdes ir, atsigręžę į Širlę, pamatome apvalią juodą jos burnos angą, ji dar šaukia kažką, bet mes išsliuogiame pro duris, ji pakyla vytis mūsų, bet mes jau skriejame per parką niūniuodami melodiją iš Benio Hilo šou.

Rėkdama „Briiiuuussaaiiii", ji vis dar vaikosi mus kaip pasiutusi, o mes staiga suvokiame, kad bėgame ne į tą pusę, tolyn nuo automobilio. Mes žvilgtelime atgal, sulėtiname tempą, apsisukę ramiai stovime gaudydami kvapą ir šypsodamiesi stebime, kaip ji sunkiai alsuodama artėja prie mūsų. Kai Širlė priartėja, mes padarome staigų apgaulingą judesį ir apmulkiname ją tokiu puikiu Čarlio Kukio veiksmu, jog jeigu būtų futbolo gynėja, ji turėtų primokėti iš savo kišenės, kad jai leistų išeiti į žalią futbolo aikštę.

Še tau!

Pamėgink ir tu šitaip, Stronakai!

Ji krinta ant kelių stūgaudama iš pasiutimo, o mes, aš, mes neriame į automobilį, užvedame variklį ir, stebėdami atbulinio vaizdo veidrodėlyje nuo mūsų tolstančią suglebusią figūrą, išvažiuojame į gatvę.

Širlė pati kalta dėl savo nelaimių. Vaginos ligos – dievų bausmė už jos neištikimybes. Mus kankina bėrimas – tai yra mūsų bausmė. Mes savo nelaimių neprimetame kitiems. Mes ne tokie.

Kvaila skylė.

Mūsų, mano galva sukasi, bet vienu metu jaučiu ir euforiją, ir pykinimą. Tikrai negrįšiu į darbovietę, kad mane ten erzintų tos kekšės. Viską reikia atidėti rytui. Vaginoms galioja tos pačios tai-

syklės, kaip ir viskam kitam. Mes, aš skambiname Toului ir pranešame narpliojantys kelias versijas. Važiuoju į namus, bet pakeliui užsuku į valdybą ir papildau savo atsargas, vykstu pas fermerį Hektorą pasiimti kelių specifinių knygų, su kuriomis aš, mes rengiamės smagiai praleisti vakarą.

Hektoras mane sutinka džiugiai. Jis rūko pypkę, tai visuomet suteikia jam savimi patenkinto šikniaus išvaizdą. – Žinai, Briusai, supažindindamas mane su Kler tu padarei pačią didžiausią paslaugą per visą mūsų pažintį. Tapau tikru jaunų panelių rėmėju. Fantastiška mergytė.

Kad aš užsikruščiau... pajuntu pavydo priepuolį, bet prisimenu, kad ji tik prostitutė ir visa tai tėra piniginiai santykiai. Išgeriame su Hektoru alaus, ir aš pakylu eiti. Vos mane pamatęs tas supistas kolis vėl mėgina ant manęs užšokti. – Atgal Angusai! Tai tik Briusas!

Hektoras atitraukia savo šunį ir aš, vis dar pykdamas ant Kler, kad ji taip prilipo prie to seno kalės vaiko, išvažiuoju.

Moterys.

Aš negaliu

Kerolė

Širlė

Aš negaliu

Širle, susirask ką nors stipresnį. Šis darbas, šis gyvenimas išgręžė mane. Nenoriu rūpintis nevykėliais.

Kažkoks kalės vaikas signalizuoja lenkdamas mane ir aš pagalvoju, ar tik man nepalenktyniauti, bet jaučiuosi tam nenusiteikęs.

Mes nepajėgūs valdyti situacijos.

00000 valgyti 0000 valgyti 00
neperlenk su kokainu, Briusai
0000000 neperlenk su koksu

Susiverčia rus balsas sako man, kad valgy vaišalai sukrušo mūsų apetitą ir man dabar jau nusišikt ant maisto – organizmas reikalauja dar šiek tiek to paties.

Kokainas – kuras, kokainas – energija. Vartok koksą ir šypsokis. Kokainas – tos pačios anglys, tik baltos, o ne juodos; švarios, o ne purvinos. Kokaino niekas nevalgo. Jūs paprasčiausiai uostote jį.

Įtraukiate į save supistai daug.

Sušniaukščiau supistai viską, todėl, kad negalvočiau apie kokainą, mėginu pasmaukyti žiūrėdamas Hektoro vaizdo įrašus, bet negaliu susikoncentruoti. Kraujo trokšta visas mano kūnas, to paties reikia ir mano peniui, todėl vykstu pas Rėjų Lenoksą. Kvailioju važiuodamas automobiliu, užlendu kažkokiam mulkiui prieš pat nosį ir parodau jam „V“ pergalės ženklą. Pasipūtęs šiknius. Policija. Pirmenybė. Privažiuoju iki Rėjaus namo ir beldžiu kaip policininkas į jo duris tol, kol ant slenksčio pasirodo chalatu vilkinti Rėjaus figūra. – Rėjau, šypsausi, – sušelpk mane šiek tiek. Man reikia kokso. *Pronto*, skubiai, bičiuli.

– Briusai... aš negaliu... sako jis.

– Gelbėk, bičiuli! Škotiškų naujųjų metų rytas! šūkteliu iššiepęs dantis. Vakaras dar tik prasidėjo, prieš akis visa naktis.

Išgirstu iš buto atsklindantį balsą. – Kas ten, Rėjau? Kas nors atsitiko?

– Nieko neatsitiko! šaukia jis per petį.

Tas balsas. Labai primena Dramond. Manau, kad daugybė kekšių kalba tokiu erzinančiai verkšlenančiu balsu. Gal tai Tos Trudės balsas.

– Turi svečių? išsiviepiu.

– Palauk čia, purto galvą Rėjus, prieš pasitraukdamas atgal. Palaukti čia, tokiame šaltyje? Kad mane kas iškrūštų. Įžengiu į prieangį. Rėjus dingsta sekundei ar dviem, paskui sugrįžta ir paduoda gramą miltelių. – Štai, Briusai, daugiau neturiu.

– Kaip pasakysi, pasakau ir išeinu, o Rėjus lieka stovėti primindamas supistą animacinio filmuko personažą. Pasipūtęs šiknius.

Įsėdęs į automobilį, noriu įšniaukšti dozę, bet aplink trainiojasi per daug šiknių. Vis dėlto neviltis nugali ir aš tai padarau. Milteliai stiprūs kaip pisliava. Kad sutaupyčiau policijos, laukiančios laboratorinių tyrimų rezultatų, laiką, darbe turiu pats tikrinti šito daikto kokybę. Gerai įtraukiu. Važiuojant per miestą namo mane stipriai krečia. Nežinau, kuo norėčiau užsiimti. Gal išgerti? Reikia nuplauti šį koksą. Dabar. Man reikia išgerti dabar. Sustoju prie baro, kuriame lankydavausi prieš persikeldamas į Ozą. Tik to betrūko: palikau namie kreditines korteles.

PRAKEIKTAS KVAILAS SUŠIKTAS ŠIKNIUS!

Trankome į prietaisų skydelį tol, kol ranka ištinsta ir mes vos nulaikome vairą. Paskui išsiropščiame ir einame į barą. Išgraibau iš kišenės smulkmę: vos užteks pintai alaus. Įeidamas į mažą pusrūsį, jaučiuosi kaip koks supistas valkata. Galines duris užstoja medinė pertvara su matinių stiklų langeliais. Prie jos kvatoja kažkokia kekšė, akivaizdžiai jau įmaukusi keturias bakardžio taureles, o aš neturiu pinigų nupirkti tai karvei net vienos. Paimu pintą alaus ir vienu mauku išgeriu du trečdalius. Kampe keli seni šikniai žaidžia domino, o prie baro sėdi vienišas šiknius ir skaito „The Evening News“. Atpažįstu jį, jis yra policininkas. Drailovas, atrodo. Greitai pribaigęs pintą, išeinu iš rūsio, sėdu į automobilį ir važiuoju namo pas Kolę. Visą kelią mąstau apie kreditines korteles, likusias prieškambaryje ant kėdės kabančio švarko vidinėje kišenėje.

Nuotaika sugenda, kai prie savo namų mes, aš, mes (mes visi dabar esame čia) pamatome pastatytą automobiliuką. Jis šiek tiek matytas. Mes nusprendžiame dingti iš čia, bet mums reikia kortelių ir pinigų. Mes ignoruojame automobilio savininką, nors ir atpažinome jį – tai Krisė. Skubiai žingsniuojame pro šalį, bet ji tuojau pat nuseka iš paskos.

– Briusai... Mėginau tau prisiskambinti į darbą, sako ji. Ji piktai atsuka į mane savo kiauliškas šnerves.

Kodėl visuomet Briusas? Juk yra ir kitų, kodėl jie negalėtų

supistai... – Ji serga, žinai, gal net miršta, sakome jai. Išsitraukiame raktus ir įkišame juos į spyną.

– Kas?

– Širlė, mano svainė. Ji serga. Galioja tos pačios taisyklės, sakome mes pasukdami raktą.

– Labai gaila, sako ji įeidama pro duris paskui mane.

Mes stengiamės atstumti ją, bet ji pakimba ant mūsų kaip pigus kostiumas. – Nagi, eime, aš noriu smaugti tave, jos rankos ieško mano kelnių užtrauktuko. – Viešpatie, kaip čia dvokia... nagi, Briusai...

Visada supistai aš, tiktai aš... noriu supistai išeiti iš čia...

Atstumiu ją, bet ji vis tiek lenda prie manęs, šita supista kudakuojanti ragana pašaipiomis, piktomis kekšės akimis; atstumiu jos rankas, bet prieš mano valią pradeda kietėti kuolas. – Atstok nuo manęs... palik mane ramybėje...

– Nagi...

Jį ištraukia mano kuolą ir pradeda jį čiulpti, o mes verkiame, verkiame dėl Širlės, ne, verkiame dėl mūsų ir ji atsega mano diržą ir aš sakau, – Ne, Krise, palauk minutėlę, o ji išsliuogia iš savo drabužių ir, ištraukusi iš rankinės diržėlį, apvynioja jį aplink savo kaklą.

Aš drebu ir purtausi, man reikia kokaino, jis yra mano kišenėje, ir man reikia pamatyti Širlę ir Kerolę... ji vienintelė, kurios man reikia... ir ji suveržia diržą man ant kaklo greičiau, nei aš spėju ką nors pasakyti, ir jos aštrūs dažyti nagai įsminga į mano odą, ji stumia mane prie sofos ir tai baisu ir ji atsisėda ant manęs prieš mano valią ir ji braukosi ant manęs ir tos frikcijos kelia man skausmą ir ji dusina mane stipriau ir aš negaliu kvėpuoti, kai ji pradeda veržti dar stipriau...

– Pisk stipriau, tu kvailas pederaste! Nagi! Įkišk! Ji tamposi ir darkosi ant manęs, mano kuolas dar labiau sutvirtėja ir aš užsivedu, ji apgobia mane, noriu dulkinti šitą kalę tol, kol ji subyrės į gabalus, bet neturiu jokių vilčių, nes ji iškruša gyvybę iš manęs, ji smaugia mane ir klykia: – Smauk mane! Dulkink stipriau! Dar!

Dar! Smauk mane!

Aš dūstu ir alpstu, mane tampo traukuliai, o ji klykia ir urzgia, jos dantys įsminga į mano apatinę lūpą, ji riaumoja ir pasitenkina, žiopčiodama pasikelia ir griūna ant sofos, o aš stebiu savo susitraukiantį kuolą.

Ji atsigula ant nugaros ir užsidega cigaretę. – Mmmm. Tai buvo nuostabu. Kas atsitiko, Briusai? Ar gerai jautiesi? Tu verkšleni kaip mažas vaikas!

– Širlė, sakau. – Mano svainė. Ji labai serga.

Verkiu dėl savęs.

Pažvelgusi į mane, ji papurto galvą. – Su tavimi jau ne taip įdomu, Briusai.

– Mes girdime balsus, Krise. Visą laiką. Ar tu kada nors esi tai girdėjusi? Visą mūsų gyvenimą girdėjome tuos balsus. Kirmėlės.

– Ką? Apie ką tu kalbi?

– Mes sakome viena, jie sako kita. Mes paleidžiame muziką garsiai. Tai primena žinutes atsakiklyje, jei klausytum jų atbulai. Kaip aš ir ji. Mes vis dar esame kartu, žinai tai? Visi mes... aš, mes, girdžiu save dainuojantį žemu, neišraiškingu balsu. – Kodėl nepasiima manęs viso...

– Man reikia eiti, sako ji ir pradeda rengtis. – Kad ir ką tu vartoji, turėtum su tuo užraukti.

Mes nieko nesakome, tiesiog norime, kad jos čia nebūtų. Išeik išeik išeik niekas tavęs čia nekvietė

Kai ji išeina, mes sušniojame iš Rėjaus gautą koksą. Po kelių dozių užsigeidžiame, kad ta karvė grįžtų, parodyčiau tai skylei, bet ne, mano kuolas suglebęs kaip Rėjaus Lenokso šiuo metu su

su Širle.

Nes ten buvome aš ir Širlė, nuvyliau ją ir negaliu kaltinti kitų.

Nueinu prie telefono, bet apsigalvoju. Mėginu užkurti židinį, tačiau rankos dreba. Liko šiek tiek Toulo rankraščio, išdžiūvusio ir trapaus.

BILO TILO kabinete

(ANDERSON)
Tas psichas, manai, dar pasirodys?

(TILAS)
Kodėl manai, kad tai jis?

(ANDERSON)
Liaukis, Bilai. Dažniausiai tai vyrai.

(TILAS)
Manau, kad ta mūsų mistinė ponia labiau su visu tuo susijusi, nei mes įsivaizduojame.

ANDERSON atrodo akivaizdžiai susijaudinusi.

(ANDERSON)
Kodėl jūs tai sakote?

(TILAS)
Dėl dviejų priežasčių. Pirma – ji dingo, tiesiog išgaravo, vadinasi, kažkas ją pridengia. Kažkas, galimas daiktas, daug žinantis apie šį tyrimą. Antra –

Kokia supista...

Ką tas supistas Toulas išmano? Reikėjo perskaityti tą scenarijų. Supista Kerolė!

Kvaila supista karvė.

Pisliava.

Man reikėjo perskaityti tą scenarijų. Žinojimas yra jėga, bent taip šnekama. Bet pisau aš visa tai. Neišsišok, nesusileisk – ir viskas bus gerai. Kvėpuok lėčiau.

Kvėpuok lėčiau.

Lengvai.

Šiame darbe mūsų širdys sukietėja. Jos turi būti tokios pat kietos kaip mūsų rėmėjų galvos, būtent tai mus užkruša. Jie gali būti

kietakakčiai, nes nuo visko atsiriboja, nes tiesiogiai su visu tuo nesusiję.

Mes – atvirkščiai, privalome už viską mokėti psichiškai ir fiziškai, kad tie turtingi šikniai gyventų netrukdomi.

Taip, nemokamų pusryčių nebūna. *Mes* visada mokame.

Nusi ... po to nueinu į barą.
„Karališ ... Bernis, vyrukas iš
draudim ... pyragai krosnelėje
už baro, ... nieko.
– R ... ti toli, į Brisbaną,
pridūrė j ...
– Te ... galiu daug nuryti
šito mėšlo ... iau savo veidą į
kvaišalus ir a ... o net nepastebi.
– Tu pra ...
– Aštuone ... iau sutenerius
aplink Kings K ... ojingus graikų
benkartus ir dar ... ima išvykome
į priemiestį ir apsisto ... ąmonių apie
Australiją. Tai visai ... teistų žudikų
benkartai. Iš jų gal ... kaip ir čia. Jis
žiūri į mane kai ... g koks lvaiša,
ir aš pasakiau, k ... ės tokie pedikai
kaip tu, kurie ti ... supistoje eilėje.
Prisimink, kad ... išėjau ir palikau
tą suglumusį i ...
Nanie ir ... r, kur niekada
neužmigsiu, k ... visur purvas,
šiukšlės ir žai ...

000000 valgyti 00000000000000
0000000000000000 valgyti 000000
00000000000 valgyti 0000000000
000000 valgyti 00000000000000
000000000 ačiū 0000000000000000
000000000 Tu. Tu buvai savo tėvų pirmagimis. Bet kažkas buvo negerai. Tavo tėvas neturėjo tau laiko. Miestelio gyventojai žiūrėjo į tave kaip į apsigimėlį. Tėvai liepdavo savo vaikams nežaisti su tavimi. Namuose, žiūrėdamas į veidrodį, mėginai suvokti, ką jie matė tavyje. Veidrodyje tu matei tik paprastą berniuką. Vis dėlto Stivis visada žaisdavo su tavimi. Tu ir Stivis, Stivis ir tu. Stivis buvo judrus. Jis elgėsi taip pat, kaip ir tu, bet žmonės sprendė skirtingai: atleisdavo jam ir smerkdavo tave. Kartais, kai tu dvejodavai, atrodė, kad tu veiki Stivio farvateryje. Jūs buvote neatskiriami. Tavo tėvas mylėjo Stivį ir nenorėjo, kad jūs žaistumėte kartu. Jis manė, kad Stivis turėtų žaisti su normaliais draugais. Su savo bendraklasiais, o ne su dvejais su puse metų vyresniu. Naktį gulėdamas lovoje

tu girdėjai, kaip tėvas ginčijasi su motina – jis pakeldavo balsą, motina verkdavo. Norėjai tai sustabdyti. Bet paskui tu pradėjai žiūrėti į tai kitaip. Pradėjai domėtis tais žodžiais, nuo kurių ji pravirkdavo. Tu studijavai juos. Iš pradžių tai baugino. Tavo vaikiškame pasaulyje tėvas buvo jėgos įsikūnijimas, bauginantis visagalis. Pamažu tavo kritiškos akys pastebėjo įskilimus. Supratai, kaip jį pričiupti, bet suvokei, kad niekada nepasinaudosi šiomis savo žiniomis. Kol kas. *000000000000000000000000000*
0000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000
000000000000000000000000
00000000000000000000000
00000000000000000000
0000000000000

Bet mes tai p išlėpę, susigūžę foteliuose šlykšč dami, mėginome suimti save į ranka jaurią dieną, kur mūsų laukia demonai.

Šį rytą demonai pasirodė liesos apgailėtinos Dramond pavidalu. Aš kartu su ja išvykstu patruliuoti. Kodėl? Nežinau. Negaliu aiškiai mąstyti. Ji tauškia vis apie tą patį: apie aukas, įtariamuosius, nusikaltimų vietas, teismus, ekspertizių ataskaitas, politiką. Aš noriu klykti: ŠŪDAS. MAN TAI SUPISTAI NERŪPI. AŠ SUPISTAI MIRŠTU!

Taip ir yra.

Negaliu kvėpuoti šiame supistame automobilyje. Dėl to prakeikto kokaino man degina gerklę ir nosį. Kosėju ir drebu, o jos kvepalų aromatas tiesiog nepakeliamas. Jai tikriausiai dabar mėnesinės, jei šitaip išsipurškia kvepalais. Beprasmiškos pastangos. Automobilyje dvokia kaip Amsterdamo Raudonųjų žibintų kvartalo kekšės kambarėlyje šeštadienio vakarą pačiame turizmo sezono įkarštyje.

Tai ne Naujųjų metų išvakarės... tai supistas Helovinas...

Ir būten ją paskyrė patruliuoti su manimi. Važinėjame po miestą. Ieškome Okio. Su ja. Su ta, kuri niekada nebus supista policininkė.

Bet mes esame supisti policininkai.

Mes jaučiamės blogai, drebame ir esame išsigandę. Lenoksas mėgino nunuodyti mane su tuo savo kokainu. Jame buvo pilna mėšlo. Jis mėgina mus nužudyti. Noriu sušukti Dramond: TURĖK GALVOJE, JEI MES MIRSIME, TAI BUS RĖJAUS LENOKSO KALTĖ, RĖJAUS NARKOMANO LENOKSO, TO PATIES LENOKSO, IŠ KURIO SUBINĖS, TAVO MANYMU, PATEKA SAULĖ, BET TU NEŽINAI, KOKS JIS IŠ TIKRŲJŲ. JIS NESUGEBĖS IŠDULKINTI TAVĘS TAIP, KAIP TU NORĖTUM. MES MATĖME JO PIMPALIUKĄ IR, JEIGU MES PADVĖSIM, ŽINOK, KAD ŽUDIKAS YRA LENOKSAS

Aš smarkiai prakaituoju. Mes prakaituojame. Aš aš aš dvokiu kaip supistas kumpio kepsnys...

Kažkas paskambino į policiją. Gelbėkite. Prašau.

– Ar tu gerai jautiesi, Briusai?

– Taip. Su manimi viskas gerai.

– Klausyk, tu gali sakyti, kad tai ne mano reikalas...

– Jaučiuosi gerai... tikrai. Tiesiog užgriuvo šiek tiek bėdų, sakome jai, mėgindami kvėpuoti lygiai, o prakaitas varva nuo antakių. Nuleidžiame langą, ir į saloną įsiveržia šaltas oras.

– Jeigu nori pakalbėti apie tai... ji pritildo balsą ir užsideda ponios – gerosios – policininkės kaukę. Ponia Skylė. Įmanyčiau – išlupčiau jai akis. Šitos sausaskylės senmergės niekas nedulkina, todėl ir dvokia kaip Arizonos dykuma.

Kuo gi ji save laiko, manydama, kad atversiu jai savo širdį? – Nereikia apsimetinėti gera tetule, Amanda. Toks yra policininko darbas. Mes privalome patys susitvarkyti su savo bėdomis.

Mano galva plyšta į supistus gabalus ir krečia drebulys. Policininkodarbaspolicininkodarbaspolicininkodarbaspolicininkodarbaskątusuprantiiiiii

– Aš neapsimetinėju. Rūpinuosi savo kolega, tik tiek.

– Tikrai? žiūriu į ją šypsodamasis ir mėginu suimti save į rankas.

– Prašau, nepataikauk sau. Manau, kad esi kvailas, niekingas vyriškis, mane domini tik tiek, kiek mus sieja bendras darbas.

Esu girdėjęs šią dainelę anksčiau. Paprastai ją dainuoja kokia nors išalkusi karvė, norinti, kad ją išdulkintų. – Tu tiesiog trokšti manęs. Štai ir viskas. Juk matau.

– Briusai, tu esi pasibjaurėtinas kvailas senis. Tikriausiai esi alkoholikas ir vienas Dievas težino, kas dar. Esi vienas iš tų apgailėtinų žmogiūkščių, kurie naudojasi pažeidžiamomis, silpnomis ir kvailomis moterimis, norėdami palaikyti savo byrantį ego. Tu esi jovalas. Tau kažkas negerai štai čia, sako ji baksnodama sau į galvą.

Aš tyliai kunkuliuoju pykčiu. Pradedu kalbėti, bet ta karvė pakelia ranką ir pertraukia mane. – Jūs šlykščiai pasielgėte su Karen. Ji tada jautėsi labai blogai ir buvo girta, o jūs tuo pasinaudojote.

– Žinai, tu tikrai turi rimtą problemą. Tai, kas įvyko, – ne tavo reikalas. Mes suaugę žmonės, ir viskas vyko abipusiu sutikimu.

– Jos būklė neleido sutikti ar nesutikti, kudakuoja Dramond. – Manai, kad ji būtų nuėjusi su tavimi, jeigu būtų buvusi blaivi?

Pasipūtusi supista kekšė... – Gerai, tuomet jai nederėjo supistai gerti? Kas toliau? Uždrausi žmonėms gerti? Ji norėjo išgerti, todėl ir gėrė. Išgėrusi ji užsimanė pasidulkinti, todėl pasidulkino. Nepasakok man, kad esu supistas prievartautojas. Kodėl taip rūpiniesi Karen? Supistai pavyduliauji? Taip?

– O, Viešpatie, to betrūko, ji užverčia akis. – Aš nesu lesbietė, Briusai, įsidėmėk tai prieš lįsdamas su savo kvailystėmis. Turiu draugą. Jis gražesnis, protingesnis, jautresnis, stipresnis ir jaunesnis už tave. Sekso srityje, palyginti su juo, tu tiesiog mokinukas. Tu esi apgailėtinas padaras. Aš tikrai negeidžiu Karen, bet tavęs noriu dar mažiau. Tu man koktus. Ar galėčiau aiškiau pasakyti?

– Tai ne... tai ne... – Kam tuomet visas šis rūpestis dėl manęs... girdžiu save mekenant. Šita karvė... – Aš ne toks... aš ne toks aš ne aš ne aš ne aš ne...

– Todėl, kad tu esi mano kolega ir esi žmogiškas padaras. Jeigu susitvarkytum, gal ir taptum panašus į tą žmogų, koks įsivaizduoji esąs, nors tik vienam Dievui težinoma, koks tai žmogus.

Kokią velniavą ji čia...

Nežin

*00000 **valgyti** 0000000000 **valgyti** 00000*
*00000000 **viskas, ko tau reikia** 0000000000*
*000000000 **yra meilė** 000000000000000*

no nieko.

– Aš... šiuo metu man nelabai sekasi darbe... ne taip gerai... dirbu šį darbą per ilgai... Australijoje buvau geriausias... mano šeima nesikalba su manimi... dėl streiko... jie yra kalnakasiai... Niutongreindžas... Monktonholas... jie nesikalba su manimi. Jie neįsileidžia mūsų į namus. Mano tėvas. Tai buvo mano brolis. Tai buvo anglys, purvas, nešvarumai. Tamsa. Aš viso to nekenčiau. Jie nenorėjo įsileisti mūsų į namus. Į mūsų pačių supistus namus. Mes mėginome. Mes tikrai supistai mėginome... aš tik dirbau savo supistą darbą... policininko darbą. Tai buvo tik streikas.

Griežd ama dantimis, lyg būtų visą naktį, kaip ir aš, vartojusi narkotikus, ji pasisuka į mane... – Susitaikyk su tuo, ištaria ji. – Tu turi žmoną, dukrą... argi ne?

– Visa tai jau praeitis... purtau galvą, – ji melavo... kalbėjo visokias kvailystes...

– Kas melavo?

– Abi... kvailas melas, mes juokiamės, – viskas pakrypo į blogą pusę. Galioja tos pačios taisyklės. Ankstesniame darbe buvau geras policininkas. Galiu lažintis, kad tu tai girdėjai.

– Taip, girdėjau, be jokio susidomėjimo sako ji.

Iš kur jai žinoti, ji niekada nebuvo supista policininkė, bet jeigu ji galėtų mums padėti, jeigu tik pamėgintų suprasti, kaip kažkada Kerolė... jeigu tik mes galėtume paaiškinti... – Kažkas negerai su mumis šiuo metu. Kažkas blogai. Kažkas... viduje.

– Ar lankeisi pas gydytoją?

– Jis niekuo negali mums padėti. Niekuo. Tai galas, sakau jai. Dabar suprantu, kad negaliu kalbėti su ja. Su ja! Tik įsivaizduokite – būtent su ja. Tai buvo silpnumo akimirka, nereikėjo pradėti. –

Tos pačios taisyklės. Palauk, sustokime čia. Dirbu gatvėje, todėl rengiuosi slapta sekti Seteringtoną ir Gormaną.

– Briusai, man atrodo, kad šiuo metu jūs nelabai tinkate darbui... sako ji.

Pasisuku sėdynėje ir įdėmiai ir pašaipiai žiūriu į ją. Įkyri kekšė. Gyvenk savo supistą gyvenimą ir nekišk nosies į kitų žmonių reikalus. – Aš vadovauju tyrimui, Dramond! Prašau šito niekada nepamiršti! DIRBK SAVO SUPISTĄ DARBĄ IR NEVAIDINK PSICHOLOGĖS MĖGĖJOS! Piktai rėkiu ant jos, o ji krūpteli ir susigūžia. Staigiai sustabdo automobilį; jos veidas tamsiai raudonas ir akys pradeda ašaroti. Iššoku lauk. Dramond tuojau pat nuvažiuoja. Vos ji išnyksta iš akių, susistabdau taksi ir važiuoju į namus. Atsigulęs į lovą, stebiu savo lubų ornamentuose pasirodančius demonus.

Lova, kuria mes kartu dalijomės.

Laikas, kai mes buvome kartu.

Naujųjų metų išvakarės, ir aš rengiuosi šį vakarą išeiti iš namų. Išeiti iš namų kartu su Kerole.

VĖL KEROLĖ?

Išgėriau, gal net per daug, betgi šventės. Lauke šalta ir aš džiaugiuosi apsivilkusi savo didįjį paltą. Nešuosi naują dailią rankinę – praėjusių Kalėdų proga ją man padovanojo Briusas. Na, gal tai buvo užpraėjusios Kalėdos, bet aš jos beveik nenešiojau. Miestas šurmuliuoja. Kadaise ši diena buvo tradicinė škotų šventė, bet dabar ji tik Naujųjų metų Edinburgo festivalis, eilinis masalas turistams. Man bloga nuo viso to. Žingsniuoju Leito taku į priešingą pusę nuo viso šito šurmulio pro besišaipančių paauglių minias, pro poreles ir turistus, judančius į miesto centrą.

Išsuku į šalutinę gatvelę ir pamatau švytinčią baro iškabą. Pasuku prie to baro, bet mano dėmesį patraukia šalia manęs važiuojanti mašina. Kuo mane laiko – prostitute? Išlindęs pro langą, kažkoks vaikinas kviečia mane ženklais. Nekreipiu į jį dėmesio. Tada automobilis sustoja šiek tiek prieš mane ir iš jo išlipa du jaunuoliai. Jie prisiartina prie manęs ir vienas jų užstoja man kelią. Tvirčiau suimu savo rankinę.

– Linksmų Naujųjų metų, lėlyte! sako jis.

– Ar nenorėtum pasivažinėti, gražuole? klausia kitas.

– Ne... aš... pradedu kalbėti ir liaujuosi. Nemėgstu kalbėti. Kalbėtis su nepažįstamaisiais. Ypač tuomet, kai aš su

Jie pradeda juoktis. Aš pradedu juoktis. Mes pradedame juoktis. Tuomet iš automobilio išlenda dar vienas vyras ir

įstumia mus ant galinės sėdynės, viena rankų pora sugriebia mane už riešų. Mes sėdime ant galinės sėdynės suspaustos dviejų vyrų, dar du įsėda salono priekyje, ir mes nurūkstame. Keista, bet mes net ir nepagalvojome ko nors griebtis – priešintis ar mėginti pabėgti, nors turėjome laiko padaryti ir viena, ir kita.

– Tu esi supistas ligotas pederastas. Aš tave suluošinsiu, sako vienas priekyje sėdintis jaunuolis ir pasisuka į mus. Mes pažįstame tą baltaodį lyg albinosas vyruką. Tai Gormanas. Girdėjome apie to bandito nusikaltimus.

– Tu dulkiniesi su tokiais... brangute? Šalia sėdintis vaikinas juokiasi. Jis didelis. Rankos kaip semtuvai. Galva stambi kaip Darto Veiderio. Žinome, kad šis yra Seteringtonas.

Jie negali šitaip kalbėti su mumis. – Klausykite! sakome jiems, – Policija! Mes esame slapta dirbantis policijos agentas!

Jie juokiasi. Jie paprasčiausiai juokiasi iš manęs. Mes nusiimame peruką. Vis laikomės įsikibę savo rankinės. Kerolės rankinės. Mano dovanos. Per praėjusias Kalėdas padovanojau jai savo širdį. Atrodo, kad automobilis juda labai lėtai ir pilve jaučiame pykinimą, tokį pykinimą, koks kamuoja, kai, persivalgęs cukraus vatos atrakcionų aikštelėje, supamės karuselėje. Steisė mėgo suptis karuselėje. Mes visi, Steisė vidury. Visuomenės ląstelė, besisukanti, susipynusi, praradusi orientaciją, bet vis dar įsikibusi vienas kito.

Vis dar...

– Seksualiau su peruku, juokiasi vienas vyrukas. Jis juokiasi iš mūsų. Mes jo nepažįstame.

Sukdamiesi, siūbuodami prandame kontrolę. Perukas. Jis kainavo du šimtus svarų. Parduotuvėje „Turvey" Glazgo Roude. Specialiai pagal užsakymą padarytas taip, kad primintų Kerolės plaukus, juodus ir ilgus. Pasakiau pardavėjui, kad jis skirtas mano žmonai. Jos plaukai nuslinko po chemoterapijos. Kaip baisu, sako jis. Ji per daug rūkė, atsakau.

– Bet kokios tavo mūvimos kelnės gali būti numautos ir panaudotos kaip daiktinis įrodymas, šypsosi kitas. Šis yra Laidelas.

– Aš esu detek...

Aš esu

Mes esame šeima… mes pažinojome šeim…

– Detektyvas Se… pradedame mes, bet Seteringtonas priekalą primenančiu kumščiu smarkiai trenkia mums į nosį ir akys prisipildo ašarų, skausmas nuvilnija veidu ir smogia į smegenų centrą. Kvėpavimas netolygus, krūtinė kilnojasi lyg kūkčiojant, lyg žiauksint. Skausmas – tai vienintelis dalykas, į kurį mes dar sugebame reaguoti. Daugiau nieko nematome ir nejaučiame.

Kaip jautiesi

Mes esame ne tas, kuo jie mane laiko

Kur yra ta supista palaikymo grupė? Mes esame supista policija! Policija.

Jie užmauna mums ant galvos plastikinį šiukšlių maišą. Dabar negalime matyti, kur mus veda. Prisimename, kaip visa tai prasidėjo: kai Kerolė su vaiku pirmą kartą paliko mus, padengėme stalą dviem ir apsivilkome jos drabužiais, kad atrodytų, jog ji vis dar yra su mumis, nors iš tikrųjų... Kerole... Kerole, kodėl tu taip padarei, su tuo supistu nigeriu, tos kekšės man nieko nereiškė... tavo kekšė sesuo prišnekėjo nesąmonių... skylė kaip Mersio tunelis... ir vaikas... o, Dieve... Dieve... Dieve... mes norime gyventi... viskas, ko prašome, tai šiek tiek įstatymų ir tvarkos... tai darbas...

mes norime tai pataisyti...

mes ne tokie, kaip tos atmatos, kurias kiša į kalėjimus

mes norime viską pataisyti…

mes nežinome, kur einame. Nežinome. Tai Edinburgas. Dabar žiema, bet po šiuo maišu karšta ir tvanku, todėl mums supistai sunku kvėpuoti.

Mes praradome supistą rankinę.

Ir jų balsai.

– Kai aš jį išdulkinsiu, užmausim šitam šikniui ant galvos krepšį, Gormano balsas.

– Atstok! Tai juk supistas vyras, tu sušiktas pedike! sako kažkas kitas.

– Nesirengiu dulkinti jo savo kuolu, tu kvailas šikniau, bet suraskime ką nors, ką galėtume įkišti į jo pederastišką subinę. Pažiūrėsime, kiek į jį sulįs.

– Gerai sumanyta.

Mus ištraukė iš automobilio ir nustūmė laiptais aukštyn. Laiptai. Galime matyti laiptus po savo kojomis. Stumiamas. Juodasnukis. Jie verčia mus judėti per greitai ir mes klumpame ant tų prakeiktų kulniukų, bet jie sulaiko mus ir tyčiojasi.

– Nagi, judink savo pederastišką subinę, supistas šikniau!

– Nagi, supistas pedike!

Mes esame kažkokioje apleistoje vietoje – galime pamatyti po savo kojomis stiklo duženas. Ji yra kažkur dykynėje, nes nesigirdi miesto triukšmo. Pasiekiame viršutinius laiptus, ir jie įstumia mus į kambarį. Pasigirsta daugiau balsų. Merginos balsas. Atpažįstu jį.

– Kažkur jį mačiau.

Estela.

– Jis ir tuomet buvo su maišu ant galvos?

– Labai šmaikštu, šikniau!

Pajuntu aštrų skausmą pautuose. Pridengiu juos rankomis. Maigau pirštais suknelės medžiagą.

– Puikus smūgis, Oki!

Okis. Man spyrė Okis.

– Reikalas tas, berniukai... ir mergaitės, tai kalba Leksas, – su šia kiaule mums teks eiti iki galo. Jūs žinote, ką tai reiškia.

– Negalima žudyti kiaulės, žmogau, sako kitas vyrukas. Man atrodo, kad tai Laidelas.

Estela nervingai nusijuokia. Ji mano, kad šie šikniai juokauja. – Nenoriu su tuo turėti nieko bendra, sako ji.

– Nekvailiok, Leksai, sako Laidelas. – Negalima žudyti kiaulės policininko. Baikim tas šnekas. Jam ir taip šakės.

Įsiterpia kitas išgąsdintas, trūkčiojantis balsas. – Tai ne supisti juokai... nagi, vaikinai... jūs negalite nužudyti šio vyrioko... tik ne policininką... tai kalba mano užpuolikas Okis.

– Užčiaupk savo supistą skundiko burną, sako Šmėkla, ir aš net iš šios vietos pajuntu, kaip sudreba Okis. – Su tavimi išsiaiškinsime vėliau. Mes viską apie tave žinome, bičiuli.

– Aš ne skund... verkšlena Okis.

Vargšas Okis. Amžinai tarp kūjo ir priekalo.

– Leksas teisus, sako Šmėkla. – Jis per daug žino. Žino, kad tai mes patvarkėme tą bernioką.

– O dabar patvarkysime jį, pašaipiai nutęsia Leksas. – Mirę šikniai pasakų nepasakoja. Galime padegti namą kartu su šiuo šikniumi. Ar tuo, kas iš jo liks.

Kažkas nutraukia nuo galvos maišą. Į mūsų veidą plieskia ryški šviesa, ir mes užsimerkiame. Žiūrime į juos. Taip, čia yra tie keturi, tie patys keturi, o su jais Estela ir Okis. Laidelas laiko nukreipęs mums į veidą seną lempą.

Rankinė guli ant lentynos. Šalia trypčioja Seteringtonas.

Bet dabar mes pradedame atsipaipalioti. Jiems nereikėjo atimti iš manęs rankinės. Mūsų veidas tvinkčioja ir gelia, akys ašaroja, bet mes dabar vėl galvojame. Mes matome juos. Lempa nekelia mums rūpesčių. Jie mato mano tvirtą žvilgsnį.

Mes matome juos.

– Jūs tik pažvelkite į jį, supistą subinę, išspjauna bjaurybė albinosas Šmėkla Gormanas. Paskui nusišypsojęs išsitraukia pakelį narkotikų ir trina juos pirštais. – Aukštos rūšies, bičiuli, tikrai aukštos rūšies. Paėmiau iš tavo rankinės. Pasiėmei į budėjimą?

Aš nieko nesakau.

– Reikėjo ir man stoti į policijos gretas! juokiasi jis ir kiti choru jam pritaria.

Aš pažvelgiu į Okį, paskui į Estelą. Jos veidas suvargęs ir piktas. Ji žiūri į mane su laukine neapykanta, lyg dėl mano kaltės būtų

patekusi į šią situaciją. Šmėkla pastebi, kad aš spoksau į ją. – Patinka ši paukštytė? Seksuali? Bet ne tokia seksuali kaip tu, bičiuli?

Prisitraukęs Estelą, jis bučiuoja ją grūsdamas liežuvį į burną. Ji įsitempusi, jaučiasi nepatogiai, netgi silpnai priešinasi ir nepatenkinta sumykia. Jis liaujasi ir pasisuka į mane. Estela nusišluosto lūpas. Prancūziškas bučinys, paaiškina Šmėkla. – Rengiuosi pasaulio taurės čempionatui. Prie maisto taip pat reikia pratintis. Praėjusią vasarą buvau nuėjęs į prancūzišką restoraną. Mėgsti prancūzišką maistą?

– Nekvaršinau sau dėl to galvos.

– Toks prašmatnus restoranas, tikra prancūziška virtuvė. Mėgstu česnakus. Patinka sraigės su česnakais.

Sudėjęs lūpas, jis sušliurpščia.

– Ar esi buvęs tame „Mažojo sodo“ restorane, bičiuli? Restorano pavadinimą Šmėkla ištaria su dirbtiniu prancūzišku akcentu.

– Ne, niekada ten nebuvau, sakau jam.

Mes su Kerole niekada ten nesilankėme. Niekuomet nemėgau prancūziško maisto. Visada mieliau rinkdavausi aštrų troškinį. Pavyzdžiui, „Raj“ Leite. Arba Tomio Majo užeigą. Ją labiausiai mėgau. „Anarklija“ Dalri Roude. Kerolei patikdavo didelis vegetariškų patiekalų pasirinkimas toje užeigoje.

– Tai įvyko per festivalį, lėtai postringauja Šmėkla. Šitas kekšius blogesnis už Toulą. – Užėjau į restoraną savo mieste. Priėjęs padavėjas klausia: ar jūs užsakėte staliuką? Aš apsidairau... jis demonstratyviai pasukioja galvą nužvelgdamas apleistą patalpą, – ir sakau: taip, užsakiau. Dekoras pas jus puikus, paniekinamai pasižiūri į mane, lyg aš būčiau tas padavėjas, – ir maistas, ir aptarnavimas. Bet vis dar noriu gauti supistą staliuką.

Kiti stebėdami pantomimą padlaižūniškai kikena, bet Okio ir Estelos šypsenos slepia mirtiną siaubą; tik vienas Leksas niekaip nereaguoja ir spokso pro langą.

Šmėkla niūriai papurto galvą. – Bet ne. Nei stalelio, nei kambario viešbutyje, sako truktelėjęs pečiais. – Po to įvykio restoranas „Mažasis sodas“ buvo mėnesiui uždarytas. Po kelių valandų, kai mane iš ten išprašė, kažkokia gauja įsiveržė į vidų ir viską apvertė

aukštyn kojomis. Terorizavo klientus. Dabar aš visuomet gaunu ten staliuką. Su manimi elgiasi kaip su karaliumi. Netgi šiomis švenčių dienomis, kai priplūdo turistų, galiu užeiti bet kuriuo metu ir gauti tai, ko man reikia.

Nebus jokio maldavimo pasigailėti. Jie yra atmatos, šunsnukiai nusikaltėliai. Jie skiriasi nuo mūsų. Mes nejaučiame jokios baimės. Jie yra silpni.

– Manai, kad man tai daro įspūdį, juokiamės purtydami galvą, – kad gali suburti tuntą kvailų snarglių ir uždaryti kvailą varlių restoraną? Man tai įspūdžio nedaro, žiūrėdamas tiesiai į jo tamsias akis niekinamai papurtau galvą.

– Užčiaupk savo supistą... pradeda Laidelas, pastato lempą ir žengia į priekį.

Šmėkla pakelia ranką. – Užsičiaupk. Leisk šiam šikniui kalbėti.

Apsidairęs nužvelgiu juos visus, paskui vėl pasižiūriu į Šmėklą. – Pažįstu tave, bičiuli. Tu visada slepiesi minioje. Esi apsitriedęs šiknius. Pamėginkime vienas prieš vieną. Tik tu ir aš... žiūriu į jo šaltas akis. – Sutvarkysiu tave, mes nužvelgiame juos visus. – Patvarkyčiau kiekvieną iš jūsų! Supisti apsitriedėliai šikniai! surzgiame ant jų.

Atrodo, paspaudėme teisingus jų idiotiškos psichologijos mygtukus. Jie patyrė šoką. Apstulbę nepatikliai juokiasi. Dabar jie supranta, kad tai, kas jiems anksčiau atrodė tik sportas, virto rimtu reikalu. Tam tikra prasme rizikuoti savo kailiu. Mes sumaišėme jų supistus planus ir dabar jiems nieko kito nelieka, kaip įrodyti, jog jie iš tikrųjų yra tie, kuo dedasi esą. Vienas jų, Šmėkla Gormanas, sako. – Gerai, šis šiknius mirs. Pats juo užsiimsiu.

– Paprasčiausiai papjaukime kiaulę ir baikime šitą supistą reikalą, įsikiša Leksas.

– Nee. Aš noriu jo. Žiūrėdamas į mane, Gormanas garsiai nusijuokia. – Tu mirsi, švelniai sako jis.

Jis mostu liepia kitiems atsitraukti, ir jie nedrąsiai išeina. Jis turi raktą ir užrakina mus tame kambaryje. – Raktelis nuo meilės namelio, šypsosi jis ir padeda jį ant židinio atbrailos.

Tik jis ir mes, supistas asilas. Neatskleisdami savo ketinimų, mes puolame jį, bet Gormanas pasitinka mus tiesiu smūgiu į veidą. Mums skauda ir jis vėl virš mūsų ir mes jaučiamės silpni ir palūžę kai mus apipila jo smūgiai ir viskas turėjo klostytis visai ne taip ir jis juokiasi iš mūsų ir dabar mus apima baimė ir nusiminimas auga, kai suvokiame, kad neturime kuo atsakyti, mes nejudrūs. Jis galva smūgiuoja į mūsų veidą ir nosis, rodos, sprogo, mes dūstame, springstame savo pačių krauju, negalime kvėpuoti, paskui seka dar daugiau triuškinančių smūgių, rankos atrodo tokios sunkios, mes netgi negalime supistai pakelti jų, kad apsigintume nuo smūgių.

Mes ant žemės. Tik Briusui tenka batų smūgiai. Jis gina mane, gina Stivą, visus kitus... ne... ne... Kerolės čia nėra. Stivo čia nėra. Čia tik aš. Briusas. Briusas ir Kirminas.

– Prisimeni tą seną disko dainą? Gydytojas Kis Kis? Tai aš, artindamasis pasipūtėliškai sako jis. Paduoda ranką. Aš suimu ją.

Jis pakelia mane ant kojų ir apkabina per pečius. Mes negalime pajudėti.

– Visuomet nekenčiau farų, paaiškina jis. – Ne taip, kaip visi jų nekenčia. Visuomet nekenčiau tų šiknių savaip. Vis dėlto tu esi kitoks, brangute. Tave dar galima išgelbėti. Aš dar padarysiu iš tavęs dorą moteriškę!

Jis atlošia mūsų galvą ir žiūri mums į veidą, laižydamas savo lūpas ilgu liežuviu.

– Supistas pedikas faras! jis nusišypso. – Dabar pats laikas tau šio to išmokti... Jis įkiša savo liežuvį mums į burną, ir jo seilės susimaišo su mūsų krauju.

Jis kaišioja į mus liežuvį, paskui ištraukia, ir mes girdime jį sakant: – Seksualu! Uau uau! Manei, kad gali įveikti mane, tu supistas pedike! Tau patiko tai, seksualu, geidulingai švokščia jis. – Tau tai patiko?

Taip. Mes geidžiame, kad jis padarytų tai dar kartą, tai mūsų paskutinis pageidavimas. Mes norime pasakyti, prašau, pabūkime vėl šitaip kartu, tik dar vieną paskutinį kartą, bet mes negalime šaukti, o tik tikėtis, kad jis kažkaip pajus šį norą.

Jis taip ir padaro – vėl įkiša liežuvį į mūsų burną, bet dabar mes pakeliame savo apsunkusias rankas ir apkabiname jį. Mūsų rankos susikimba už jo nugaros, lyg pažymėdamos mūsų susiliejimą, emocinį bendrumą, brolybę. Šio glėbio niekas negali išskirti... tai Kerolė...

O, Kerole

Mes apkabiname ją ir stipriai sukandame jos liežuvį ir ji klykia ir mėgina atstumti mus, kaip tada, kai mes susipykome dėl nigerio, bet ne, mano brangioji, šį kartą tu neišsivaduosi, ne, nes mes laikome ją tvirtai apkabinę ir ji stengiasi atstumti mus o mes judame į priekį, ne, mano brangioji, mes negalime tavęs paleisti, tik ne dabar... todėl, kad mes privalome būti kartu, Kerole, tu tai žinai... būtent taip turi būti visuomet... mūsų akys užmerktos, bet pro vokus mes vis tiek matome šviesą ir judame tos šviesos link.

Judėk į šviesos pusę, Stivai... Kerole... šalin nuo purvo, į šviesą...

Bet tai ne Kerolė. Tai ekskrementas. Ką šitas daiktas čia daro kartu su mumis vietoj Kerolės!

Tas daiktas turi išeiti.

Reikiamą akimirką mes paleidžiame savo glėbį, stumtelime ir stebime, kaip jis krinta, pralaužia supuvusias langines, dar kurį laiką laikosi, mėgina sugriebti senas sudriskusias užuolaidas, bet medžiaga plyšta jo saujoje, jis žiūri į mane su nuostaba ir neapykanta, iš nukąsto liežuvio į burną trykšta kraujas, jis nuslysta pro langą ir nukrinta į betonuotą kiemą. Mes pasižiūrime pro langą žemyn ir iš to, kaip jis susižalojęs, suprantame, kad jis mirė. Lyg patvirtindama spėjimą, aplink galvą pasklinda didelė širdies formos kraujo bala.

Tie vėplos beldžia į duris ir grasina. Cha cha cha.

Noriu rikteleėti jiems, bet kažkas trukdo burnoje. Įkišu pirštus ir ištraukiu gabalą jo liežuvio. Paėmęs Kerolės rankinę, įdedu tai į piniginę.

Šaukiu jiems pro duris: – Na, kas supistai kitas, pusgalviai! Mes esame Edinburgo policija! Mes žudome pusgalvius! MES

NEKENČIAME NIGERIŲ! YPAČ BALTŲ NIGERIŲ, KURIUOS VADINA PUSGALVIAIS!

Tuomet jie liaujasi.

Atrodo, kad prabėgo amžiai.

Tada užuodžiame gaisrą. Jie padegė pastatą. Priėję prie lango, pamatome juos išbėgančius iš laiptinės. Radę savo pusgalvį bičiulį, jie siunčia man prakeiksmus, o aš surinku: – Jūs mirsite! Sulauksite to paties, kaip ir jūsų supistas pusgalvis! JŪS ŽŪSITE!

Nuo židinio atbrailos mes paimame raktą ir atrakiname duris. Į veidą tvoksteli karštis. Ugnis siautėja visur, nuo grindų apačioje ji kopia apmušalais išklijuotomis sienomis.

Mes patekome į spąstus. Tiršti aitrūs dūmai pripildo mano plaučius.

Vienintelė išeitis – nuėjus į virtuvę lipti žemyn lietvamzdžiu. Kai išsiropščiame lauk, ausyse ūžia vėjas ir mes suprantame, kad esame labai aukštai. Dangus virš galvos šviesiai mėlynas, o debesys primena susilenkusį elgetą. Vamzdis slidus, bet mes laikomės. Staiga surūdiję laikikliai neišlaiko ir mes krintame žemyn. Neturime laiko į ką nors įsikibti ir įkrintame į kažką, kas sušvelnina smūgį. Tas kažkas badosi ir draskosi, o mes prasmengame į purviną, sausą, žalią kapą, jame pailsime, tame supistame krūme, kuris neleidžia mums pajudėti. Krūmas auga prie tvoros su geležiniais smaigais. Vienas smaigas stirkso vos už kelių colių nuo mano galvos. Mes negalime pajudėti, galime tiktai galvoti apie Kerolę ir kūkčioti. Mes apraudame save, o ne ją. Svarbu atsiminti, kad mes visuomet apraudame save.

Ak, Kerole, koks aš kvailys

Kerolė čia niekuo dėta, aš esu kvailys. Vargšas aš.

Tuomet mes išgirstame balsus. Iš pradžių pamatome neaiškią uniformuoto vėplos, klausiančio mūsų, kas mes tokie, figūrą.

Brangioji, aš tave myliu, nors tu elgiesi su manimi žiauriai

Tu elgiesi su *manimi* žiauriai.

Kažkurią akimirką vienas balsas pasirodo pažįstamas: – Ką gi, Robai, šį kartą tu rimtai įkliuvai.

Mes esame mėšle iki ausų. Gulime vilkėdami suplėšytus moteriškus drabužius krūme ir klausomės Toulo postringavimų. Reikia pripažinti, kad šitas asilas turbūt teisus.

Tu skaudini mane ir verti mane verkti

Aš tegaliu pasakyti: – Pamatytumėt jūs tą šiknių.

– Mes vis dar gramdome nuo grindinio tos ypatingos mėšlo krūvos liekanas.

Bet jeigu tu paliksi mane, aš mirsiu

– Šefe... aš... nepalikite manęs... pasilikite su manimi... mes verkšlename ne savo balsu.

– Nekalbėk, Briusai, pasišnekėsime vėliau. Aš esu čia, Toulas paspaudžia mano ranką. Geras vyras tas Toulas, visada taip sakiau. Jis žvelgia kažkaip keistai, visai kaip mano motina, mirdama ligoninės lovoje. Tada, kai mes mėginome jai pasakyti apgailestaujantys dėl visų sukeltų bėdų. Apgailestaujame, kad esame ne tokie kaip visi. Gailimės, kad esame ne tokie kaip Stivas. Atrodo, ji suprato. Bet ji vis tiek gailėjosi manęs.

Toulas geras vyras, bet jo akyse matau gailestį, kurio nekenčiu labiau už viską.

0000000000000000000000
000000000000000000000
0000000000000000000000
0000000000000000000000
000000000000000000000
00000000000000000000000
000000 ***valgyti*** *00000000000*
0000000000000000000000

Mane velka į ligo… …au palatoje
su mažomis lovytėm… …ė, kad mes
esame labai laimi… …užsikrušt.
Jie man kažką s… …ą daryti.

000000 Aš susirūpinęs dėl tavęs, Briusai. Privalau, nes mudu esame viena esybė. Parazito išlikimas priklauso nuo šeimininko egzistencijos. Tavo reikalai klostosi nekaip, mano drauge, o aš tampu vis ambicingesnis, mąstau apie tai, kaip padauginti savo Aš ir paleisti į gyvenimą daugiau reikšmingų Kitų. Netgi jei man teks varžytis dėl tų skurdžių maistinių medžiagų, kurių tu man pateiki valgydamas. Ironiška, Briusai, kad aš susirūpinęs dėl tavęs, juk tu pašalinai Kitą, tą pačią nuostabiausią sielą, kada nors gyvenusią kitame gyvame organizme, nors ir tokią pat primityvią, kaip ir aš. Takoskyra nubrėžta. Vienoje pusėje – mano brangusis Briusas ir gydytojas Rosis, kitoje – mano gerasis Aš. Jaučiu naujo cheminio puolimo pradžią, matau, kaip stipriai susitraukia žarnynas, o tai liudija ketinimą pasiųsti mane į nebūtį. Ką gi, mano drauge, mano valia stipri, aš tvirtai nusiteikęs išlikti ir nepatekti pro tavo brangią išangę į šaunaus Edinos miesto kanalizacijos sistemos prieblandos zoną. 000000000000

00000000 privalau stengtis nejudėti

0000000 pabusk, pabusk, Briusai

Zvimbia m… ***0000000000000000000000000*** …pisti šundaktariai
krušas ap… ***0000000000000000000000000*** …isokio plauko
seselės. ***ar galėtum pavalgyti? Ne, manau, kad***
Jie ***galėtum 000000000000000000000000000*** …ai ligoninės
reik… ***0000000 manau, kad galėtum 0000000000*** …puseje.
dėl visų kitų čia esančių, Briusai 000000000 valgyti …omai.

00000000 Gal mūsų brangusis Briusas ir nėra geriausias ir liberaliausias iš Škotijos sūnų, bet likimas lėmė, kad aš apsigyvenčiau jo žarnyne ir, jeigu kalbėčiau atvirai, čia jau pripratau. Išsikelti nenusiteikęs. Ne, pone. Ne mažiau nei tu, Briusai. Iki didžiojo kalnakasių

streiko 1972–1974 metais tu taip pat nenorėjai niekur išvykti. Prisimeni jį, Briusai? Prisimeni, kaip tavo tėvas pasiuntė tave ir tavo jaunėlį brolį vogti anglių, kad būtų kuo šildyti namus. Anglių, kurias jis iškasė savo rankomis ir kurios tapo kitų nuosavybe.

Stivis

00000000000 Tu buvai vyresnis. Turėjai prižiūrėti Stivą, tai buvo savaime suprantamas dalykas. Taip visada buvo. Jūs abu buvote dar vaikai ir į viską žvelgėte kaip į didelį nuotykį. Tau visa tai buvo ir paskata padaryti kažką, kas patiktų tavo tėvui. Jūs abu gana lengvai prasmukote pro geležinės tvoros plyšį. Jūs net aiktelėjote pamatę didelius anglių kalnus. Užlipkime ant to kalno, tarei tu, o gal tai pasakė Stivis? Kas pradėjo kopti pirmas, o kas nusekė iš paskos? Argi tai svarbu? Tai buvo tik mažų berniukų žaidimai. 00000000000000000000000000000000000 0000000000000000000000000000000000000

Tik berniukų žaidimas. Žaidimai. Kvailų mažų berniukų.

00000000000 Bet girdėjai, kaip jis šaukė. Aš esu šios pilies valdovas, o tu – purvinas vagis! Stivis šaukia tau iš viršaus, tu matai jo karikatūriškai perkreiptą veidelį, o jis vaidina žiaurų despotišką monarchą. Jaunėlis pasirodė esąs greitesnis ir aplenkė savo vyresnį brolį. Mažėlis visada buvo geresnis. Draugiškesnis, ryškesnė individualybė, sakė visi, už savo tylų ir susimąsčiusį brolį. Miestelyje jus taip ir vadino: Stivis Robertsonas ir Tas Kitas. Tu pyksti ant brolio dėl dar vieno pažeminimo, kad netgi čia, kur niekas jūsų nemato – nei suaugę, nei kiti vaikai, – jis priminė, jog jis yra Mažasis Stivis, o tu – Tas Kitas vaikas. 0000000000000000000000000

Atsipisk

0000000 Atsipisk, nusikeiki ir pastumi Stivį nuo kalno, mažėlis praranda pusiausvyrą ir pargriūna. Iš pradžių krinta stačiu šlaitu įgaudamas

mas pagreitį, slysta kitu stačiu kalno šlaitu iki papėdės, tiesiai į atvirą liuką bunkerio, kuriame buvo laikomos anglys, bet dabar jis nuolat perkrautas. Jis mėgina išsikapstyti, bet mato virš savo galvos kalną, atgijusį nuo tavo žingsnių. Tu nenorėjai išjudinti anglių kalno, bet kai pamatai, kaip pajudėjusios anglys slysta žemyn ant Stivio, tave apima keistas susijaudinimas ir kaustantis siaubas. Tu taip pat krinti, ritiesi žemyn, bet į bunkerio angą, kurioje yra tavo brolis, nepataikai, nes jį užpylė anglių lavina. Tu sustoji tik pusiau užpiltas purvino dvokiančio kuro, palaidojusio Stivį bunkeryje. Nieko nematai. Stengiesi nepasiduoti panikai ir krapštaisi lauk, į šviesą. Tos stambios, juodos dulkės, rodos, užpildė tavo plaučius, bet rėki STIVI! Atėjęs naktinis sargas pamato tave išsikapsčiusį iš anglių krūvos ir pradeda šaukti, bet tu nesitrauki ir sakai, kad ten yra tavo brolis. Grįžti prie tos krūvos, rausi anglis ir šauki: judėk į šviesą, Stivi! *000000 0000000000000000000000000000000000000*

Judėk į šviesą... purvas... taip supistai tamsu, žmogau, tiesiog taip supistai tamsu...

Naktinis sargas irgi kasa anglis. Atėjo dar daugiau žmonių. Kažkas sako, kad reikalinga deguonies žarna. Žmonės vis kasa. Laikas bėga. Nuotaika subjūra. Pasirodo tavo tėvas – tuo metu, kai žmonės ištraukia Stivį – sudaužytą, sulaužytą, negyvą ir juodą.

Sudaužytą, sulaužytą, negyvą ir... Kerole!

00000000000 Žmogus, kurį tu pažinojai kaip savo tėvą. Jis susigūžęs verkia prie savo sūnaus kūno. Tavo motina dar neatvyko. Pažvelgęs tėvas parodo į tave ranka. Miestelio gyventojai nutyla lyg pritardami jo žodžiams. Tu žinai, ką jis rengiasi pasakyti, todėl išgirdęs jo žodžius nepatiri šoko, o gal tu jau patyrei šoką, nes visi aplink juda lyg sulėtintame filme, žmonės pamažu tolsta, o jų balsai skamba

dusliau nei paprastai. Šitas padaras jį nužudė, klykia tavo tėvas, šitas supistas velnio išpera benkartas nužudė mano vaiką! Tu žiūri tiesiai į jį. Vienu metu nori ir paneigti, ir patvirtinti šį kaltinimą. Tu ne mano sūnus! Tu niekada nebuvai mano supistas sūnus!

Tu esi purvas!

Atsistojęs jis eina tavęs link. Tu jauti ranką ant savo peties. Kažkoks žmogus nuveda tave toliau nuo tėvo, o šį sulaiko kiti vyrai. Vėliau tu dirbai su tuo vyru, pažinojai jį kaip Kroufordą Duglasą. Jis nuvedė tave pas tavo senelę, nuo tada ir likai ten gyventi. Šitaip tu sužinojai, kad žmogus, kurį tu laikei savo tėvu, nėra tavo gimdytojas. Ši žinia nesuteikia tau nusiraminimo. Visą savo gyvenimą norėjai tik pritapti prie kitų.

Dabar Stivis mirė.

Tu nieko jam nejauti. 0000000000000000000

Tai netiesa

Tai ne

tiesa.

KASPINUOČIO PASAKOS

Procedūros ligoninėje baigtos. Išskyros mano trumpikėse. Mano kelnėse. Laukiu taksi, kuris nuveš Robertsoną į parduotuvę „A&E“.

– Nejaugi nėra nieko, kas galėtų nuvežti jus į namus? klausia susirūpinusi slaugė.

– Ne... atsakau.

Ji pažvelgia į mane su pykinančiu gailesčiu ir nueina atlikti kitų savo pareigų. Vietoj jos šalia prisėda kažkoks pusgalvis, iš violetinės skardinės siurbiantis pigų alkoholį. Jis ištiesia ją man. Aš gurkšteliu, manydamas, kad vos tik šleikštulį keliantis tąsus skystis palies mano ryklę, žagtelėsiu, bet nepajuntu nieko.

Lankausi čia amžių amžius, sako jis. – Nulipau nuo adatos, bet iškart įjunkau į šitą.

Firma „Tennents“ nereklamuoja gėralo violetinėje skardinėje. Tai ne gaivinamasis svaigalas; jie žino, kad šis gėralas yra toks pat stiprus narkotikas kaip heroinas ar krekas. Jie supranta, kad tokių sunkių kvaišalų reklamuoti nereikia. Beviltiškai priklausantieji nuo kvaišalų visuomet patys jų susiras. Didžiausias Škotijos eksportas po viskio. Baltas žmogus ateina. Jis atima tavo žemę. Jis duoda tau viskio. Kai tik pagalvoji, kad laikas vėl gerti tik vandenį, jis duoda tau gėralą violetinėje skardinėje. Baltasis Kaledonijos Kukluskanas ateina.

– Taksi Robertsonui.

Važiuoju namo.

Sugrįžta slaugė. Ji maloniai kvepia. Ne taip, kaip ligoninė. Ne taip, kaip tas pusgalvis. Ne taip, kaip aš. – Norėčiau, kad kas nors pabūtų su jumis, sako ji, paliesdama mano riešą.

Iš tikrųjų niekada nebūnu vienas, bet balsai tyli. Šią minutę.

Nusišypsojęs nueinu į taksi automobilį. Norėčiau, kad būtų kas nors, su kuo g o tikri žmonės. Lyg būčiau ista moteris. Jeigu tik g kartu su ja.

00000000 Tu išvykai į Penikviką pas savo senelę ir pasilikai su ja. Ji nepasakojo tau apie tavo tikrąjį tėtį, tik paminėjo, kad jis sirgo ir mirė. Žmogų, kurį kadaise mėginai vadinti Tėčiu, kuris suteikė tau savo vardą, tu pradėjai vadinti Ponu Robertsonu. Jis nebuvo tavo tikrasis tėtis, nebuvo tavo tėtis jokia prasme. Jis buvo vyriškis, kuris vedė tavo mamą 000000000000000 0000000000000000000000000000000000

Violetinės skardinės sunaikins Ameriką, jei tik ji importuos šią prekę... tie apgailėtini rusų pusgalviai, gatvėse prašantys išmaldos kapitalizmo sąlygomis – šiuos šiknius mes taip pat išdursime.

Sunaikinkime darbo jėgos perteklių!

Sunaikinkime juos senomis geromis violetinėmis skardinėmis!

Duokime jiems ekstazio! Mums nereikia, kad jie šoktų! Tegul jie miršta apsiblausę, svyruodami ir atbukę! Tik padarykime tai elegantiškai! Įvyniokime viską į plastiką, papuoškime reklaminiais plakatais. Svarbiausia – kuo toliau nuo mūsų akių patraukite realybę.

0000000 Tavo gyvenimas Penikvike buvo geresnis. Senelė dėl alkoholinio stingulio nuolatos buvo ekscentriškai meili, kartais tavęs aplankyti atvažiuodavo mama. Retkarčiais atveždavo tavo netikrą sesutę. Ponas Robertsonas neturi apie tai sužinoti, vis kartojo mama, bet ta neišnykstanti gailesčio išraiška jos veide pradėjo taip tave erzinti, kad dažnai pagalvodavai, ar nepranešus Ajanui Robertsonui, jog tu matei jo naująjį vaikelį 0000000000000000000000000

Naujoji Kaledonijos baltoji rasė nužingsniuos per Žemę kaip viską griaunančios aukščiausios būtybės... visai kaip tame sunkiojo metalo grupės albume... pamiršau, kokia tai grupė...

00000000000 Kai tavo netikra sesutė paaugo ir iš kūdikio virto vaiku, tavo motina neatsiveždavo jos su savimi. Ji pagimdė dar vieną sūnų, ir jos apsilankymai buvo vis retesni, o vėliau ir visiškai liovėsi. Tu šito nepastebėjai. Mokykloje buvai ramus. Daug dirbai ir mokytojai tavimi buvo patenkinti. Jie tave gyrė, o santykiai su kitais vaikais mezgėsi sunkiai. Lygiavertės draugystės tau kėlė įtarimą.

Negalėjai sulaukti, kada pagaliau užaugsi.

Norėjai būti didesnis, stipresnis.

Naktį kankindavo košmarai. Tu miegodavai įjungęs šviesą. Visada. Kartą kartu su savo senele nuėjai į bažnyčią ir maloniam kunigui išpažinai savo nuodėmes. Ji savotiškai mylėjo tave, bet su savo dukra, tavo motina, nelabai sutarė. 0000

Kerole, tu stovi ten, o aš, apdujęs nuo kokaino ir alkoholio, užlaužęs lenkiu tavo pirštus atgal, ir tu žiūri į mane tomis didelėmis akimis, ir jose jau nematyti baimės, aš tuo metu stengiuosi suvokti, kodėl dabar turėčiau liautis, mėginu pajusti ką nors tokio, kas sustabdytų mane prieš tą smūgį

tą smūgį

ir tavo dejonės dabar kitokios; jose daugiau skausmo ir nevilties nei kada nors anksčiau, aš verčiu tave jausti, bet pats vis dar nejaučiu

nieko.

Kaip tu dabar jautiesi?

Bet ne aš tai padariau. Dalį kaltės privalo prisiimti kiekvienas iš mūsų.

Mes galime susidoroti su ta tuštuma. Mes per daug gerai ją pažįstame, kad ji išmuštų mus iš vėžių. Vis dėlto labai šalta. Atrodo, sugedo centrinio šildymo sistema. Indikatoriaus lemputė sprogusi. Kerolė žinojo, kaip tai pataisyti. Mes, aš, mes nusprendžiame užkurti židinį, bet šito mums per daug: atsinešti anglių, surasti degtukų (beje, ar yra nauja dėžutė?), paruošti prakurų, uždegti kurą.

Ne.

Porą kartų pabeldžiame į Tomo Stronako duris, bet niekas neatsiliepia. Kartą išgirdome, kaip veikia televizorius, vadinasi, Džulė namie. Naujųjų metų dienos rungtynės. Stronakas, žinoma, jose dalyvauja. Nors ne, laikraščiai rašė, kad jis neįtrauktas į žaidėjų sudėtį. Vis dėlto jis, be abejo, yra ten. Mes nusprendžiame eiti į parduotuvę nusipirkti maisto.

Eidami žiūrime tiesiai prieš save, nes negalime pasukti galvos.

Šaltame ore klausomės savo ritmiško, gilaus kvėpavimo. Pajuntame kažką panašaus į transą. Vis dar esame gyvi. Įeiname į prekybos centrą. Kvėpuojame.

Ant lentynų stovinčias skardines ir dėžutes mes suvokiame tik kaip spalvas ir formas. Negalime atpažinti produktų, negalime perskaityti etikečių. Jeigu paimtume visų po vieną, galimas daiktas, prisirinktume pakankamai reikalingų produktų.

Štai šita.

Štai šita.

Štai šita.

– Detektyve po... Pone Robertsonai... girdžiu balsą šalia.

Pasisuku, kad pamatyčiau moteriškę. Ji atrodo...

...jos veide švyti plati šypsena. Jos plaukai gražūs ir dantys tokie balti. Moteris dėvi džinsus ir smėlio spalvos megztuką po odine liemene. Akyse matau liūdesį.

Kas ji? Jaučiuosi apsvaigęs nuo nemigos, o dar tie reikalaujantys sau dėmesio balsai galvoje... reikalaujantys, kad aš juos atpažinčiau...

Viskas, ką tesugebu išlementi: – Sveiki. Kaip sekasi?

– Neblogai... bet ir nelabai gerai, jos veidas persikreipia ir nelinksmai nusijuokia. Norėčiau vėl pamatyti jos šypseną. Kai

šypsosi, ji atrodo labai graži. – Aš pasiilgstu jo. Kodėl tik geri žmonės miršta jauni? teiraujasi ji manęs ir jos žodžiai skamba kaip tikras klausimas. Ji žiūri į mane taip, lyg aš turėčiau žinoti atsakymą.

– Ee... aš... ee...

Ji atidžiai į mane pasižiūri. Mato kaklo įtvarą toje vietoje, kur krisdamas susižalojau. Pamato šešių violetinių skardinių rinkinį pirkinių krepšyje. Net nežinojau, kad jos ten buvo. Atrodė, kad jos savo valia ką tik ten įšoko. Dabar ji mane mato. Ji mato keturias dienas nesiskutusį pusgalvį, apsivilkusį purviną lietpaltį, mūvintį dėmėtas kelnes ir avintį senus sportbačius.

– Ar jūs gerai jaučiatės? klausia ji.

– Ak, *tai*, nužvelgęs save atsakau. – Dirbu slaptai, sušnabždu.

– Ar ne per daug ekstremalu tiriant vagystes parduotuvėse?

– Cha! Kalbu ne apie vagystes parduotuvėse. Tiriu stambaus sukčiavimo įmonės mastu bylą. Linkteliu į prekybos salės gale esančių vadybininkų kabinetų pusę.

– Suprantu, netvirtai sako moteris. Prie jos prieina sūnelis. – Tu prisimeni poną Robertsoną. Policininką. Jis mėgino padėti tavo tėveliui.

– Tiaip, mažius nusišypso motinai, bet pažvelgęs į mane žengteli atgal. Užuodžiu savo kelnių dvoką. Tvoskia pro lietpaltį tiesiai į nosį.

– Viskas gerai, sūneli. Ponas Robertsonas dirba detektyvu. Jis persirengė valkata. Tikriausiai labai įdomu dirbti slaptu agentu, sūneli?

Mažius prisivertęs nusišypso.

– Tiaip, atsakydamas nusišypsau jam. Žiūriu į sportinį kostiumą su „Hearts“ emblema. Kostiumas naujas. Kalėdų dovana. Parodau į klubo emblemą. – Tai tu „Hearts“ sirgalius? Matei vakarykštes rungtynes?

– Nee, liūdnai sako berniukas.

– Kolinas tuo metu... pradeda jo motina.

– Kurį žaidėją labiausiai mėgsti? klausiu, manydamas, kad išgirsiu Neilo Makano arba Kolino Kamerono vardus.

– Manau, kad Tomą Stronaką, sako jis ir abejodamas nusišypso, – bet pastaruoju metu jis ne toks geras žaidėjas kaip anksčiau.

– Mano kaimynas! Reikės paprašyti Tomo poros kvietimų į artimiausias rungtynes. Ar norėtum nueiti?

– O, taip, tai būtų dešimt balų.

– Kalbėk taisyklingai, sūneli, įsiterpia jo motina. Ji pažvelgia į mane. – Jūs tikrai labai malonus, bet negaliu leisti, kad jūs...

– Tai nesukels man jokių rūpesčių. Garbės žodis.

Mes apsikeičiame adresais ir telefonų numeriais.

– Jis tikrai labai malonus žmogus. Ponas Robertsonas. Geras žmogus, aš, mes girdime ją sakant berniukui jiems nueinant.

Plastikinių parduotuvės maišelių rankenos vos neperpjauna mums rankų, bet mes tai pastebime tik grįžę į namus.

Kas mes esame?

Kas mes esame?

Kaip mes jaučiamės?

Pakišame rankas po šiltu vandeniu, norėdami atgaivinti kraujo apytaką, bet vanduo tiesiog verdantis. Mes krūptelime nuo aštraus skausmo ir akyse pasirodo ašaros, ypač kai pagalvoju apie baisią neteisybę: nusikaltėliai gyvena geriau nei mes. Per televizorių vis tas pat – šventės ir gausybė supistų

00000000 ***Kodėl neparuošus kokio nors užkandžio mums, Briusai? Aš pradedu šiek tiek jaudintis*** *00000000* ***dėl to, kad tu taip mažai valgai. Pagalvok apie mane, jeigu nesirūpini savimi. Visi tie garsai tavo galvoje, balsai, triukšmingai reikalaujantys tavo dėmesio. Ką gi, kadangi tu man neatsakai, tęsiu pasakojimą apie tavo gyvenimą. Tave užaugino senelė – girtuoklė, nuskurdusi, bet gera moteris. Kai ją paliko vyras, tavo senelis, jos gyvenime atsirado tuštuma, kurią ji mėgino užpildyti įvairiais, neatitikančiais jos lūkesčių vyrais. Kroufordas Duglasas buvo vienas jų. Gyvendamas***

tame name, tu kartais pagalvodavai apie ją ir savo senelį. Tu įsivaizduoji, kas būtų buvę, jei jis būtų gyvenęs tame name, jeigu tavo senelė ir senelis būtų kartu. Tu mąstai apie tuštumą, kurią jis paliko išėjęs, kad visur galėjai pastebėti jo paliktus pėdsakus. Tu galvojai, kaip ji nekentė to žmogaus. – Jis tikriausiai buvo labai blogas tau, jeigu taip stipriai jo nekenti, močiut, kartą, kai ji sėdėjo ant sofos glostydama katiną, tu išdrįsai paklausti jos. Porą sekundžių ji žiūrėjo į tave, paskui nusisuko ir įsispitrijo į erdvę. Tyliu, mįslingu, jai nebūdingu svetimu balsu ji pasakė: – Ne, sūneli, jis buvo malonus žmogus. Jis išėjo, nes geri žmonės visada išeina. Lieka tik prilipusios šiukšlės. Bet visuomet labiau nekenčiami mus palikę geri žmonės nei blogi, liekantys su mumis.

Išėjusį gerąjį pakeitė Džo Kojis, prekybos centre dirbęs naktiniu sargu. Džo Kojis pasirodydavo tavo močiutės namuose penktadienio vakarą ir likdavo iki sekmadienio. Jis kvepėjo skutimosi losjonu ir alkoholiu, bet tau jis visuomet asocijavosi su šūdu, nes vonios kambaryje jis visuomet savo subinę šluostydavo rankšluosčiais ir ant jų likdavo jo ekskrementų. Ar jis tai darydavo tyčia, ar tiesiog blogai išsiprausdavo šikną, kai maudydavosi šeštadieniais ir sekmadienio rytais, tu niekada nesužinojai. Tai tave traukė, nes tave, kaip vaiką, labai domino įvairios išskyros ir ekskrementai. Tu praleisdavai daugybę laiko tualete sulaikydamas savo šūdą, stengdamasis įtraukti tą dešrą atgal į išangę, prieš išstumdamas ją galutinai. Tu šlapindavaisi ant kilimėlio priešais židinį ir laukdavai, kol bala išdžius, šlapimo kvapas užpildydavo visus namus. Tavo senelė dėl to kaltino katiną ir pakišdavo po kilimėliu „Evening News“ lapų, kurie po to pageltonuodavo. Mane jaudino, kaip tu stebėjai šlapimo balą sugeriantį kilimėlį, man rūpėjo, ar tave pričiups. Galų gale senutė išmetė tą patiesalą, prieš tai atsikračiusi katino. – Bilis visai sulaukėjo, paaiškino ji. – Jis buvo purvinas

gyvūnas. Džo Kojį ji taip pat išmetė lauk. Ji įtarė jį, bet ne tave. Ji niekada nebūtų išmetusi tavęs. Tavo senelė kažkada turėjo sūnų, jis mirė dar būdamas vaikas. Tu nenutuokei, kaip tai atsitiko. Žinojai, kad ji dėl to kaltino Dievą ir pamažu atsisakė katalikiško tikėjimo. Kartais, kai ją kamuodavo itin sunkios pagirios, ji, slegiama kaltės, grįždavo į bažnyčios globą. Vėliau ji girta vapaliodavo niekada nekelsianti ten kojos. Jeigu Dievas yra, jis vis tiek nesustabdys blogio. Jeigu jo nėra, tai nėra ko dėl to kvaršinti sau galvos, sakydavo ji. Alkoholis ir loterija, kadaise papildę jos šeiminį ir religinį gyvenimą, užėmė pastarųjų vietą. Tavo senelė nekentė savo dukters, tavo motinos, dievobaimingumo, bet savotiškai mylėjo jos primestą sūnų 0000000000000 alim padaryti. Taigi mes žiūrime televizorių. Kažkurią akimirką pas mus ateina Toulas. Mano pirmas aukštas. Galiausiai jis atėjo čia, o ne privertė mus nueiti *ten*. Tai labai bloga vieta. Vienas kitas būtų ten nuėjęs, Nidris būtų ten nuėjęs. Oficialiai mes sergame, mūsų kaklas vis dar su įtvaru.

– Gal tai ir netinkamas laikas, Briusai, bet sveikinu tave su Naujaisiais metais.

– Laimingų Naujųjų metų, Bobai, girdžiu iš savo sustirusių, sukietėjusių lūpų sklindantį balsą.

Toulas paaiškina, kad mes šiuo metu esame nušalinti nuo tyrimo, nes vyksta visi įmanomi vidiniai patikrinimai.

– Nesijaudink, mes padarysime viską, kas įmanoma, dairydamasis po namus sako jis. Toulas nenusivelka savo brangaus kupranugario vilnos palto ir nenusimauna odinių pirštinių. Jis atrodo kaip futbolo vadybininkas. Primena Vimbldonui vadovaujantį vyruką, tą, kuris anksčiau žaidė už „Spurs“. Kalbant jam iš burnos virsta garai. Už kelių pėdų židinyje guli į pelenus pavirtęs jo scenarijaus rankraštis.

Su tuo įtvaru mes negalime linktelėti. – Dėkoju, sakome nuolankiu balsu.

Toulas stengiasi būti ir griežtas, ir gailiaširdis. Jis privalo mus įspėti dėl susidariusios situacijos, bet taip pat suteikti viltį, kad viską galima ištaisyti. Mes netgi negalime patys savęs gailėti. Tai yra blogas ženklas. Mes galvojame.

– Klausyk, Briusai, aišku, kad mums teks atmesti jūsų pareiškimą... dėl paaukštinimo. Dabar tikrai netinkamas laikas jums stoti prieš tarybą. Tu tai supranti?

Mes suprantame, apie ką kalba Toulas, bet nesiteikiame vargintis atsakyti. Jie atėmė iš mūsų darbą, kurio mes siekėme, kuris teisėtai priklausė mums, bet praradimo jausmas, kurį mes jaučiame, kažkaip keistai mūsų nejaudina.

Toulas pasišlykštėjęs apsidairo mano namuose. Juose jovalas: visur aliumininė išsinešti parduodamo maisto tara, bulvių traškučių pakeliai, alaus skardinės (violetinės? taaip, pagaliau įkliuvau!), lėkštės su priskretusiais valgio likučiais, kampe krūva sudžiūvusių šiukšlių. – Klausyk, Briusai, Toulo veidas persikreipia, kai jo šnerves pasiekia kvapai, prie kurių aš jau seniai pripratau, – tu negali šitaip gyventi. Ar mes galime susisiekti su kuo nors, kas pasirūpintų tavimi?

– Ne...

BANTĖ

ŠIRLĖ

KRISĖ

KEROLĖ

Kerolė. Vienintelė, kuri mums gali kažką duoti. Visi kiti tik imti. Mes neturime ką jiems duoti. Bet Kerolė niekada nesugrįš.

– Tu tikras?

– Pats susitvarkysiu, šefe, sakome Toului. Jis su rūgščia mina žiūri į mus. – Garbės žodis, stengiuosi išspausti šypseną.

– Norėčiau tuo tikėti, Briusai. Tave netrukus aplankys policijos socialinės tarnybos darbuotojai. Jie galės pasiūlyti profesionalią pagalbą. Aš suprantu, kad šią akimirką viskas atrodo niūrokai, bet tu nesi pirmas policijos pareigūnas, kuris prarado darbą, ir nebūsi paskutinis. Besbis turėjo savo problemų. Paskui Klelas. Atrodo, kad jis pradeda taisytis. Briusai...

Toulas atrodo šiek tiek sutrikęs. Jis trina pirštinėtas rankas.

– Taip?

– Tu žinai, kad turi draugų, švelniai sako jis. Paskui šypteli. – Mes nesame tokie kvaili, kaip tu manai. Tavo žmona. Mes žinome, kad ji turėjo romaną su juoduku. Tai nėra didelis miestas, Briusai, ir tai būtent baltųjų miestas. Tokie dalykai krinta į akis, kad ir kaip slėptumeisi. Bet, kaip jau sakiau, tu turi draugų. Mes rūpinamės savais.

Jo žodžiai pasiekia mano sąmonę ne iš karto, o kai juos suvokiu, vos neišvirstu iš koto. Pasijuntu manekenu, naudojamu avarijų padarinių tyrimams. Stengiuosi suprasti, ką jis turi galvoje. – Jūs norite pasakyti, kad žinojote... visą laiką... jūs...

– Nesakyk nieko, Briusai, tvirtai taria Toulas, – Nesakyk man nė žodžio.

Nusisukęs jis atitraukia užuolaidas ir žiūri pro langą. Paskui pasisuka į mane ir įdėmiai sužiūra. – Kartais geriau viską palikti taip, kaip yra. Čia rizikuojama reputacija, morale, karjera. Kartais atsitinka, kad, laimėjęs smulkmenose, pralaimi labai daug. Deja, mes kartais būname trumparegiai. Kita vertus, mes turime ir kitų problemų.

Galioja tos pačios taisyklės. Mėginu nusišypsoti, bet jaučiuosi taip, lyg veidas būtų sušalęs į ledą, visi raumenys ir nervai būtų užaštrinti.

– Prisimeni tas šnekas apie paslaptingą moterį? Sugaišau daugybę laiko mąstydamas apie ją, Toulas nusijuokia, papurto galvą ir šiek tiek sutrikęs pažvelgia į mane. – Nugirdau, kaip Bobas Harlis kartą pasakė tau bare: jie visi yra supisti džekės trent. Supranti, pamaniau, kad ta mergina, Džekė Trent, yra įsipainiojusi į visą šitą reikalą ir susidėjusi su daugeliu vaikinų iš tyrimo grupės, kad

priverstų juos atskleisti tyrimo paslaptis. Vėliau supratau, kad tai tik kažkoks mažam būriui suprantamas sąmojis, kvailas valgyklos rimuotas slengas.

– Taip... Džekė Trent, girdžiu, kaip žodžiai aidi mano galvoje ir patys išsprūsta pro sučiauptas lūpas.

– Kad ir kaip būtų, man nuo viso šito jau bloga. Keista, Briusai, aš tavęs neįvertinau. Matai, kažkas pavogė iš manęs asmeninį dokumentą. Iš mano kabineto. Tas kalės vaikas pavogė rankraštį ir ištrynė failus. Kai ką įtarinėjau, jis pažvelgia į mane ir trukteli pečiais.

Mes žinome, kad mūsų veidas per daug tuščias, kad sugebėtum jame ką nors įskaityti.

– Iš pradžių išsigandau. Tyrinėjau visus, mėginau pastebėti kokias nors spragas. Turiu galvoje tas nesąmones, kurias kalbėjau apie vargšą Inglisą – lyg man iš tikrųjų rūpėtų, su kuo jis dulkinasi. Tu vaidinai puikiai, Briusai, turiu tai pripažinti. Žinoma, pasielgiau labai kvailai, saugodamas visą tą rašliavą darbe. Per pertraukas, kai turėjau kelias laisvas minutes, buvau užsiėmęs šiokiais tokiais asmeniniais reikalais. Kartais likdavau darbe iki vėlumos, nes kabinete ramiau nei namie. Maniau, kad tu tikriausiai apie tai žinojai, ką gi... mes žinojome. Matai, Briusai, rašiau scenarijų remdamasis rasistine žmogžudyste. Šis scenarijus buvo paremtas Vurio byla su mano išgalvotais pagražinimais. Mano scenarijuje žmogžudystę dengia faras rasistas, turėjęs tam motyvą... kad nusikaltimas nebūtų atskleistas.

– Kuo viskas baigėsi... pernelyg skubiai paklausiu aš.

– O, policija suverčia kaltę vietiniams banditams. Amžinai laiminga pabaiga.

Aš linkteliu. Būtent tokias pabaigas žmonės mėgsta.

– Išsigandau, kai rankraštis buvo pavogtas, o kompiuterio failai ištrinti. Iš pradžių įtarinėjau... na, nesvarbu. Žinojau, kad perskaitęs scenarijų žmogus būtinai išsiduos. Žinoma, namie kietajame diske turėjau dar vieną kopiją, todėl per daug nepatogumų nepatyriau. Per daug atsargos niekada nepakenks? Aš dar galiu

pabaigti scenarijų ir išsiųsti jį kokiai nors prodiuserių kompanijai. Rožinė svajonė, bet kodėl nepamėginus?

– Taaip... tai puiku... kad jūs tai padarėte... noriu pasakyti, kad jūs domėjotės...

– O, taip. Aš jau sotus iki kaklo tarnyba policijoje. Sotus iki čia, pirštinėta ranka jis saliutuoja ties kakta. – Klelas teisus. Įstatymai per daug gąsdina paprastus žmones, kurie tiesiog stengiasi išgyventi. Visuomenė pasikeitė, o įstatymai nespėja sekti iš paskos, todėl reikalingi mes, mulkiai, kurie verčiame juos laikytis tų įstatymų, kurie kenčiame nuo viso šito. Man nuo to jau bloga. Mes turime pakankamai blogų berniukų, kuriems vieta už grotų, o siunčiame kvailus pienburnius į Jos Didenybės Nusikalstamumo Universitetus vien už tai, kad jie rūko žolę ir draugams pardavinėja tabletes. Negalima kriminalizuoti žmonių tik dėl jų vartotojiško pasirinkimo. Lygiai taip pat galima uždaryti į kalėjimą juos tik už tai, kad jiems labiau patinka kukurūzų dribsniai, o ne javainiai. Visa tai gryna nesąmonė, Toulas purto galvą. – Beje, man laikas eiti.

Mano krūtinėje kyla nerimo banga. Noriu, kad jis pasiliktų. Ne. Aš noriu jam kai ką pasakyti. Privalau paklausti.

– Šefe, vienas dalykas. Kas atsitinka tam vyrukui jūsų scenarijuje... ee, tam farui rasistui?

– Aš iki tos vietos dar nepriėjau, Briusai. Gal tu galėtum man padėti! Jis nusišypso. – Bet kuriuo atveju socialiniai darbuotojai greitai atvyks. Kaip jau sakiau, pasistenk laikytis.

Toulas išeina.

Geras vyras.

Mes esame vieni. Mes įsijungiame televizorių. Nieko nerodo.

(*0000000* ***kartą tu mylėjai*** *0000000000* ***prieš Kerolę*** *00000000*)

Ne. Mes mylime tik save pačius.

(*0000* ***kartą tu mylėjai*** *0000* ***žinoma, kad visi kartą mylėjo*** *000*)

Ne. Ne mus. Mes galvojame apie ką kita.

(*00000000* ***Rona*** *000000000* ***Rona*** *0000000000* ***Rona*** *000000*)

Rona.

Mes turime galvoti apie Roną. Prisimenu įsiutusią minią, visuomet įsiutusią minią. Pamačiau kalnakasių miestelio gyventojus,

paskui tuos banditus Gormaną ir Seteringtoną. Tarp šių dviejų reginių dar vieną minią. Ką?

Ne; mąstyti apie tai mums nesveika.

(*0000000000000000* ***kodėl gi ne*** *000000000000000000000000*
0000000000000000000000 ***kodėl gi ne*** *00000000000000000*)

Todėl, kad tai jau padaryta ir tai liko supistoje praeityje.

(*00000000000000* ***tuomet galvok apie maistą*** *000000000000*
0000000000000000000 ***apie nuostabų ėdalą*** *000000000000*)

Negaliu praryti nė kąsnio.

(***Su tavimi sunku turėti reikalų, Briusai. Per daug tų „aš“, per mažai „mes“. Dabar tu valgai už du! Jeigu negali galvoti apie Roną, aš tau priminsiu.***

Rona.

Rona buvo maža mergaitė, kurios tu iš tikrųjų niekada nepažinojai, bet ji buvo pirmoji tavo meilė. Pirmą kartą ją pamatei vidurinės mokyklos žaidimų aikštelėje. Ar vis dar matai ją stovinčią ten su savo draugėmis? Ji buvo metais jaunesnė už tave. Tu buvai penkiolikos metų skaistuolis, ir tavo hormonai dūkte dūko. Ji turėjo albumo „Mott the Hoople“ kopiją. Pamanei, šaunu, kad ji taip pat domisi muzika. Norėjai pasikalbėti su ja. Visi tikriausiai norėjo su ja pasikalbėti, bet niekas neturėjo pakankamai smarvės. Taip, jos išvaizda skatino norą su ja pasikalbėti, bet tai, kaip ji vaikščiojo, tave baugino ir trikdė. Trikdė dėl tavęs paties ir dėl jos. Tada tu pasakei savo mokyklos draugui Dermotui, kad prieisi prie jos ir užkalbinsi. Taip ir padarei. Priėjęs prie jos jutai, kad tavo veidas tiesiog dega, o akys pradeda ašaroti. Tu pasakei kažkokią kvailystę:

– Šis albumas ne toks geras kaip „All The Young Dudes“.

– Jis geresnis, atsakė ji žiūrėdama į rankovę.

– Ne, ne geresnis, bukai užginčijai tu.

– O, taip, geresnis, tvirtino ji ir pokalbis būtų

nutrūkęs, bet mergaitė pridūrė: – Tu paprasčiausiai blogai klauseisi.
– Dar neturiu šito albumo, tarei.
Tu vis dar negalėjai ryžtis, Briusai? Ronos draugė tau padėjo, – Mes šį vakarą klausysimės šio albumo pas tave, Rona? Rona atrodė sutrikusi, bet tada tu išnaudojai savo šansą.
– Ar galiu ateiti pasiklausyti kartu?
Ji pasakė, – Ateik, jeigu nori 0000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000000000
00000000000000000000000000000000

– Ateik, jeigu nori, sakau jai telefonu, – tiesiog ateik, jeigu nori.

Padedu telefono ragelį ir staiga suvokiu, kad nežinau, su kuo ką tik kalbėjau. Bet tai buvo ji. Kas ji? Bantė? Krisė? Širlė? Kažkokia moteris iš policijos socialinės tarnybos? Kerolė?

Ne, tai buvo ne Kerolė.

Sėdžiu ir apžiūrinėju bėrimą tarpukojy. Paimu flomasterį ir apibrėžiu labiausiai pažeistą plotą. Šitaip galėsiu nustatyti infekcijos plitimo greitį. Jeigu galėčiau apskaičiuoti visą savo odos plotą, išsiaiškinčiau, po kiek laiko bus išbertas visas mano kūnas.

Supistai papasakosiu Rosiui. Sužinosiu viską anksčiau už tą šundaktarį. Po trejų metų, keturių mėnesių, dvylikos dienų ir šešių su puse valandos nuo šios akimirkos jūsų pacientas detektyvas seržantas, jau ne detektyvas inspektorius, o detektyvas seržantas Briusas Robertsonas pavirs vienu dideliu niežuliu.

O jūs argi nežinojote?

Jūs manęs klausiate, kaip aš viską apskaičiavau? Mano metodai yra mano metodai ir taškas. Neišduosiu.

Pakilęs nueinu prie lango. Tvenkiasi debesys, bus sniego pūga.

oooooooooooooooooo Tu skrajojai debesyse, Briusai, bet vienoje tavo sąmonės kertelėje tūnojo abejonė, ar tik nesirengia ji iš tavęs pasišaipyti, pašaipos ir pažeminimai tave persekiojo nuo tos akimirkos, kai pradėjai kvėpuoti oru. Bet tu nuėjai. Hormonai yra galinga jėga, Briuso Robertsono – netgi galingesnė nei daugelio kitų jaunuolių. Tu buvai išsigandęs, Briusai. Nuėjai pas ją, į jos namą prie upės ir ūkio.

Kai atėjai, viskas buvo puiku. Buvo nuostabu sėdėti šilumoje ir kalbėti apie muziką, ypač su mergaitėmis. Parėjęs į namus, masturbavaisi galvodamas apie ją. Kad ir kaip stengeisi negalvoti apie jos ortopedinį įtvarą, atgaivinti susikurtą jos įvaizdį, tas šaltas blizgantis daiktas stodavo prieš akis visu grožiu. Vėliau tave kankindavo kaltės jausmas, bet kodėl? Visi paaugliai masturbuojasi.

Norėjai ją visą išbučiuoti, Briusai, taip troškai ją išbučiuoti.

Kitą dieną nuėjai į jos namą vienas. Vėl klauseisi su ja to albumo. Pasakei, – Ar nieko tokio, jei pabučiuosiu tave į skruostą?

Ji nusijuokė, – Nea, ne į žandą. Aš noriu rimtai pasiglamžyti.

Tu sudrebėjai ir tarei, – Ką gi, gerai...

Iš pradžių tai atrodė keista, tavo ir jos lūpos. Jos buvo kietai sučiauptos, tu įsivaizdavai jas visai kitokias. Paskui pagalvojai apie seiles ir mikrobus. Bet netrukus atsipalaidavai ir įsijautei – tavo burna ir liežuvis susiliejo su jos lūpomis. Tavo kuolas sukietėjo, o galva apsvaigo.

Po poros dienų sutikai ją žaidimų aikštelėje. Ji nusišypsojo,

ir viena jos draugių kažką pasakė. Tu priėjai. Visada išrausdavai, kai kalbėdavai su ja prie jos draugų, tiesą sakant – kiekvieną kartą, kai kalbėdavai su ja mokykloje. Bet tai praėjo. Tu nusiraminai, o pavydas ir agresija, sklindanti iš kitų vyrukų, stebėjusių ją ir tave, liovėsi tave trikdę. Žinojai, ko jie iš tikrųjų verti, nes, nepaisant jų pagyrūniškų kalbų, jie buvo skaistuoliai. Jie be paliovos pliauškė apie išdulkintas mergaites, bet iš tiesų tu niekada nematei jų kartu su mergiotėmis. Flirtuodamas su Rona tu metei jiems iššūkį. Paskui iš tavęs liovėsi tyčiotis. Jautei, kad stiprėji, o jie silpnėja. Tai buvo malonu. Mėgavaisi tuo, kad esi ne toks kaip jie. Visuomet skyreisi nuo kitų, nes buvai žemesnis, o dabar pajutai, kad skiriesi, nes esi aukščiau jų. Ir jie pradėjo į tave kitaip žiūrėti. Teliko įtvirtinti šitokią

padėtį.

Dėl Ronos tapai stiprus. Ji taip didžiavosi savimi ir tavimi, kad eidavo krypuodama aukštai iškelta galva. Aplink buvo žmonių, kurie jautėsi esą ekonominių ir socialinių laiptelių apačioje, jie iš ateities nesitikėjo nieko, tik pažeminimo. Jiems patiko ta graži mergaitė su ortopediniu įtvaru ant kojos. Tu prisimeni tą žodį, kuris išsprūsdavo iš jų pašaipių, surauktų, purvinų lūpų: žioplys.

Greitai jau nebuvai skaistuolis. Nei tu, nei Rona. Tu negalėjai to padaryti Ronos namuose ar savo senelės bute, todėl padarei tai už seno tilto pilonų prie upės.

Kai tu vedei ją pro sulaužytas pertvaras prie kranto, buvo tamsu ir tylu, nuo upės kilo saldus kvapas. Kai atsisukai į ją, Rona suklupo ir smerkiamai pasižiūrėjo į tave.
– Nagi, viskas gerai, raginai Roną.

– Aš negaliu, įstrigusi ir susierzinusi plykstelėjo ji. Tu išlaisvinai krūmuose ir vielose įstrigusį įtvarą. Perkėlei

savo kūno svorį ir apkabinęs ją prisitraukei prie savęs. Tu pernešei ją pro plyšį iki pat krašto, kažkurią akimirką ją apėmė panika, ji įsitempė ir suriko, bet tu ją laikei tvirtai ir pastatei ant kojų. Labai didžiavaisi, kad esi toks stiprus, o ji tokia lengva.

Tau patikdavo būti arti jos. Jos kūno šiluma, plaukų kvapas, retkarčiais ji pasikvepindavo kvepalais, tikriausiai savo motinos.

Tau teko atremti ją į seną tiltą, kad nenuslystų nuolaidžiu krantu į upę. Ronai tai nelabai patiko ir ji mėgino nusisukti, todėl tu veikei greitai: pakėlei jos sijoną, numovei kelnaites iki kulkšnių, kad ji galėtų jas nusimesti pakėlusi sveiką koją. Nenumovei kelnaičių visiškai, bet pakėlęs įspraudei jas tarp kūno ir įtvaro, kad jos nesusiteptų žemės purve.

Paskui tu nusimovei savo kelnes ir glaudes, bet jūs abu sustingstate, kai virš jūsų žvyruotu keliu per tiltą pravažiuoja automobilis. Tu stumi į ją savo pimpalą, o ji padeda tau pataikyti nukreipdama ranka. Ji griežia dantimis, tu taip pat, nes jums skauda, ir tu suvoki, kad iš pradžių tau reikėjo ją liesti ir glamonėti, sulaukti, kol ten taps drėgna ir bus lengviau įeiti, bet tu esi nekantrus, bijai, kad ji paskutinę minutę persigalvos arba kas nors jums sutrukdys.

Antras kartas buvo toks pat, kaip ir pirmas, bet po to – tu niekaip negali prisiminti – trečias ar ketvirtas kartas buvo paskutinis. Kodėl tu negali prisiminti? Tavo protas kartais iškrečia tokius triukus.

Paskutinis kartas. Toks pat, kaip ir pirmieji du ar trys.

Tu mąstai, kaip būtų puiku pasidulkinti lovoje, bet kol kas

tau pakanka ir to, kaip yra dabar. Taip, dulkindamas ją tu rankomis apglėbi jos sėdmenis, kad jie nesitrintų į akmeninę sieną. Ji, kaip ir tu, įsijaučia ir pradeda šnibždėti: dar... dar... tavo liežuvis jos burnoje, jos – tavojoje, jūs mylitės, ir tai, kas prasidėjo taip nevykusiai, suteikia jums aukščiausią dulkinimosi palaimą.

Tu pabaigi pirmas ir negali tęsti toliau. Kaip ir pirmą, antrą, trečią ir ketvirtą kartą. Jauti, kad ji nusivylė. Jauti, kad tau reikia atsigauti. Dabar, kai viskas baigta, tu nori pabėgti, palikti ją. Dabar ji taip ir atrodo, kaip ją visi vadina – luošė, vėpla. Bet tavo bičiulis Dermotas sako, kad normalu, jei pasitenkinęs jautiesi būtent šitaip. Iššovei cheminius junginius – dabar palauk, kol fabrikas vėl jų pagamins. Tu ir šiaip nepaliktum mergaitės su ortopediniu įtvaru vienos. Manai, kad myli ją. Naktį gulėdamas lovoje galvoji ne apie Stivį, ne apie juodą purvą, o kad būtų nuostabu, jei jūs su Rona galėtumėte susituokti. Ne vien dėl sekso, bet kad gyventumėte po vienu stogu ir rūpintumėtės vienas kitu. Žinai, kad jos mamytė ir tėvelis su tuo nesutiktų. Manai, kad tokie jausmai yra kvaili, bet būtent tai jauti.

Tavo senelė apie viską sužinojo. Jos bičiulė Agnesė matė, kaip jūs su Rona bučiavotės parke ant suolelio. Vieną vakarą grįžęs namo pamatei savo senelę sėdinčią priešais televizorių su pusiau nugertu viskio buteliu ir keliomis alaus skardinėmis. Ji buvo jau gerai įmaukusi. – Aa, sklinda kalbos, kad tu susiradai draugužę, sako ji, – tokią, kuri negali nuo tavęs pabėgti! Luošelę! Tu nekreipi dėmesio į jos kudakavimą ir pasislepi savo kambaryje.

Visi žaidžia tuos pačius žaidimus. Jie vadina tave iškrypėliu. Pabaisos Sūnumi ir nevisaverčiu. Rona, eidama į mokyklą, niekada nesidažo, todėl atrodo daug jaunesnė nei

yra iš tikrųjų. Bet grįžkime atgal į tą naktį, į tą ketvirto pasidulkinimo naktį. Tu palydi ją į namus. Tuomet priekyje pamatai juos – Brajaną Meldramą ir jo gaują. Jie tryse kartu su keliais augesniais berniokais. Tu nekreipi dėmesio, kad jie vadina tave Luošės Dulkintoju. Gali tai ištverti. Žinai, kad tai viso labo pavydas, nes tavo mergaitė tokia graži. Pati gražiausia mergaitė mokykloje, tikrų tikriausiai, net ir su tuo ortopediniu įtvaru. Tu gali ištverti tai, ką jie kalba apie tave, bet nenori, kad jie ką nors sakytų apie ją. Ji to nenusipelnė, be to, tu myli ją. – Gal pasukame ir einame per golfo lauką? sakai jai.

– Taaip, atsako ji, iškart supratusi, ką tu nori pasakyti. Ji suspaudžia tavo ranką ir pažiūri žemyn. Tau sunku ir tu norėtum būti pakankamai stiprus, kad galėtum sunaikinti juos visus, sunaikinti bet ką, kas norėtų įskaudinti ją. Bet tie nepastebi jūsų, nes yra prisiuostę klijų ir prisisiurbę pigaus vyno. Jūs pasukate atgal, pralendate pro kitą vielinę tvorą ir patenkate į golfo aikštę.

Patenkintas, kad pavyko taip lengvai išsisukti, tu ištrauki iš vienos duobutės smaigą ir sviedi jį lyg ietį. Tu nori pasirodyti prieš Roną, bet ji šaukia, – Nereikia, Briusai... nereikia... ir žengia prie golfo duobutės krašto.

Danguje sugriaudėja ir tuojau pat pradeda lyti. Tada pamatai ryškų blykstelėjimą, po kurio nugriaudėja perkūnas. Rona keistai sudejuoja, lyg įsidūręs į leteną mažas šuniukas, tu apsisuki ir, kai į ją trenkia žaibas, trumpą akimirką pamatai ją apgaubtą elektrinio švytėjimo.

Pliekiamas liūties, prietemoje tu bėgi iki jos maždaug penkiasdešimt jardų. Girdi tik iš savo krūtinės besiveržiančią raudą ir netgi negali pašaukti jos vardu 000000000000000 000000000000000000000000000000000000000000000

Rona!

Kerole!

Steise!

Ištraukiu iš stalčiaus jos nuotrauką ir pastatau atgal ant komodos. Mažoji nešiojo dantų kabes. Jos dantys iš tikrųjų išsilygino. Geras daiktas, nors iš pradžių buvau prieš. Bet ant kojų ji nieko nedėvėjo.

Virtuvė dvokia baisiai. Kažkas čia pastipo. Atidarau galines duris. Lauke šalta, o aš dėviu tik trumpikes ir atsilapojusį chalatą, bet malonu matyti, kad ir vėl sninga. Visai kaip Bingas Krosbis ir Denis Kajus filme „Baltosios Kalėdos“, kai jie atveria „Generolo“ užeigos Vermonte kiemo duris, krinta snaigės, jie visi dainuoja ir prasideda baigiamieji filmo titrai. Žiūrėdamas į sniego kaskadas, gurkšteliu dar iš violetinės skardinės. Pats sau niūniuoju: Aššš garruoju, tos sušiktos Kalėdos...

Kieme ant žemės kažkas guli...

Tu mėgini įsižiūrėti, kas guli ant žemės, paskui apsisukęs vėl pralendi pro tvorą ir eini kur akys mato. Jie kažką šaukia, bet tu negali išskirti žodžių. Sustoji ir pažvelgi į medžius su rožiniais žiedais, tuos pačius, į kuriuos Rona visuomet atkreipdavo tavo dėmesį. Jai patiko tų žiedų kvapas.

Tada kelią tau užtveria Brajanas Meldramas. – Robertsonai, aš supistai kalbuosi su tavimi!

Tu žiūri į jį ir mąstai, kokiu šlykščiu išsigimėliu gali žmogų paversti sąmoningas kvailumas. Prisimeni, kada taip galvojai, Briusai? Tau atrodė, kad šis berniokas, net pats to nesuvokdamas, žlugdo save.

– Briusai Robertsonai, Luošių Dulkintojau! Kur šiandien tavo šlubė?

– Jos nėra...

– Gardus kąsnelis, įsiterpė kitas berniokas, – aš ir pats ją pajodyčiau!

– Atsipisk, tu išsigimęs šikniau, juokiasi Meldramas.

– Tikrai, sako vyresnis vaikėzas, ji supistai daili lėlytė. Paprasčiausiai jums, šikniams, nepakanka smarvės jos to paprašyti. Sužalota koja su tuo neturi nieko bendra. Jums turi rūpėti tik snukutis, papai ir skylutė. Rona yra skanus kąsnelis, vyručiai...

Meldramas vis dar spokso į tave. – Kas atsitiko tavo veidui, Robertsonai? Gavai į snukį? Jis kvėpuoja man į veidą alkoholio tvaiku. Tai ne Ronos kvepalų aromatas.

Tu girdi, kaip lietus barbena į autobusų stotelės stogą virš tavo galvos. – Ne, jos nėra... golfo aikštėje...

– Žaidžia golfą? klausia kitas berniokas.

– Ji yra golfo lauke... Tave krečia drebulys. Mąstai apie ją, kad nieko nepadarei, kad viskas atsitiko dėl jų kaltės. Norėjai išvengti jų pašaipų.

– Tokiu oru! Suraskime ją!

Jie išvelka tave iš stotelės į lietų, ant tilto ir nusiveda pro vartus. Tu palydi juos į tą vietą, kur ji laukia.

– Visa tai šlamštas... jos ten nebus... taria vienas berniokas.

– Bus, ji tikriausiai supiso savo koją. Mums reikės nugabenti ją į namus.

– Kur ji? Griaustinis liovėsi, bet lietus permerkė tave kiaurai.

– Štai ten... už golfo duobutės... parodai.

Meldramas nubėga. – Ei, mažyte... ei... jis sustoja prie duobutės krašto. – Kokia čia pisliava... supistas... jis pasisuka į mus, – IŠKVIESKITE SUPISTĄ POLICIJĄ!

Jis iš visų jėgų smogia tau į pilvą taip, kad tu susilenki perpus ir vos gali atgauti kvapą, o per visą kūną nuvilnija pykinimas. – Ką tu jai padarei! Tu supistas iškrypėli! Susivoki, kad tave partrenkė ant žemės ir spardo kojomis. Visi. Tu verki, bet ne dėl savęs. Verki dėl jos.

Atvyksta policija ir nusiveža tave į nuovadą. Jie šneka, kad kvaila buvo nusviesti tą smaigą šalin, nes žaibas trenkia į aukščiausią tašką. Dėl šios priežasties žudikas esi tu. Ne. Nelaimingas atsitiktinumas. Dar vienas nelaimingas atsitiktinumas. Policininkai elgiasi su tavimi gerai. Maloniai.

Kartais tu vis dar gali mintyse matyti jos veidą, tokį šaltą ir sustingusį, strazdanos atrodo lyg nupieštos. Tai nepanašu į tą Roną, kuri šypsodavosi, su kuria kalbėdavaisi, bučiuodavaisi ir dulkindavaisi. Ji buvo tavo pirmoji meilė, bet iš tikrųjų tu jos niekada nepažinojai, nors ir labai norėjai pažinti. Ji mėgo muziką ir buvo graži, kvepėjo labai maloniai ir dėvėjo orto pedinį įtvarą ir, jeigu būtum sąžiningas, pripažintum, kad tavo širdis prisimenant ją visada apmiršta. Kartais atrodo, kad to neištversi, bet padeda žaidimai. Arba bent jau ligšiol padėdavo. Dabar jau ne.

Ji la mėgo tas
dienas, k tik šitas.
Kai ji su prasmiškas
vandalizma mėgsta tokios
rūšies regin tokie žaidimai
daugiau jau

Kas tai? Anglių maišas. Radinys.

Įnešu jį į šaltą, tamsų kambarį. Lėtai sukraunu ir užkuriu laužą. Įsidega greitai. Sėdžiu lyg užkerėtas žiūrėdamas į liepsnas, jos vienintelis šviesos šaltinis šiame kambaryje, be mažytės, erzinančiai šalia manęs mirksinčios atsakiklio lemputės, skleidžiančios nykią raudoną šviesełę ant Steisės nuotraukos.

Įjungiu atsakiklį ir išklausau paliktas žinutes:

– Briusai, tai Bantė, prašau, paskambink man.

Pyp.

– Briusai, tai Bantė. Aš susirūpinusi dėl tavęs, brangusis. Girdėjau, kad sergi. Skambinau, bet tavęs nebuvo. Paskambink man.

Pyp.

– Tai Krisė. Paskambink man, seksualusis!

Pyp.

– Sveikas, Briusai. Tai Gasas. Tikiuosi, kad viskas gerai ir tu vėl greitai galėsi kautis. Skambtelėk!

Pyp.

– Pone Robertsonai, tai Hiter Sim. Jueno mama. Būtų puiku, jei jūs galėtumėte gauti bilietų į „Celtic“ rungtynes dvidešimt pirmai dienai. Nežinau, ar jums tai patogu. Gal galėtumėte paskambinti man numeriu šeši-vienas-du-septyni-keturi-keturi–trys. Dar kartą dėkoju.

Pyp.

– Briusai, branguti, tai Krisė, paskutinė iš didžiųjų apsimetėlių! Tu neskambini ir neatsiliepi į skambučius. Vakar buvau netoliese. Žinau, kad tu namie. Lauke remontuoja kelią. Reikia tau užsukti dujas. Kas atsitiko, berniuk? Bijai perkaisti? Paskambink man, jeigu iš naujo atrasi savo pautus!

Pyp.

– Ar yra kas nors namie? Na, ką gi...

Pyp.

– Briusai... prašau, prašau, prašau paskambink man. Tai Bantė. Prašau, Briusai.

Pyp.

– Briusai... tai Širlė... Briusai... Briusai... paskambink man... paskambink man!

Pyp.

– Briusai. Gasas. Manęs neišrinko, Briusai. Jie pasirinko ne mane. Paskambink man, Briusai, noriu iškelti šį klausimą federacijoje. Tu žinai, ką jie išrinko!

Pyp.

– Labas...

Pyp.

Pakaks man viso šito. Išjungiu telefono aparatą. Dabar man reikia daugiau spoksoti į televizorių.

Daugiau televizijos.

Ne. Televizijos kanalų, balsų, visuomet tų supistų balsų...

Išgistu beldimą į duris. Nenoriu, kad mane kas nors trukdytų, bet, kad ir kas ten būtų, jis beldžasi vis garsiau – taip beldžiasi policininkai. Atveriu duris ir štai jis stovi tarpduryje, aš žiūriu pro jo petį į Tomą Stronaką, sėdantį į automobilį ir nuvažiuojantį gatve. Žiemos saulė žioruoja man prieš akis. Sniego pūga. Ji liovėsi. Supistas pragaras.

– Turėjau ateiti. Briusai, sako mums Rėjus. – Rūpinausi dėl tavęs. Tu patyrei tikrą supistą mėsmalę. Rūpinausi dėl tavęs, pakartoja jis.

Mes norime uždaryti duris, bet pasirodo, kad bus lengviau įleisti jį vidun. Nieko nesakome, nueiname į virtuvę ir atsisėdame. Pažvelgiame į mūsų kiemą – ten viskas beviltiškai apleista. Kadaise kiemas buvo toks gražus. Kerolė mėgo jame dirbti, o aš ne. Vis dėlto vertinau jos pastangas. Mėgau sėdėti kieme su alaus skardine. Paprasti malonumai. Steisės sūpuoklės... įrengiau jas prieš kelias vasaras. Kada tai buvo?

Rėjus atseka mus ir atsisėda priešais. Susirūpinęs lankytojas. – Be abejonės, nereikia nė sakyti, Briusai, kaip apstulbau sužinojęs apie paaukštinimą. Man tai buvo karčiai saldus patyrimas.

Jeigu tu nebūtum į tai įsipainiojęs... na, jei ne tos tavo problemos... būtum buvęs paskirtas, bičiuli. Būtina tai pasakyti.

– Taip, Rėjau, viskas teisinga. Yra taip, kaip yra. Štai apie ką kalbėjo Gasas savo žinutėje.

Lenokso veidas šviečia dirbtine šypsena, lūpos įtemptos, akys laksto, bet keistai negyvos ir tyrinėjančios. Dabar jis policininkas. – Žinai, kokia tavo bėda? šaltai nusijuokia jis. – Pamokslauji viena, o darai kita.

Mes neišgalime nieko pasakyti.

Lenoksas kalba su mumis taip, lyg viskas būtų daroma mūsų labui, o ne jo piktdžiugiškam malonumui. – Tu pats sakei man, Briusai, prisimeni? Prisimink savo žodžius: iš pradžių perprask, kokia yra partijos linija, o po to pliaukšk liežuviu.

– Taip, prisimenu, atsakome mes.

– Matai, Briusai, tau teks susitaikyti su nauja linija ir nauju vaidmeniu. Kaip su tuo lygių galimybių mėšlu: pliaukšk šitas nesąmones tiems šikniams, bet daryk tai įsitikinęs. Tai naujos taisyklės, kurių privalai laikytis. Štai kodėl tokie kaip Gilmanas... nuolaidžiai šypsodamasis jis papurto galvą. Šią savo kalbą jis akivaizdžiai surepetavo. – Jokio rasizmo ir jokio moterų menkinimo. Juk tu ne vakar gimęs; visas šis lygių galimybių mėšlas prasidėjo kartu su masiniu nedarbu. Juk negalima leisti, kad kokie nors norintys iškilti mėšliai atimtų iš turtingų tėvelių atžalų, jų sūnelių ir dukryčių, darbo vietas! Todėl, kad pademonstruotum lygių galimybių iliuziją, pasinaudoji saujele privilegijuotų juodasnukių kaip Trojos arkliu, kad išsaugotum gerai apmokamus darbus išsilavinusiems buržuazijos atstovams. Įsteigi įvairių kvalifikacinių minimumų, būtinai reikalauji universiteto diplomo, nors anksčiau viso to nebuvo reikalaujama. Taip atsikratoma nepageidaujamų žmonių. Velniop visas permainas. Londone retkarčiais kokiam nors nigeriui trinktelės lazda per makaulę kitas juodasnukis. Tu ir pats supranti.

Lenoksas supratingai man mirkteli.

– Taip. Tai tiesa, Rėjau.

– Nesakau, kad esi dinozauras, Briusai, bet tu pats leidai tiems šikniams save šitaip sudirbti. Laikyk kortas arčiau krūtinės, bičiuli.

– Teisingai, Rėjau, aš tau visada tai sakiau.

– Tai tu man visada sakei, nusišaipo Lenoksas ir šlykštėdamasis apžvelgia kambarį. Atsistoja. Lenoksas nugalėtojas, Robertsonas nugalėtasis.

Kas galėjo pagalvoti. Tikriausiai pats Lenoksas.

– Ką gi, Briusai, man reikia eiti. Dar vienas dalykas. Manau, kad taip jaučiasi kiekvienas gavęs paaukštinimą, supranti, kaip elgtis su senais bičiuliais.

Jis įdėmiai žiūri į mus, norėdamas pamatyti, ar mes suprantame, ką jis nori pasakyti. Mes žiūrime į jį abejingai. Neturime ką jam atsakyti.

– Sakau tau tai todėl, kad mes abu profesionalai, Briusai, ir mūsų pareiga – saugoti įstatymus, bet tavo ir mano būdai labai skiriasi. Praeityje mudu kartu esame malę šūdą, bet dabar su tuo baigta. Su kokainu ir visu kitu mėšlu. Pasitikėdamas savimi taip, kaip niekada anksčiau, jis įdėmiai ir tiriamai žiūri į mane. Pasitikėjimas savimi žmogaus, žinančio, kad už jo nugaros – valstybės parama. – Supratai?

– Žinoma, Rėjau, atsakau.

– Visai kaip toj dainoj: „Tos dienos jau prabėgo ir turi likti praeity“?

– Gerai...

– Ir štai kas, Briusai, be jokių nuoskaudų, gerai, bičiuli?

– Kokios dar nuoskaudos, Rėjau, juk tu mane pažįsti. Nesu žmogus, kuris laikytosi įsikibęs praeities. Esu įsitikinęs, kad tu būsi puikus inspektorius.

Lenoksas tvirtai suima mus už peties. – Ačiū, bičiuli. Ką gi, jau eisiu. Pasimatysim. Reikalai laukia, reikia susitikti su žmonėmis.

– Žinoma. Sėkmės, Rėjau.

– Ir tau sėkmės, Briusai... ak, taip... Briusai, kažkurią dieną Šrabhilo klube mačiau Bleidsį. Su juo niekas nesikalba. Jis atrodė kažkoks susitraukęs. Vėliau Gilmanas jam viską paaiškino. Abejoju, ar Ponas Bleidsis dar kada nors pasirodys ložėje. Na, iki, Rėjus mirkteli ir pliaukštelėjęs liežuviu išeina.

Klik klik klik
Perjunginėju kanalus.

Kliksėjimas ... as kaip
dvesiantis šuo ... aikina
mane. Jie per ... visus
įrašus, kuriuo ... pat su
seksu ir su

0000000000000000 Tu išaugai ir pradėjai dirbti toje pačioje šachtoje, kaip ir žmogus, kurį kadaise laikei savo tėvu. Jautei jo neapykantą. Bet dabar jau turėjai draugų. Pavyzdžiui, senas kalnakasys iš Skajaus Kroufordas Duglasas. Pažinojai jį nuo vaikystės. Būtent jis nuvedė tave nuo to anglių kalno ir sumaitoto Stivo kūno pas senelę Penikvike. Jūs abu gerai sutarėte. Su juo sutarė ir tavo senelė, bet jie išsiskyrė. Jis ilgą laiką gyveno Niutongreindže, nemėgo tavo patėvio Ajano Robertsono. Šito pakako, kad jūs sutartumėte. Būtent Kroufordas atvedė tave į senovinį ir taurų laisvųjų masonų ordiną. Kartą prisigėręs jis papasakojo tau tikrą istoriją apie tavo biologinį tėvą. Jis nebuvo miręs 000000000000000000000000000000000000 00000000000000000000000000000000000000000000

Girdžiu balsus ir maigau nuotolinio valdymo pultelį, bet balsai skamba mano galvoje. Tas pats įkyrus, švelnus balsas, ryjantis mane iš vidaus...

...perjungiu kanalus...

0000000000000 Molės Hanlon šeima atsikėlė į Škotiją iš Airijos, per Edinburgą atsibastė į kalnakasių miestelį ir pradėjo dirbti šachtose. Ji užaugo Niutongreindže ir ten įsimylėjo vietinį vaikinuką, jauną kalnakasį Ajaną Robertsoną, dirbusį kartu su jos tėvu. Ajanas nesuprato, kodėl tuoktis reikia katalikiškoje bažnyčioje, bet sutiko dėl Molės. Be to, jis mylėjo tą merginą. Paskui atsitiko kai kas baisaus, kas tapo rimtu jo meilės išbandymu 0000000000000000 000000000000000000000000000000000000000000000

Aš perjunginėju kanalus... Filmas apie Bondą. Šį kartą Bondą vaidina Rodžeris Muras...

0000000000 Kai Molė dėjo gėles ant savo mirusio brolio kapo, ją užpuolė vyras – sumušė ir išprievartavo. Mergina sugebėjo apibūdinti užpuoliką, ir tą vyrą netrukus suėmė. Jis buvo apkaltintas dėl kelių išprievartavimų ir seksualinio priekabiavimo. Tiek moterų, tiek vyrų. Teisme paaiškėjo, kad tas vyras turėjo rimtų psichikos problemų: šizofrenija, depresija, isterijos priepuoliai. Bet tikroji tragedija prasidėjo tada, kai paaiškėjo, jog Molė pastojo nuo prievartautojo. Ji kreipėsi į vietinį kunigą patarimo. Tėvas Rajanas pasakė, kad ji, kaip katalikė, privalo išsaugoti tą gyvybę ir gimdyti. Ajanas Robertsonas, nors ir priblokštas, liko su ja. Įvyko vestuvės, ir vėliau gimė berniukas, kurį pavadino Briusu 0000000000000000

Aš perjunginėju kanalus... animacija... Voltas Disnėjus. „Gražuolė ir Pabaisa“...

000000000000 Ajanas Robertsonas liko su savo žmona, bet kiekvieną kartą, žiūrėdamas į kūdikį, jis matydavo veidą žmogaus, kurio nuotrauka buvo išspausdinta pirmame laikraščio „Daily Record“ puslapyje, ir antraštę po ja: PABAISOS VEIDAS. Žinojai, kad tu nepanašus į jį. Esi toks, kaip tas padaras. Tu turėjai 00000000000000

Perjunginėju kanalus... reklama... tikri škotai skaito „Record“...

Tu pamatei tą veidą. Mikrofilmą su senu „Daily Record“ numeriu radai Mitčelo bibliotekoje Glazge. Spoksojai į tą veidą valandų valandas, stengeisi įžiūrėti jame ką nors, kokį žmogiškumą. Laisvu metu tu vykdavai į Glazgą lyg koks piligrimas į šventąsias vietas. Kartais važiuodavai ten netgi darbo metu. Atsiprašydavai iš darbo, kad galėtum nuvykti pasižiūrėti į Pabaisos veidą. Įtikinėjai save, kad tarp jūsų nėra nieko bendra. Išskyrus moteris. Tu geidei jų. Visada geidei jų. Bet tai būdinga visiems jauniems vyrams. Tai buvo normalu 000000000000000000000000

Aš perjunginėju kanalus: laidos „Prašau, sere“ kartojimas.

0000000000000000 Tu prisimeni ponią Hanter, Briusai. Iš pradinės mokyklos Penikvike. Tu turėtum prisiminti jos

žiaurumą, nukreiptą į tave. Ji buvo šiurkšti, liesa kaip pagalys moteris, persekiojo tave daug uoliau nei tik įprastas sadizmas kitų mokinių atžvilgiu. Visa tai atrodė labai asmeniška. Kartais ji pasivėdėdavo tave į šoną, purtydavo tave ir švelniai šnypšdavo tau į ausį: – Aš žinau, kas tu esi, Robertsonai. Aš viską apie tave žinau, tu bjaurus, šlykštus mažiau. Kuo sunkiau tu dirbai, kuo labiau tu stengeisi jai įtikti, tuo blogiau ji su tavimi elgėsi 000000 000000000000000000000000000000000000000000

Televizorius išsijungia.

Nežinau, ar dabar diena, ar naktis. Prieš mane guli kelios violetinės skardinės. Židinyje vis dar rusena ugnis. Skambino moteris iš socialinės tarnybos, bet ką ji sakė, neprisimenu. Reikia kažko imtis.

Apsirengiu ir išėjęs iš namų pasuku į Kolinton Vilidžo pusę. Vienintelis žmogus, kurį dabar galiu aplankyti, – gydytojas Rosis.

Laukiamajame pilna dvokiančių senų skylių, bet dabar, su tuo senu paltu, aš beveik niekuo nesiskiriu nuo jų. Aš jums parodysiu, senos sušiktos snobės. Iš palto kišenės išsitraukiu violetinę skardinę.

– Čia negalima gerti, sako man registratorė. Parodau jai savo tarnybinį pažymėjimą. – Policija, sakau. – Dirbu anonimiškai, paaiškinu senėms. Viena suraukia savo senas, sudžiūvusias lūpas. Noriu paimti švirkštą, įtraukti į jį violetinės skardinės turinio ir sušvirkšti jį į tas sudžiūvusias lūpas – jos bemat papilnėtų! – Plastinė chirurgija, sakau jai, – šiuolaikinės technologijos. Kiekvienas gali tai sau leisti, kilsteliu skardinę už šiuolaikines technologijas.

Registratorė šūkteli mano vardą ir aš nueinu pas gydytoją Rosį. Pamačius mane, jo žandikaulis atvypsta, bet man nusispjaut. Akivaizdu, kad jis visai nemoka elgtis su ligoniu, o tai yra neprofesionalu.

Tokie kaip Rosis – medicinos makdonaldsai – diagnozes nustato greičiau, nei patiekia mėsainį.

– Jums depresija, pone Robertsonai. Nors ir labai nenoriu, bet teks išrašyti prozako.

– Puiku, sakau gydytojui.

Rosis... kažkuo pasikeitė. Atrodo, kad tik dabar staiga suvokė, kad artėja prie vidutinio amžiaus ir aukštumų medicinoje niekada nepasieks. Belieka skirti piliulių seniems šikniams ir būti geru tarnautoju, tokiu kaip policininkai, mokytojai, socialiniai darbuotojai ir į juos panašūs. Nuo mūsų paprastai guvaus šundaktario tiesiog dvokia depresijos sugniuždytu nevykėliu, ką tik suvokusiu savo ribotas galimybes. Pastaruoju metu mes pripratome prie šio kvapo, nes jis sunkiasi ir iš kiekvienos mano kūno poros kartu su viskio tvaiku.

Išėję iš Rosio, mes, aš, mes suglamžome jo išrašytą receptą ir nusviedžiame į upę Kolinton Dele. Užsukame į „Karališkąjį škotą" išgerti pintos alaus. Vienintelis supistas vaistas, kurio mums reikia, – užpilti alkoholiu nuoskaudą. Mes susimovėme dėl to supisto kokaino, kurį pakišo tas šiknius Lenoksas. Nusmukdė mus iki savo lygio, prisigerino ir nukniaukė darbą, kuris buvo skirtas mums. Mums reikėjo susigaudyti, derėjo pastebėti įspėjančius ženklus. Bet mes buvome silpni.

Dabar mes privalome būti stiprūs.

Naktį užmigti nepavyksta. Mintys sukasi mūsų galvoje lyg nesiliaujanti karuselė. Akyse matome karuselę Prinses gatvės parko aikštėje, mūsų žmona ir duktė, sukdamos ratus ant idiotiškų arkliukų, mojuoja mums, gurkšnojantiems arbatą, kaip visuomet paskendusiems savo mintyse ir svajojantiems apie kerštą pažeidusiesiems šalies įstatymus.

Mes negalime ištrūkti iš to rato netgi masturbuodamiesi, nes vos tik įsivaizduojame moterį, akyse stoja tų nenaudėlių Lenokso ir Toulo veidai, o tokiomis sąlygomis, laimei, neatsistoja.

Siaubo gniaužtai juntami beveik fiziškai; kartais jie susilpnėja, bet niekada nepaleidžia galutinai.

Mes vėl einame pėsti Delu, ilgu lyg geležinkelio tunelis pasažu. Šis tunelis vienoje vietoje daro lankstą, ir nematyti šviesos nei priekyje, nei už nugaros. Mes kaip tik priėjome šį tašką. Pora žingsnių į priekį – šviesa šviečia į veidą, keli žingsniai atgal – pažvelgęs per petį pamatai tą patį. Bet čia, šiame taške – nei dangus,

nei pragaras. Apima jausmas, kad, jeigu užtruksi šiame taške ilgiau, jeigu pastovėsi šiame užmaršties taške tam tikrą laiką, liausiesi egzistavęs.

Mes negalime judėti.

(000000000000 ***Oras, pučiantis iš poliarinių sričių per nesvetingą jūrą ir patenkantis tiesiai į tavo tabako apgadintus plaučius, toks šaltas, kad atrodo, jog tavo kūne susiformavo arktinė šerdis. Aš čia, viduje, jaučiu tai, Briusai, ir man tai nepatinka. Tu jauti, kaip šiltas žmogaus kūnas apsupa ją lyg anklodė, sugeria jos gaivumą ir leidžia įsismelkti į tavo kūno organus. Kvėpavimas. Kvėpavimas. Man tai nepatinka. Išeik iš to tunelio, Briusai*** 0000000000000000 00000000000000000000000000000000000000000)

Tunelis sukasi aplink mus lyg verpetas, pamatome akmenines struktūras, kurios išsiskiria drumzlinoje, besisukančioje prieblandoje. Mes girdime balsus, bet jie negąsdina mūsų, neverčia įsitempti.

Tada užsimiršimas, deja, baigiasi. Net nepajuntame, kaip išeiname iš tunelio ir medinio slėnio, bet, išgirdę retų automobilių triukšmą ir pamatę šviesas, suvokiame, kad kažkaip atsidūrėme pagrindinėje gatvėje.

Paskui universitetas, atslenka prieblanda, paukščių čirpimas Gilmor Pleiso soduose ir galiausiai mes atsiduriame prie Karališkojo teatro.

Steisė, Kerolė ir mažoji Steisės draugė Selesta kartu su mumis žiūri pantomimą „Motušė žąsis“, kurioje dalyvauja Stenlis Baksteris ir Angusas Lenis iš „Crossroads“.

Mes matėme tai.

O, ne, nematėme.

O, taip, matėme.

Šviesu ir šalta, dantys kalena. Kažkoks valkata kosėdamas kažką sako man – gal įžeidinėja, o gal prašo pinigų. Pasižiūrime į savo piniginę. Ten yra vienas dvidešimt penkių svarų banknotas ir šiek tiek smulkiųjų.

Mes paimame dvidešimt penkių svarų banknotą ir ištiesiame jį valkatai. Šis mato skausmą mūsų akyse, o jo paties akys skleidžia dėkingumą, paskui išgastį, kai paimdamas pinigą kažką neaiškiai sumu … ueina keliu tolyn. Tie…

Jo figū… …bet kaip, štai kas įd… …o galva.

0000000000000000000 ***Netrukus po kalnakasių streiko, išgirdęs teisybę, kas yra tavo tikrasis tėvas, tu nuvykai į Londoną ir įstojai į policijos gretas. Tu sėdėdavai įsikniaubęs į laikraščius Škotijos bibliotekoje. Mąstei apie sąlygas ir problemas, susijusias su tavo biologiniu tėvu. Šis žmogus, baisiausias ir nekenčiamiausias visoje kalėjimų sistemoje, dėl savo ir kitų saugumo buvo kalinamas atskirai. Žmogus, išgarsėjęs kaip Pabaisa. Tu stengeisi laikytis, kažkuo užsiimti, varei šalin mintis apie jį. Buvai normalus. Metei šachtas ir įstojai į policiją. Vėliau vedei. Įsikūrei. Tau gimė vaikas. Buvai normalus. Tik tie nerimo priepuoliai...***

Depresija.

Geismai.

0000000000000000000000000000000000

Mes judame priešinga kryptimi, tuo pačiu keliu, kuriuo atėjome. Vitrinose matome savo riebų, tamsų atspindį. Mums reikia nusiskusti.

Ką ten veiksi, bet vis tiek namo.

Namo.

NAMAI YRA TAMSA

Neturiu nuotraukų. Tik prisiminimus. Aiškiai prisimenu, kaip nuvykau pamatyti jį.

Mano tikras tėvas. Jis niekuomet neplūdo manęs. Niekada nevertė ryti anglių, niekada nevadino manęs velnio išpera. Bet jo vis tiek labiausiai nekenčiu.

Dėl savo darbo buvau pripratęs prie tokių vietų. Nepastebėdavau jų. Bet tik ne šios vietos. Artėdamas prie jos, į ją neišvengiamai atkreipdavai dėmesį, pajusdavai visur prasismelkiantį, pykinantį jos atšiaurumą. Ta milžiniška siena, atrodė, tęsiasi išilgai visos šlykščios tuštumos, apglėbiančios sušiktus miesteliūkščius, kaimus, pramoninius pastatus, gamyklas ir senas kasyklas, išsibarsčiusias tarp Edinburgo ir Glazgo.

Viduje tas kvapas. Dezinfekantas. Kito tokio kvapo nėra. Primena ligoninės kvapą, bet labiau pašvinkęs ir gaižus.

Drebėjau, kai kalėjimo prižiūrėtojas Džošas Hartlis rakino kameros duris. Visą informaciją apie jį pasisėmiau iš tos neryškios nuotraukos „Daily Record“ puslapyje. Maniau, kad jis atrodys kaip blogio įsikūnijimas. Viskas buvo atvirkščiai. Kai pamačiau jo gležną, susenusią figūrą, mano nerimas atslūgo, jį pakeitė panieka ir pyktis. Ar gali būti, kad čia Pabaisa? Jo akys. Tai buvo ne žudiko, o bobulytės, ką tik išgirdusios purviną paskalą, akys. Nosis kumpa, visai ne tokia, kaip mano, manoji panaši į mamos. Norėjau parblokšti jį ant grindų ir batu sutraiškyti jam galvą, spyriais išmušti iš

jo gyvybę taip pat brutaliai, kaip jis suteikė manąją. Mąsčiau apie savo motiną. Pykau ant mamos dėl jos silpnumo. Kaip ji galėjo leisti šitam apgailėtinam padarui šitaip su ja pasielgti? Kaip ji galėjo nekovoti su juo?

Ar ji pati šito norėjo? Ar ji norėjo *jo*? Ar ji *šito* norėjo? Ne. Niekada.

Kaip ji galėjo auginti savyje tokio šunsnukuio sėklą, paklausiusi kažkokių supistai kvailų bažnyčios šiknių, kurie niekada net supistos vaginos nebuvo matę? Arba bent *neturėtų* jos matyti.

Tai prieštarauja taisyklėms.

Tai prieštarauja taisyklėms, kad jo kategorijos kalinys būtų paliktas su vienu pareigūnu, juolab kad tas pareigūnas – pašalinis faras. Bet kalėjimo prižiūrėtojas buvo senas vilkas. Jis leido man pabūti su kaliniu akis į akį. Tik penkias minutes. Daugiau nei pakanka, jei tu išėjai slidžių laiptų mokyklą. Galvojau, kad reikėtų jam ką nors pasakyti. Išplūsti arba ko nors paklausti. Bet aš neprabilau. Nebuvo jokio reikalo. Paprasčiausiai žengtelėjau prie Pabaisos.

– Ko tu nori! Ko tu nori! sukudakavo jis, pajutęs mano neapykantą ir atspėjęs mano kėslus.

Kai pareigūnas grįžo, mano pirštai laikė suspaudę Pabaisos kaklą, o jo galva daužėsi į sieną.

Kalėjimo prižiūrėtojas sustabdė mane. Ištraukė iš kameros. Pabaisa ir dabar pūva specialiame psichams skirtame kalėjime. Jis pratęs prie kalėjimo prižiūrėtojų smūgių, bet aš tikiuosi, kad mano pylą jis ypač gerai prisimins. O gal ir ne.

K… ***0000000000000000 Klausyk manęs, Briusai,*** …arado
visk… ***tu ne toks kaip jis. Jis priėmė savo sprendimus, tu –*** …is.
savo. Tavo pasirinkimas – ginti žmones nuo tokių grobuonių kaip jis. Tu nusprendei ginti įstatymus. Tu per daug reiklus sau, Briusai. Turėjai šeimą. Tu skyreisi nuo to išgamos. Jie norėjo, kad tu būtum toks pat kaip jis, tu buvai būtybė, kurią pavieniai išgąsdinti žmogeliai gali spardyti. Tokį vaidmenį prisiėmei. Bet tu esi kitoks, Briusai, tu ne toks kaip jis. 0000000000000000000000000

Nesijaudink dėl Ronos. Buvo Kerolė. Tu turėjai Kerolę. Kerolė buvo Kita. Tu įsimylėjai Kerolę ir grįžęs iš Londono vedei ją.

Perjungiu kanalus. Dokumentinis filmas apie Margaret Tečer.

Bet impulsai neišnyko. Impulsas sužeisti ir kontroliuoti, kad užpildytum tuštumą viduje. Tu galvoji apie tą vyrą, kuris tave pradėjo. Esi atstumtas ir išdidus. Tavo poreikis žeisti, žeminti ir kontroliuoti stipriai įsišaknijęs. Kaip nors atkeršyti. Svarstai, ar nepadarius karjeros politikoje. Kaip nuostabu būtų pradėti karą. Pasiųsti tūkstančius žmonių į mirtį. Tu garbini Tečer po Folklendų karo. Tu įsivaizduoji, kokią palaimą ji patyrė, kai iš jos lūpų išsprūdo žodis „džiūgaukite“. Pasijutai visai kaip vaikystėje. Tuo metu, kai kiti vaikai fantazuodavo, kaip jie žudo priešus kare, tu norėjai užimti tokią padėtį, kad galėtum, tupėdamas saugioje ąžuolo dailylentėmis iškaltoje kontoroje, siųsti į mirtį kitus. Savo galvoje tu repetuodavai priešus smerkiančias kalbas.

Tu žiūri į savo darbą ir prakeiki savo ribotumą ir visus apribojimus, primestus tau iš šalies. Turėdamas galvoje susiklosčiusias aplinkybes, tu supranti, kad nesugebėsi pasiekti valdžios nenuėjęs be galo varginančio kelio. Bet tau reikia apsaugos, nes normalūs žmonės, norėdami apsiginti, įkalins tave. Todėl tarnyba policijoje – pats priimtiniausias pasirinkimas. *00000000000 0000000000000000000000000000000000000000 000000000000000000000000000000000000*

Aš perjungiu kanalus. *Šventės*. Džudit Čalmers tyrinėja Didįjį koralų rifą...

Nenustygsti vietoje. Australija kviečia. Naujojo Pietų Velso policija ir jos kyšininkavimo reputacija tau labai patinka. Bet tu buvai neblogas vyrukas, Briusai. Kad ir ką veikei, visada grįždavai į namus pas Kerolę. Tu turėjai Kerolę.

Išjungiu televizorių.

Aš turėjau Kerolę, bet dulkinau visas moteris, kurias tik galėjau. Nesvarbu, kas jos buvo: prostitutės, giminaitės, atsitiktinės naktinės paukštytės, išėjusios iš namų ieškoti nuotykių, bendradarbės. Kalbant atvirai, man patiko tik kelios iš jų, bet visuomet būdavo lengviau nepripažinti šito. Aš dulkinausi visą laiką, pasinaudodavau menkiausia proga.

Kerolė padarė tai tik kartą.

Kerolė atkeršijo mums atsigulusi po juočkiu. Ji sakė mylėjusi jį. Apie jį žinojau tik tiek: jis buvo juodukas ir ji tvirtino mylėjusi jį. Mums nieko kita neliko, tik pribaigti tą šiknių. Tai buvo tada, kai mes buvome su ja, persirengę jos drabužiais. Mes buvome tame klube apsivilkę jos drabužiais ir apsiavę tais dideliais bateliais, pasiūtais pagal specialų užsakymą Niukasle. Tie chuliganai prisikabino prie to šikniaus, užspardė jį iki sąmonės netekimo. Mums tereikėjo jį pribaigti, mes neturėjome nė mažiausio supratimo, ar jis buvo tas vyrukas, su kuriuo permiegojo Kerolė. Mes patvarkėme jį su plaktuku, kurį nešiojomės, kad galėtume apsiginti gatvėse. Nusipirkome jį Čelmsforde grįždami iš Tonio ir Dianos. Dramond galėjo uostyti po visą Škotiją ir nieko nerasti. Tas plaktukas mums buvo reikalingas, nes gatvėse buvo žmonių, kurie galėjo mus užpulti. Jis buvo reikalingas – Kerolei ir man.

Taaip, mes buvome „Džemio Džo“ diskotekoje ir matėme šokantį ir geriantį Efaną Vurį. Mėginome jį užkalbinti, bet jis nekreipė į mus dėmesio. Mes pamanėme, kad jis yra būtent tas vyrukas, su kuriuo buvo Kerolė. Mes norėjome tik pasikalbėti su juo, išsiaiškinti, ar jis ją pažįsta. Bet jis atsikratė mūsų. Atstūmė mus, Kerolę ir mane. Jis niekuomet jos nemylėjo, paprasčiausiai pasinaudojo ja. Štai kokia viso šio reikalo prasmė. Nusičiurkšt, visi mirsime. Mus norėjo sužeisti.

Ta Estelą Deividson žiūrėjo į mus visą naktį ir matė mus moterų tualete. Ji parodė mus Gormanui, Seteringtonui ir kitiems ten buvusiems banditams. Tada mums teko išeiti.

Mes išėjome ir laukėme jų. Mums reikėjo jiems atkeršyti.

Bet jie pričiupo tą juodasnukį. Iš pradžių juoduką patvarkė jie.

Aš jį pribaigiau, bet sumaitojo juočkį pirmi jie. Nežinau už ką, man nerūpi už ką, gal todėl, kad jis apskritai ten buvo, gal jis kalbino jų mergas. Man nerūpi. Sau rūpiu tik aš pats. Nors tai ir melas.

Nedaryk to, Briusai *00000000000000000000000000000000*
0000000000000000 ***Nedaryk to*** *0000000000000000000000*
00000000000000000000000000000000 ***nedaryk to*** *000000*
0000000000 ***tu esi geresnis už tai*** *00000000000000000000*
000000000000000000000000000000000000000000000000
00000000000000 ***nedaryk to*** *000000000000000000000000*
0000000000000000000000000000000000 ***nedaryk*** *000000*
000000000000000000000000000000000000000000000000
000000000000000000 ***čia yra daugiau*** *000000000000000*
000000000000000000000000000000000000000000000000

Aš rūpinuosi tik savimi ir man niekas daugiau nerūpi.

Ji mano galinti daryti ką užsigeidusi. Ne jau, jokiu supistu būdu. Tomis savo kvailomis melagystėmis ir prasimanymais ta supuvusi kekšė nuteikė prieš mus vaiką. Viskas pakrypo ne ta linkme. Ją būtinai reikėjo pamokyti, reikėjo priversti supistai sumokėti už viską.

Paskambinę jai į jos motinos namus, mes pareiškiame norintys pamatyti vaiką, kad mums reikia pasikalbėti. Aptarti skyrybų reikalus.

Jos balsas visiškai nepanašus į Kerolės. Tos Kerolės, kurią mes pažinojome. Nerandame žodžių, kurių ji taip ilgai laukė, žodžių, kurių mes negalime ištarti, žodžių, kurie galėtų viską pakeisti. Be šių žodžių ji tik mėsos gabalas, mano spermos saugykla. Tinka tik dulkinti, paveiksliukas masturbuotis. Jai teks daryti tokius dalykus, kurių ji niekada nedarytų. Sekso klubuose, kuriuos mes kartu lankėme. Tenkinti mano... poreikius? Tai ne jos balsas. Man beveik patinka ši moteris. Jos balsas skamba kaip ankstesnės Kerolės.

Pakaks.

Dabar, kai mes pakvietėme ją ateiti, mums telieka sėdėti ir laukti. Ir pasirengti. Pasiruošime patvarkyti tą karvę.

Maistas.

*000000000 **būk supratingas, Briusai** 0000000000000000*
*000000000000 **nėra taip blogai, kad būtų nepataisoma** 000*
***gal ne su ja, bet tavęs prieš akis laukia visas gyvenimas** 0*
*000000000 **prašau** 0000000000000000000000000000*
*0000000000000000000000 **nedaryk šito** 00000000000*
*0000000000000000 **tai nesąžininga** 0000000000*
00000000000000000000000000000000000
*000000000000 **nedaryk** 000000000000000*

Pats pasidariau marškinėlius, kuriuos dabar dėviu. Ant jų didelėmis juodomis raidėmis parašyta: TU DĖL TO KALTA. Mūsų kaklą veržia kilpa. Mes žiūrime į virvę, pririštą prie palėpės gegnės, ir laukiame, pasirengę šokti pro liuką žemyn, kai tik spynoje pasisuks raktas ir durys prasivers. Mes nukrisime prieangyje tiesiai prieš ją, todėl ją iki pat jos supisto gyvenimo galo kankins sąžinė. Tą supistą kekšę ir melagę.

*00 **Briusai** 0000000000000000000000 **Briusai** 00000*
*000000000000 **Briusai** 0000000000000000000000000*
*0000000000000000000000000000000 **Briusai** 000*
*000000000 **Briusai** 0000000000000000000000000*
*0000000 **Briusai** 000000000000000 **Biusai** 000000*
*0000000000000000000000000000000000000 **Briusai***
*000000000000 **Briusai** 0000000000000000000000000*
*000000000000000 **Briusai** 00000000000000000000*
*000000000000000000 **Briusai** 000000000000000*
*000000000000 **Briusai** 0000000000000000000000000*
*0000000 **Briusai** 0000000000000000 **Briusai** 0000000*
*000000000000000000 **Briusai** 0000000000000000000000000*
*00000 **Briusai** 000000000000 **Briusai** 000000 **Briusai** 000*
*000000000000000000000 **Briusai** 0000000000000000000000*
*0000000000000000000000000000000000000000 **Briusai** 00*
*0000000 **Briusai** 0000000000000000 **Briusai** 0000000000*
*00000 **Briusai** 000000 **Briusai** 000000000000 **Briusai** 000*
*000000000000000000000000000000000000000000 **Briusai***

Mes lauksime ir galvosime ir abejosime ir nekęsime.

Na, kaip jūs dabar jaučiatės?

Visus kitus jausmus užgožia pyktis. Mes nekenčiame savęs, kad nesugebame būti kitokie negu esame. Nesugebame būti geresni.

Mes jaučiame neapykantą.

Jausmais reikia pasitikėti. Nesvarbu, ar jūs esate kokios nors ideologijos šalininkas, ar sensualistas, jūs paklūstate stimulams, manydami, kad jie yra jūsų kelrodžiai į pažadėtąją žemę. Nieko panašaus. Jie yra rifai, pro kuriuos jums reikia praplaukti, į kuriuos jūs nusibrozdinate savo šonus. Praplaukę vieną, horizonte matote kitus. Bet žiūrėti teisybei į akis jūs negalite, todėl prisiverčiate tikėti visu tuo mėšlu, kurį skleidžia žmonės, nors instinktyviai laikote juos melagiais, bet jūs kartojate tą melą patys sau ir kitiems, tikėdamiesi, kad, kartodami tuos prasimanymus pakankamai dažnai ir nuoširdžiai, pasieksite tą dievišką būseną, kurį priskiriame tiems, kurie kartoja tuos prasimanymus dažniausiai ir aistringiausiai.

Bet jums nepasiekti to lygio, o jeigu net ir pasiektumėte, tai nevertintumėte šito, nes suvoktumėte, kad niekas jau nebetiki didvyriais. Mes žinome, kad jie paprasčiausiai nori įpiršti mums kažką, ko mums iš tikrųjų nereikia, ir neduoti mums to, ko mums iš tikrųjų reikia.

Gal tai ir gerai. Gal mes galų gale pradedame suprasti save. Baisu, kad mes mirštame tokie vieniši, bet tai nėra baisiau už gyvenimą vienatvėje...

(*00000* ***NEDARYK TO, BRIUSAI*** *00000* ***NEDARYK*** *000000* **)**

Dabar aš pasirengęs ir girdžiu, kaip spynoje krebžda raktas. Aš šoku ir krintu, paskui pajuntu, kad kylu, girdžiu trakštelėjimą, bet skausmo nejaučiu, o pro matinį durų stiklą matau siluetą, ir tai ne jos siluetas jis pernelyg smulkus tai Steisė ne Steise dėl tos pisliavos neatidaryk durų... neatidaryk... man rūpi...

...labiausiai už viską noriu, kad Steisės čia nebūtų ir kad ji viso šito nepamatytų, ir aš bandau sušukti: „Eik iš čia“, ir girdžiu ją šaukiant: „Tėveli“ ir aš noriu gyventi ir noriu susitaikyti su ja ir su Kerole, dabar girdžiu ir ją klykiant BRIUSAI, nes man rūpi, aš nugalėjau ir sumušiau tuos benkartus, bet pergalės kaina per daug

STEISĖ PRAŠAU DIEVE TEGU TAI BUS KAS NORS KITAS KAS NORS KITAS...

0000000000000000000000
0000000000000000 ***Jaučiu,***
kaip išslystu iš savo Šeimininko
kartu su krūva ekskrementų ir nu-
teku jo šlaunimi kelnėse. Tada pa-
lieku jį. *00000000000000000000*
Pasigirsta veriantis klyksmas... kaž-
kas kenčia skausmą... klyksmas pana-
šus į Kito dejonę, kai Šeimininkas jo
atsikratė... to Kito, kurį aš mylėjau...
dabar Šeimininko jau nebėra ir aš ne-
galiu ištverti. Negaliu išsaugoti savo gy-
vybės už Šeimininko kūno ribų... kaip
ir Kitas, aš mirštu, mirštu kartu su
Šeimininku, palikdamas klykian-
tiems kitiems, visada kitiems,
surinkti skeveldras
00000000000000000000
00000000000000000000
00000000000000000000
000000000000000000
00000000000000000

Škotijos rašytojo Irvine'o Welsho – kultinio romano „Traukinių žymėjimas“ (1993, liet. 2008) autoriaus – knygos pasižymi itin juodu humoru, nepraustaburne satyra, velniškai kandžiomis frazėmis ir purvinu gatvės slengu. Jų veikėjai – skurdžių Edinburgo priemiesčių liumpenai – sukasi beviltiškoje alkoholio, narkotikų, sekso ir futbolo karuselėje. Nė kiek nenudailinta socialinio dugno tikrovė iškyla „Purve“ – trečiajame I. Welsho romane, parašytame 1998-aisiais.

„Purvo“ herojus – griežtas tvarkos sergėtojas, Edinburgo policininkas Briusas Robertsonas – mėgsta žaginti jaunas merginas, spardyti sulaikytiesiems galvas, plėšti senas ponias ir svaigintis nelegaliomis medžiagomis. Jis būtų tipiškas I. Welsho herojus – rasistas, seksistas, alkoholikas, narkomanas, padugnė, tačiau iš jo sklinda ir sveiko proto balsas. Tai Briuso *superego* liekana – kaspinuotis, gyvenantis policininko viduriuose. Mirtina dviejų gyvūnų – kirmino ir kiaulės (taip vadinami britų policininkai) – psichologinė dvikova ir yra pagrindinis šio romano variklis.

Pirmojo knygos leidimo viršelyje ir reklaminiame plakate puikavosi stilizuota kiaulės galva su policininko šalmu. Iš kai kurių Didžiosios Britanijos knygynų plakatai buvo konfiskuoti, o autorius buvo apkaltintas „policininkų garbės ir orumo įžeidimu“.

kitos knygos